

НОВИТЕ ВИДОВЕ

ЛОРЪН
ДОНЪР

ДАРКНЕС

ЛОРЪН ДОНЪР ДАРКНЕС

Превод: Illusion

chitanka.info

Шефът на Кат иска да zlepостави НСО, затова я изпраща под прикритие в Хоумленд. Щом младата жена преминава портите, нещата престават да се развиват по план. Тя е арестувана от един огромен, мощен, секси Нов вид, но не е изплашена. Той я привлича и нещата между тях бързо, бързо се разгорещават.

Сега Кат може само да се надява мъжът да не разбие сърцето ѝ.

Даркнес се възхищава на смелостта на Кат, но не може да се довери на всичко, което му казва. Той не е бил с жена в продължение на години, защото знае, че е твърде повреден и не смее да се чифтоса с нея, въпреки желанието си да я притежава. Страхът да не изгуби контрол над себе си е нещото, което определя живота му.

Новия вид не мисли, че може да събори дебелите защитни стени, с които се е обградил, дори заради нея. А Кат никога не е осъзнавала колко забавни могат да бъдат белезниците и доминантните мъже, преди да открие ексцентричната страна на Даркнес и неговата нужда от контрол.

ПРОЛОГ

Катрина Пъркинс едва сдържаше гнева, кипящ в душата ѝ. Робърт Мейсън — нейният шеф — винаги пораждаше у нея желание да извади пистолета и да застреля мръсника. Въпросът не бе дали иска да пусне един куршум в него, а първо в коя част от тялото му да се прицели. Решението беше твърде трудно — в топките или в голямата му уста. Тя стисна ръце зад гърба си, за да устои на порива да го простреля и на двете места.

— Ще докажа, че тези копелета, Новите видове, са престъпници. Те използват суверенния си статус, за да се измъкват от гадостите. Никога повече!

Катрина наблюдаваше как шефът ѝ крачи из офиса. Всеки път, когато минаваше покрай нея, ѝ се искаше да протегне крак и да го спъне. Той често се пеняваше с параноичните си, идиотски теории, че Новите видове са истинският враг номер едно на обществото. Беше се уморила да слуша тези тиради. Той бе наистина бесен от няколко дни, след като го бе чула да нарежда на някои от агентите да следят мъж на име Джеремайя Борис, иначе известен като Джери Борис. Мъжът изглежда бе изчезнал и Мейсън вярваше, че НСО са замесени. За Кат, нещата изглеждаха твърде лични, сякаш шефът ѝ познаваше този човек или имаше особен интерес към него.

— Ще продължавам да дълбая, докато докажа, че онези имат участие в изчезването на Джери, дори ако това е последното нещо, което ще направя. — Мейсън ѝ хвърли гневен поглед. — Той работи при тях.

Младата жена си пое дълбоко дъх.

— В Хоумленд или Резервата?

— В затвора Фулър.

Отговорът му я изненада.

— Никога не съм чувала за това място. Как НСО е свързано със затвора?

— Това е поверително. — Той сниши глас. — Неофициално, там затварят всеки, които е работил за Мерикъл Индъстрис.

Респектът ѝ към Робърт Мейсън намаля още повече. Кат щеше да бъде уволнена, а Мейсън щеше да повдигне обвинение срещу нея, ако тя бе споделила класифицирана информация за начина, по който той току-що го направи. Нито се интересуваше, нито имаше желание да е част от злоупотребата му със служебно положение. Но въпреки всичко бе любопитна, което я накара да се чуди къде е това място и дали НСО го ръководи.

— Джери е добър човек, но се страхува от тях.

Катрина продължаваше да мълчи, отказвайки да се хване на въдицата. Всеки, който бе приятел на Робърт Мейсън не можеше да бъде почтен. Откакто го прехвърлиха да ръководи отдела им, тя непрекъснато се питаше как е получил тази длъжност. Той беше безразсъден и прекалено емоционален, на границата на лудостта, според нея. Единственото обяснение, за което можеше да се сети, бе, че или е целувал задника на един от главните, за да си проправи път към върха, или е роднина на някого достатъчно важен, за да му поиска услуга.

— Освен това правят отвратителни неща с жените. Мисля, че им дават дрога и ги пристрастяват към себе си, като към хероина примерно. Това е единствената причина онези жени да им позволяват да ръгат penisите си в тях.

Младата жена опита да го вразуми отново.

— Сър, не вярвам, че това е истина. Гледала съм някои от тези жени да дават интервю по телевизията и не забелязах нито един признак да са дрогирани.

Той я изгледа свирепо.

— Зениците им изглеждаха нормално, речта им бе отчетлива, а движенията им плавни — обясни тя, възмутена, че трябваше да го направи. Всеки агент бе минал обучение за признаците от употребата на наркотици.

— Може би е на хормонална основа — промърмори шефът ѝ, като zakрачи отново. — Знаеш, карат ги да се побъркват. Само някой луд би позволил на едно от онези животни да го чука. Това е отвратително. Жените вече може да започнат да застават на четири крака пред своите кучета и съвсем да нямат нужда от НСО.

Кат сви в юмрук пръстите си, които отново я засърбяха да грабне пистолета, и намрази Мейсън от цялата си душа. Тя прие тази обида лично.

— Не е тяхна вината за това което са, сър. Те са създадени от Мерикъл Индъстрис и не са имали право на глас, когато някой е променял гените им. Направено е против волята им. Те са жертви.

Той се втренчи в нея.

— Точно така. Ти имаш куче. Любител си на животните. Навярно си против стандартната процедура да се приспиват кучетата, които убиват хора, като ги нападат.

Зависи кого точно ще убият. Бих възнаградила едно куче със сочна пържола, ако разкъса задника ти. Освен това няма да забравя забележката ти за жените, които притежават кучета.

Тя мълчаливо го наблюдаваше. Нищо добро нямаше да излезе от устата ѝ в този момент, а не искаше да бъде отстранена от работа за обида на шефа си. Но успя да поклати глава, подходящ отговор, който предположи, че той очаква.

— Възлагам ти задача, специален агент Пъркинс. — Очите на Робърт Мейсън проблеснаха. — Изпращам те в Хоумленд, под прикритие. Ще научиш тайните им и ще покажеш тези животински копелета такива, каквито са. Освен това искам да откриеш някаква информация относно Джери Борис. Може би е заключен там. Ако го намериш, ще му помогнеш да избяга.

Кат бе изненадана.

— Какво?

Шефът ѝ кимна.

— Ти си перфектна за тази задача. Много си очарователна. Те ще бъдат привлечени от теб, както медът привлича пчелите. Изглеждаш изключително женствена, така че няма да заподозрат каква корава мъжкарана си. — Той се засмя. — Ще свършиш чудесна работа.

Катрина преглътна протеста си.

— Ти си най-подходящият човек за тази мисия. — Той се пресегна и стисна рамото ѝ. — Ще помислят, че си безобиден чифтцици, но и двамата знаем какво представляваш.

Тя беше прекалено зашеметена дори да удари кучия син за това, което току-що каза. *Да не би да е загубил проклетия си разум?* Не би я изненадало ни най-малко.

Той ѝ намигна и я стисна по-силно.

— Направих пълна проверка на миналото ти. Там няма причина за тревога. Изглеждаш малко бледа, но това е перфектно. Ти си перфектна. А аз съм единственият, който знае тайната ти. Имаме адски много общо, Пъркинс.

Това че Мейсън я бе нарекъл мъж с чифт цици, изглеждаше нищо в сравнение с новата обида. Те не си приличаха. Вярно, че и двамата работеха за ФБР, в една и съща сграда, но с това, общото между тях приключваше. А и нямаше представа за каква тайна говори той.

— Онези животински копелета ще искат да те чукаат, но ти имаш имунитет срещу тях. Сигурен съм, че приятелката ти ще разбере, че отиваш на мисия. И двамата сме мъжете в нашите семейства, и аз казвам на моята просто как стоят нещата. Трябва да се правиш на истинска жена, докато си там. Надявам се, че няма да бъде прекалено трудно за теб. По дяволите, в краен случай аз мога да се преструвам, че мъжете ме привличат, ето защо съм убеден, че ще можеш да си изиграеш ролята безпогрешно.

Кат се втренчи в Робърт Мейсън и само кимна сковано. Този идиот смяташе, че съквартирантката ѝ, нейната дългогодишна най-добра приятелка, ѝ е любовница. Трябваше да се бори с желанието да се изсмее в глупавото му лице. *О, това е просто безценно! Чакай, докато разкажа на Миси.*

— Да — успя да каже най-накрая. — Мога да се справя идеално.

Той ѝ намигна.

— Ние ще унищожим копелетата!

Изведнъж младата жена си представи какво ще стане, когато планът му се провали. Щеше да се наложи той да обяснява на шефа си, защо е пропилял пари, време и ресурси за тази задача. Тя беше длъжна да изпълнява заповедите му, но това не означаваше, че не може да подаде оплакване, колко безотговорен и неблагоприятен е станал Мейсън. Подозренията ѝ се потвърдиха. По някакъв начин той познаваше Джери Борис и я изпращаше в Хоумленд по лични причини. В края на краищата шефът ѝ щеше да си загуби работата. Беше убедена в това.

Усмихна му се.

— Обичам да помагам в приковаването на задници към стената.
— Кат стисна устни.
Като теб.

ГЛАВА 1

Даркнес се взря в огледалото. Парата от течащата вода изпълни малката баня, но той остана неподвижен, вместо да пристъпи под струята на душа. Няколко пръски кръв загрозяваха едната му буза и челото.

Той погледна надолу към ръцете си, които здраво стискаха ръба на мивката. Единият му пръст се бе подул от силния удар. Джери Борис бе жив, но се нуждаеше от медицинска помощ. Част от него съжали, че не уби копелето. А друга — се изненада, че беше в състояние да спре. Вратата зад него се отвори и Даркнес обърна глава, за да спре погледа си върху жената.

— Исках да проверя как си — прошепна тя.

Той не забеляза ужас в очите ѝ, а само тъга и притеснение.

— Добре съм, Блубърд.

Младата жена се поколеба, преди да пристъпи в банята и да затвори вратата след себе си.

— Откараха го в медицинския център. Ще живее. Ти направи това, което трябваше да направиш. Работната група ще сформира екип и ще постави мястото под наблюдение. Искат да съберат повече доказателства, преди да спасят жената-подарък. Човекът, който я държи, може да притежава повече жилища и те искат да ги открият, за да нахлуят във всички едновременно, в случай че е била преместена, ако все още е жива.

Новия вид се оттласна от мивката и посегна да съблече окървавената си тениска.

— Благодаря. Смятам да се изкъпя, преди да се върна към задълженията си.

Но тя не си тръгна.

— Искаш ли да ти помогна?

Предложението ѝ го смая и той я погледна.

— Мога сам да се изкъпя.

— Искаш ли компания? Знам, че беше трудно за теб, но той отказа да се пречупи. Понякога насилието е единственото средство.

— Откъде знаеш? — Новия вид съжали за думите си, веднага след като ги произнесе. Не бе нейна вината, че разпитът се разви по този начин. Човекът отказа да разкрие местонахождението на жената-подарък, докато не беше пребит и животът му увисна на косъм. — Съжалявам. Това не бе необходимо.

— Ти си добродушен, Даркнес. Опитваш се да го скриеш, но аз знам, че не ти харесва да нараняваш хората. Не се измъкна от онази стая веднага, след като той ти каза онова, което искаше да знаеш. Изисква се вътрешна сила, която аз не притежавам, за да го принудиш да говори. Вероятно спаси един живот. Жената-подарък може би ще бъде намерена, благодарение на твоите действия.

— Надявам се.

Тя огледа тялото му.

— Мога да те накарам да забравиш какво точно се случи.

— Можеш да ме разсееш за известно време, но никога няма да забравя.

Блубърд се взря в очите му.

— Прекалено си суров към себе си.

Той не й отговори, не искаше да й казва, че го заслужава.

— Така е — настоя тя. — Не знам много за твоето минало, защото не говориш за него, но си давам сметка, че е било доста тежко, отколкото на повечето от нас. Искаш ли да поговорим? Няма да повтаря нито дума от това, което кажеш. Трябва ти някой, пред когото да се откриеш. Това е важна част от оздравителния процес.

— Някои рани са твърде дълбоки — отвърна грубо Новия вид.

— Нищо няма да ти помогне, ако не опиташ. — Жената пристъпи по-близо. — Позволи ми да те успокоя. Предлагам ти приятелство и утеха.

— Оценявам го, но сексът не е начинът.

Тя повдигна брадичка.

— Чудесно. Няма нужда да споделяме секс, но трябва да поговориш с мен.

— Какво искаш да знаеш? — Той успя да потисне надигания се гняв. Намеренията й бяха добри. Затова я приемаше и й се доверяваше. — Бях обучен да убивам и насилието, на което стана свидетел, е само

началото на онова, което научих. Това ме направи безчувствен. Не позволявам на никого да се доближава твърде много до мен.

— Тогава знаеш какъв е проблемът. Промени се. Сега сме свободни да постигнем всичко, което пожелаем.

— Не искам да завися от другите или да се безпокоя прекалено много за нещо. Харесва ми да съм безчувствен.

— Ти си загрижен за Видовете.

— Вярно е, но има граница, която не бих преминал. — Посочи към плочката на пода между тях. — Ето я. Трябва да се изкъпя и да се върна на работа. Оценявам предложението ти, но се отказвам. Не го приемай лично. Не е така.

— Не съм ли ти по вкуса? Всеки си има предпочитания. Може би ти харесват жените-подаръци? Или някоя от приматите? Ти беше заобиколен от хора дълго време. Те са по-дребни и по-крехки от повечето жени Видове. Мога да говоря с тях и да разбера дали някоя се интересува от споделяне на секс.

— Не е въпросът в размера и силата, Блубърд. Нито пък в жените.

Очите ѝ се разшириха.

— Предпочиташ мъже? — Тя преглътна трудно. — Не познавам никой, който да е сексуално привлечен от същия пол. Можем да видим дали някой от човешките служители не е с такива наклонности.

— По дяволите! — Новия вид прокара пръсти през косата си, забравяйки, че те са окървавени. Имаше нужда от подстригване. Косата му беше по-дълга, отколкото му харесваше; тя почти докосваше раменете му и беше просто още едно напомняне за минало, от което искаше да се отърси. — Не е така. Ти си втората, която ме пита. Жените ме привличат. Но просто...

— Какво? Довърши това, което искаше да кажеш. Няма да те съдя.

Даркнес отпусна едната си ръка встрани, до тялото си, и въздъхна.

— Не искам никога повече да изпитвам никакви чувства, а жените са слабост. Веднъж се доверих на погрешната и хората, за които бях загрижен, платиха цената. Нещо вътре в мен умря и аз не скърбя за неговата загуба. Харесва ми да съм сам и под контрол. Аз съм свободен и това е моят избор.

Блубърд прие думите му с кимване.

— Понякога не се ли чувстваш самотен все пак? Нямах ли желание да прегърнеш някого или да бъдеш докосван?

— Не. Това само ми напомня за миналото. Единственото време, през което съм напълно спокоен, е, когато съм сам.

Тя се вгледа в очите му.

— Толкова съжалявам за това, което са ти сторили, Даркнес. Просто искам да знаеш, че нас ни е грижа за теб и ако някога промениш мнението си, всичко, което трябва да направиш, е да ни потърсиш. Ние сме насреща.

— Благодаря ти. Това означава много за мен.

Младата жена се обърна да си върви, но на вратата се спря и погледна през рамо към него.

— Никой няма да те обвини, ако приключиш смяната си по-рано и се прибереш у дома. Денят беше напрегнат за всички.

— Аз съм различен — напомни ѝ той. — Дай ми петнадесет минути и ще се върна към задълженията си.

— Голям си инат. — Усмихна му се отново. — Но заслужаваш уважението ми.

Даркнес я проследи с поглед, докато излезе, след което свали останалите си дрехи. Последното, което искаше, бе да се прибере вкъщи и да слуша тишината. Отново щеше да преживее всеки момент от случилото се в стаята за разпити. Борис беше истински кучи син, който заслужаваше всичко, което му бе сторил, но фактът, че се наслаждаваше да причинява болка на този боклук, не му се нравеше.

Насапуниса и изплакна тялото си и изми косата си. Отне му само десет минути да се облече и да се върне в офиса на охраната. Огледа се наоколо, но никой не изглеждаше изненадан или не се почувства неудобно при появата му. Блубърд бе единствената, която му се усмихна от мястото си пред редицата монитори, показващи картини от Хоумленд в реално време.

— Какво става?

— Нищо особено — отвърна Флейм. — Току-що пуснахме вътре два камиона с хранителни доставки. Джъстис приключи една среща с репортер, който пише статия за нас, а след петнадесет минути е следващата му среща.

— Горкият — промърмори Даркнес.

Флейм кимна съчувствено.

— Радвам се, че не съм аз този, който трябва да отговаря на всичките им въпроси. Работната група излезе да заседава в щаба си. Искаш ли да знаеш какво направихме досега? — Той посочи към двамата мъже, в другия край на помещението, съсредоточили цялото си внимание в компютрите. — Те проследяват цялата информация, която могат да намерят, задавайки името Борис.

Даркнес не искаше да се намесва. Беше получил местонахождението на жената-подарък. Не беше негова работа да тръгне след нея. Харесваше му да стои в пределите на земите на НСО.

— Нещо друго?

— Не много. — Флейм държеше таблет и сменяше страниците, докато четеше. — О! Новият инструктор трябва да се появи скоро.

— Какъв инструктор? — Даркнес се намръщи.

— По криминалистика — обясни развълнувано Флейм. — Тайгър е наел някой да дойде, за да ни научи на полицейските процедури по събиране на доказателства. Ще бъде забавно.

Даркнес повдигна вежди.

— Забавно?

— Не си ли гледал онези предавания по телевизията? Ще можем да разкриваме престъпления, още преди да се усетиш. С нетърпение очаквам да науча как се свалят пръстови отпечатащи.

— Какви престъпления? Тук е Хоумленд. Трябва да се притесняваме за външния свят, нека работната група се занимава с тях. Част от радостта по лицето на Флейм избледня.

— Тайгър попита какво бихме искали да научим и ние гласувахме за криминалистика.

Даркнес изпита съжаление. Нямахше намерение да разваля доброто настроение на другия мъж.

— Аз не гледам много телевизия, но съм сигурен, че ще е доста интересно, щом е спечелило гласовете на мнозинството. Ще намеря време да се отбия и да видя. Може да науча нещо ново и съм уверен, че тези уменията ще бъдат полезни.

Флейм се усмихна.

— Ще бъде страхотно.

— Доверявам се на думите ти. Къде ще бъде настанен инструкторът? Подготвиха ли вече някоя от квартирите за човеците?

Проверихте ли миналото му?

— Всичко стана в последната минута, но съм убеден, че ще се справим.

— Направете двойна проверка.

— Добре. — Флейм се отдалечи бързо.

Вратата се отвори и влезе Брийз. Усмихна се, докато се приближаваше към него.

— Добра работа, готин. Чух, че си пречупил онзи кучи син и си го накарал да квичи като прасе, какъвто всъщност е. — Тя се спря и вдигна обърнатата си към него длан, над главата.

Той я изгледа намръщено.

— Дай пет! Удари дланта си в моята.

Новия вид отказа да го направи.

— Убиваш ми удоволствието — промърмори тя и свали ръка. — Застъпвам на смяна. Знам, че съм с час по-рано, но бях отегчена. Нещо интересно?

— Обичайното. Доставки, репортери и нов инструктор.

— Страхотно! — Тя се усмихна. — Този по криминалистика? Нямам търпение. Направих си списък с въпроси, които искам да задам, като се започне със: защо отнема толкова време, за да се получат токсикологичните резултати след аутопсия? Знаеш ли, че това може да отнеме седмици?

— Не.

— Тук ли е вече? Може да използвам знанията му.

— Ще пристигне всеки момент.

— Страхотно. Ще облека защитната екипировка и ще работя на портата. — Брийз направи няколко крачки, преди да се обърне с усмивка на лице. — Мразя да нося каска, но не искам хората да се влюбят в мен. Няма да могат да ми устоят. — Тя му намигна, преди да изчезне в една от стаите.

Тъглчетата на устните му се повдигнаха, но Даркнес не се засмя. Брийз винаги го развеселяваше, изричайки скандални неща. Жената успяваше да предразположи всички, което беше рядка дарба. А той внушаваше страх у другите. Тези горчиви мисли помрачиха настроението му, докато прекосяваше помещението, за да наблюдава мониторите.

— Денят е спокоен, протестиращите са кротки — обади се Блубърд.

— Добре.

Вратата отново се отвори и Трей Робъртс влезе в стаята. Ръководителят на човешкия екип в работната група огледа наоколо, най-накрая срещна погледа на Даркнес и тръгна към него. Новия вид се напрегна.

— Търсех те.

— Да не би човекът да е умрял от травмите?

Трей поклати глава.

— Идиоти като него не умират лесно. Тук съм, за да работя с момчетата, които търсят повече информация за нашата цел. Тим иска някой да предава събраните данни, докато той съставя план за нападение заедно с останалата част от екипа.

— Те са ето там. Чувствай се като у дома си. Знаеш къде се намират хладилника и кафе машината.

— Вие, Новите видове, ме пристрастихте към кофеина.

— Това оплакване ли е?

— По дяволите, не. Само наблюдение. Отивам да се заема с моите задачи и те оставям на спокойствие. Страхотна работа свърши. Тим не може да го каже, но аз — да.

Даркнес проследи човека, докато се присъедини към двамата мъже при компютрите, след това се обърна и отиде в стаята, където държаха екипировката. Облече бронезилетка, взе една каска и излезе навън.

Изкачи се по стълбата и стъпи на пътеката в горната част на стената, после надникна над ръба, като вдигна оръжие, с намерението да изглежда заплашително. Долу видя две коли и микробус, които чакаха да бъдат претърсени, преди да влязат през първата порта. Въздъхна. Обикалянето по стената беше скучно, но по-добре това, отколкото да се вира в тавана от леглото си.

* * *

Катрина бе развълнувана, докато минаваше през първата от поредицата порти на Хоумленд — домът на Новите видове. Тя натисна

бутона за сваляне на стъклото, беше извадила вече документа си за самоличност, тъй като го бе показала на първия пазач. Успешно бе преминала проверката с официалното разрешително. Освен това имаше и много добро прикритие. Вторият пазач приближи към страничния прозорец на водача.

Кат бе очарована от това, че всички офицери на НСО бяха напълно покрити — от военните кубинки, до ръкавиците и тъмните шлемове пред лицето. Тя внимателно го огледа, но не можа да види дори намек за кожа. По широките рамене, високата фигура и едрите ръце се подразбираше, че е мъж, но нямаше начин да разбере дали е човек или Нов вид. Това беше брилянтна тактика, с която пречеха на протестиращите или друга потенциална заплаха, да различат самоличността на всеки един от охранителите.

— Здравейте. Името ми е Катрин Декър, но ми казват Кат. Аз съм от криминалната лаборатория в Бейкърсфийлд. Аз съм консултантът.

Мъжът взе разрешителното ѝ и докосна комуникационното устройство, прикрепено към ухото му. Заговори толкова тихо, че тя не можа да чуе думите му. Навярно отново процедура за проверка на самоличността ѝ и потвърждаване, че я очакваха в Хоумленд. Младата жена се обърна към портата, която се бе затворила зад нея, после погледна към втората на около четиридесет и пет метра пред нея. Имаше много разстояние между двете страни на колата, взета под наем, помещението на охраната и външната стена.

— Значи пускате по една кола през първата порта и ги проверявате повторно на това място?

Мъжът побутна леко предпазния шлем с облечената си в ръкавица ръка, но не каза нищо.

— Съжалявам. Просто съм любопитна. Аз съм от криминалната лаборатория, нали помниш?

Пазачът пусна слушалката си и ѝ подаде разрешителното.

— Трябва да спрете ето там и да оставите двигателя да работи. Нашият екип ще провери колата ви, а след това се налага да ви претърсим. Ще го направи жена. Просто излезте от автомобила и тя ще дойде при вас. — Той посочи знаците, които бяха нарисувани на пътната настилка.

Кат взе документа и подкара напред. Мястото се намираше в мъртвата зона в самия център на свободното пространство. Това имаше смисъл. Даваше им възможност да претърсят колата, а мястото бе добро като точка за взривяване, ако някой успееше да внесе експлозивни вътре.

Втори пазач излезе от бараката и се приближи. Кат го огледа от глава до пети — същата екипировка, без отличителни знаци, обща идентичност. Фигурата бе висока и добре сложена, но раменете бяха забележимо по-тесни и ръцете не толкова огромни. Гърдите на жената бяха скрити под дебела кевларена жилетка. Кат не би отгатнала пола, ако не ѝ бяха казали да очаква жена.

Сърцето ѝ ускори ритъма си, тя се вълнуваше от възможността да разговаря с женски Нов вид. Те бяха загадъчни и почти нищо не се знаеше за тях. Досега не се беше появила нито една тяхна снимка и никой не знаеше как изглеждат. Усмихна се.

— Здравей.

Фигурата спря на няколко крачки от нея.

— Защо си толкова щастлива? — Гласът бе малко груб, но определено женски.

— Радвам се, че съм тук. Очаквам с нетърпение да опозная Новите видове. Аз съм Кат Декър от криминалната лаборатория в Бейкърсфийлд.

— Знам коя сте. Нямаме търпение да започнат вашите уроци. — Тонът ѝ се смекчи. — Обичам криминалните предавания.

— Не е същото, което виждате по телевизията. Тези предавания показват много високотехнологично оборудване, което ние всъщност не използваме.

— О!

— Но все пак занятията ще бъдат забавни. Прекарах два дена в преглеждане на неща, които ще ви преподам. — Кат не искаше да разочарова НСО. Беше там под фалшив претекст, но бе решила да се възползва максимално от него. Робърт Мейсън можеше да я целуне по задника, ако си мислеше, че ще следва точните му заповеди. Щеше да го приеме като един вид почивка, на която да има възможност да си взаимодейства с Новите видове и да сподели някои от знанията си за това как да се борят с най-новите криминални тенденции.

— Ние не ви ли плашим?

— Само ако възнамерявате да сритате задника ми, защото изглеждате в изключително добра форма.

Високата жена се засмя.

— Аз съм Ръсти.

— Дали ще е невъзпитано, ако предлага да си стиснем ръцете?

Ръсти протегна покритата си в ръкавица ръка.

— Не.

Кат се здрависа.

— НСО означава — организация на Новите видове, нали?

Ръсти кимна.

— А когато сме в униформа, това означава, че сме офицери от Новите видове. Имаме избор. Добри сме в приспособяването.

— Много яко.

— Налага се да те претърся. Имаш ли нещо против да се обърнеш и да заемеш позиция?

Кат го направи и разкрачи крака. Бръкна в предния си джоб и извади цигарите и запалката. Постави ги на покрива на колата, за да се виждат. Това ѝ припомни защо бе дошла в Хоумленд и колко раздвоена се чувстваше по отношение на пушенето. То бе лош навик, към който се връщаше всеки път, когато е под напрежение. Разтвори ръце и се подпря на горната част на автомобила. Претърсването беше стриктно, Ръсти дори провери пакета с цигарите и запалката, след което ѝ ги върна обратно.

— Сега трябва да проверя чантата ти.

Кат бръкна в колата, за да я вземе. Ръсти я сложи на предния капак и внимателно започна да я претърсва, а Кат я наблюдаваше.

— Заповядай — каза жената Нов вид, като се опита да ѝ я върне.

Катрина отказа да я поеме, вместо това попита:

— Може ли да ти дам един съвет?

Другата жена кимна.

— Разбира се.

Кат взе чантата и я постави обратно на капака. Махна на Ръсти да се приближи.

— Не трябва да преглеждаш само съдържанието. Трябва да претърсиш и самата чанта. Тук съм да науча вашите офицери на най-новите трикове, използвани от престъпниците, а това е един от тях.

Сложих няколко неща вътре в самата чанта, за да видя дали ще ги намерите. Ти ги пропусна. Погледни.

Кат изсипа съдържанието и след това подаде чантата обратно на Ръсти.

— Стисни я. Опирай всеки сантиметър.

Тя го направи и се напрегна. Кат отстъпи назад.

— От двете страни, под подплата, има фалшиви ножове, пластмасови. Не са остри, но можеха да бъдат. Ако прокараш металотърсач над нея не би се задействал, и няма да ги открие. Освен това поставих на дъното бутилка с вода, която явно си взела за подложка. Тя би могъл да съдържа отрова, биологично оръжие или гел експлозив, който може да се възпламени със запалката, която ми върна. Трябва да опипваш всеки сантиметър от това, което претърсваш, и да проучваш всяка неравност и несъответствие. Никога не допускай някакво вещество да мине без да си го проверила, дори и да вярваш, че е най-обикновена вода. Най-добрият вариант, когато имате ден за посещения, е да прибирате чантите и саковете на определено място. Вземате ги, когато влязат, и им ги връщате, когато напускат.

Ръсти откри скритите неща под подплатата и ги извади. Въздъхна.

— Разбирам.

Кат кимна.

— Можех да убия някого, ако бях от лошите.

Изведнъж въздуха се взриви от писъци, идващи откъм първата порта. Кат се обърна навреме, за да види как микробус със затъмнени стъкла се движи с висока скорост през храстите до колоната автомобили, чакащи да влязат в Хоумленд. Бусът за малко да се вреже в група протестиращи, преди да се остърже в спрелите превозни средства. Предната му решетка беше подсилена и видоизменена като таран. Катрина съзря нещо подобно на два пакета, залепени към нея, които избухнаха при удара на микробуса в портата. Пантите се откъснаха и вратата рухна напред върху асфалта.

Шокът парализира Кат за няколко скъпоценни секунди, докато бусът се опитваше да премине през падналото метално препятствие. Охраната, дежуреща горе на стената, откри огън. Но куршумите ѝ рикошираха от металната повърхност на превозното средство. Ръсти сграбчи Кат и двете се хвърлиха на земята до колата ѝ.

Катрина повдигна глава и обхвана с поглед разтворилия се ад. Две от колелата на буса бяха заседнали в рухналата порта, но нямаше да отнеме много време, преди да се измъкнат оттам. Автомобилът даде назад, след това шофьорът включи на скорост и с пълна газ тръгна отново напред. Една огъната част от вратата препречваше пътя му, но микробусът я премина успешно.

Младата жена погледна към предната решетка, която вече беше опасно близо пред нея и не забеляза повече експлозиви. Шофьорът вероятно имаше намерение да използва мощността на двигателя и силата на удара, за да разруши втората порта, но нейната кола препречваше пътя му. Трябваше да я заобиколи, което щеше да го забави.

Кат се мъчеше да се измъкне изпод жената Нов вид, която я бе съборила на земята. Един поглед я увери, че Ръсти е добре и не лежи на пътя на колелата, които щяха да се изтъркалят напред, когато бусът блъснаше автомобила ѝ, чийто двигател все още работеше. Тя успя да се изправи на колене и се хвърли през отворената врата на колата, сграбчи ръчната спирачка и я дръпна. Това нямаше да спре микробуса, но щеше да затрудни избутването на колата ѝ.

Измъкна се навреме от нея, и се приземи по задник, миг преди автомобилът ѝ да бъде блъснат. Вниманието на младата жена се насочи към буса. Куршумите продължаваха да рикошират от него, без да му причиняват никаква вреда, освен слаби драскотини.

— *Мърдай!* — изкрещя Ръсти. — След мен!

Кат обърна глава, когато жената Нов вид се изправи на крака. Тя извади оръжието си, но не стреля по микробуса. Благодарение на годините на обучение, Катрина реагира, преди дори да помисли. Издърпа пистолета от ръката на Ръсти и махна предпазителя.

— Стреляйте в гумите — извика Кат.

Самата тя стреля по предното стъкло, където видя да седят двама нападатели с камуфлажни екипировки и предпазни шлемове, покриващи целите им лица. Стъклото на буса не се пръсна, което означаваше, че не може да му направи нищо, но това важеше и в двете посоки. Движение в задната част на превозното средство я увери, че вътре има още от тези копелета. Тя тръгна напред, без да обръща внимание на стрелбата, надявайки се охраната на стената да не я уцели.

Шофьорът на буса обърна глава, щом тя спря до вратата му. Кат опита да я отвори, но беше заключена. Тя стисна пистолета с две ръце. Мъжът натисна газта, гумите изсвистяха и миризмата на изгоряла гума атакува обонянието ѝ, когато той избута колата ѝ на около метър. Младата жена се придвижи заедно с автомобила, като оглеждаше вратата за някакъв недостатък. Ключалката не бе защитена, така че тя стреля в нея. Дупката, която се появи, сякаш изненада шофьора, може да го бе улучила, но куршумът не би му причинил голяма щета, заради бронежилетката, с която беше облечен. Кат отвори рязко вратата и взе на мушка няколкото сантиметра гола кожа, която се откри на гърлото му, когато мъжът направи грешката да вдигне глава и да погледне нагоре към стената. Тя стреля.

Пътникът отпред се опита да вдигне военна пушка, за да я убие, но удари дулото ѝ в подлакътника между седалките. Кат стреля по него, но куршумът не проби предпазния щит пред лицето му. Силата на удара отхвърли тялото му назад. Шофьорът се задави, кръв потече по бронираната му жилетка. Той не си бе сложил предпазния колан. Кат стисна един от ремъците на жилетката му и дръпна силно. Извъртя се, докато той падаше, и прилепи гръб отстрани на микробуса, извън полезрението на другия мъж. Шофьорът падна на земята и тя го пусна.

От отворената до нея врата изригна залп от куршуми и тя знаеше, че ако отново се покаже, за да стреля по него, той щеше да я убие. Съсредоточи вниманието си върху умирация мъж в краката си. Наведе се, като внимаваше да не попадне пред отворената врата на все още работещия бус, който вече не се движеше. Колата ѝ го бе спряла. Извади пистолета на агонизиращия шофьор от кобура му и забеляза два предмета, които много приличаха на гранати.

Мамка му! Тези не си играят. Остави пистолетите на земята и грабна двете взривни устройства. Предположи, че са ръчна изработка, но въпреки това бяха смъртоносни. Нямаше време да размишлява как точно действат или какви поражения биха могли да нанесат. Страхуваше се, че другите нападатели всеки момент ще изскочат и ще атакуват. Видя взривателите и използва палците си, за да ги активира, като се молеше гранатите да не избухнат моментално. Рискува да се подаде от прикритието си, хвърли ги вътре и се наведе да хване вратата. Затвори я рязко, завъртя се и хукна.

— Бягайте! Бомба! — изкрещя на двамата идващи офицери от НСО.

Единият от тях я послуша и се скри зад някаква преграда, издигната в близост до караулното, но другия продължи напред.

— Ще избухне! — успя да му извика. Или поне така се надяваше. Щеше да стане много лошо, ако това бяха химически оръжия, а не взривни устройства, както си бе помислила. Разполагаше буквално със секунди, за да ги разгледа.

Офицерът, който я приближаваше, трябва да бе висок над метър и деветдесет. Оръжието му не сочеше към нея, което беше цяло щастие. Младата жена наведе глава, когато ръцете му се разтвориха, сякаш да я грабнат, и се вкопчи в кръста му. Въздухът излезе от дробовете ѝ, щом се удари в твърдото му тяло, напомняйки ѝ на удар в стена с висока скорост. И двамата паднаха на земята.

БУУМ!

Звукът почти я оглуши и нещо се удари в гърба ѝ. Не беше сигурна дали това е летящ предмет или само ударната вълна от взрива. Ушите ѝ пищяха, усещаше тялото си изтръпнало и не знаеше дали е ранена. Огромният мъж под нея се размърда. Кат се бе проснала върху него. Непознатият се претърколи и тя изведнъж усети твърдия асфалт под гърба си. Тежестта на мъжкото тяло я прикова и Кат отвори очи. Дори не предполагаше, че ги бе затворила.

Слухът ѝ започна да се възстановява, докато болката от сътресението постепенно намаляваше. Пазачът беше тежък и почти я бе смачкал между себе си и земята. Той обърна глава и погледна през рамо. Кат съзря бронзовия тен на шията му, която се показва под тъмния шлем, дори забеляза квадратната му брадичка. Пукот и съскащ звук изпълниха въздуха.

— Кучи син. — Гласът му предизвика тръпки по цялото ѝ тяло. Беше прекалено дрезгав, за да звучи като човешки — твърде дълбок, почти ръмжене.

Непознатият рязко се надигна и тя си пое въздух, дробовете ѝ изпитваха глад за кислород. Погледът ѝ попадна най-напред на микробуса, или каквото бе останало от него, когато пазачът се претърколи на колене и след това се изправи на крака.

Кат се надигна и огледа унищожения автомобил. Стъклата на прозорците в предната му част ги нямаше, а задните врати бяха

отворени. Пламъци излизаха от двете страни на буса и черен дим се виеше нагоре. Едно тяло лежеше в близост до вратата на шофьора — на мъжа, който бе простреляла в гърлото. Той не мърдаше, а и тя не очакваше да го направи. Куршумът, който бе изстреляла, бе смъртоносен.

Вниманието ѝ се върна към микробуса и тъмния обект, провиснал отзад, до земята. Кат беше в състояние да се съсредоточи достатъчно, за да осъзнае какво е това. В гърлото ѝ се надигна жлъч, когато разпозна формата на глава и ръце. Мъжът не се движеше. Тя успя да потисне гаденето. Разбра, че току-що е убила най-малко трима души, освен ако пътникът не бе излязъл от другата страна преди експлозията. Охраната от НСО се раздвижи, но младата жена не можеше да откъсне ужасения си поглед от горящия бус.

Някъде отзад започнаха да крещат заповеди, но Кат изобщо не им обърна внимание. *Аз го направих. Аз ги убих.* Тези думи се въртяха в съзнанието ѝ и тя не можеше да принуди крайниците си да се раздвижат. Дори не трепна, когато мъжът се наведе и я хвана за ръцете. Дръпна я с лекота и я изправи на нестабилните ѝ крака. Тя се олюля малко, но стисна колене. Годините на обучение изискваха да се справи с това състояние и да продължи по програмата, но всичко, което можеше да направи, бе да гледа обвития в пламъци автомобил. Усети миризмата на изгоряла плът под задушаващата смрад на каучук и каквото друго там гореше.

— Арестувана си — изръмжа дълбок глас, в непосредствена близост до ухото ѝ.

Допирът на белезниците, щракнали около китките ѝ, най-накрая я извади от шока. Младата жена обърна глава и погледна нагоре към пазача — той беше поне тридесет сантиметра по-висок от нея и доста едър. Бе заключил белезниците отпред, вместо зад гърба ѝ и сега стисна веригата между тях.

Кат преглътна, опитвайки да намери гласа си.

— Мога да обясня.

— Ти взриви микробуса — изръмжа той. — И открадна пистолета на един от моите офицери. Коя си ти?

Кат обърна глава. Облечени в черно служители тичаха с пожарогасители в ръце и се опитваха да потушат огъня. Тя искаше да им извика да се отдръпнат назад, в случай че резервоарът все още не се

бе взривил, но те останаха на безопасно разстояние. Новия вид до нея очакваше отговора ѝ. Тогава тя си спомни, че ѝ бе задал въпрос и го погледна.

— Аз съм Кат Декър. Консултантът по криминология.

— Глупости!

Тя трепна от грубия му тон. Умът ѝ отново започна да функционира нормално и тя осъзна, че е направила ужасна грешка. Би се изсмяла в лицето на всеки, който направеше това, което тя току-що бе направила и след това заявеше, че е най-обикновен лаборант по криминология. Но въпреки това не съжаляваше за действията си.

Пазачът я завъртя и ръката му здраво я хвана за лакътя, преди да я побутне леко напред.

— Тръгвай!

Кат бе поразена, когато видя разрушенията, причинени на помещението на охраната. Част от покрива бе паднал вътре, а цялата стена откъм микробуса бе почти унищожена.

— Добре ли са всички?

— Не знам. — Новия вид определено изръмжа. — Проверяваме.

Ръсти се втурна към тях. Кат я разпозна по фигурата и празния кобур.

— Толкова съжалявам, Даркнес.

— Спести си го — отсече той. — Отведи я в стаята за разпити. Трябва да проверя нашите хора. Съблечи я по бельо и се увери, че не крие нищо.

— Разбира се. — Ръсти звучеше стресирано, гласът ѝ се пречупи.

— Спокойно. Поеми си дълбоко въздух — посъветва я и бутна към нея пленничката.

Кат си позволи също да последва съвета му, макар да знаеше, че не се отнася за нея.

— Мислиш ли, че някой от нашите е загинал? — попита Ръсти почти разплакана.

— Не. Но трябва да проверя. Мърдай. Отведи я и я наблюдавай отблизо. Никой да не се доближава до нея, докато не дойда. Аз ще я разпитам.

Жената Нов вид хвана белезниците ѝ и я дръпна. Кат я последва покрай повредената сграда, попивайки всяка подробност. Офицери тичаха напред-назад към местопроизшествието; Кат забеляза движение

зад един непокътнат прозорец, когато завиха отстрани. Някакъв мъж вдигаше част от падналия таван от пода.

Кат не пророни нито дума, докато я съпровождаха към задната част на дългата сграда — нейните малки размери отпред бяха измамни. Още офицери в пълна екипировка бързаха към мястото на взрива. Те нямаха време да спрат и да питат коя е, Ръсти просто я бутна до стената, за да я отстрани от пътя им.

— Хайде — прошепна жената Нов вид.

Кат не започна да спори. Трябваше да измисли добра лъжа, за да обясни това, което току-що бе направила.

— Съжалявам, че ти взех пистолета.

Ръсти изръмжа.

— Млъкни. Чу Даркнес. Никакви разговори, докато не дойде. Единствено той ще те разпитва.

Това изобщо не звучеше добре. Минаха по някакъв коридор до най-далечния край на постройката, където една врата зееше отворена. Кат огледа помещението — може би четири на седем метра. Двойно огледало липсваше. Един стол бе закован за пода в близост до канализационна тръба. В горната част на стената зад него имаше кука, а пред него — маса с два стола. Стените и таванът бяха боядисани в скучно сиво и приличаха на бетонни.

Първите тръпки на страх полазиха по гърба ѝ. Това тук не беше като обичайните стаи за разпити в полицейските участъци, в които бе влизала. Напомняше ѝ повече на една друга, която наскоро бе видяла в един филм. В него надзирателите бяха пребили затворника почти до смърт. Кръвта му бе оплискала стените и пода на стаята, а каналът на пода там бе за по-лесно почистване. Младата жена наистина се надяваше офицерите от НСО да не са гледали подобен филм и да са възприели идеята.

Ръсти извади ключ и махна белезниците.

— Съблечи всичко, освен бельото.

Кат трепна при мисълта за интимно претърсване, но не протестира. В стаята беше студено и тя потръпна, докато се събличаше. Сгъна и постави дрехите си на купчинка върху масата и обувките си до нея. Изправи се пред Ръсти, като се чудеше дали им е политика да не си свалят предпазните каски и шлемове.

— Протегни отново ръце.

Кат смирено предложи китките си и прие изщракването на белезниците без да каже дума.

— Не ми изглежда да си ранена. Имаш ли нужда от лекар?

Кат не се чувстваше добре, но не изпитваше физическа болка, освен лекото пулсиране в гърба — не беше кой знае колко сериозно. Чувствата ѝ бяха пълна бъркотия, само че за тях лекар не можеше да ѝ помогне.

— Добре съм.

— Седни.

Тя седна. Ръсти взе дрехите и обувките ѝ.

— Не ставай. Остани на място. Даркнес скоро ще бъде тук.

— Може ли малко вода, моля?

— Ще предам молбата ти на Даркнес.

В следващия миг Ръсти вече бе изчезнала, а звукът от изщракването на метал, увери Кат, че жената Нов вид е заключила вратата. Огледа стаята. *Поне не ме претърсиха интимно.*

Това бе единствената добра новина за Кат.

ГЛАВА 2

Даркнес смени униформата с потник и черно долнище на анцуг, върху който с бели букви беше написано НСО. Това не бе подходящото облекло за разпит, но шкафчетата бяха повредени от експлозията. Мръсната му униформа остана да лежи на купчина на пода, покрит с прах и дребни парчета гипсокартон. Импровизираната съблекалня беше препълнена с други Видове.

Блубърд се втурна вътре с още един куп дрехи.

— Ето, това е всичко, което имаше в продоволствения магазин. Твърде е топло за блузи с дълъг ръкав.

— Всички са добре. — Флейм влезе в стаята. — Последният от нашите офицери се отчете. Има само леки наранявания.

Даркнес потисна ръмженето си.

— А как е при човеците?

Флейм го погледна в очите.

— Четирима мъртви и един с опасност за живота. Транспортираха го по въздуха до травматологично отделение извън Хоумленд. Има тежки изгаряния и вътрешни наранявания. Нашите медици не вярват, че ще оцелее.

Даркнес не изпита никакво съчувствие за смъртта на четиримата.

— Жалко. Искях да ги разпитам.

Сноу нахлу в стаята, събличайки униформата си.

— Барикадирахме предната порта. Хоумленд официално е затворен. Джъстис се разправя с медиите, а Фюри чака работната група да се събере, за да започне разследване. Трей вече е тук, така че той е говорил с Тим. — Новия вид кихна. — Мисля, че никога няма да премахна миризмата от носа си. Вдишах прекалено много от тази гадост.

— Прахът не е вреден. — Блубърд започна да събира мръсните униформи. — Поне така каза Трей. Той се е вдигнал най-вече от отломките при срутването на частта от сградата. А според него в новото строителство не използват отровни материали.

— Добре е да се знае. — Сноу кихна отново. — Но аз говорех за дима от пожара.

— О-о. — Тя спря, ръцете ѝ отново бяха пълни с дрехи. — Ще видя дали има някакви други одежди в продоволствения магазин. — Блубърд се обърна и излезе.

Веднага след това влезе Ръсти.

— Всички ли са добре?

— Само няколко порязвания и натъртвания — отвърна Флейм. — Не загубихме никого.

Даркнес пристъпи напред, привличайки вниманието ѝ.

— Казах ти да останеш с арестуваната.

— Тя е заключена в стая за разпити номер 3. Намира се в най-отдалечената от щетите част. Жената не носеше нищо в дрехите. Проверих ги и ги маркирах като доказателство. Тя иска вода. Може ли да ѝ дам няколко глътки?

— Да. И остани на пост пред вратата. Ще дойда след малко. — Той седна, докато обмисляше дали да obuе отново ботушите си. Целите бяха покрити с бял прах. После се изправи. — Майната му.

— Моля? — Сноу също се преобличаше, но спря и погледна нагоре.

— Ще се наложи да разпитам нашия затворник в този вид.

— Ще водиш разпит на заподозрян бос и без униформа? — Флейм повдигна вежди.

Даркнес посочи към мястото, където беше мъжката съблекалня.

— Ако искаш да отидеш там, където осветителните тела от тавана се разбиха върху металните шкафове и да рискуваш да те удари ток само за да ми донесеш резервна униформа, давай. Нямам време тепърва да тичам до дома за друга. Трябват ни отговори. Бяхме нападнати.

Флейм затвори уста и кимна рязко.

— Искаш ли помощ? — Флирт се приближи, вече бе сменил униформата си със спортен екип. — Като сме двама, ще уплашим мъжа много повече.

— Затворникът е жена — Даркнес закрачи напред. — Ще се справя с това сам.

— Не мисля, че някога си разпитвал жени. Искан ми се аз да се заема с това — обади се Сноу, докато обличаше тениската.

— Този път ще направя изключение. Видях какво е направила. Тя е добре обучена — не е просто някаква жена, а войник. А те са много по-опасни.

— Наистина бих искал аз да я разпитам — настоя Сноу.

— Не.

Даркнес не остана, за да доведе спора докрай. Нуждаеше се от отговори и щеше да ги получи, независимо от това, което трябваше да направи. Кипеше от гняв, докато крачеше през сградата. Всички Нови видове бяха чули новината и бързаха към работните си места. Той минаваше покрай тях и се чувстваше горд от единството и спокойствието, които те показваха предвид създадите се обстоятелства.

Спря пред вратата на стаята за разпити и се замисли за това, че ще трябва да влезе вътре и да направи каквото е необходимо, за да накара жената да говори. Хоумленд бе нападат и това можеше да коства живота на много от Видовете. Самият той се бе втурнал да неутрализира водача на микробуса, но призна пред себе си, че най-вероятно този опит щеше да струва живота му. Скочи от върха на стената върху покрива на сградата на Сигурността, обаче стана ясно, че куршумите са безполезни. Но жената бе свършила работата вместо него.

Защо? Действията ѝ бяха чисти и твърде прецизни. Тя имаше умения, които не би трябвало да притежава. Самият той би се затруднил, ако трябваше да направи същото. Бързо се обърна и се втурна към телефона. Охраната вдигна на второто позвъняване.

— Кажи ми всичко, което успяхте да научите за жената, която заловихме.

Докато слушаше, гневът му нарасна още повече. Трябваше да спре да мисли за нея като за жена. Тя беше заплаха. Налагаше се да помни това. Тактиката, която прилагаше редовно, тук нямаше да помогне. Щеше да се наложи да я надхитри и да я държи непрекъснато под око. В главата му се оформи план и той направи няколко дълбоки вдишвания. Гневът бе последното нещо, което трябваше да използва срещу някой с такава квалификация като нейната.

* * *

Кат седеше със затворени очи и се опитваше да не обръща внимание на хладния въздух. След като приливът на адреналин спадна, тя се почувства емоционално изтощена. Това бе нормална реакция след напрегната ситуация. Току-що се бе изправила пред лицето на смъртта — отне живота на шофьора, като го застреля, а вероятно и на неговите съучастници. *Най-малко двама мъртви, със сигурност. Онзи, който висеше от задната врата на буса, бе изгорял като препечена филийка.*

Младата жена потръпна от сравнението с храна, което ѝ мина през ума, и се размърда на металния стол. Това не ѝ помогна да се стопли. Подвоуми се дали да не стане да се разходи из стаята, но се отказа. Рискът от появата на още подозрения от страна на НСО щеше да бъде по-голям, ако не успееше да изиграе ролята на уплашена, плаха мишка. Те биха очаквали точно това от нея и тя трябваше именно това да им покаже, ако имаше някакъв шанс да възстанови своето прикритие.

Ключалката изщрака миг преди вратата да се отвори със замах. В стаята пристъпи тъмнокос мъж. Той имаше силно загорял тен и проникателни тъмни очи, които изглеждаха черни. Взря се в нея с мрачно лице. Тя прецени, че е висок около метър деветдесет и осем. *Даркнес. Трябва да е той. По дяволите, толкова е огромен и плашещ.*

Кат огледа масивните мускулести ръце и изключително широките му рамене. Потникът му плътно прилепваше в горната част на тялото му и се спускаше свободно надолу до мястото, където бе пъхнат в колана на черния му анцуг. Белите връзки не бяха вързани, просто висяха свободно. Мъжът имаше добре оформени мускулести бедра, които личаха дори под дебелия материя и стъпала поне петдесет и първи номер. Небрежното му облекло не бе това, което беше очаквала.

— Коя си ти?

Гласът му потвърди неговата самоличност. Никога нямаше да забрави този дълбок тембър.

— Катрин Декър, но всички ме наричат Кат, за по-кратко.

Вратата се затръшна, затваряйки ги вътре сами. Младата жена погледна към металната повърхност, с надеждата да се отвори за втори път.

— Никой друг няма да дойде. Няма да има спасение.

Кат се съсредоточи върху лицето му. Новия вид все още стоеше близо до вратата.

— Не трябва ли и жена да присъства на разпита?

Мек, плашещ звук излезе от устата му. Не беше точно ръмжене, но не бе и приятелски поздрав.

— Даваш ли си сметка, че вече не се намиращ в Съединените щати? Ти си на територията на НСО, след като премина през портите. Каж ми истината, защото, повярвай ми, не исках да те накарам със сила да си признаеш. Вашите правила за разпит не важат при нас.

Страх полази по гърба ѝ, но тя го пренебрегна.

— Не можете да ме убиете.

Новия вид се приближи достатъчно, за да може тя добре да огледа лицето му. Дъхът на младата жена заседна в дробовете ѝ. Той имаше едно от най-мъжествените лица, които някога бе виждала. Скулите му бяха ясно изразени като на индианец. Квадратната му челюст, седеше под чифт пълни устни със сурово предизвикателство, поради намръщената му гримаса. Но формата на очите му беше това, което я порази най-много — дори котешките очи на Джъстис Норт не бяха толкова яростни — все още не можеше да определи точния им цвят, но предположи, че са тъмнокафяви — оброчени с необичайно дълги, гъсти мигли.

Дишай, дявол да го вземе! Кат си пое въздух и принуди дробовете си да заработят отново. Начинът, по който се бе облякъл, вероятно бе тактика, за да я разконцентрира. Трябваше да се стегне. Но ѝ бе трудно да го направи с това мрачно изражение и хищническият поглед, насочен към нея.

— Всъщност мога. Сега готова ли си да ми кажеш истината? Коя си ти в действителност? Какво правиш тук?

Той блъфтира. Надяваше се да е така.

— Името ми е Кат Декър. Проверете шофьорската ми книжка. Обадете се на моя шеф. Бях помолена да дойда в Хоумленд за две седмици, за да преподавам уроци по криминология и да запозная вашата охрана с най-новите тенденции в престъпното поведение.

Новия вид направи крачка напред.

— От армията ли си? Морската пехота? Специалните части?

Тя поклати глава.

— От криминологичната лаборатория.

Мъжът изръмжа.

Кат се постара да не реагира, но не успя. Тялото ѝ се напрегна от този страшен, опасен звук. И интериорът на стаята не ѝ помагаше да се почувства по-сигурна. Нямаше камери. Беше огледала навсякъде за признаци, за нещо, с което биха могли да я наблюдават, но не откри нищо. Наистина бяха сами в стаята.

— Откъде знаеше как да обезвредиш онзи брониран бус?

— Гледам прекалено много екшъни. Всичко, което знам, научих от тях.

Устните му ядно се свиха в строга черта, което я увери, че той не е повярвал на тези глупости. Опита отново:

— Обичам да гледам филми. От сорта *унищожни ги, за да спасиш света*. Можете ли да повярвате, като малко момиче си мечтаех, когато порасна да стана актриса и да играя в екшъни? — Не се стърпя и каза: — Брус Уилис е моят идол.

Единствената реакция на Новия вид бе да стисне юмруци. Може би беше отишла твърде далеч с този отговор, но се надяваше мъжът да има чувство за хумор. Но той нямаше.

— Не съм в настроение да играя игри. Приеми го като предупреждение. Търпението ми е почти на изчерпване.

Кат си пое дълбоко въздух след това бавно го изпусна. Знаеше, че върви по тънък лед и че ще трябва да даде някакво логично обяснение.

— Куршумите отскачаха от микробуса. Не трябва да си гений, за да разбереш, че е брониран. Изкрещях на вашите хора да стрелят по гумите, но не мисля, че някой ме чу в цялата дандания. Може би нямаха възможност да видят това от тяхното място, но аз бях достатъчно близо, след като онези минаха през първата порта. Разбрах, че ще избутат колата ми от пътя, за да атакуват втората.

— Откъде знаеше за техните планове?

— Не съм знаела нищо. Предположих. Беше просто съобразителност. Искях само да ги спра. Вашите куршуми не можеха да свършат тази работа, затова грабнах пистолета на Ръсти и се опитах да намеря слабото им място. Те не бяха сложили броня на ключалката на шофьорската врата. — Тя се поколеба. — Видях, че водачът и пътникът до него носят пълна бойна екипировка. Нещо трябваше да се направи на момента. Реагирах преди наистина да го обмисля. Спомням

си последния път, когато автомобили преодоляха портите ви. Колко загинаха? Шестнадесет души?

— Седемнадесет — изръмжа Новия вид.

Тя се вгледа в него и ѝ стана ясно, че той не обича да си спомня за нападението, което се случи веднага след като Хоумленд бе открит.

— Намерих начин как да отворя шофьорската врата и го направих. Стрелях по ключалката и отстраних водача. Но неговото ликвидиране нямаше да ги спре. Пътникът можеше просто да се премести и да заеме мястото му, в този момент забелязах движение във вътрешността на буса. Това означаваше, че има поне още един нападател. Щеше да настане кървава баня. Виждали ли сте някога какво могат да причинят лошите момчета с пушки и пълно бойно снаряжение? Аз да. Казах ви, че гледам много филми. Погледнах надолу и видях гранати, прикрепени към колана на шофьора. Хвърлих ги вътре и затворих вратата.

— Как разбра, че това са гранати?

Кат започна да се дразни.

— Защото не съм малоумна. На това ми заприличаха. Не бях съвсем сигурна какво точно ще направят, но бяха очевидно предназначени да бъдат използвани срещу НСО. Аз ги използвах вместо тях.

Той повдигна едната си вежда.

— Не беше съвсем сигурна какво ще направят?

— Ами изглеждаха като самоделки с взриватели, това имах предвид. Не видях никакви цилиндри, които да покажат, че това са химически бомби, затова предположих, че само ще гръмнат. Оказах се права. Нямах достатъчно време да мисля по този въпрос, тъй като се пазех от куршумите на другия нападател, който бе решен да ме убие.

Даркнес отпусна юмруци и скръсти ръце пред гърдите си.

— Четирима души вътре в буса са мъртви и пети, който няма да живее дълго.

Те бяха лоши хора, но все пак това я разтърси. Никога преди не бе убивала човек. Обучението, което имаше, не ѝ помогна да приеме реалността при тази новина.

— Ти уби хора. Разбираш ли това?

Кат кимна рязко, нямаше доверие на гласа си. Онези задници може и да си го заслужаваха, но действителността бе жестока. Те

вероятно имаха семейства и приятели, които щяха да скърбят за загубата им. *Дори злите отрепки имат майки.*

— Отговори ми! — настоя грубо той.

— Да. — Тя зае отбранителна позиция, защото това щеше да ѝ помогне да се справи със стреса. — Разбирате ли, те не разбиха портата ви с бронирания си автомобил, облечени в пълна бойна екипировка, за да ви донесат кекчета и картички с послание *ние ви обичаме?! Опитах се да защитя Новите видове.*

Даркнес толкова бързо се придвижи напред, че тя се сепна, когато той скъси разстоянието между тях, наведе се и стисна подлакътниците на стола от двете ѝ страни. Почти навря лицето си, нос до нос, в нейното. Очите му бяха в сянка, понеже главата му бе наведена напред, но изглеждаха много заплашително. Младата жена опита да се дръпне назад, но нямаше къде да отиде — облегалката на металния стол се притискаше плътно в гърба ѝ.

Новия вид изръмжа дълбоко, гърлено, потвърждавайки, че не е напълно човек.

— Очакваш да повярвам, че си просто един сътрудник в криминологична лаборатория, като в същото време сам-сама изваждаш извън строя петима мъже?

Кат насила се усмихна и опита да не обръща внимание на лудо биещото си сърце.

— Аз съм много добра в работата си. Виждала съм много лоши неща и не забравяйте любовта ми към екшъните.

Новия вид изсъска, дъхът му с аромат на шоколад и мента я облъхна. Младата жена се надяваше, че и нейният мирише толкова добре, тъй като устите им бяха на сантиметри разстояние едни от други. Желанието да погледне към устните му бе твърде силно, за да може да му устои, но в момента, в който го направи, съжали. Очите ѝ се разшириха от изненада и страх при вида на двата дълги и ужасяващи зъба.

— Мътните да го вземат! — Нямаше намерение да го казва на глас.

Горната му устна се вдигна още малко, за да ѝ даде по-добра гледка към тях. Сигурно бе нарочно. Следващите му думи убиха всякакво съмнение.

— Аз не съм като теб. — Гласът му се задълбочи. — Ще покажа милост, ако започнеш да ми даваш коректни отговори. Бяха ли тези мъже изпратени тук да умрат, за да ни заблудите и ние да можем да ти имаме доверие?

Тези думи я извадиха от вцепенението, причинено от страшните му зъби. Тя се вгледа в очите му.

— Какво?

— Чу ме. Беше ли това някакъв вид представление, разиграно, за да спечелиш доверието ни?

— Да не си дрогиран? — Кат с радост очакваше посещението си в Хоумленд, но то се бе превърнало в кошмар. Нейното прикритие бе почти провалено, освен ако не успееше да излезе от ситуацията. Обвинението, че е съучастничка на онези задници в намерението им да убиват Нови видове, я озлоби. — Не знам дали току-що си бил изскочил от сградата на охраната или вече си бил отвън, но онзи кретен на пътническата седалка, с много голямо старание се опитваше да ме превърне в швейцарско сирене. Тези гранати можеха да се взривят в ръцете ми, преди да успея да ги хвърля вътре в буса. Можех да бъда разкъсана на парчета заедно с онези идиоти. Как смееш? — Тя го изгледа гневно. — Мислиш, че си единственият, който е имал лош ден? Аз просто исках да дойда в Хоумленд, за да се позабавлявам, да се запозная с Новите видове и да ги науча на някои нови неща. Това беше единственото ми намерение. Сега съм заключена в стая с един параноичен идиот.

Настъпи пълна тишина. Младата жена повтори наум думите, които току-що бе казала и затвори очи. *Мамка му. Стегни се, дяволите да те вземат. Разпадаш се по-бързо от новобранец в първия ден от обучението.*

Новия вид пусна стола, сграбчи я през гръдния кош и рязко я издърпа от мястото ѝ. Краката ѝ не докосваха пода, когато той прекоси стаята и тръсна задника ѝ върху масата. После хвана веригата на белезниците, закопчани на китките ѝ и със сила вдигна ръцете ѝ нагоре. Заобиколи масата и Кат падна назад, щом я дръпна по плоскостта и спря чак когато тялото ѝ се просна по дължината на масата.

— Бори се — изръмжа той, като се наведе, за да застане отново лице в лице с нея. — Предизвиквам те. Покажи ми колко опитен може

да бъде един сътрудник от криминологичната лаборатория в ръкопашен бой.

Кат остана да лежи неподвижно. Не ѝ бе причинил болка. Може би се бе сдобила с някоя и друга синина по задника от твърдата повърхност, когато я стовари отгоре, но това бе всичко. Масата бе студена. Той стискаше здраво в юмрук веригата, за да държи неподвижни ръцете ѝ над главата. Беше наложително да успокои напрегнатата ситуация. Можеше да използва краката си, като ги изнесе силно нагоре и да го изрита, за да го отблъсне далече от себе си, но това само щеше да докаже, че не е тази, за която се представя.

— Съжалявам, че те нарекох идиот. Бях много разстроена, че ме обвини в такова ужасно престъпление. Аз рискувах живота си. Нямаше нищо планирано.

Новия вид се наведе и сграбчи отпред панталоните си. Кат бе забравила, че е само по сутиен и бикини. Обхвана я неподправен страх, че ще бъде сексуално малтретирана. Той беше огромен кучи син, изключително силен и най-вероятно тежеше двойно повече от нея. Тя бе издръжлива, но се съмняваше, че ще успее да се съпротивлява дълго време. Всеки мускул в тялото ѝ се напрегна, поне щеше да опита. Но той не извади члена си, вместо това издърпа връзката от долнището си.

Кат леко се отпусна, докато той не започна да я връзва към нещо над главата ѝ. Изви се, за да погледне нагоре и видя метална халка, закрепена с винтове, след това се взря в лицето му.

— Какво правиш?

— Подсигурявам се, че ще останеш точно там, където те искам.

Почувства се изложена на показ така простряна по гръб на масата и почти гола.

— Искам да седна на стола.

— А аз искам истината. — Той се изправи и отстъпи крачка назад.

Младата жена дръпна белезниците, но дебелият връв не поддаде. Тя погледна към едната, после към другата страна на масата, не можеше да се преобърне, без да падне върху столовете вляво или вдясно от нея.

— Коя си ти всъщност? Хайде, спри да играеш тази игра. Твоята самоличност е добра, но офицерите ми са по-добри. Някой не е

изпипал нещата докрай, когато е създавал твоята история. Нашата проверка за сигурност успя да проследи последните три години от живота ти, но преди тях няма нищо. Ти не съществуващ.

Тя се вгледа в очите му, с надеждата, че може би той блъфира, но видя истината, отразена в тях. *Дяволите да го вземат!* Това гадно копеле Мейсън, бе сгафило при създаването на фалшивата ѝ самоличност и на практика бе провалило прикритието ѝ.

— Разведох се — излъга тя. — Върнах си обратно моминското име. — Заслужаваше си да опита.

Мъжът се усмихна, но усмивката не стигна до очите му.

— Ето ти нещо интересно. Проверката на настоящата база данни показва, че ти съществуващ, но когато се разровихме по-дълбоко в старите сайтове се оказа, че номерът на социалната ти осигуровка принадлежи на Елинор Бринклер — седемдесет годишна домакиня, починала преди десет години. — Той бавно прокара поглед надолу по тялото ѝ, после обратно нагоре. — Не съм експерт по това как изглеждат седемдесет годишните, но съм сигурен, че ти си много далеч от тази възраст.

Кат се паникьоса, но опита да прикрие изражението на лицето си, докато се напрягаше да измисли нещо, което да каже. Мъжът пристъпи по-близо.

— Не ми изглеждаш мъртва. — Загледа се в гърдите ѝ. — Дишаш. — Погледът му срещна и задържа нейния. — Как е истинското ти име? Кой те изпрати и защо?

— Станала е някаква ужасна грешка. — Това бе всичко, което успя да каже. Беше арестувана, а Робърт Мейсън я бе забъркал в ужасна каша. Прикритието ѝ бе провалено, защото бе претупал набързо работата.

Даркнес се наведе и приближи отново лицето си до нейното.

— Не искам да те нараня. — Гласът му се сведе до шепот. — Не ме карай да го направя, скъпа. Имам достатъчно спомени, които гарантират, че страдам от кошмари почти всеки път, когато заспя. Само ми кажи коя си в действителност и защо си дошла в Хоумленд. Хваната си натясно, няма мърдане.

Младата жена облиза устни, изкушена да му разкрие истината. Мейсън не трябваше да я изпраща в Хоумленд под прикритие. Може би и двамата щяха да ги уволнят, но щеше да стане още по-лошо, ако

проговореше. Никой не искаше да работи с агент, който бързо се пречупва под натиск. Даркнес просто си вършеше работата и бе добър в това. Тя уважаваше такива хора.

— Изглеждаш толкова мека и крехка. — Той замълча за момент, като я наблюдаваше. — Нека ти кажа някои неща за мен. Чувала ли си някога за човек на име Дарвин Хавингс?

Кат успя да запази маската на безразличие, но сърцето ѝ ускори ритъма си. Хавингс беше номер тридесет и две в списъка на Вътрешната сигурност на Хоумленд с най-издирвани лица. Той беше богат кучи син с бизнес главно в Близкия изток и с връзки в страните от третия свят. Също така бе заподозрян като един от най-големите инвеститори на Мерикъл Индъстрис. Последното го бе поставило под строгия контрол на властите, които имаха някои доста неприятни подозрения, но без конкретни доказателства. Говореше се, че Хавингс е много навътре в търговията с наркотици и със секс робини. Бяха открили признаци, че може би е виновен за кражбата на оръжие от американските военни в Афганистан и продажбата му на бунтовниците. Това бе поставило името му в списъка с издирваните престъпници.

— Не. Да не би да е някой екшън герой? — На един сътрудник от криминологична лаборатория не би трябвало да му е известно това име, защото не бе споменавано в медиите.

— Той е най-злият човек, когото съм срещал.

Младата жена трябваше да си напомни да диша бавно и дълбоко, нещо, което трудно можеше да направи, тъй като трескаво се опитваше да разбере как е била възможна тази среща. *Защо? Как? Кога?* Обхвана я ужасно подозрение, че тъпият ѝ шеф може да е бил прав. *Дали са в бизнеса заедно с Хавингс? НСО е идеалното място за него, където да се скрие. Ние нямаме пълномощия в Хоумленд или Резервата. Той може да ни покаже среден пръст зад портите им и ние няма да сме в състояние да направим абсолютно нищо за това.*

— Аз бях един от групата Нови видовете, които той взе от Мерикъл.

— Защо? — Тя се отпусна леко. Това означаваше, че срещата се е случила в миналото, когато Даркнес е бил затворник на компанията. Но дали Хавингс е имал достъп до Новите видове и след това. *Дали връзката е все още активна?*

— Това беше тест. — Той изръмжа, наклони глава и продължи да я гледа в очите. — Сложиха ни нашийници бомби около вратовете. Ние бяхме биологични братя и те знаеха, че сме осведомени за връзката помежду ни, защото ни показаха доказателство. Бяхме родени от една и съща партида ембриони, създадени от двама конкретни човека, които бяха съчетали. Винаги произвеждаха многобройни ембриони, често от една и съща двойка човеци, а понякога съчетаваха единия или и двамата с други донори, за да получат различни физически характеристики. Животинските ни гени варират, но нашата човешка ДНК показва семейната ни връзка. Ето защо той ни искаше. Много добре знаеше, че ще се защитаваме един друг и ще направим всичко възможно за братята си.

Господи! Част от самоконтрола ѝ се изплъзна и тя знаеше, че изражението ѝ разкрива съчувствието, което изпитваше.

— Защо нашийници бомби?

— Защото знаехме, че ще ги активират и ще взривят нашите братя, ако не изпълняваме заповедите.

— Това е лудост! — *Също така и терористична тактика — една от най-крайните.* Но последното не го каза на глас.

Мъжът наклони глава и се наведе. Носът му я погъделичка, тъй като се отърка в шията ѝ. Той вдиша дълбоко, сякаш да я помирише. Кат не възрази, но това я накара да го почувства по един нов начин — сексуален.

— По природа ние защитаваме онова, което е наше и те го използваха — прошепна Даркнес. — Искаш ли да знаеш какво ни накараха да правим?

— Разбира се. — Коремът я присви от лошото предчувствие, че отговорът няма да ѝ хареса.

— Научиха ни как да се бием и да убиваме. Ние бяхме четири живи оръжия, с по-бързи рефлексии, по-силни тела и по-изострени сетива от човешките. — Той вдигна глава и се премести от другата страна на шията ѝ, вдиша отново. Това накара гърдите му да се докоснат леко до нейните. — Нашите учители бяха наемници със странни акценти. И бяха брутални.

По дяволите. Странните акценти, за които той спомена, беше много ценна информация. Дарвин Хавингс наемаше бодигардовете си само от контактите си в Средния изток. Те бяха лица обикновено

свързани с предполагаеми убийства. Беше наистина много зле, че те са обучавали Даркнес. Можеше да си представи нещата, на които е бил подложен.

— Научих всички начини как да измъчвам някого, за да ми каже това, което искам да знам.

Подозрението потвърдено. Младата жена си пое дълбоко дъх, треперейки вътрешно от ужас. Бе обучена да издържа на мъчения, но не и на зверските неща, които той вероятно бе усвоил. Щеше ли да ги използва, за да я пречупи? Ако бе така, той щеше да приложи всичко, което вършеше работа, за да получи отговорите. Това означаваше, че може да стане грозно и опасно, с евентуална загуба на части от тялото или смърт.

Новия вид вдигна глава достатъчно, за да я гледа право в очите.

— Ти си изплашена. Мога да подуша страха ти. Просто ми кажи истината.

Тя не бе сигурна какво да прави.

— Затова ли ме душиш?

— Аз не съм човек.

Кат наистина не се нуждаеше от напомняне.

— Може ли да си помисля малко?

Той повдигна вежди.

— Искаш да изчакам, докато съчиниш по-убедителна лъжа?

— Искам да ти кажа истината, но не мога.

Даркнес опря ръце върху масата, от двете страни на гърдите ѝ, и се наведе по-близо, докато бе почти наполовина върху нея.

— Знаеш ли, че някои от нас могат да се държат като истински животни?

— Не съвсем. Чела съм статии във вестниците и съм гледала интервюта.

— Вие виждате това, което ние искаме да видите. Аз не съм Джъстис Норт.

Тя можеше да повярва на това. Господин Норт изглеждаше напълно приветлив, дори мил по телевизията. Мъжът показваше добро чувство за хумор и сговорчив характер. Но Даркнес не притежаваше нито едно от двете.

Той разтвори устни и отново показва онези зъби. Кат се втренчи в тях, с надеждата, че не се кани да ги използва, за да я ухапе. Вероятно

щеше да боли ужасно.

— Представи си усъвършенствани хищнически инстинкти, съчетани с най-лошото от човечеството. Ето, точно такъв станах, след като бях изтеглен от Мерикъл и изпратен при онези хора, ако изобщо биха могли да се нарекат така. Кажи ми истината или ще видиш на какво съм способен. Ще бъда жесток.

Сълзи напълниха очите ѝ и тя не бе в състояние да направи нищо друго, освен да започне да примигва. Мъжът беше майстор във внушаването на страх, тъй като тя вярваше на всяка дума, казана от него.

— Честно. Нямах никакви скрити цели. Просто исках да спра онези мъже да не наранят вашите хора. — Тя настойчиво погледна в поразителните очи на Даркнес, надявайки се, че той ще види истината. — Не исках никой от Новите видове да пострада. Очаквах с нетърпение да преподавам това, което знам, и да прекарам известно време тук, в Хоумленд. Мислех си, че ще бъде страхотно, почти като на почивка.

Очите му се присвиха.

— Не прави това, скъпа.

— Кълна се в живота си, че всяка дума, която току-що казах, е абсолютно вярна.

— Имах предвид, не плачи. — Той затвори очи и извъртя глава, за да се отдалечи. — Мамка му!

Реакцията му я изуми. Той беше или невероятен актьор, или майстор в измамата. В противен случай, би си помислила, че изпитва съчувствие. Мъжът отново я погледна и измъченото му изражение я прониза направо в сърцето.

— Не мога да го направя. — Той поклати глава. — Това не струва душата ми или онова, което е останало от нея.

— Не можеш да направиш какво?

— Да си представям, че ти си жена от моето минало, за да мога ефективно да си върша работата. В действителност се възхищавам на уменията, които показва навън. Не мисля, че бих могъл да се справя по-добре или по-бързо от теб с онези мъже. Ти или преценяваш много бързо в движение, или това беше брилянтен стратегически ход. Ако е така, то ти си една от най-добрите убийци, които съм срещал. Ако не

съм прав... — Погледна към гърдите ѝ. — Това те прави изключително секси.

Кат не знаеше дали трябва да бъде поласкана или обидена. Не каза нищо.

Новия вид премига няколко пъти.

— Ти си проблем за мен, Кат. Ако това е истинското ти име.

— Това е. Всички ми викат така.

— Съмнявам се.

— Защо? Какво му е толкова невероятно на моето име?

— Ти си на територията на НСО и имаш името на котка!

Младата жена най-после схвана.

— Но то се пише с К.

— Не ме интересува. Защо не използва по-човешко име като Мери например?

— Но това не е името, което моите родители са ми дали. Всъщност съм кръстена на баба ми. Починала е, докато мама е била бременна с мен. — Това също беше вярно. — Просто странно съвпадение.

Той не изглеждаше убеден.

— Твърде е очевидно, ако помислиш малко. Трябва да съм много тъпа, че да избира това име, аз дори не направих връзката с котка, докато ти не спомена за това. Не съм идиотка. Бих си свършила чудесно работата, ако трябваше да си изграждам фалшива самоличност.

— Това го вярвам.

— Добре.

— За кого работиш?

— Полицейско управление Бейкърсфийлд, криминологична лаборатория.

— Какъв цвят е сутиенът ти?

— Черен. — Той я тестваше, като се опитваше да прецени изражението на лицето или интонацията на гласа ѝ, за да определи дали може да забележи някакъв признак, че е излъгала. И тя бе правила същото със заподозрените.

— Косата ми е кафява, също като очите ми. Висока съм метър шестдесет и осем. Не си прави труда да ме питаш за теглото. Няма да кажа. Всеки лъже, когато стане дума за това.

— Не е и необходимо. Ти си около шестдесет и четири килограма. Нали те вдигнах от стола.

Той беше добър. В действителност тежеше точно шестдесет и три.

— Макар да изглеждаш по-лека с около четири килограма, но имаш добър мускулен тонус. Това ми подсказва, че работиш физически труд или тренираш често. — Огледа преценяващо гърдите ѝ. — Нямах пластични корекции. — Той се изправи и остави погледа си да шари по корема и бедрата ѝ. — Нямах деца.

— Откъде разбра това?

— Имаш белези. Един в горната част на ръката, и един в близост до прасеца. Те са забележими. Правят впечатление. Бременността щеше да остави следи върху тялото ти, както и белези. Долната част на корема и горната част на бедрата ти са безупречни. Няма следи от стрии.

— Не всички жени ги получават. — Възхити се на умениято му да наблюдава. Това беше някак си възбуждащо.

— Не всички, но повечето имат.

— Нямам деца — потвърди тя.

Вниманието му се върна обратно към лицето ѝ.

— Не носиш грим. Това също така обяснява обикновеното ти бельо. Без дантела върху него, а сутиенът ти не е с подплънки, за да прави гърдите ти по-големи. Не искаш да привличаш вниманието на мъжете върху себе си. Защо така?

— Може би, тази сутрин не съм имала време да се гримирам. Що се отнася до моя сутиен, банелите и подплънките са адски неудобни.

Новия вид я наблюдаваше с непроницаемо изражение, а на нея много ѝ се искаше да знае какво си мисли той.

Даркнес вярваше, че единствено със страх ще успее да пречупи жената. Всичко, което ѝ каза, бе истина. Той ѝ се възхищаваше. Представи си какво ще се случи, ако я удареше или ѝ счупеше някоя кост. Тя щеше да крещи. А той щеше да се почувства като чудовище — образ, който хората се опитаха да им припишат. Не можеше да я удари.

Тя имаше красиви, изразителни очи. Надяваше се, че я бе разгадал правилно и че мъжете, които нападнаха портата не бяха с нея. Щеше много да се ядоса, ако тя беше от злите. Веднъж вече бе направил грешка с една жена, която го бе предала. Можеше да

използва този гняв срещу Кат, но само един поглед към крехкото ѝ тяло, го накара да спре на мига. Нямаше никаква почтеност в това да навреди на младата жена. Тя беше безпомощна и, дявол да го вземе, той наистина я харесваше.

След това дойде чувството на неудовлетвореност. Неговата работа беше да получи отговори и да разбере коя е в действителност. Той просто не можеше да го направи ефективно. Обмисли възможностите. Някой друг трябваше да заеме мястото му. Той дори не искаше да бъде в сградата, след като знаеше какво ще се случи в стаята за разпити. Вълна на състрадание и покровителство премина през него. Догади му се при мисълта друг мъжки да ѝ причинява болка, за да я накара да говори.

Отново се вгледа в очите ѝ, разкъсван между дълга и неочакваното желание просто да я съпроводи до портата. Това щеше да сложи край на всичко, но бе невъзможно. Реши да опита още един път със сплашване и страх.

ГЛАВА 3

— Виж ме! — каза Даркнес и съблече потника си.

— Това правя. — Кат не сваляше очи от него.

— Целия. — Той се отдръпна на метър от масата. — Кажи ми какво виждаш?

— Ти си висок. — Тя огледа голите му гърди. — Много силен. — Стегнатите, добре оформени мускули изпъкваха върху корема му и бяха съвършени чак до мястото, където се скриваха под колана на долнището му. Младата жена бързо насочи вниманието си към лицето му.

— Никога не примамвай хищник в игра, която не можеш да спечелиш — изръмжа той. — С НСО шега не бива. Не искам да те нараня, защото имам проблем с удрянето на жените, но други може би няма да имат такива скрупули. Кажи ми всичко, цялата истина, или нещата ще загрубеят.

— Не знам какво искаш да кажеш. — Кат наистина не разбираше.

Новия вид се приближи и сърцето ѝ ускори ритъма си, когато той опря ръце на масата, от двете страни на гърдите ѝ, и се наведе. Притисна нос в шията ѝ и вдиша дълбоко. Тя извърна глава, за да му даде по-добър достъп и да пази лицето си далеч от страшните му зъби.

— Мога да подуша страха ти, но въпреки това не искаш да се пречупиш. Добре. Ще пратя някой друг тук. — Той се пресегна, развърза връвта, после се изправи и стисна ръката ѝ, за да я издърпа в седнало положение. — Горещо ти препоръчвам да говориш с този, който ще ме замести. Не би ми харесало да те видя в медицинския център. — Пусна я и огледа тялото ѝ. — Нещо толкова красиво не бива да се разкървавява и насинява.

Новия вид се обърна и тръгна към вратата. Кат осъзна какво се кани да направи и се паникьоса.

— Почакай!

Той спря и бавно се извърна с лице към нея.

— Готова ли си да ми признаеш истината?

— Вече ти казах това, което мога. Бях толкова откровена, колкото ми позволяват обстоятелствата.

— Не е достатъчно. Остани на мястото си. Скоро ще дойде някой.

— Трябва да има и друга възможност.

— Мога да изтръгна със сила истината от теб или... — Тъмният му поглед се сведе към гърдите ѝ.

— Или какво?

— Мога да те съблазня, за да я кажеш.

В продължение на няколко секунди Кат остана слисана, докато осъзнае думите му.

— О!

— Но е в разрез с правилата. — Той се усмихна.

Усмивката преобрази лицето му и Кат остана изненадана, че е толкова красив, когато е развеселен. Още веднъж огледа цялото му тяло. Имаше най-добрата физика, която някога бе виждала и идеята да го опознае интимно, бе странно привлекателна.

— Не ми приличаш на някой, който играе по правилата. — *Това от моята уста ли излезе?* Прочисти гърло, леко смутена от думите си. — Имам предвид, че това звучи по-добре, отколкото да те пребият.

Усмивката му се стопи.

— Ще отида да доведа някой друг.

Кат прехапа замислена долната си устна, когато той хвана дръжката на вратата, натисна я и отвори няколко сантиметра.

— Можеш да опиташ.

Новия вид замръзна.

— Искам да кажа, че може да свърши работа. Онова със съблазняването.

Вратата се затръшна и Даркнес се обърна, лицето му бе изкривено от гняв.

— Да не се опитваш да ме дразниш?

— Може би. — Погледът ѝ отново зашари по тялото му. — Знаеш ли, че си много секси?

Мъжът пристъпи крачка напред и спря. Ръцете му се свиха в юмруци.

— Това е опасна игра, Кат. Ако това е името ти.

— Казах ти вече, че така се казвам. Всички ми викат Кат. — Тя облиза устни. Даркнес беше точно от типа мъже, за които винаги си бе мечтала. Огромен, секси и вероятно никога не играеше по правилата. Смъкна се от ръба на масата, пренебрегвайки заповедта му да остане на мястото си. Може би никога нямаше да ѝ се отдаде друг шанс да бъде с такъв като него. — Предпочитам да участвам в борбата за надмощие, отколкото да бъда пребита.

Новия вид се приближи и изръмжа тихо. Младата жена пристъпи напред, срещнаха се по средата. Разделяха ги само няколко сантиметра. Това я накара да осъзнае колко по-висок и по-едър е той. Но не се страхуваше. Мъжът бе готов да излезе от стаята, само и само да не я удари. Това го правеше още по-привлекателен. Много от яките, мускулести мъже, които бе срещала, бяха насилници. Даркнес беше джентълмен. Рядко срещана черта.

— Това е грешка. — Той протегна ръка и нежно обхвана бедрата ѝ с топлите си длани. Наведе глава и тя наклони нейната назад, за да оголи шията си.

— Може би. — Надяваше се, че отново ще се насочи към гърлото ѝ. Хареса ѝ преди, когато я бе подушил.

Кат потисна един стон, щом я целуна под ухото, за да я подразни. Устните му бяха меки, езикът горещ. Зъбите му се притиснаха към гърлото ѝ и по гръбнака ѝ полазиха тръпки. Той не я ухапа, а леко ги плъзна надолу по извивката на шията ѝ.

С език и зъби, Новия вид проучи гърлото и вдлъбнатинката на рамото ѝ. Беше невероятно и тялото ѝ отговори, когато гърдите му докоснаха нейните. Той беше огнено горещ и тя се почувства невероятно добре. Беше ѝ студено, но той я стопли. Успя да устои на желанието да вдигне окованите си в белезници ръце и да ги обвие около врата му.

Мъжът я ухапа леко със зъби. Тялото ѝ подскочи от тръпката на внезапното усещане. Не я заболя, но чувството беше толкова силно, че я разтърси напълно. Новия вид изръмжа. От докосването до него, зърната я заболяха, тънката материя на сутиена не можеше да я предпази от вибрациите, които идваха от гърдите му. Устните му се плъзнаха нагоре към ухото ѝ и той спря да я целува.

— Кажи ми за кого наистина работиш?

Кат опита да прочисти съзнанието си. Видът беше добър. Тя почти забрави, че е подложена на разпит чрез съблазняване. Беше възбудена, а гласът му бе толкова секси, когато говореше с този дрезгав шепот.

— Полицейско управление на Бейкърсфийлд, криминологична лаборатория. — Тя се напрегна, надяваше се, че няма да го вбеси.

Но за нейна изненада, Даркнес се засмя.

— Ще те пречупя, скъпа. Това ще бъде удоволствие и за двама ни.

Младата жена опита да обърне лице и да го погледне, но той наведе глава и започна отново да целува шията ѝ. Погали извивката на бедрото ѝ, а палецът му закачи ластика на бикините ѝ. Смъкна го надолу и Кат много ясно усети как материята се хлъзга, опасно близо до оголване на венериния ѝ хълм.

— Няма ли да има любовна игра първо? — Всъщност копнееше да я докосне там.

— Мотивирам те да кажеш истината.

Ръката му се раздвижи и с опакото на пръстите си загали кожата, която бе оголил. Отново я захапа по извивката на рамото. Кат се притисна към него и простена. Изглеждаше така, сякаш го окуражаваше да изследва шията ѝ с горещи целувки, докато върховете на пръстите му бавно кръжаха опасно близо до женствеността ѝ.

Младата жена стисна зъби, клиторът ѝ започна да пулсира и топлината надигнала се към корема ѝ, предизвика болезнени спазми в него. *Не обръщай внимание на това. Прекалено бързо се предаваш.* Съзнанието ѝ го знаеше, но тялото ѝ не я послуша. В отчаянието си, тя реши да постави длани върху гърдите му, но белезниците ограничаваха движението ѝ. Новия вид посегна между тях и сграбчи веригата, дръпна я рязко встрани, така че да не може да го докосва.

— И аз искам да те галя.

Думите ѝ го накараха да вдигне глава и да извие вежди въпросително.

— Ти беше тази, която каза, че не бива да играя по правилата. В тази стая думата „справедливост“ не съществува, скъпа.

— Това ли е твоят план? Само ти да можеш да ме докосваш?

Ноздрите му се разшириха и сексапилните му устни се извиха в самодоволна усмивка.

— Да. Мога да помириша отговора на тялото ти.

Пълни глупости. Това я накара да се ядоса и тя се вкопчи в това чувство с надеждата, че то ще ѝ помогне да му се противопостави.

— Глупости!

— Вече си влажна.

— Необходимо е повече от няколко целувки, за да ме възбудиш.

Новия вид се подсмихна.

— Дръзка лъжа. — Пръстите му продължаваха да я гаят. — Трябва ли да го докажа?

Той обърна дланта си и започна да я плъзга надолу между бикините и кожата ѝ, докато покри сърцевината ѝ. Усещането за ръката му там бе шокиращо, но мъжът не бе приключил. Той проследи линията на цепката и пхна пръст между срамните ѝ устни.

Кат опита да отдръпне ханша си далеч от него, но Даркнес пусна веригата и обви ръка около кръста ѝ, като привлече тялото ѝ към своето. После бавно премести пръстите си и притисна с върховете им чувствителното снопче от нерви. Младата жена изстена от удоволствие.

— Влажна — потвърди той. — Много влажна. — Върхът на показалеца му започна да гали набъбналата пъпка с кръгови движения.

Кат опря чело на гърдите му и затвори очи. Опита да се пребори със себе си, за да блокира удоволствието, което я бе завладяло. Никога не бе обучавана да устоява на атака върху най-чувствителното място в тялото си.

— Не е честно.

Даркнес се наведе и започна да целува шията ѝ отново. Коленете ѝ заплашваха да се подкосят, но той я държеше здраво. Искаше ѝ се и тя да може да му причини същото мъчение.

Пръстът, който галеше клитора ѝ, застина и мъжът спря да я целува.

— За кого работиш? Само не ме лъжи, скъпа.

— Ще спреш ли, ако ти кажа?

— Да.

— Криминологична лаборатория.

Горещият му дъх опари кожата ѝ.

— Ако продължим с този темп, след по-малко от пет минути ще ме молиш да те накарам да свършиш. — Гласът му се задълбочи. —

Сега ще спра достатъчно дълго, за да може страстта ти да се охлади и тогава ще започнем отначало. Мога да правя това в продължение на часове, докато цялата се облееш в пот и те боли толкова много от желание да свършиш, че ще ми кажеш всичко, което искам да знам, само за да сложа край на агонията ти. Защото ще се превърне точно в това.

— Това е подло.

Новия вид повдигна лице и погледите им се срещнаха. Очите му бяха красиви по един свиреп начин. Гласът му прозвуча дрезгаво.

— Само ми кажи онова, което искам да знам и аз ще те възнаградя.

— Като ме доведеш до оргазъм?

— Да.

Кат се изкуши да му разкрие истината. Не можеше да си спомни някога да е желала по-силно мъж. Денят ѝ бе ненормален и изглеждаше подходящо да бъде в тази стая с него, правейки неща, за които и двамата щяха да си навлекат сериозни неприятности, ако шефовете им разберяха. Беше напълно непрофесионално да иска да прави секс с Даркнес. Но не чувстваше да е погрешно. Едно беше да пристъпи някои морални закони, съвсем друго бе да предаде агенцията.

— Искан ми се да можех. Предполагам, че ще трябва да се постарая повече.

— Ще бъде по-лошо за мен, отколкото за теб.

— Какво значи това?

Погледът му се сведе до мястото, където телата им се притискаха. Тя също погледна надолу и видя, че по-голяма част от гърдите ѝ са се оголили. Вдигна очи и се взря в тъмните му ириса.

— Това ще бъде борба за надмощие, която не очаквам с нетърпение, скъпа.

Кат не разбираше. Явно, Видът бе прочел объркването в очите ѝ.

— Ти ще ме молиш да те чукам и аз ще го искам силно, независимо от факта, дали си решила да мълчиш или да говориш. От известно време избягвам жените, но ти ме изкушаваш като никоя друга. Взел съм твърдо решението никога повече да не бъда ръководен от сексуалните си желания, за да мога да запазя волята си силна. В противен случай...

Гласът му заглъхна, а Кат много искаше да узнае какво щеше да каже.

— В противен случай, какво?

— Не искаш да ме видиш как губя контрол. Защото ще получиш повече, отколкото можеш да се справиш — сто и десет килограма необуздан и възбуден мъжкар върху себе си. — Очите му потъмняха, преди да се присвоят. — Не се шегувам. Ще те отнеса до масата, ще те наведе върху нея и ще те чукам така, както никога не си била чукана досега. Не съм сигурен, че ще оцелееш. Натрупал съм в себе си години сексуално неудовлетворение и всичко това ще се стовари върху теб.

Новия вид завъртя таза си и притисна възбудения си член срещу ханша ѝ. Дори и през слоя дрехи, тя го усети твърд и голям. Неговите думи, смисълът им и допирът до възбудения му пенис възпламениха сексуалното напрежение. Кое то я възбуди още повече. Никога досега мъж не ѝ бе говорил по този начин. Беше готова да се обзаложи, че той е от мъжете, които не говореха, а действаха.

— Малките лъжливи котенца никога не бива да си играят с големите диви котки. Разбираш ли? Аз не съм опитомен, както може би си мислиш.

Сърцето ѝ заби лудо и тя прехапа устни, в противен случай щеше да го помоли да докаже думите си.

— Така че направи услуга и на двама ни и започни да казваш истината, защото, ако продължим с играта, може да приключи много зле. Виждаш ли как функционира откровеността? Дава на някой абсолютната истина. Ще те доведе до оргазъм, но няма да те чукам. Мога да те нараня.

Даркнес беше едър мъж, но тя не се страхуваше. Все пак не ѝ харесваше конфликта, който виждаше в очите му. Да го постави в подобна ситуация, беше последното нещо, което искаше. Необяснимо защо, харесваше Даркнес. Може би молбата ѝ да я съблазни, не бе чак толкова добра. Той имаше работа за вършене и някой, пред когото да отговоря.

— Името ми наистина е Кат и дойдох тук, за да ви науча на някои неща. Никога не бих наранила твоите хора. Това е абсолютната истина.

— За кого работиш?

Тя се поколеба, знаеше, че той няма да приеме още една лъжа, защото беше умен. Изкушаваше се да каже ФБР, но не можеше да го направи. Шефът ѝ я бе пратил тук, за да изпълни заповедите му, но тя нямаше намерение да дебне НСО или да търси компромати.

— Аз не съм убиец нито пък някой, който иска да нарани хората в Хоумленд.

— За. Кого. Работиш? — Той натърти всяка дума.

— За един идиот. — Кат реши да избегне лъжата, като му даде честни отговори, само че не тези които той търсеше.

— Иска ли да ни навреди?

Младата жена нямаше намерение да извърща очи от строгия му поглед, защото играеше своята игра, но не успя да избегне рефлексното движение. Погледът ѝ отново срещна и задържа неговия.

— Не съм особено голям фен на шефа си. Той наистина е идиот. Не спазвам буквално заповедите му. Дойдох тук, за да се запозная с Новите видове и да им преподам няколко урока по криминология. Никога не бих наранила твоите хора. Не им желая злото. Кълна се.

— Как се казва шефът ти?

— Тъпак. Също така го наричам и задник. — Кат затвори очи. Нямаше повече да лъже Даркнес, но не можеше да предаде и шефа си, дори и да не бе съгласна с причините, заради които я бе изпратил тук. Беше я поставил в ужасна морална дилема.

Тя се възхищаваше на Новите видове, четеше и гледаше по новините всичко за борбите им, откакто ги бяха освободили. Дори беше тяхна почитателка. Връзката на Робърт Мейсън с тях и причините за омразата му не ѝ бяха много ясни, но знаеше, че са на лична основа. Кат беше просто една пионка, но това не означаваше, че трябва да предприема каквито и да е действия срещу някого в Хоумленд.

— Погледни ме, скъпа.

Младата жена направи каквото ѝ заповяда Даркнес и срещна погледа му. Той имаше красиви очи. Тя вярваше на всичко, което ѝ бе разказал за миналото си. Беше оцелял след ужасни изпитания и Кат му се възхищаваше много за това. По-слабите мъже щяха да се пречупят, да умрат по време на мъченията или да сложат край на живота си, за да приключат с изтезанията. Новия вид заслужаваше уважението ѝ, особено след като бе убедена, че може да се досети на какво е бил

обучен. Той не я преби до смърт, нито чупи костите ѝ, само за да чуе писъците ѝ, нито дра кожата ѝ парче по парче. Трябва да бе преживял подобни неща много пъти в миналото си.

— Как е истинското име на шефа ти?

— Не мога да ти кажа. Искам, но не мога. Това е въпрос на задължение. Разбираш ли?

— А моето задължение е да те накарам да отговориш на въпросите ми.

— Тогава се намираме в ужасна безизходица, не е ли така? — Преглътна сълзите, ситуацията бе покъртителна. — Никога не съм искала да ме считаш за лош човек. Но предполагам, че точно това си мислиш за мен, нали така?

— Ти не си лош човек. Ти си просто жена. И ще те накарам да го почувстваш така, както аз го чувствам. Ще продължаваме ли с тази игра или да спра?

— Не искам да спираш.

Даркнес плъзна пръста си от снопчето нерви и погали отвора на кадифената ѝ мекота. Кат не се отвърна от него, нито протестира. Беше я предупредил с най-малки подробности какво ще направи с нея, и тя се надяваше само, че няма да се предаде и да му разкаже всичко. Даркнес бе в състояние да стори това. Той беше твърде секси с този мрачен израз и трагичното си минало. Новия вид беше от онези мъже, които бяха способни да я доведат до провал.

Той приближи лицето си толкова близо до нейното, че топлият му дъх опари устните ѝ. Кат искаше да я целуне, но в последната секунда мъжът отмести глава и зарови лицето си в извивката на шията ѝ. Затвори очи и стисна юмруци, когато езика му проследи кривата на ухото ѝ. След това засмука меката му част и изръмжа така, че вибрациите подразниха зърната ѝ, а пръста му се върна върху клитора ѝ, търкайки го бавно.

Кат искаше да зарови ръце в косата му и да го придърпа по-близо до себе си. Тя изглеждаше копринено мека и гъста, но младата жена не можеше да я достигне, тъй като едната му ръка я държеше за белезниците. Вместо това разтвори по-широко бедра, за да му даде подобър достъп до слабините си. Чувстваше се опиянена от усещанията. Устата му вършеше чудеса върху шията ѝ, само секунда и зараждащият се екстаз щеше да залее съзнанието ѝ. Опита се да остане

неподвижна колкото се може по-дълго, с надеждата, че сексуалното напрежение ще намалее. Но не стана. Напрегна се и изстена, когато не можа да се сдържи повече. Той изръмжа в отговор и притисна слабините си плътно в нея. Усещането за твърдия му член я накара да осъзнае колко празна се чувства. Искаше го вътре в себе си. Само представата за това как ще се почувства, я накара да притисне сърцевината си към пръста му. Всеки момент щеше да свърши.

Видът застина и спря да я целува.

— Не!

Дразненето върху клитора ѝ престана и той извади ръката си от бикините ѝ. После стисна бедрото ѝ от вътрешната страна. Мазолестите му пръсти загалиха чувствителната кожа, стигайки почти до нейната женственост. Ръката му спря там и той започна да целува отново шията ѝ. Прокара пръсти по бельото ѝ, върху дължината на сърцевината ѝ, за да я подразни. Захапа кожата ѝ със зъби и тя подскочи от пронизалото я удоволствие.

Кат остана неподвижна, докато мъжът я изследваше със свободната си ръка. Остави бикините ѝ на мира, за да погали кожата на корема, след което обхвана венериния ѝ хълм. Потърка го с длан, но когато тя започна да стене, ръката му се оттегли към вътрешната част на бедрото ѝ, погали го, след което започна всичко отначало.

Даркнес беше в ада. Уханието на възбудата на затворничката беше толкова силно, че заплашваше да разруши самоконтрола му. Едва устояваше на желанието си, да я положи на края на масата, да разтвори бедрата ѝ и да се наведе, за да разбере дали наистина вкусът ѝ е толкова хубав, колкото и аромата ѝ. Ако беше от кучешкия вид, досега да се е олигавил целия.

Обещанието за плътска наслада, което носеха стоновете ѝ на удоволствие и представата за начина, по който щеше да движи езика си в тялото ѝ, почти пречупиха волята му. Мина твърде много време, откакто се бе потапял във вкуса, усещанията и мекотата на някоя жена. Трябваше да устои, защото иначе щеше да бъде изгубен. Щеше да я доведе до оргазъм и тя да креци името му. В такъв момент, нищо не би го спряло да проникне в нея. Само представата за това колко гореща и влажна щеше да бъде, как би се почувствала тя, докато той тласкаше в нея, го накара да изръмжи. Но не такава беше целта в тяхната битка за

надмощие. Не можеше да ѝ позволи да стигне до оргазъм, докато не му кажеше всичко, което му бе необходимо да знае.

Пенисът го болеше. Беше станал стоманено твърд, една огромна тежест на чисто мъчение, затворена в панталоните му. Разтвори леко крака, за да облекчи натиска върху топките си. Чувстваше, че всеки момент ще се пръснат, толкова бяха напрегнати. Опита се да не обръща внимание на тялото си от кръста надолу, и се съсредоточи върху лъжливото котенце.

По кожата ѝ бе избила пот, точно както знаеше, че ще стане. Облиза част от нея. *Толкова сладка!* Прокара кучешките си зъби по сухожилието на рамото ѝ. Не натисна силно, за да пробие кожата, но жената изстена в отговор. Докато се извиваше в ръцете му, гърдите ѝ се притискаха плътно към неговите. Тънката материя на сутиена не можеше да намали въздействието на твърдите ѝ като камъчета зърна.

Не мисли за това, напомни си той. Нямахше да рискува, сваляйки белъто ѝ. Не се доверяваше на своята воля, ако тя останеше напълно гола. Щеше да смуче гърдите ѝ, а после да продължи надолу. Това означаваше да постави устата си между бедрата ѝ, след което нямахше да бъде в състояние да спре, докато не я обърнеше и не проникнеше в нея.

Тук си, за да получиш отговори. Не забравяй това! Повтори си го няколко пъти наум, когато изведнъж осъзна, че трие твърдия си член в тялото ѝ. Дори това леко пропукване в самоконтрола му го разтревожи. Искаше я толкова силно и не можеше да си спомни някога да е желал друга женска повече. Тя беше силна и красива. *Деликатна и човек. Не забравяй това!* И представляваше неизвестна заплаха, която лъжеше за своята самоличност и цел.

Спомените от миналото му помогнаха. Спомените за жената, на която се бе доверил и, която го бе предала.

Тя също беше много красива. *Коварна. С удоволствието идва и болката.*

Внезапно вратата на стаята се отвори и Даркнес откъсна уста от шията на лъжливото котенце, за да се озъби на онзи, който се бе осмелил да влезе, след като той изрично бе дал заповед никой да не го притеснява. Моментално застана така, че да прикрие с тялото си нейното.

Сноу се закова на място, очите му се разшириха от шока и ноздрите му пламнаха. Новия вид пребледня, вперил поглед в Даркнес.

— Излез!

Сноу не помръдна. Но придаде безстрастен вид на лицето си, за да скрие своите емоции.

— Трябва веднага да напуснеш стаята.

— Махай се! — повтори Даркнес.

Сноу протегна врат, за да зърне жената, но Даркнес знаеше, че натрапникът не може да види много от нея. Но можеше да я чуе и да подуши желанието ѝ. Тя дишаше учестено, почти се задъхваше. Даркнес изръмжа, за да привлече вниманието му. Другият мъжкар отвърна с ръмжене, когато погледите им се сблъскаха.

— Трябва да излезеш навън.

— Не ми заповядвай!

— Джъстис нареди. Получихме нова информация. Вън, веднага!

Даркнес кимна рязко.

— Ще дойда след миг.

— Сега! — настоя Сноу.

Даркнес се обърна и се изправи в цял ръст. За да го направи, трябваше да пусне Кат, но пристъпи вдясно, за да я скрие колкото се може повече от погледа на другия мъж.

— Напусни! Ще дойда след минутка — изръмжа той.

Сноу се поколеба, после излезе. Остави вратата отворена. Даркнес се опита да обуздае гнева си, но не успя. Обърна се и погледна към Кат. Тя отвърна на погледа му и забеляза, че вниманието му е фокусирано в гърдите ѝ. Те се повдигаха и спадаха от учестеното ѝ дишане. Кожата ѝ лъщеше от пот. Даркнес искаше да има достатъчно време, за да успокои част от напрежението, но тогава Сноу щеше да влезе отново.

— Ще се върна. — Протегна ръце, вдигна я и я отнесе до масата, където нежно я постави да седне.

После прекоси стаята, без да погледне назад. Чувстваше се виновен, че я оставя в това състояние, макар че не можеше да си позволи подобна безполезна емоция. Затвори вратата след себе си. Тя беше звукоизолирана, така че затворничката нямаше да може да чуе нищо от разговора им отвън. Новия вид пристъпи и избута с гърди Сноу назад. Това беше проява на надмощие, но той беше бесен.

Направи така, че предната част на панталоните му да не влизат в контакт с другия мъжкар. Трябваше му известно време, преди членът му да спадне.

Сноу залитна, но бързо възстанови равновесието си и стисна юмруци.

— Какво, по дяволите, правеше там вътре?

— Вършех си работата. Никога не спори с мен пред затворник.

— Ти беше на път да правиш секс с нея.

— Какво става тук? — Джъстис се показа иззад ъгъла и спря, очевидно бе прочел езика на телата им.

— Даркнес докосваше затворничката — обвини го Сноу.

— Би предпочел да я бия ли? Никога не бих се отнесъл към една от тях като към мъжете. — Той изправи рамене и погледна към Джъстис. — Нямаше да правя наистина секс. Тя отказа да ми каже коя е и за кого работи. Незадоволеното сексуално напрежение може да бъде по-ефективно от причиняването на болка, ако се прави правилно. Имаш ли проблем с тактиката ми?

Джъстис отвори уста, после я затвори и въздъхна. Поклати глава.

— Вярвам ти. Не си я наранил, нали?

— Не. Аз не блудствам с жени. — Той хвърли злобен поглед към Сноу. — Нито ги бия, нито им причинявам някаква болка.

— Достатъчно! — заяви Джъстис. — Накарах Сноу да те изведе от стаята, защото знаем кой я е изпратил. Получихме обаждане от бащата на Джеси.

— Сенаторът? — Даркнес се намръщи. — Какво общо има човешкото правителство с това? Да не би тя да е от военните?

Лидерът на Новите видове се поколеба.

— Той има приятел във ФБР. Изглежда те са пратили агент в Хоумленд днес. Не сме наясно защо тя е тук, но сме сигурни, че е техен агент.

— Сенаторът не можа ли да ти даде по-подробна информация? — Даркнес искаше да се върне при Кат и да разбере всичко.

— Имаме късмет, че успяхме да научим, че те са изпратили някой тук. Приятелят на Джейкъб знае, че Джеси живее в Хоумленд и е бил притеснен за нейната безопасност. Попитал дали тя е в опасност и дали могат да бъдат полезни с нещо повече, тъй като само един агент е

бил определен за тук. — Джъстис направи пауза. — Помислил е, че сме поискали един от техните агенти. Но ние не сме.

Даркнес скръсти ръце на гърдите си, чудейки се защо са изпратили тайно агент в Хоумленд. Но не можа да измисли никаква причина.

Джъстис изглежда също нищо не знаеше.

— С Джейкъб обсъдихме въпроса. Спомняш ли си, когато изпратиха агенти да разпитат Джени Шийвър? Те не бяха доволни от отказа ни да им я предадем. Наредих Тру и половинката му веднага да бъдат транспортирани в Резервата. Хеликоптерът трябва да излети след двадесет минути.

— Вярваш, че тя е тук, за да отвлече половинката на Тру и да я предаде на ФБР? — Даркнес беше бесен.

— Възможно е. — В очите на Джъстис блестеше същата емоция. — Това няма да се случи.

— Ще я придружа до главните порти и ще я пратя да си ходи. — Даркнес се обърна, но Джъстис го стисна за ръката.

— Чакай!

Даркнес мразеше начина, по който стомахът му се бунтуваше. Изправи се лице в лице с Джъстис.

— Жената не ни е причинила никаква вреда. Сам каза, че тя работи за ФБР. Това означава, че ѝ е била дадена заповед. Естествено, ние не сме съгласни с нея, но не смятам, че жената трябва да бъде затворена в килия или отведена в затвора Фулър. Позволи ми да я придружа до портите на Хоумленд. Тя ще се върне във ФБР с празни ръце и това ще бъде достатъчно наказание. Не е изпратена от Мерикъл, нито е наемник. Тя е от правоохранителните органи и е толкова неправилно ориентирана, колкото е погрешна и нейната мисия. Все пак ѝ дължим нещо за ефективната работа, която свърши при отстраняването на заплахата при портите.

Джъстис го пусна.

— По-скоро си мислех да ѝ позволим да остане и да се преструваме, че вярваме на нейната легенда.

Шокиращите думи излекуваха Даркнес от болезнената му ерекция.

— Защо?

— Ние предполагаме, че тя е тук заради Джейн, но какво, ако е тук поради друга причина? Любопитен съм.

Нищо от тези аргументи не хареса на Даркнес.

— Защо иначе ще изпращат някой тук?

— Бих искал да разбера. Джейн ще бъде в безопасност. Ще дадем възможност на агентката от ФБР да преподава своите уроци, като в същото време ще следим всеки неин ход. Това ще намали бдителността ѝ и тя ще разкрие истината. — Лидерът на Новите видове се усмихна студено. — Тогава ще решим какво да правим с нея. Ще наредя да се подслушва мобилния ѝ телефон и да се инсталират проследяващи устройства във вещите ѝ, в случай че успее да се изплъзне от нашите офицери. Жената ще бъде непрекъснато под наблюдение. Сигурен съм, че с нейното обучение, лесно ще забележи физическото присъствие около себе си. Макар че ще назнача някой да я държи непрекъснато под око, иначе тя ще стане подозрителна.

— Мога да се върна в стаята и да продължа да я обработвам. Ще разбера защо е тук и какво са ѝ заповядали да направи.

Сноу изсумтя.

— Искаш да кажеш, че просто желаеш да правиш секс с нея, след като си положил толкова труд да я разгорещиш и възбудиш?

Даркнес пристъпи заплашително към него и изръмжа. Другият мъжкар не помръдна от мястото си и оголи зъби, готов да се бие.

— Стига! — извика Джъстис с дълбок глас. — Сноу, остави Даркнес на мира. Има причина той да е добър в това, което прави.

— Влез в стаята и вдишай дълбоко. Тогава ще разбереш какво е направил. — Сноу се намръщи. — Добър е в прелъстяването на жени. На мен тази тактика нямаше да ми се размине, ако ми бе позволено да я разпитам.

— Ти нямаш неговия опит, нито неговия контрол над физическите си реакции, Сноу.

— Видях колко много контрол има той, и ти също щеше да разбереш, ако бе погледнал към слабините му, когато излезе в коридора. — Той насочи поглед към предната част на панталоните на Даркнес. — Да, сега всичко е под контрол.

— Нямаше да правя секс — изръмжа Даркнес. — Какъв ти е проблемът?

— Спрете! — сопна им се Джъстис. — Даркнес отлично познава начините и средствата необходими да се пречупи един затворник, за да каже истината, но всеки човек е различен. Даркнес, знам, че можеш да научиш всичките ѝ тайни, но тя е от ФБР. Предпочитам подходът ти да не е толкова агресивен, тъй като тя идва от правителствена агенция. Нека го наречем професионална учтивост и го направи само, за да задоволиш любопитството ми.

— Добре. — Даркнес наклони глава. — Какво искаш от мен да направя?

— Влез вътре и обвини някой от нашите, че е направил грешка. Престори се, че вярваш на всичко, което ти казва, и я заведи в жилищата, определени за човеците. В момента там работи екип, за да сме сигурни, че всяка стая се подслушва. Тя няма да може да направи нещо, без ние да не знаем за това.

— Добре.

Джъстис погледна единия, после другия.

— Сега си тръгвам. Трябва да проведе няколко разговора. Пресата полудя при новината за нападението на портите и всяка правоохранителна агенция се интересува нуждаем ли се от помощ. И никакъв бой! Имаме си достатъчно друга работа. Всички сме под огромно напрежение.

Даркнес изчака, докато звукът от стъпките на Джъстис заглъхна и изгледа свирепо Сноу.

— Какъв ти е проблемът?

— Мога да разбера защо не искаш да вляза в тази стаята с теб.

— Познаваш ли женската? Имаш ли лична връзка с нея?

— Не.

— Тогава какъв ти е проблемът?

Сноу стисна зъби.

— Искам да добия повече опит в разпитите. Ти не желаш тази работа, така че аз мога да работя тук на пълно работно време и да го правя.

— Но през повечето време ти живееш в Резервата.

— Искам да остана тук.

— Тогава кажи на Фюри и Слейд да не те назначават другаде.

— Не искам да обикалям по периметъра или да охранявам при портите. Искам да правя нещо полезно.

Даркнес въздъхна и се отпусна. Не му бе харесала идеята, че мъжкият има личен интерес към Кат, но тук не ставаше въпрос за жената, а за неговата работа.

— Аз не провеждам разпити често, само при някои специални случаи.

— Само при най-важните.

Той се взря в събратата си.

— Какво става всъщност?

Сноу се поколеба.

— Чувствам се безполезен.

— Не е вярно.

— Има Видове, които се отличават от останалите и получават специално отношение. Искам да съм един от тях.

— Аз не се отличавам с нищо. Нито пък получавам някакво специално отношение. Живея в мъжките общежития, също като теб.

— Нашите хора се страхуват от теб, а и ти притежаваш специални умения. Чу Джъстис. Можеш да съблазниш затворничка и той няма никакви възражения. Ако аз направя подобно нещо, ще ме изпратят в медицинския център за освидетелстване. Ще се разтревожат, че съм си изгубил ума.

В Даркнес се надигна недоволство, но той бързо успя да го потуши.

— Аз не съм я карал насила да го прави. Тя беше тази, която ме подтикна да действам. Ще обсъдим това по-късно. Точно сега Джъстис е прав. Всички сме под огромно напрежение заради атаката. Нормално е да се чувстваш безполезен след такова изпитание. И да искаш да направиш нещо, за да помогнеш на нашите хора.

Много му беше трудно да се справя с мъже, които изпитват емоционален катаклизъм, но той харесваше Сноу. Събратът му бе сговорчив през по-голяма част от времето и имаше бърз ум. И не избягваше директния контакт с очите, нещо, което Даркнес оценяваше.

— Ще намерим някакво решение. Сега трябва да вляза вътре и да се държа като глупак. Ще бъде много трудно. — Той се подсмихна.

Сноу кимна.

— Съжалявам. Не исках да ти причинявам тези неприятности.

— Денят не беше добър за всички ни. Защо не изгориш част от натрупаната енергия, като помогнеш в разчистването? Предната част

на сградата на Сигурността е почти разрушена. Ще трябва да се възстанови възможно най-бързо, а това означава да се отстранят отломките.

— Заемам се. — И Сноу се отдалечи.

Докато го наблюдаваше, Даркнес направи няколко дълбоки вдишвания. Кат, или каквото беше истинското ѝ име, работеше за ФБР. Тази новина успокои страха му, че тя е наемен убиец, изпратен от някой, свързан с техните врагове, но това не я правеше задължително приятел. Жената бе пристигнала в Хоумленд по неизвестна причина. Но той щеше да разбере каква е тя. Просто нямаше да го направи, като я държеше завързана за масата. Част от него съжаляваше, но друга изпита облекчение. Тя беше твърде съблазнителна.

Новия вид отвори вратата и пристъпи вътре. Затворничката се смъкна от масата, без го изпуска от поглед. Той затвори вратата след себе си и бавно се приближи към нея.

— Трябва да поговорим.

Очите ѝ моментално станаха предпазливи.

— За какво?

— Някой от Сигурността е объркал нещата. Повечето са нови. Част от Видовете все още се обучават и точно на един от тях са възложили да те провери. — Ако я бе разгадал правилно, жената се чувстваше облекчена. Тя отчаяно искаше той да повярва на фалшивата ѝ самоличност. — Друг е проверил повторно данните ти и всичко е точно така, както твърдиш. Името ти е Катрин Декър и работиш за полицейското управление в Бейкърсфийлд, като сътрудник в криминалогичната лаборатория. — Направи гримаса, като се надяваше тя да се поддаде на неговата демонстрация на съжаление. — Извинявам се.

Кат премигна бързо и той почти можеше да види как информацията се върти в ума ѝ.

— Добре. — Тя облиза устни и се стегна, изпъна рамене. — Страхотно. Аз нали ти казах?

— Да, така е. — Новия вид бръкна в джоба си, измъкна ключа за белезниците, наведе се и ги отключи. Кат извади китките си от металните халки и започна да ги разтрива. — Съжалявам за това, което ти причиних.

Бузите ѝ почервеняха и тя сведе поглед.

— Няма за какво да се извиняваш, освен за това, че само ме раздразни. Ще го преживея.

Новия вид все още можеше да усети аромата ѝ. Членът му отново започна да се втвърдява, но той бързо си представи най-тежките моменти от живота си. Това уби сексуалното му желание.

— Предполагам, че сега ще предпочетеш да ни напуснеш, вместо да бъдеш придружена до жилищата за гости. Колата ти е повредена, но ние можем да ти осигурим транспорт до вкъщи. След като я ремонтираме, ще я върнем на компанията, от която си я взела под наем. Това е най-малкото, което можем да направим. — Даркнес знаеше, че жената няма да си тръгне. Тя обичаше предизвикателствата, и не го разочарова.

— Не. Дойдох да преподавам уроци. Стават грешки. Добре съм. Но все пак не бих имала нищо против да получа някакви дрехи.

Новия вид се възхищаваше на духа ѝ. Някои жени не биха се изправили толкова бързо пред нова трудна ситуация, след като току-що са се възстановили от подобна такава. Той забелязваше всичко, що се отнасяше до нея.

— Разбира се. Стой тук, аз ще ти донеса дрехите. Или може би предпочиташ някой друг да ти ги донесе? Сигурен съм, че точно сега не съм ти любимец. — Не можа да устои да не я подразни.

Бузите ѝ отново почервеняха.

— Няма значение кой ще ги донесе. — Вдигна брадичка и решително го погледна в очите.

Тя беше толкова привлекателна. Искаше му се да ѝ се усмихне, но успя да запази безстрастното изражение на лицето си.

— Има ли нещо друго, което мога да направя за теб? — Нарочно спусна поглед надолу по тялото ѝ. — Длъжник съм ти.

Мъжът улови бързото поемане на въздух и начина, по който очите ѝ се разшириха. Беше я шокирал с деликатното си сексуално предложение. Тя не отговори веднага.

— Може би е най-добре и за двама ни, ако нещата останат така, както са. Просто ми донеси някакви дрехи. Тук е студено. Би било хубаво да знам, ако куфарът ми е оцелял, така че да има какво да облека утре. Беше в багажника на колата.

— Ще видя. Отпусни се, Кат. Добре дошла в Хоумленд. — Новия вид се обърна и тръгна към вратата, като по пътя вдигна захвърления

си потник. — Скоро някой ще ти донесе нещата. Стой тук. Отвън има много мъже, които с удоволствие биха се насладили на гледката, която представляваш полугола.

Даркнес излезе и затвори вратата. Щеше да държи под око тази жена и тя често щеше да си има работа с него. Но първо трябваше да смени сегашното си жилище. Очакваше с нетърпение да види изненадата ѝ, когато разбереше, че той ѝ е съсед.

ГЛАВА 4

След като си взе душ, Кат обиколи малката къща и прецени, че НСО се отнасят много добре към гостите си, макар че не ѝ бе позволено да излиза навън, без да се обади по телефона за ескорт. На посетителите не бе разрешено да обикалят из Хоумленд без охрана.

Къщичката беше с две спални — прекрасно обзаведена и с комфортна обстановка. Куфарът ѝ бе основно претърсен и донесен в жилището. По пластмасовата му обвивка имаше няколко нови белега, но тя бе благодарна, че е оцелял при експлозията. Всичките ѝ дрехи бяха прибрани в една от спалните, която гледаше към китен вътрешен двор.

На вратата се позвъни и Кат се напрегна, не очакваше никой до сутринта. Отвори, все пак се чувстваше в безопасност — НСО поддържаше многочислена охрана. На прага стоеше непозната жена, носеща покрит поднос.

— Даркнес ме помоли да ти донеса вечеря. Знам, че жилището е заредено с хранителни продукти, но по този начин иска да се извини за лошото си държание спрямо теб.

Кат се изненадана.

— Благодаря.

— Отмести се и аз ще я внеса вътре.

— Между другото, казвам се Кат. — Тя отстъпи встрани и махна с ръка. — Влез.

— Аз съм Съншайн.

Високата жена от Новите видове беше смес с котка и много красива.

— Харесва ми косата ти.

Съншайн се обърна и се усмихна.

— Благодаря. Естествена е.

Това изненада Кат. Кичурите на жената бяха оцветени в най-малко шест различни цвята. Не спомена обаче, че тя ѝ напомня за домашния любимец на съседа или че можеше да отгатне с ДНК-то на

коя порода котки са смесени гените ѝ. Никога повече нямаше да погледне Калико по същия начин.

— Разположението на къщата ми е познато. Повечето от тези вили имат един и същ план на оформление. — Съншайн отиде в кухнята и остави подноса на плота. — Добре ли си? Реших, че Даркнес сигурно е направил нещо много лошо, щом ме помоли да ти донеса храна. Той е доста страховит.

— Добре съм. Имаше просто малка суматоха при портата.

Жената повдигна вежди.

— Ние бяхме нападнати и ти взриви лошите! — Тя се усмихна. — Всеки говори за това.

Кат трябваше да признае, че откакто се настани в къщичката, не бе мислила за почти нищо друго. Мъжете бяха умрели. Те бяха планирали да причинят зло, но това не означаваше, че няма да има известни проблеми с които щеше да ѝ се наложи да се справи. Докладът, който трябваше да напише, след като се върнеше в офиса, щеше да бъде истински кошмар. Със сигурност ѝ се искаше да погледне в досиетата им. Запознаването с тяхното минало вероятно би спомогнало за облекчаване на част от терзанията ѝ относно инцидента.

— Чудесно! — Надяваше се сарказмът ѝ да не е толкова явен.

— Имахме късмет. Никой от нашите хора не загина, въпреки че приятелката ми Брийз бе затисната под част от падналия таван. Срути се точно върху нея.

— Тя добре ли е?

— Да. Брийз е силна. Таванът всъщност паднал върху бюрото, но тя успяла да се просне преди това на пода, така че не я е смазал. Просто имаше нужда от баня, след като се прибра вкъщи. Мъжете превзели единственият работещ душ, затова всички жени, които бяха дежурни, дойдоха в общежитието, за да се изкъпят. Брийз беше само ядосана на случилото се.

— Не е трябвало да се ядосва.

— Главната порта е затворена. Тази вечер ще дойдат няколко екипа да работят по нея, но ремонтът ще отнеме най-малко два дена.

— Доста бързо.

— Парите са по-силни от думите. — Съншайн засия. — Нали така се казва? Плащаме доста пари на изпълнителите, за да работят денонощно, когато нещо бързо трябва да се направи.

— Съвършено точно. — Но Кат искаше да смени темата. — Знаеш ли нещо за курса, който трябва да започна да водя от утре?

— Разбира се. Аз се записах.

— Къде ще се проведе? Никой нищо не ми каза.

— В бара. Той е достатъчно голям, за да побере всички, които искат да присъстват.

Това изненада Кат.

— Ще преподавам уроци в бар?

Съншайн отвори един от кухненските шкафове и извади чиния.

— Той не е като онези от вашите филми. В него ние само танцуваме и се сервират предимно кофеинови напитки. Това е нещо невероятно.

— Танците?

— Кофеина.

Кат се засмя.

— И аз съм пристрастена към него.

— Повечето от нас не пият алкохол. Вкусът му е отвратителен, а при нашия метаболизъм е ужасно да се напиеш и да бъдеш пиан. — Тя изви устни и острият ѝ дълги зъби се показаха. — Не разбирам какво ги привлича толкова. Алкохолът те кара да се чувстваш замаян и те прави глупав. Какво му е забавното на това?

— Не съм сигурна. Самата аз почти не пия.

— Добре. Много от нас се записаха за твоя курс. Рядко ни посещават човешки същества, за да ни преподават. Всички се вълнуват, но трябва да те предупредя, че някои от мъжкарите ще бъдат там само защото си жена.

Кат отвори хладилника.

— Искаш ли сода?

— Не, благодаря. Искаш ли да си тръгна?

— Остани. Радвам се на компанията ти. Защо някои от момчетата ще дойдат само заедно с жена?

— Някои от тях си търсят половинки. Джъстис решително ги съветва да не разговарят с протестиращите или с ловците на половинки пред портите.

— Ловци на половинки? Какви са тези?

Съншайн седна до барплота.

— Жени, които идват да търсят нашите мъже, за да се чифтосват с тях. Повечето са... как беше изразът? Един срамежлив лешник в торба, пълна с фъстъци?

Кат се засмя. Тя отвори капака на подноса и се вторачи в най-голямата пържолка, която някога бе виждала. Трябва да беше над половин килограм.

— Леле!

— Не обичаш ли месо?

— Това е достатъчно за двама. Не мога да го изям всичкото.

— Супер! Аз съм гладна. — Съншайн скочи от мястото си и извади още една чиния. — Разбира се, ако нямаш нищо против.

— Нямам.

Жената Вид намери сребърни прибори, раздели пържолката на половина и подаде едната от чиниите на младата жена.

— Заповядай.

Кат седна до барплота и отвори содата.

— Благодаря. А сега ми разкажи повече за тези ловци на половинки. Много ми е любопитно.

— Те разголят гърдите си пред нас. Когато обикаляме по стената при портата, те не могат да разпознаят кой от нас е мъж или жена. Писна ми да гледам цици.

Звучеше забавно.

— Обзалагам се.

— Сякаш краткото показване на голи гърди е достатъчно да накара мъжете ни да изпаднат в сексуална ярост. Може би, ако опитат същия номер в Дивата зона, някои от мъжкарите там ще го направят. Тези жени много ще съжаляват, ако успеят да подмамят някой от онези мъже да ги заведе в къщата си.

— Защо?

Съншайн замълча за един дълъг момент.

— Не знам дали ми е позволено да кажа.

Загатнатата тайна възбуди подозрителната природа на Кат. *Дали крият нещо?*

— Е, предполагам би било добре да се каже, че е наречена Дивата зона по определена причина. Някои от нас не са толкова цивилизовани, колкото другите. Те са били зле малтретирани в Мерикъл, така че хората не са им приятели. И живеят там, никой не

може да припарва до мястото, освен половинката. Та... — Поколеба се. — Една половинка живее там целогодишно. Разбира се, нейният съпруг е изключително защитнически настроен, така че тя е в безопасност от всеки, който иска да ѝ направи нещо лошо.

— Тя човек ли е? — Това беше пресметнато предположение.

— Да. Няма да навреди, като споделя с теб.

— Но защо една жена би съжалявала, ако си намери половинка в Дивата зона? Звучи ми доста интересно.

Съншайн си отрязва парче месо и погледна към събеседничката си.

— Дива? Не схващаш ли? Те не са толкова учтиви. Вашите жени виждат Джъстис по телевизията и предполагат, че всички имат неговите маниери. Това е напълно погрешно. Мъжкарите от Дивата зона не биха използвали любезни думи при разговора си с жена. Те просто веднага биха я съблазнили. Няма най-напред да се обясняват надълго и нашироко, ако разбираш какво имам предвид. Те обичат секса и може да се поувлекат малко. Ако един от тези мъже получи да от жена, ще действа директно. Знам, че човешките жени са свикнали мъжете да действат с много по-бавни темпове. Видовете обичат да заравят лицата си между бедрата на жената. Много често.

— О! — Кат отхапа от пържолата. Беше вкусно. Замисли се върху това, което току-що научи. — Направо действат, а?

Съншайн се ухили.

— Веднага се хвърлят на горещия секс, но са малко по-груби. Не знам дали човешка жена би могла да се справи. Няма да ги принудят насила или да ги наранят, но ездата ще бъде дива.

Лицето на Даркнес проблесна в съзнанието на Кат. Беше ѝ намекнал, че харесва грубия секс.

— Колко груби?

— Нашите мъже са силни. Никога не съм споделяла секс с някой от вашите, но съм гледала порно клипове в интернет. — Изсъска в знак на презрение. — Не искам да споделям секс с някой от човешките мъже. Бих му счупила челюстта, ако се обърне към мен с думите, които съм чувала да казват на партньорките си, освен това ми се виждат големи егоисти. — Тя изсумтя. — Гледала ли си клиповете с масажи? Играят си с женските, но не ги довеждат до оргазъм, след това бутат пенисите си в тях. Къде е взаимното удоволствие в това? Те

получават наслаждението, а жените остават измамани. Разбираш ли намека ми?

Кат се засмя.

— Повечето от тях не знаят какво да правят, когато слязат долу между бедрата на жената? Колко е удовлетворяващо да я оближе около клитора? Това изглежда досадно.

— Тези клипове са доста жалки — отвърна Кат.

Съншайн се взря в нея с любопитство.

— Как са в действителност човешките мъже?

— Не като в тези клипове и не правят секс често. Никога не бих правила секс, ако дори и половината от тези неща наистина се случваха в една спалня. Повдига ми се от тях.

— Имаш ли половинка? Не подуших мъж върху теб, но наскоро си се къпала.

— Не. Не съм омъжена.

— Ти си привлекателна жена. Мислех, че всички вие искате съпрузи. Предполагам, че ти сама си избрала да нямаш такъв.

Кат се размърда на мястото си, думите ѝ напомниха за последния разговор с майка ѝ. Беше повече от лекция. Не беше дала на жената внуци, което явно бе голямо разочарование за нея.

— Аз работя много. Някои мъже се плашат от това, което правя и не са очаровани да знаят, че са на второ място в списъка ми с приоритети.

— Ти разплиташ престъпления. Това е важно. Те трябва да се гордеят.

— Мисля, че най-често се чувстват раздразнени или пренебрегнати, защото обичам това, което правя. Признавам, че последната ми връзка приключи заради случай, по който работех. Пропуснах рождения му ден, а седмица по-късно го оставих сам на сватбата на най-добрият му приятел, заради работа. Той ми постави ултиматум и не хареса отговора ми.

— Какъв беше ултиматумът?

— Той или работата ми.

— О, колко тъжно! — Съншайн отхапа от месото.

Това обобщаваше живота на Кат. На първо място работата, всичко останало на второ.

— Смятам скоро да си взема половинка — обяви Съншайн и я извади от печалните ѝ мисли.

— Наистина ли? Какъв е той?

— Все още не съм го избрала. Ще бъде много трудно. Мъжете, с които споделям секс си имат своите добри страни и недостатъци.

— С колко спиш?

— Аз не им позволявам да спят в леглото ми. Това би означавало ангажимент, а аз не съм готова за това все още. Нашите мъже са склонни да проявяват собственическото си отношение много бързо, ако не установиш никакви граници. Те ги зачитат. Твоят свят е различен от моя. Там, откъдето ти идваш, споделянето на секс с много мъже се счита за много лошо нещо. Но тук? — Съншайн се усмихна. — Видя ли нашите мъже? Аз съм жена със силно полово влечение. Ние не се притесняваме от болести, предавани по полов път или от забременяване. Би било странно да не споделяме често секс с различни мъже, ако не искаме да имаме половинка.

Коя беше тя, че да ги съди.

— Много ми е интересно. Не знам почти нищо за Новите видове.

— Ако позволиш на един мъжкар да прекара нощта в леглото ти, това ще го наведе на мисълта, че може да спи там всяка вечер. Има една поговорка, която може би знаеш. Подай му пръст и той ще налага цялата ти ръка. Те са агресивни, така че и ти трябва да бъдеш такава. Не забравяй, че докато си тук, все някой от мъжете ни ще иска да бъде с теб. Те гледат на човеците като на по-покорни и по-лесни за доминиране същества.

— Добре. Ще го запомня.

— Ако позволиш на мъжкар да сподели секс с теб в леглото ти, след това трябва да го изриташ оттам. Кажу му веднага да напусне. Не се гушкай с него. Е, освен ако не е примат. Те се нуждаят от това, иначе се чувстват наранени; приматът, примерно, можеш да го отрежеш след петата минута. В противен случай, е напълно способен да те накара да му разрешиш да остане. Могат да бъдат много убедителни.

Убедителни беше доста слабо казано. Тя бе готова да моли Даркнес да прави секс с нея, ако не го бяха извикали навън от стаята за разпити. Бе била в опасна близост да се пречупи на няколко пъти.

Толкова бе добър в това да измъчва тялото ѝ, че тя изпита физическа болка от необходимостта да свърши.

— Те гледат съчетаните двойки и също искат да имат някой, който да е зависим от тях по този начин.

Ето го обвинението на Мейсън. Той смяташе, че жените са зависими от мъжете.

— Как да е зависим?

Съншайн дояде последната хапка от пържолата си и се намръщи.

— Вашите жени се радват на постоянното гушкане и на начина, по който мъжете се грижат за тях. Ние намираме това за досадно, но човешките жени мислят, че е много мило мъжкарите да ръмжат срещу онези, които са си позволили да приближат твърде много до тях. Мъжете изглежда наистина копнеят жената да ги обича. — Тя направи пауза. — Ние никога не сме имали това. Те също така се наслаждават на чувството, че са необходими на жените. Има ли тук някаква логика? Да бъдеш най-важният човек за друг, след като сме били само номера, е нещо забележително.

Това съкруши сърцето на Кат.

— Разбирам.

Настроението на Съншайн се разведри.

— Вашите жени изглежда също ценят секса и аз не ги обвинявам. Мъжкарите ни не са като човешките мъже от тези порно клипове. Не, Видовете никога няма да обидят една жена или да я ударят. Мъжете ни имат много силно либидо, но не са егоистични. Те ще направят всичко възможно, за да ти доставят удоволствие, отново и отново.

Не и Даркнес. Той я бе измъчвал ужасно много. Никога преди не се бе възбуждала толкова бързо или изпитвала толкова силна сексуална неудовлетвореност. Думите на Съншайн разбиха на пух и прах теорията на Мейсън. Страхотният секс и един мъж, който да ги обгражда с цялото си внимание, биха били достатъчни причини жените да искат да живеят с Новите видове. Що се отнася до мъжете, то вероятно би било много привлекателно да има с кого да споделят живота си след ада, от който бяха оцелели.

— Трябва да вървя. Тази вечер съм на смяна. Удвоихме патрулите и повишихме нивото на сигурност, за да можем да се справим с човешките работници, които ще дойдат. Ще се видим утре в

бара. Очаквам с нетърпение обучението. — Съншайн подаде ръка. — Беше ми много приятно да се запозная с теб и ти благодаря, че сподели храната си с мен.

Кат стисна дланта ѝ.

— Благодаря ти, че ми я донесе и за разговора.

— Благодарни на Даркнес. Ти така и не ми отговори на въпроса. Какво ти е сторил?

Младата жена нямаше намерение да дава отговор на този въпрос.

— Стъпих на грешния крак, когато влязох в Хоумленд. Не е нещо, за което си струва да се говори. — *Дебела лъжа*. Насили се да се усмихне. — Лека нощ. Надявам се да няма повече произшествия.

— И аз. Имахме достатъчно проблеми през последния месец.

Кат я изпрати до вратата и ѝ махна за довиждане. Забеляза джипа, паркиран на улицата, с охрана вътре. Вероятно бяха там, за да я държат под око. Тя затвори и заключи вратата.

Не бе свикнала да бездейства. Работата ѝ я държеше непрекъснато заета, а когато си беше у дома, двете с Миси все намираха да ремонтират нещо по жилището. Точно бяха започнали да преустройват остарялата кухня. Копнееше да се обади на приятелката си, но не биваше да рискува. НСО бе имал достъп до новия ѝ мобилен телефон, когато бе в стаята за разпити, и вероятно следяха всички повиквания, които би направила. Това щеше да ги доведе до истинската ѝ самоличност.

Тръгна да се разхожда из къщата, любувайки се на обстановката. Изми на ръка посудата от вечерята, макар че имаше съдомиялна машина. Да има една такава в дома си беше мечта, но сега нямаше да я ползва само заради няколко чинии и прибори. Приблужи към плъзгащата се врата, отключи я и излезе в малкия двор.

Навън беше хладно, загледа се в нощното небе и остана очарована от гледката — толкова много звезди, нещо, което ѝ липсваше в големия град. Точно щеше да се прибере обратно вътре, когато проблясването на слаба светлинка привлече вниманието ѝ към съседния двор. От сенките излезе голяма, тъмна фигура и Даркнес застана пред погледа ѝ.

В ръката си държеше цигара, вдигна я към устата си, дръпна и издуха дима, като не спираше да я наблюдава. Кат се изненада, че той пуши, тъй като не бе виждала никой от Новите видове да го прави.

Това ѝ напомни, че не ѝ бяха върнали цигарите и запалката. Все пак имаше няколко кутии скрити в куфара.

Новия вид приближи, прескочи еднометровата стена, разделяща дворовете, и влезе в нейния. Мъжът беше наистина висок и бе облечен само в долнище на пижама от черна коприна. Кат опита да държи погледа си високо горе и да не се възхищава на голите му гърди. Когато той приближи достатъчно, за да се докоснат, тя не каза нищо, само вдигна още повече глава, за да запази контакта с очите му.

Даркнес извърна китка и ѝ предложи цигарата си. Младата жена не се поколеба. Пушенето ѝ беше лош навик. Тя прие цигарата и дръпна дълбоко. Затвори очи и задържа дима в дробовете си, преди да го изпусне бавно. Погледна мъжа в очите и му подаде обратно цигарата.

— Задръж я. От твоите е. — Той бръкна в джоба на долнището си и тя проследи движението му, като си позволи да гледа малко по-дълго в голия му корем. Даркнес беше мъж с много мускули, които изпъкваха под стегнатата му кожа. Той извади нейната кутия с цигари и запалката ѝ и ги задържа в дланта си.

— Чудех се къде съм ги оставила.

Новия вид извади втора цигара, запали я, след това се наведе и остави кутията и запалката на масичката, която стоеше в задния двор.

— Не е здравословно.

Беше го чувала милион пъти.

— Всеки си има порок. Този е моя. Не пуша постоянно, правя го само когато съм под напрежение. Тази седмица бе тежка за мен. Не знаех, че ти пушиш.

Той дръпна от цигарата и издуха дима.

— Не пуша.

Тя повдигна вежди и отново дръпна от своята.

— Но не изглежда така.

— Искан да опитам.

— Е, и?

— Има вкус на лайна и мирише гадно.

Ръката ѝ спря на половината път към устата ѝ.

— Тогава защо го правиш?

— Опитвам се да те разбера.

— Значи пушиш от моите цигари? Нещо да кажеш за това, а?

Той си дръпна още един път, обърна се и пристъпи към саксиите с цветя. Когато се наведе, мускулестия му задник опъна черната коприна на пижамата. Той загаси цигарата в почвата, обърна се и приближи към нея отново.

Кат не се опита да го спре, когато дръпна цигарата от пръстите ѝ и ѝ се усмихна.

— Намери си друг порок. — Пресегна се встрани и взе кутията и запалката ѝ. — Тук, в Хоумленд не се продават цигари.

— Добре че си донесох повече.

Той се ухили.

— Така ли?

Кутиите бяха в куфара ѝ, когато си разопакова багажа. Беше си помислила, че може да са ѝ необходими няколко опаковки, за да ѝ помогнат да мине през изпитанието, което ѝ предстоеше в Хоумленд.

— Да.

Мекото му хихикане прозвуча много приятно.

— Сигурна ли си?

— Какво означава това?

— Лека нощ, Кат. Спи спокойно. Аз съм в съседната къща, ако имаш нужда от нещо. — Показа ѝ цигарената кутия в дланта си, преди да се върне обратно в собствения си вътрешен двор. Тя го видя как по пътя изгаси цигарата ѝ и се прибра в къщата си през плъзгащата се врата. Остана като прикована в продължение на няколко секунди, после хукна вътре и директно се отправи към главната спалня. Беше оставила куфара си на пода до леглото. Вдигна го и го сложи на матрака. Отвори капака и изруга. Четирите пакета, които си бе донесла, вече не бяха в джоба на куфара. Ципът му бе отворен и вътре нямаше нищо. Сигурно Новия вид се бе промъкнал вътре и ги бе взел. Погледна към прозореца и откри, че е широко отворен. Но тя не го бе отваряла. Стисна зъби и се запита каква игра играеше високият мъж.

— Мътните да го вземат!

Дали той очакваше да отиде да блъска по вратата му, за да ѝ върне цигарите? Или може би да проникне в дома му и да си ги открадне обратно? Изведнъж се усмихна. Изкушаваше се да направи точно това. После усмивката ѝ помръкна. А може би нарочно я изкушаваше да направи нещо, заради което да я изхвърлят от Хоумленд. Не биваше да рискува.

Седна и въздъхна дълбоко. Нямахте да ѝ е за първи път да не може да си запали цигара. Обикновено се запасяваше с дъвки за подобни случаи. Но сега нямаше и се зачуди дали в Хоумленд има магазин, отворен през нощта. Съмняваше се.

— По дяволите!

* * *

Даркнес наблюдаваше монитора и се усмихна на разочарованото изражение на Кат. Опъна се назад и се облегна на меките възглавници, като намести лаптопа по-високо върху бедрата си. Питаше се дали тя ще се изправи срещу него, заради кражбата. Не бе открила скритите камери в дома си, дори не бе търсила такива. Наблюдаваше я откакто бе пристигнала, с изключение на времето ѝ под душа. Бе използвал това време, за да се промъкне в малката къщичка и да се добере до куфара ѝ. Искаше тя да знае, че е бил там.

Кат стана и отиде до прозореца, затвори го и го заключи, преди да дръпне завесите. Проследи я през цялата къща, като кликваше върху бутона за съответната камера. Тя провери ключалките на всички прозорци и дръпна пердетата. Част от него изпита лека вина. Младата жена трябваше да се чувства в безопасност тук, в Хоумленд, но това бе стратегически ход, с който искаше да ѝ покаже, че може да стигне до нея по всяко време.

Кат влезе в спалнята и затвори вратата. Заключи я и се отправи към банята. Имаше камера и там, но той не я активира. Жената заслужаваше малко уединение. На тоалетката видя мобилния ѝ телефон, който се зареждаше. Ако го бе взела със себе си, тогава щеше да включи камерата, за да разбере какво е намислила. След броени минути тя излезе от банята и изблъска куфара от леглото.

Даркнес се ухили на нейната проява на темперамент. Беше раздразнена от загубата на цигарите и този факт я изкарваше от равновесие. Именно от това се нуждаеше той. Така жената щеше да допусне грешка. Мобилният телефон до него иззвъня и той посегна към апарата, когато видя, че го търсят от Сигурността.

— Даркнес.

— Помислих си, че ще искаш да знаеш, когато сме готови да наблюдаваме мястото за жената-подарък.

— Благодаря, че ме информира, Фюри.

Другият мъж изсумтя в слушалката.

— Ти научи местоположението ѝ от Борис. Реших, че ще искаш актуална информация.

— Оценявам това.

— Искаш ли да бъдеш този, който ще направи първия контакт, ако я открием жива?

— Не. Нямам желание да напускам територията на НСО и да рискувам във външния свят.

— Мислех да ти предложи да дойдеш вместо Джейдид. Той лети тази вечер.

— Защо? Той обича да е в Резервата.

— Има благотворително мероприятие за спасяване на животните, на което планира да присъства.

— Аха! — Това обясняваше всичко. Джейдид бе направил благотворителното събиране на средства за спасяване на животните в свое начинание. — Кажу ми, че може да направи първия контакт.

— Блокирал си картината от камерите в дома на гостенката ни.

Беше се надявал, че от Сигурността няма да споделят тази информация, но не бе изненадан.

— Позволявам им да имат достъп до камерите, когато нямам възможност да наблюдавам жената.

— Защо въобще ги блокира?

Не му харесваше идеята някой друг да гледа Кат или да узнае, че се бе прокраднал в къщата, за да вземе скъпоценните ѝ цигари. Освен това, не искаше да стават свидетели на контакта му с нея.

— Аз отговарям за това разследване.

— Джъстис сподели с мен всичко, което му е казал Сноу. Това проблем ли е? Възможно ли е да си привлечен от тази женска?

Това разгневи Даркнес.

— Аз не мисля единствено с долната си глава. Да не би да искаш от мен да предам това разследване на някой друг?

— Не. Възможно ли е да си привлечен от нея?

Стисна зъби, не искаше да лъже, но признавайки истината, можеше да постави под въпрос своята преценка.

— Разбирам.

— Не съм казал нищо.

— Твоето мълчание говори достатъчно. Знам, че сигурно се чувстваш самотен, тъй като държиш всички на разстояние от себе си. Това ще бъде ли проблем или можеш да бъдеш безпристрастен, ако възникне такава необходимост?

— Моята работа е да разбера какво прави тук, в Хоумленд, и да науча за нейната мисия. И точно това смятам да направя.

Фюри въздъхна.

— Очевидно. — Той направи пауза. — Моля те, ще ми кажеш ли, ако не си добре?

— Добре съм.

Фюри отново се поколеба.

— Нали ще ми кажеш, ако има нещо, което мога да направя за теб, при положение че нещата се объркат?

— Какво означава това?

— Тя може да е тук, за да причини вреди. И това да се превърне в конфликт за теб, ако наистина си силно привлечен от нея. Както казах, за теб винаги съм тук, и ти предлагам моята помощ, ако се окажеш в беда. Именно така прави семейството.

— Аз нямам семейство.

— Дявол да го вземе! — изръмжа Фюри. — И всичко това, след като ми помогна и ми спаси живота! Защо отричаш връзката ни? Трябва ли да умирам отново, за да те накарам да признаеш какво сме един за друг?

— Трябва да тръгвам. Има ли още нещо, което желаеш?

— Бих ти казал да си пазиш гърба, но ти винаги го правиш. Само ме уведоми, когато имаш нужда от нещо, каквото и да е то. Винаги ще имаш моята подкрепа.

— Благодаря ти. — Даркнес затвори и остави мобилния на ръба на леглото.

Усети вина, но бързо я заглуши. Фюри беше добър мъж, но той не искаше по-близки отношения с него, въпреки еднаквата ДНК в човешката кръв, която имаха. Беше си научил урока и не бе склонен да рискува да загуби някой, за когото го бе грижа.

Даркнес се облегна назад и отпусна напрегнатите си мускули, като продължи да наблюдава Кат, която в момента си бе взела

пижамата и се отправяше към банята. Стори му се забавно, че тя отива там, за да се преоблече. Удоволствието му се стопи, когато помисли, че жената може би е наясно със скритите камери. Няколко минути по-късно тя излезе от банята, отметна завивките и се качи в леглото.

Изглеждаше толкова дребна и сякаш се изгуби в големия матрак, когато се обърна настрани и легна в ембрионална поза. Беше странно, че остави лампите да светят. Той погледна към часовника. Беше много по-рано, отколкото си мислеше, че тя ще си легне.

Изчака, докато се убеди, че е заспала, прехвърли картината от камерите обратно към Сигурността и стана. Беше твърде изкушаващо да проникне отново в къщата и да сподели леглото ѝ. Изобилието от енергия го подтикна да се преоблече и да излезе във вътрешния двор. Не можа да устои и се загледа в съседния дом.

— По дяволите!

Нямаше никакви съмнения, защо се чувства превъзбуден. С мъка откъсна погледа си от прозореца на спалнята ѝ, прескочи оградата и се затича. Трябваше да изгори цялото сексуално напрежение, което се бе натрупало в тялото му, иначе накрая щеше да довърши това, което бе започнал в стаята за разпити.

ГЛАВА 5

Кат бе развълнувана, че в бара има повече от петдесет Нови видове. Активността беше много по-голяма, отколкото се бе надявала. Масите около дансинга и на подиума, в близост до барплота, бяха пълни. Някои дори стояха по края. Тя се усмихна и заговори високо, за да е сигурна, че всички, дори и в дъното на злата, я чуват.

Те бяха впечатлени от нейното „местопрестъпление“ с „тяло“, направено от възглавници, одеяло и няколко колана. Искаше да донесе един от манекените, с естествени размери, който ползваха при обучението по спасяване, но не успя да се справи във времето. Беше инсценирала грабеж, завършил със смъртен случай. Забавно бе да им покаже как да третира местопрестъплението и да съберат доказателства.

— Някакви въпроси?

Една жена от съседна маса попита:

— Защо хората крадат един от друг?

Въпросът обърка Кат.

— Защо?

— Те не знаят какво означава алчност.

Кат се завъртя, стресната от гласа на Даркнес. Той излезе от тъмнината зад подиума и се втренчи в нея. Беше облечен със син тесен потник, дънки и чифт черни ботуши. Мургавите му ръце бяха на показ. Мъжът изглеждаше много добре. Очите им се срещнаха и той се намръщи.

Даркнес закрачи към дансинга, където тя стоеше и се обърна към събралите се.

— Ние високо ценим нещата, които имаме, тъй като никога преди не сме притежавали нещо. Някои хора са дълбоко повредени и жадуват за онова, което имат другите. Те ограбват и понякога убиват себеподобните си, за да го вземат. За някои това е липса на морал или гордост, за други е спорт, а за трети е пристрастяване. Във външния

свят съществува парична система, ето защо някои придобиват тези пари, ограбвайки другите.

— О! — Жената Нов вид кимна. — Разбирам. Това е ужасно.

— Да, така е. — Даркнес се обърна и се вгледа в Кат.

Тя бе занемяла, тогава друга жена се обади:

— Вярно ли е, че някои мъже нанаяват жените си и дори понякога ги убиват?

Кат се извърна и откри с поглед жената, която бе попитала.

— Да. За съжаление домашното насилие е често срещано престъпление.

— Защо? — Един мъж се изправи. — Мъжкарите имат предимството на силата си и няма никакво достойнство в това, да нараниш една женска. Жените трябва да бъдат защитавани.

— Те трябва да убият мъжа, в случай, че той ги нападне — просъска една от жените Вид, седнала в края. — Защо вашите жени не отвързват на удара и не унищожават мъжа. Ако някой ме удари, аз бих го направила.

Въпросите не бяха такива, каквито бе очаквала Кат.

— Те не са като нас — напомни Даркнес. — Човеците считат, че мъжете и жените са съвсем еднакви. — Той се разсмя. — Затова не оценяват различията и не признават физическите ограничения.

Някой изсумтя.

— Еднакви? Мъжете са физически по-силни, докато жените са по-склонни да проявяват превъзходство в тактическите стратегии. Всички ние имаме своите силни страни, но те не са едни и същи.

Една от жените се засмя.

— Искаш да кажеш, че вие мъжете сте импулсивни, докато ние жените използваме времето, за да обмислим всичко.

Той се засмя.

— Точно така. Това е ваше предимство.

— Да не забравяме секса — добави друга жена и се засмя. — Там превъзходството е наше. — Тя се изправи и прекара ръка по тялото си. — Ние имаме това, което вие искате.

Зад гърба ѝ избухна рев и Кат се стресна от животинските звуци.

Даркнес се ухили на нейната реакция.

— Това беше съгласие. — Той се обърна към присъстващите. — Фокусирайте се върху методите за обработване на данните, които тя

преподава и не очаквайте да ви обяснява човешката природа. Ще се наложи да я преместим да живее в Хоумленд за неопределено време, ако трябва да обхване цялата тази тема. Човеците са несъвършени и престъпността при тях е голяма. Просто приемете, че те нямат смисъл за нас.

Кат възнегодува от думите му.

— Не всички хора извършват престъпления.

— Не всички, но много от тях го правят. — Даркнес сви рамене. — Хайде да обядваме. Урокът приключи.

Младата жена остана смаяна, че той толкова бързо прекрати урока ѝ. Това я ядоса. Курсистите ѝ започнаха да говорят помежду си, тя се пресегна и стисна ръката на Даркнес. Той сведе очи към пръстите ѝ върху ръката си, след това срещна погледа ѝ.

— Може ли да поговорим? — Щеше да му поиска обяснение защо бе прекъснал урока ѝ.

— Разбира се. — Кимна ѝ към дъното на подиума. — Там, освен ако не искаш да ни подслушват.

Младата жена го пусна и се запъти към посоченото място. Той я последва. Кат се обърна към него, когато бяха достатъчно далеч от останалите.

— Какво беше това?

— Спасих ти задника. Наистина ли не помисли, че ще те разпитват защо човек би нападнал друг, заради нещо толкова дребно като портфейл, когато избра този сценарий?

Тя се втренчи в него, не бе сигурна как да му отговори.

— Ти не си в твоя свят вече. Видовете не ограбват други Видове. Научи ги на нещо, което действително могат да използват. На тях не им трябва да разрешават убийство, като това тук.

Кат опита да охлади гнева си.

— Чудесно. С какви престъпления се сблъсквате?

— Повечето от тях се случват при портите. Предаваме разследването им на нашата човешка работна група.

— Тогава защо съм тук?

— Виновни са вашите криминални предавания. Те карат моя народ да проявява любопитство по отношение на човеците и най-вече към реакциите им, които имат към престъпленията. Те ще искат да им обясниш защо хората са толкова повредени. Късмет с това.

— Вие също сте човеци — в по-голямата си част.

Даркнес направи крачка напред и младата жена отстъпи назад, докато се притисна в стената. Той вдигна ръце и подпря отворените си длани от двете страни на главата ѝ и я прикова на място.

— Ние не сме като вас. Никога не забравяй това. Знаеш ли как сме били създадени?

— Мерикъл Индъстрис.

— Те щателно проучили човешки донори с цел да намерят точно определени физически и психически качества, използвали ги за създаването на ембриони и след това смесили гените им с ДНК-то на конкретни животни, за да създадат качества, които желаели. Умъртвявали негодните ембриони или убивали бебетата, родени с дефекти и недостатъци, според тяхното виждане. Ние сме родени от сурогатни майки. Жените просто износвали зародишите до термина, и не ги интересувало нищо друго, освен парите, които им плащали за това. Прекарахме детството си приковани към стените, докато ни тъпчеха с медикаменти във вените или през устата, за да бъдем в полза на вашия свят. Ние не сме имали родители или хора, които да се грижат за нас, освен някои от лекарите, заинтересовани от крайните резултати. При тези ситуации те ни защитаваха от смърт или от жестоко малтретиране, но само докато приключеше изследването. По дяволите, ценяхме високо да имаме истинско легло и възможността да видим дневна светлина. Ние не сме като вас.

Сърцето я болеше за него и останалите.

— Нямах това предвид. Исках да кажа, че физически вие сте като нас, в по-голямата си част.

Той се наведе, заставайки очи в очи с нея, и отвори уста.

— Наистина ли?

Показването на зъбите му, в случая, не успя да я изплаши. Според нея, той бе ядосан и тя искаше да разведри напрегнатата ситуация.

— Осъзнавам, че сме твърде различни.

— Аз мога да вдигна от лежанка 220 кг, без да се напругам — изръмжа Даркнес. — Мога да издържа болка, която би накарала твоя вид да крещи и вероятно да припадне. Погледни наляво. Виждаш ли перваза, който се намира на три и половина метра височина? Мога да стигна до него, без да използвам стълба. Нямах никаква представа

какво можем да правим, тъй като не го разгласяваме. Твоят вид вече се страхува от нас. — Той я подуши. — Сетивата ми не са толкова добри колкото на някой от кучешкия вид, но са далеч по-добри, отколкото на обикновения човек. Мога да кажа какъв шампоан за коса и за тяло, и какъв балсам си използвала тази сутрин. Дори мога да определя марката тоалетен сапун, която си купуваш. Пастата за зъби, също. — Наклони глава и побутна нейната настрани. — Престани да си слагаш парфюм. Това не ни е приятно. Втрила си малко отзад на врата. — Вдигна глава. — Мога да помириша някои от твоите емоции, ако са силни. Страх. Желание. По дяволите, дори гняв. Можете ли вие да направите нещо такова?

Кат се взря в очите му.

— Не.

— Тогава спри да повтаряш, че си приличаме.

— Все пак, вие сте отчасти човеци. Генетично подобрена версия, но...

Даркнес се раздвижи толкова бързо, че тя възкликна, когато я стисна за бедрата и рязко я вдигна. Кат откри, че виси няколко сантиметра над пода, докато очите ѝ застанаха на нивото на неговите. Ръцете ѝ автоматично се вкопчиха в раменете му.

— Ние не сме еднакви. Ето ти един урок, преподавателко.

Той повторно изръмжа и гърдите му завибрираха срещу нейните. Ниският опасен звук изпрати тръпки по гръбнака ѝ, цветът на очите му сякаш потъмня. Това вероятно беше игра на мъждивата светлина, тъй като се намираха далеч от прозорците, но той изглеждаше страховито. Сърцето ѝ ускори ритъма си и младата жена се запита дали Новия вид има намерение да я нарани.

— Опитай да се бориш с мен — изсъска през зъби мъжът.

— Не искам. — Кат знаеше, че иска да я провокира, но тя не бе толкова глупава. Тялото му беше твърдо и масивно като стената зад гърба ѝ. Това нямаше да бъде борба, която можеше да спечели.

— Правилно. — Ръмженето спря и вибрациите престанаха. Гласът му се понижи до дрезгав шепот. — Никога не вярвай, че сме хрисими същества, които биха могли да се приспособят към вашия начин на живот. Имаме голям участък в Резервата, пълен с неуспешни примери за това, какво се случва, когато тъпаци се опитват да правят домашни любимци от животни, които не подлежат на опитомяване. Те

живеят с нас по някаква причина. Махни капациите от очите си. Ние имаме много повече общо със спасените бивши циркови животни, отколкото с хората.

Той намести хълбоците си по-близо и притисна слабните си, потърквайки ги срещу вътрешната част на бедрата ѝ. Твърдата дължина на неговата ерекция не можеше да се сбърка с нищо друго. Повечето жени биха се молили да ги остави или биха го умолявали да охлади гнева си. Кат смяташе, че е много секси, когато е враждебно настроен.

— И все пак, не сме много различни. — Тя пусна раменете му и прокара пръсти надолу по гърдите му. — Ти ме желаш. Едно бивше цирково животно няма да получи такава ерекция от близостта си с мен.

Очите му се разшириха и той изсъска:

— Майната ти!

Звукът, който мъжът издаде, ѝ напомни за разярена голяма котка.

— Съжалявам, че планът ти да ме изплашиш и ужасиш не сработи. — Но тя не изпитваше ни най-малко съжаление. — Очакваш да избухна в сълзи ли?

Ниското ръмжене, излязло от полуотворената му уста, беше много сладострастно. Хареса ѝ начина, по който той погледна към гърдите ѝ, преди отново да срещне нейните очи. Тя прокара длани нагоре и сви пръсти върху раменете му.

— Ти изпитваш същото, което би изпитал един мъж към мен. Това ни прави съвместими като хора.

— Недей!

— Недей, какво?

— Да ме провокираш!

Изкушаваше се да го направи.

— Само посочвам очевидното. Можеш да продължаваш да отричаш, че не сме съвместими, но тялото ти не вярва на това, което казва устата ти.

Даркнес отпусна хватката си и Кат се плъзна надолу по тялото му. В секундата, в която краката ѝ докоснаха пода, той я освободи напълно.

— Научи ги на номерата, които вашите хора използват, за да лъжат и мамят нашите служители. Ето така можеш да бъдеш полезна.

Ръсти ми каза какво си направила с чантата си. Покажи им всичко, което знаеш. Утре им разкажи за оръжията, с които не са наясно.

Младата жена оцени предложението му.

— Добре.

— И не описвай хората като приятни, привлекателни същества. В повечето от случаите ние не се занимаваме с добрите от тях. Разкажи им за най-лошата страна на твоя вид.

— Възмутена съм. Не всеки човек е престъпник.

— Ти влезе през портите. Нали видя протестиращите?

— Видях също и привържениците.

— Смяташ ли, че всички те са там с добри намерения? — Той наклони глава и се взря дълбоко в очите ѝ. — Какво казва твоето обучение за тези, които се опитват да изглеждат безобидни, когато в действителност са заплаха за НСО?

Кат преглътна, имаше чувството, че въпросът бе насочен към нея. Мъжът беше умен и тя не би го третирала по друг начин.

— Напълно е възможно някои от тях да се преструват на поддръжници, за да шпионират онези, които наистина са такива или да спечелят доверието на офицерите ви, с надеждата, че ще могат да започнат ефективна атака.

— Точно така. Научи ги на това.

— Аз просто не искам да ги оставя с впечатлението, че всички хора са лоши. Но изглежда ти вече го вярваш.

— Предполага се, че твоята работа тук е да ни помогнеш да се научим как да се защитим по-ефективно.

— Предполага се? — Дали все още я подозираше? Вгледа се в тъмните му очи, но не откри никаква емоция в тях.

— Не се доверявай на никого. Аз направих тази грешка веднъж и се научих. Така оцелявам.

Кат се запита кой го бе предал. Нещо, което бе казал в онази стая за разпити, проблесна в паметта ѝ.

— Жена?

— Да съм го казал?

Трябваше просто да го пусне, но не можа. Имаше нещо в Даркнес, което я караше да иска да знае повече за него.

— Ти каза нещо от сорта, че се преструвам също като някой друг, за да си свърша ефективно работата. Останах с впечатлението, че

имаш предвид жена. Спомена за една жена от твоето минало.

— Анализираш прекалено много нещата.

— Нима? — Тя не бе убедена. Мъжът беше много добър, тонът, с който говореше остана непроменен.

Той се наведе леко и сведе глава, за да я погледне в очите.

— Позволи ми да ти дам малък съвет, скъпа. Ти си много любопитна, а умението ти да наблюдаваш, е малко прекалено рафинирано за твоята подготовка. Ще те следя изкъсо.

Даркнес се обърна и закричи бързо към главната част на бара. Кат се прегърна през кръста и се облегна на стената, като няколко пъти дълбоко си пое въздух. Това беше предупреждение — просто и ясно. Той подозираше, че тя не е тази, за която се представя. Все пак имаше право. Беше обучена за работа в криминологична лаборатория, но не беше сътрудник. Сътрудниците бяха квалифицирани да се занимават с данните от едно местопрестъпление, а не да задълбават в поведенческото или вербалното наблюдение и уликите.

— Е, да върви всичко по дяволите! — промърмори младата жена.

Отблъсна се от стената и отпусна ръце встрани до тялото си. Излезе иззад подиума, насили се да се усмихне и огледа помещението. Даркнес не се виждаше никъде, но много от Новите видове изглежда желяеха вниманието ѝ, тъй като ясно ѝ показваха, че искат да говорят с нея. Време беше да се покаже дружелюбна.

— Привет! — Тя придаде бодрост на гласа си.

— Имам въпрос.

— Питай!

* * *

Даркнес необуздано заби юмрук в боксовата круша. Веригата, на която бе окачена, простена. Торбата полетя напред и се върна. Той изстреля левия си юмрук в нея. В горната част, където тя бе закачена към куката, се откъсна и боксовата круша тупна на пода от метър и половина височина.

— Това беше впечатляващо, но не бива да рушиш нашето оборудване.

Даркнес стисна зъби и се обърна; погледът му се прикова в Блубърд. Тя беше последният човек, с когото искаше да говори, освен Кат.

— Здравсти!

Жената погледна към торбата, след това към него.

— Това означава безсилие. Има ли нещо, което мога да направя, за да помогна?

— Добре съм.

— Присъствах на курса по-рано. Видях те да водиш нашата преподавателка зад подиума. Бях много любопитна, затова се промъкнах достатъчно близо, за да разбера какво става. Ти я желаш.

Не му хареса, че го е шпионирала.

— И как стигна до този извод? Трябваше да я инструктирам за това, на какво да учи Видовете, а тя бе раздразнена, че се намесих по време на урока й.

— Ти никога не си ме притискал до стената, когато говорим.

— Достатъчно си умна, за да не ме обиждаш.

— И така, какво трябва да направя, за да сложиш ръцете си върху мен? — Тя повдигна въпросително вежди.

— Не искам да споделям секс. Казах ти, не го приемай лично.

— Аз съм грижовна. Изглежда това е в природата ми. Привличат ме повредени мъже, които имат проблеми с гнева.

— Това не е проблем.

Блубърд погледна повторно към падналата торба и се усмихна.

— Тази боксова круша щеше да каже съвсем друго, ако можеше да говори. Предполагам, че сега щеше да плаче, или най-малкото да мърмори против твоето докосване.

Нейното остроумие винаги го забавляваше. Той се усмихна и се отпусна малко.

— Сигурно е така.

— Ти ме привличаш. Наречи го недостатък на характера ми, но всеки път, когато видя толкова агресивен мъж, това ме възбужда.

— Всички сме агресивни.

— Вярно е. Но ти си повече, отколкото другите. Може би ми липсва усещането за опасност, когато се съблека за мъж, който не може да контролира емоциите си.

— Аз съм под контрол.

— Засега. — Усмивката ѝ избледня. — Ти си на ръба. Наблюдавам те много по-отблизо, отколкото всеки друг мъжкар, защото те желая. Просто е въпрос на време преди да се пречупиш.

— Никога няма да позволя това да се случи.

— Аз те обидих, но ти не ме притисна до стената.

— Изпитваш ли ме?

— Само доказах думите си. Ти чувстваш нещо към преподавателката.

Тази жена го дразнеше.

— Добре де, добре. Привлечен съм от нея, но няма да предприема нищо по въпроса.

— Защо не? Не я видях да се бори или да крещи за помощ, макар че можеше да го направи. Това означава, че няма нищо против да я докосваш.

— Гледай си работата!

— Чудесно. — Тя отстъпи крачка назад. — Знаеш, че не е нужно да говориш с нея, докато споделяте секс. Тя ще е тук само за кратко, освен ако не се почувстваш длъжен да я помолиш да остане. Но не виждам това да се случи, тъй като бях на смяна в деня, когато тя пристигна. И двамата знаем, че не е тази, за която се представя. Никога преди не си проявявал интерес към жена. Трябва да се възползваш от тази възможност.

— Да използвам жената? — Идеята съвсем не му хареса.

Блудърд сви рамене.

— Човеците ни използват. Почти няма разлика, Даркнес. Не ме интересува колко си издръжлив. Всеки си има точка на пречупване. Макар че не би трябвало да ти го казвам. — Тя замълча за един дълъг момент. — Но може би ще го направя. Ти си повреден, според собствените ти думи. Избягваш нашите жени, но тя не е една от нас. Тя няма да има никакви очаквания, ако това те притеснява.

Той се намръщи.

— Нямам предвид притеснения от гледна точка на секса. Уверена съм, че си много опитен. Ние очакваме да бъдем третираны по определен начин, но тя не е наясно с това. — Блудърд го изгледа така, сякаш оценяваше тялото му. — Ти си изпълнен със сексуална неудовлетвореност. Мога да го забележа от километри разстояние. — Погледна го в очите. — Дай воля на част от него, бъди с нея, и изпусни

парата. Жената е идеална за тази работа. Знаеш, не е нужно да ѝ се доверяваш, изиграй си с нея играта. Мисля, че си майстор в това.

Без да каже повече и дума, Блубърд се обърна и се отдалечи. Даркнес стисна зъби и се завъртя, искаше му се отново да забие юмруци в боксовата круша. Но тя лежеше на пода, повредена.

— Майната му!

Блубърд имаше право. За няколко неща, всъщност. Той наистина беше сексуално неудовлетворен. Кат не беше нито жена Нов вид, нито невинен човек. Беше дошла в Хоумленд с някаква тайна цел. Една добре обучена личност никога не приемаше секса лично, когато беше на работа. Затова той не можеше да нарани чувствата ѝ и тя не би очаквала някакъв ангажимент.

Мога да я имам. Членът му надигна глава и това го вбеси. Беше въпрос на гордост. Никога повече нямаше да попадне в този капан. Той му бе струвал твърде скъпо.

Напусна тренировъчния комплекс и се върна в къщичката за гости. След един бърз душ, седна на леглото с лаптопа, за да наблюдава Кат в съседната къща. Тя си направи сандвич за вечеря и го изяде на бара.

Влечението му към нея не бе здравословно. Тя беше точно от типа жени, които трябваше да избягва най-много. Беше разочарован, че тя е и тази, която възбуждаше интереса му. Защо не можеше да изпитва подобно натрапчиво желание към някоя безобидна жена-човек?

Отговорът дойде много лесно. Щеше да унищожи някоя милостива жена с леденото си отношение. Тези жени искаха да бъдат с мъж, който може да чувства, който проявява емоции. А той държеше всичко вътре в себе си, където беше безопасно. Изведнъж в съзнанието му проблеснаха спомени, но той бързо ги избута назад. Защото спомените за една жена, която бе допуснал много близо до сърцето си, му причиняваха болка. Тя го бе измамилa, и цената бе твърде висока.
Урокът научен.

Мобилният му телефон иззвъня и той слепешком го вдигна.

— Даркнес.

— Как си?

— Супер — изръмжа ниско.

Фюри направи пауза, преди да попита отново:

— Чух, че днес си унищожил една нещастна боксова круша. Какво ти стори?

— Нямах ли нещо по-добро, с което да запълваш времето си? Обзалагам се, че Ели и потомството ти ще бъдат очаровани да разговаряш с тях.

— Притеснявам се за теб.

— Недей!

В отговор, Фюри изръмжа.

— Нищо не мога да направя. Иска ми се да не е така, но това са фактите.

— Добре съм. Ударих проклетото нещо прекалено силно. Край на историята.

— Тази женска те е подлудила. Искаш ли да я възложя на някой друг?

Това беше съблазнително.

— Мислиш си, че си единственият, който някога е преживял подобно нещо. Има неща, които не знаеш за мен.

Даркнес наблюдаваше как Кат стана от стола и започна да мие чинията си. Продължи да гледа в монитора, но му стана любопитно от репликата на Фюри.

— Като например?

— В началото мразех Ели. Вярвах, че тя ме е предала.

Това се стори доста смешно на Даркнес.

— Тази женска е толкова влюбена в теб, че изобщо не го вярвам. Тя е много лесна за разгадаване. Толкова е опасна, колкото малко коте.

— Ели работеше в Мерикъл.

— Знам. Тя беше тази, която предостави доказателствата, които унищожиха Мерикъл и станаха причина да ни освободят.

— Един от техниците влезе в килията ми и умишлено се опита да ме нарани. Той... — Фюри се прокашля — той извърши лоши неща и се канеше да направи още по-лоши.

— Те бяха гадняри.

— Той ме нападна сексуално — изръмжа Фюри.

Даркнес затвори очи и се облегна назад. Силна болка прониза гърдите му. Това беше унижение, на което той никога не бе подлаган. В него се надигна силно чувство на състрадание заради онова, което бе претърпял Фюри.

— Съжалявам.

— Точно тогава влезе Ели и го преби до смърт с комплекта за тестване.

Това изуми Даркнес и той отвори очи.

— Ели?

— Да, Ели — потвърди Фюри. — Тя го уби и след това нагласи нещата така, все едно аз съм го направил, преди парализиращите лекарства да започнат да ми действат. До този момент винаги беше мила с мен, но докато лежах там безпомощен, осъзнавайки какво прави, се почувствах предаден.

— Не мога да повярвам, че го е направила. Искам да кажа, че си се объркал, нали така? Няма по-обичлива жена от нея.

— В същия този ден, тя носеше в себе си доказателствата, които трябваше да изнесе навън, за да ни спаси. Била е уверена, че няма да ме убият за извършеното престъпление, затова обвини мен. Иначе щяха да убият нея, ако узнаеха, че тя е отнела живота на мъжа. Разбрах това много по-късно. Нападнах я, без предупреждение, след като откриха Хоумленд. Това беше първият път, в който я видях след инцидента. Не можех да я пусна, дори след като научих истината. Тя бе видяла какво ми причини техника. Това беше въпрос на гордост и гняв. Изобщо не получих шанса да накарам онзи мъж да си плати. Тя беше мишена за мен.

— Разбирам. — И наистина разбираше.

— Бях толкова обсебен, че стигнах до там да я преследвам непрекъснато и накрая я отвляхох. Заведох я в дома си, за да се разплатя с нея.

Даркнес трепна.

— Нарани ли я? Не мога да си представя, че можеш да го направиш. Ти толкова много обичаш тази жена.

— Бях полудял — призна Фюри. — Завързах я за леглото си, но не можах да изпълня всички отвратителни неща, които исках да й сторя. За щастие. Все още се будя по някой път нощем, облян целия в пот, представяйки си ужасните последици, ако бях позволил на яростта да поеме контрол над мен. Ели е моят живот. Иначе щях да я загубя завинаги.

— Радвам се, че си успял да овладееш емоциите си.

— Аз също. — Фюри вдиша няколко пъти дълбоко. — Катрин Декър сигурно ти напомня на женската, дето те предаде.

— Те не си приличат. — Той вдигна лаптопа от бедрата си и бързо се изправи. — Премина границата с този коментар.

— Тя е тук под фалшив претекст поради неизвестна причина. Ти си привлечен от нея, но знаеш, че ще ни предаде по някакъв начин. Всички го очакваме. Това ще те накара отново да преживееш миналото. Кажи ми, че греша. Без да ме лъжеш.

— Чудесно! Имах проблеми в миналото, но осъзнавам, че тя не е Галина. Получих възможността да ѝ отмъстя.

— Никога не си ми разказал тази част.

На Даркнес му се прииска да запрати телефона в стената и да го разбие на стотици парченца.

— Тя е мъртва. — Не каза нищо повече.

— Убил си я?

Той стисна зъби и закри из стаята.

— Не искам да го обсъждаме.

— Не те съдя. Ние сме братя — изръмжа Фюри. — Направил си това, което е трябвало да направиш.

— Ние споделяме една и съща човешка ДНК. Това не ни прави братя.

— Нещата стават ли по-лесни за теб, когато твърдиш това? — просъска през зъби Фюри. — Ние сме братя. Не всички от твоята кръв са мъртви. Аз съм още тук.

— Добре съм. Лека нощ. Имам работа за вършене. — Прекъсна линията и устоя на порива си да разбие телефона.

Няколко секунди по-късно мобилният звънна отново. Той погледна дисплея и видя името. Натисна с палеца си бутона и изключи звука. Не искаше пак да говори с Фюри. Не и докато бе в лошо настроение. Беше така от няколко дни. Трябваше да се успокои. Фюри го дразнеше, много. След минута погледна телефона си и видя, че му е оставил съобщение. Набра Сигурността.

— Ще ви прехвърля картината от къщата за гости, където е човешката жена. Отивам да тичам. Ще се върна след около четиридесет минути.

— Давай — отвърна мъжът насреща. — Готови сме.

Даркнес се наведе и започна да набира командите. Кат седеше на дивана и гледаше новините. Тя изобщо не забелязваше ада, в който той бе попаднал. Превключи каналите и затръшна капака на лаптопа. Имаше нужда да тича и да изразходи натрупаната енергия.

ГЛАВА 6

Даркнес спря да тича, когато приближи до сегашното си жилище. Ноздрите му се издуха и той изръмжа, щом се изправи срещу мъжа, който излезе иззад дървото, близо до вратата на вътрешния двор. Не се изненада, че Фюри го чакаше.

— Казах ти, че не искам да разговаряме.

Фюри сви рамене.

— Аз пък ти казах, че се притеснявам за теб.

— Недей!

Другият мъж направи крачка напред.

— Семейството може да бъде трън в задника.

— Ние не сме семейство.

По лицето на Фюри проблесна гняв.

— Уморих се да чакам да се излекуваш достатъчно, за да можеш да се справиш с това, което показаха тестовете. Ние сме семейство. Вероятно не се притесняваш от отказа си да ме признаеш, но аз искам да си част от моя живот. Ние сме единствените с една и съща кръв. Никой друг няма като моето ДНК.

— Само човешката част.

— Аз съм от кучешкия вид, а ти си от котешкия. Голяма работа. — Фюри пристъпи още по-близо. — Виждам прилика. И двамата имаме тъмна коса и кафяви очи. Брадичките ни имат една и съща форма. Наследили сме тези черти от нашите човешки родители. Случвало ли ти се е понякога да се чудиш кои са те? Аз — да.

— Не. Никога не съм се замислял. Досиетата са унищожени, така че никога няма да разберем.

— Някога мислил ли си да дадеш проба, за да видиш дали ще се намери съвпадение на ДНК-то с някой от човеците и евентуално да откриеш други роднини? Те имат регистър на осиновените, който може да помогне в търсенето.

Тази идея ужаси Даркнес.

— Не!

— А аз, да. Това са неща, за които семейството трябва да говори. Може да имаме братя изцяло човеци.

— Не го прави. — Даркнес също пристъпи напред, докато двамата се оказаха на сантиметри един от друг. — Те не са като нас. Връзката се е прекъснала в момента, в който хората са получили парите си от Мерикъл.

Фюри се намръщи.

— Аз говоря за децата, които може да са създали тези хора. Не за родителите, които са направили този избор.

— Не искам да бъда част от това.

— Точно там е проблемът. Ти не желаяш да си част от нищо.

Даркнес овладя гнева си.

— Престани да го приемаш лично.

— Как да стане това? Знам, че не мога да заместя пълнокръвните ти братя, които загуби. Не се и опитвам. Просто искам да бъда по-близо до теб.

— Не. — Той разтвори пръсти, стиснати досега в юмрук.

— Те изглеждаха ли като нас? Все пак бяха и мои братя. Разкажи ми нещо повече за тях.

Болка прободя гърдите на Даркнес.

— Престани!

— Имаха ли нашия цвят на косата? Или на очите?

— СПРИ! — Даркнес нямаше намерени да блъска мъжкаря срещу себе си, но Фюри се олюля, уверявайки го, че точно това бе направил. Той разтри гърдите си и изръмжа.

Даркнес вдигна ръце, нямаше желание да се бие.

— Съжалявам. Не искам да обсъждаме тази тема.

— Много лошо. — Фюри заплашително пристъпи напред — Трябва ли да те набия, за да говориш?

— Не би искал да направиш това.

— Ще ме убиеш ли? — Фюри изрита обувките си. — Ти държиш всичко вътре в себе си. Престани да се обвиняваш за нещо, което не е било под твой контрол. Знам, че по някакъв начин виниш себе си за смъртта им, но това е просто чувството за вина, което изпитват оцелелите.

— Ти не разбираш.

— Тогава ме накарай да разбера. Разкажи ми всичко, което се е случило, след като ви отведоха далеч от Мерикъл. Защо обвиняваш себе си за смъртта на нашите братя? Защо си такъв задник и отказваш да приемеш кръвната ни връзка? Говори с мен, защото се уморих да чакам. Заслужавам отговори.

— Ще е по-добре да не знаеш всички подробности — призна Даркнес.

— Никога не съм те вземал за страхливец.

Тези думи вбесиха Даркнес.

— Не съм страхливец!

— Тогава ми разкажи нещо повече за тях — изръмжа Фюри. — Разкажи ми, дявол да го вземе!

— Прибирам се. — Той се опита да заобиколи мъжа, но Фюри го сграбчи за ръката.

— Не сме приключили. Няма да си тръгна, докато не получа отговори.

Даркнес погледна надолу към ръката, която стискаше неговата. После прикова яростен поглед в мъжа.

— Няма да се бия.

Фюри го освободи и той се отпусна. Разбираше разочарованието му и дори не бе изненадан от това. Фюри бе опитвал неведнъж да го накара да говори. Но той просто не искаше да сподели подробностите. Истината щеше да го нарани, а това бе последното нещо, което Даркнес искаше.

— Някои неща е по-добре да останат неизвестни. — Това беше най-добрият съвет, който можеше да даде.

— Глупости. Ще ми разкажеш всичко, което се е случило, след като ви отведоха от Мерикъл и как точно умряха нашите братя. Запознат съм само с основните неща. Те загинаха там, а ти беше единственият оцелял. Имало е човешка жена, която те е обучавала, но тя те е предала. Искам от теб информацията, която криеш.

Той се изправи срещу Фюри.

— Историята съвсем не е хубава.

— Не ме интересува.

— За твое добро е, че ти никога не се запозна с тях. Нямахше възможност да ги опознаеш така, както аз ги познавах, така че не

можеш да усетиш загубата, която чувствам аз. Това е хубаво. Бъди благодарен за това.

— Стига толкова! — изръмжа Фюри. — Мислиш ли, че не ме е грижа? Те бяха семейство. Сподели това, което ти тежи на сърцето и ме приеми като твой брат. Това стои като стена между нас и искам да я разруша.

— Лека нощ. — Даркнес се обърна с гръб към него.

Фюри изрева от ярост, единственото предупреждение, което Даркнес получи, преди мъжкият да нападне. Той се обърна точно в момента, в който юмрукът на брат му го уцели в челюстта. Залитна. Силата на удара почти го накара да падне. Възстанови равновесието си и разтвори крака в стабилна стойка.

— Спри се! — изрева.

Фюри поклати глава и вдигна юмруци.

— Ще съборя тази стена, дори ако това означава да свършим и двамата облени в кръв, в Медицинския център. — Замахна и удари отново.

Даркнес дръпна глава вляво, като едва успя да избегне прякото попадение в устата си. Отвърна на удара и закова Фюри в ребрата. Мъжкият залитна назад и изръмжа. После пристъпи напред. Даркнес се отдръпна.

— Престани! Това е незряло.

— Братята понякога се бият. — Фюри махна с ръка към гърдите си, призовавайки го да приближи. — Нека да разберем кой е по-силен, брато.

— По дяволите! — изръмжа Даркнес.

Боят започна. Фюри сграбчи противника си за тениската и го удари в ребрата с коляно. Даркнес простена, но взе надмощие, когато успя да забие юмрук в брадичката му. Фюри залитна, но този път брат му не отстъпи. Фюри искаше да се бият и той бе готов. Сграбчи го за кръста и двамата паднаха на земята.

Затъркаляха се, разменяйки си удари. Даркнес чу, че някой приближава, но не обърна внимание на публиката, която изглежда бяха привлекли, докато няколко мъже не ги разделиха. Охраната бързо ги наобиколи. Свирепо изгледа Фюри, който бе хванат от двама пазачи.

Той му се усмихваше с разкървавена уста.

— Кажи ми, че сега не се чувстваш по-добре.

— Какво става тук? — попита Джинкс, като погледна първо единия, после другия.

— Малко безобидно състезание — съобщи Фюри. — Пуснете ни.

— Безобидно? — Джинкс поклати глава. — И двамата кървите.

— И кръвта, която тече от нас е една и съща, нали така? — Фюри повдигна вежди към Даркнес.

— Пуснете ни — повтори Даркнес. — Боят приключи.

— Но дискусиата едва сега започва. Утре вечер пак ще съм тук, и всяка следваща, докато не се разберем — предупреди го Фюри.

— Ти си луд — обвини го Даркнес.

Мъжете, които държаха Фюри, го пуснаха.

— Не. Ти можеше да ме пребиеш, ако искаше, но аз съм твой брат. Само си играеше с мен, иначе щях да съм с потрошени кости. Виждал съм те как се биеш.

— Ти ме изненада.

Фюри изсумтя.

— Ще се видим утре вечер. Или ще говориш, или отново ще последва това.

Даркнес проследи с поглед как Фюри си тръгна и заповяда на пазачите да го последват. Мъжкият трябва да си бе загубил акъла, ако си мислеше, че той ще се бие отново. Остана изумен, когато осъзна, че се усмихва сам на себе си. Възхищаваше се на Фюри. Дори го харесваше. Обърна се и се отправи към дома си, за да се изкъпе.

* * *

Кат стоеше на тревата във вътрешния двор на къщата си. Даркнес можеше да види шокираното ѝ изражение и разбра, че е разтревожена от начина, по който се бе обгърнала с ръце. Доброто му настроение се изпари, като осъзна, че е станала свидетел на боя. Младата жена се приближи към него предпазливо.

— Добре ли си?

Новия вид не искаше да се занимава с нея или да отговаря на още въпроси. Обърна се и тръгна към езерото. Вдигна края на тениската си и избърса кръвта от устата и челото си. Тя беше най-вече

от сцепената кожа върху кокалчетата на юмруците и на двама им. Фюри имаше право. Кръвта им бе споделена, дори ако беше само заради човешката им страна.

Острият му слух долови леки стъпки и женско проклятие. Забави крачка. Кат го следваше. Беше изкушаващо да я остави далеч зад себе си. Тя нямаше да има никакъв шанс да го намери, ако той спринтираше, но любопитството му надделя. Даркнес стигна до тъмно място под едно дърво и седна на земята, като се загледа в езерото. Във водата се отразяваха множество светлини, а повърхността се набраздяваше леко от вятъра.

Младата жена приближи, но той не обърна глава. Когато стигна до него, Даркнес я погледна и едва сега забеляза външния ѝ вид. Огромната тениска, която носеше, бе поне с три номера по-голяма, тънки памучни панталони обгръщаха краката ѝ. Мъжът се намръщи, щом съзря босите ѝ стъпала. Те вероятно бяха твърде нежни, за да ходи боса навън, тъй като хората рядко излизаха без обувки. Все пак това не го касаеше. Тя сама бе избрала да го последва в нощта.

Внезапно се почувства много уморен. Но това не беше онзи вид умора, която можеше да премахне с един здравословен сън. Фюри беше прав. Носеше сам цялата тежест, а мъжът заслужаваше да знае истината. Можеше да не хареса отговорите, които щеше да получи. И те да ги превърнат във врагове.

Беше ли готов да рискува? Искаше му се да може да се върне назад във времето и просто да каже на Фюри какво стана в действителност. Тогава щеше да знае със сигурност. Не че нещата можеха да станат по-лоши. Той беше единак в НСО. Бе се оградил със стени и държеше другите на разстояние. Може би бе дошло време да ги събори, както бе предложил Фюри.

Кат седна под дървото, до мрачния мъж, който бе последвала. Даркнес обърна глава. През клоните на дърветата проникваше достатъчно лунна светлина, за да може младата жена да различи чертите му.

— Здравей.

— Позволих ти да ме последваш и ти го направи. Защо си тук?

— Бях притеснена за теб. — Кат сви рамене и се настани поудобно. — Добре ли си? Онова там изглеждаше доста ожесточено. Често ли се биеш с другите Видове?

Даркнес въздъхна и зарея поглед в далечината.

— Аз съм различен.

Изпълни я съчувствие към него.

— Заради причиненото ти от онзи човек, който те е отвел заедно с братята ти? — В този момент младата жена наистина мразеше Дарвин Хавингс и се надяваше съвсем скоро той да сгреша и да даде възможност на властите да го хванат. Веднъж само да попаднеш в ръцете на правителството, този мъж никога повече нямаше да бъде свободен.

— Да.

Даркнес не бе от най-приказливите. Кат се огледа. Паркът изглеждаше безлюден през нощта и гледката на водата пред тях бе красива, приглушеният плисък на вълните, действаше успокояващо. Отново погледна Новия вид.

— Често ли идваш тук?

— Да. — Той също я наблюдаваше. — Изпълва ме със спокойствие.

Тя се замисли върху думите му.

— Ужасно е да живееш с демони.

Мъжът запази мълчание повече от минута и Кат се зачуди дали не бе приключил с разговора. Може би сгреша, като го последва, но просто не бе в състояние да устои след сцената, на която стана свидетел.

— Той беше ядосан, защото отказвам да говоря, макар че би трябвало. — Изрече го толкова тихо, че тя се напрегна да го чуе.

— Затова ли се сбихте?

— Да.

Между тях отново се настани мълчание. Кат имаше желание да му помогне по някакъв начин.

— Искаш ли да поговорим за това? Понякога помага.

— Зависи.

Младата жена го изчака да продължи, но мина повече от минута и тя най-сетне наруши мълчанието.

— От какво?

Новия вид си пое дълбоко дъх, после го издиша.

— Пред кого ще го повториш?

— Не те разбирам.

— Напротив.

Тя наистина не разбираше, докато не я попита:

— В момента на служба ли си, или не, Кат?

За сетен път се зачуди дали той все още подозира, че тя не е тази, за която се представя.

— Не съм на служба. Това, което ще си кажем, ще остане между нас. Знам, че не ми вярваш, но можеш да ми се довериш. — И наистина го мислеше.

Даркнес се поколеба, извърна глава и се загледа в тъмната вода.

— Фюри искаше да узнае повече за онова, което се случи с моите братя.

— Те не са ли тук някъде?

Мъжът поклати глава.

— Не.

— В Резервата?

Той мълча в продължение на минута.

— Мъртви са.

Лоши предположения изпълниха съзнанието ѝ. Хавингс ли ги беше убил? Върнали са ги в Мерикъл Индъстрис и бяха умрели там? Някои загинаха, когато правителствените агенции превзеха Мерикъл, а други загубиха живота си по време на спасителните операции в други райони. Имаше и някаква експлозия в лаборатория, свързана с Мерикъл Индъстрис. Според репортажите в новините всички бяха загинали. НСО не споделяше много информация с обществените медии, но младата жена се бе сдобила с данните от достоверни източници. НСО се опитало да проникне в долните етажи на компанията, но там били заложени експлозиви, нагласени да се взривят. Всички под земята загинаха преди да успеят да ги спасят.

— Съжалявам. — Искаше да попита за подробностите, но успя да устои на любопитството си.

Той продължаваше да съзерцава водата.

— Аз също. Фюри иска да му споделя за тях, но аз отказвам.

— Защо?

— Историята, която мога да разкажа, не е щастлива. Не искам той да страда. Фюри е добър мъж.

Младата жена се замисли върху думите му.

— Защо ще бъде наранен?

— Те бяха и негови братя.

Кат беше шокирана.

— Ти си свързан с Фюри Норт?

Новия вид кимна и изръмжа тихо.

— Извинявай. Не исках да те заболи. Просто не го очаквах.

— Ние сме полубратя. Смяташ ли да споделиш тази информация?

— Не.

Изкуши се да го попита, на кого си мислеше той, че тя ще разкаже, но се въздържа. Беше слисана, когато чу врявата и излезе на двора, само за да види как Даркнес се бие с друг мъж. Охраната се втурна към тях и бързо ги разтърва, но Кат бе успяла да разпознае противника му. Фюри Норт беше знаменитост в НСО, почти толкова популярен и добре познат, колкото и Джъстис Норт.

— Той иска да бъдем близки, но аз не позволявам на никого да се доближава твърде много до мен.

Даркнес може би страдаше от посттравматичен стрес. Тя предположи, че е видял доста гадни неща, докато е бил в ръцете на Хавингс. И нищо от това не водеше към добро.

— Ходиш ли на консултации?

Неговата гримаса бе достатъчен отговор. Кат запази мълчание, нямаше да е тази, дето щеше да го поучава, че едно лечение можеше да му помогне.

— Не се нуждая от такива.

Кат не бе съгласна с него. Видът бе от типа алфа-мъжкар, а повечето от тях отказваха да признаят, че може да имат тежки и трайни проблеми, докато не станеше прекалено късно. Разбира се, той не приличаше на нито един от мъжете, които бе срещала досега. Детството му е било истински кошмар, така че никак не му е било лесно.

— Значи се справяш с това, което те измъчва, като се биеш с хората, които ги е грижа за теб? Как е, помага ли ти?

Той се отвърна от нея.

— Не ми трябва лекция.

Така да бъде.

— Какво искаш?

— Наистина ли искаш да знаеш?

Кат се намести малко по-близо до него, но не достатъчно, за да го докосне.

— Да. Не бих попитала, ако не исках да разбера.

Даркнес отново погледна право напред.

— Искам да забравя.

Тя можеше да разбере това.

— Но Фюри няма да ме остави. Той ще продължава да ме притиска, докато не му кажа как са умрели. Не искам той да ме мрази.

— Защо му е да го прави?

— Бях там. — Мъжът направи пауза, като няколко пъти си пое дълбоко въздух. — Той знае, но не всичко. Бях помолен да напиша обобщаващ доклад, но аз не включих всички подробности в него.

— Много ли ти е трудно да говориш за това? Разбираемо е.

Даркнес мълча толкова дълго, че тя си помисли, че напълно е забравил за нея. Младата жена се взря в тъмнината на нощта, просто седейки с него. Видът си пое дълбоко дъх.

— Държаха ни в палатки един до друг по време на обучението. — Замълча, ръцете му триеха панталоните върху бедрата му. — Това беше първият път, когато узнахме за съществуването един на друг и кръвната връзка помежду ни. Караха ни да вършим разни неща. — Гласът му се промени, стана дълбок и дрезгав. — И ние ги правехме. Казаха ни, че хората, които ни наредиха да убием, са врагове, бунтовници, които погубват невинни. Те бяха добре въоръжени, но не можеха да се сравняват с нас.

Стомахът ѝ се преобърна, когато във въображението ѝ се завихриха различни сценарии. Надяваше се единствено, че не са били американски войници.

Новия вид сякаш отгатна за какво си мислеше.

— Те не говореха нашия език. Имаха лагер в планината. Нападناхме ги през нощта. Аз не се чувствах толкова зле след третия път. Намерихме останките на дете от мъжки пол. Бяха го осакатили и убили. Не беше на повече от дванадесет години.

Кат преглътна сълзите и също се загледа в езерото. Гледката на тялото на горкото дете трябва да е била ужасяваща. Почувства желание да посегне и да обвие пръсти около ръката на Даркнес, която все още триеше бедрото му, но устоя.

— Нямахме друг избор. — Видът прочисти гърлото си. — Ако единият от нас откажеше да се подчини, щяха да убият останалите. Те бяха мои братя и ние искахме да оцелеем. Против природата ни е да се предаваме. Много сме упорити.

— Това е нещо хубаво. Понякога упоритостта помага да продължиш, независимо от всичко.

Мълчанието се проточи.

— Една вечер ни наредиха да се промъкнем в лагер и да убием всички. Когато стигнахме там, не заварихме никакви въоръжени мъже. Имаше само жени и деца. — Гласът му се задълбочи в ръмжене. — Те бяха ужасени, когато ни видяха.

Коремът я присви. Не искаше да слуша повече. Твърде много харесваше този мъж.

— Не е нужно да продължаваш.

— Отказахме да ги убием.

Кат обърна глава, за да го погледне, очите им се срещнаха. Заля я облекчение.

— Какво се случи?

— Хората, които отговаряха за проекта, ни наредиха да се върнем и да избием всички. — Той вдигна брадичка и красивото му лице можеше ясно да се види на лунната светлина. Даркнес страдаше. — Отново отказахме.

Младата жена имаше усещането, че следващите му думи няма да ѝ харесат.

— Номер четири не почувства болка. Стана прекалено бързо. — Замълча за момент. — Буум!

Внезапният му силен изблик я стресна.

— Ето толкова бързо умря, когато взривиха нашияника му.

Сълзи напълниха очите ѝ, тя разбра, че бяха убили един от братята му.

— Не отне много време главата да се отдели от раменете му.

Господи! Кат се пресегна. Пръстите ѝ проследиха опакото на дланта му, толкова топла и по-голяма от нейната. Искеше ѝ се да го успокои.

— Отново ни заповядаха да убием всички в този лагер. Погледнах към братята си и видях в очите им същата емоция като в моите. Отказахме.

Тя се досети какво ще последва.

— Номер три затвори очи и всичко приключи. Но преди това успях да видя страха изписан на лицето му. Точно това бе изпитал преди да умре.

— Аз... толкова съжалявам — прошепна Кат.

Видът обърна длан и дългите му пръсти се преплетоха с нейните малки, стисна ръката ѝ. Отмести поглед и отново се загледа в тъмната нощ.

— Те пак настояха да убиваме. Номер две пристъпи напред и заяви, че ще го направи. Инстинктът му за оцеляване беше много силен и той бе толкова разярен, че вече не го интересуваше кой ще умре. Просто искаше да убие някого за отмъщение. За него вече нямаше значение, че те са невинни. Те бяха човеци. И това бе достатъчно. Можех да видя, че се бе пречупил.

Младата жена не можеше да вини брат му, но бе ужасяващо да узнае, че Даркнес е участвал в погубването на невинни хора, въпреки че е бил принуден. Това беше най-лошият сценарий, в който някой някога можеше да бъде замесен.

Новия вид мълчеше, а тя го наблюдаваше, докато той се обърна към нея и изведнъж се наведе по-близо.

— Искаш ли да знаеш, защо трябва веднага да хукнеш в обратна посока, когато ме видиш?

— Ти не си имал избор, Даркнес. Ситуацията е била *убий или ще бъдеш убит*.

— Прекърших врата му с голи ръце. — Гласът на мъжа прозвуча като ръмжене. — Не можех да позволя на брат си да убие бебета и безпомощни жени. Никога няма да забравя погледа в очите му, когато се спуснах напред и той осъзна какво ще направя. Видях предателство и шок в тях. — Той пусна ръката ѝ. — Не се поколебах. Знаех, че те ще ме убият, преди да успея да го сграбча, ако рефлексите ми не бяха по-бързи от тези на човека с дистанционното за моя нашийник.

Кат преглътна сълзите, гърдите ѝ се стегнаха от емоции, които заплашваха да я задушат. Искаше ѝ се да му каже, че е постъпил правилно, но се боеше, че ще се разплаче, ако го направи. Това отне всичките ѝ сили, за да не се разпадне. Неговият разказ разби сърцето ѝ и я накара да го уважава още повече.

Даркнес вдигна двете си ръце с дланите към нея.

— Търках ги толкова много, но кръвта и смъртта на другите са като пропити петна върху тях. Никога няма да забравя. — Той се отмести настрана и грациозно се изправи на крака. Остана с гръб към нея. — Смяташ ли, че Фюри ще иска да бъде част от живота ми, след като разбере, че съм убил един от братята ни?

Кат стана на колене, после се изправи. Тя трепереше цялата, превъзбудена от емоции.

— Постъпил си правилно и мисля, че той ще разбере — най-накрая успя да проговори. — Защо са ти позволили да живееш?

— Забелязала си. Знаех, че си умна. Това беше тест — отвърна ѝ с дрезгав глас. — Искаха да научат дали ще следваме заповеди или ще изберем смъртта. Изобщо не бяха предполагали, че съм готов да убия собствения си брат, за да спася други хора. Тестът се счете за провал и аз бях изпратен обратно в Мерикъл, за да споделя съдбата на другите Видове, но трябваше да понеса вината от извършеното.

Това беше много по-лошо от жестокостите, които бе преживял.

— Провал на какъв тест?

— Искаха да видят дали могат да ни направят бездушни убийци, които да държат под свой контрол. Не се получи. Мислеха, че нямаме души, но грешаха.

— Ужасно много съжалявам, Даркнес.

Той сви рамене.

— Миналото не може да се промени. — Обърна глава, но не погледна към нея, просто се взря в мрака. — Ще те заведа до твоята къща, за да съм сигурен, че няма да имаш неприятности. Знаеш, че не ти е позволено да се разхождаш из Хоумленд без придружител. Да тръгваме.

— Не искам да те оставя сам точно сега.

Даркнес се извърна и я прикова с поглед.

— Върни се в къщата, Кат. Никога повече не ме следвай, защото може да ме хванеш в момент, в който няма да се чувствам толкова приказлив. Не искам да те нараня, ако съм в настроение да се защитавам. Именно това бе причината за боя, на който стана свидетел.

— Не вярвам, че си опасен за мен.

Младият мъж прокара пръсти през косата си, преди да стисне ръце в юмруци.

— Грещиш.

— Ти не би наранил жена. Сам го каза.

Кат можеше да усети опасността. Тя се носеше плътно из въздуха, като аромат или усещане, почти осезаема. Но въпреки това младата жена отказа да отстъпи назад. Вероятно бе твърде глупаво, но тя му вярваше с цената на живота си. Той бе измъчван от своето минало, но бе добър мъж.

— Убивал съм жена преди.

Новината би трябвало да я изненада повече, но Кат си спомни тръпката, която бе почувствала, докато я бе разпитвал и това, което бе предизвикал в нея, след приключването на урока.

— Какво ти стори?

Видът си пое дълбоко въздух и бавно го издиша.

— Желая те толкова силно, че понякога трябва да се боря със себе си, за да не те взема.

Сърцето ѝ препусна лудо. Тя също бе привлечена от него, но забеляза, че той смени темата. Част от нея искаше да настоява за отговор, относно тази жена, но се страхуваше, че той ще се затвори отново.

— Говорим за секс, нали? — искаше да бъде сигурна, че са на една и съща вълна.

Погледът му обходи тялото ѝ, преди да срещне очите ѝ, изпълнени с любопитство.

— Не ставам за половинка.

— Какво означава това?

— Някои от Видове си взеха човешки жени за половинки. Те не са толкова изтерзани вътрешно като мен. Успяха да се приспособят към свободата по-добре и могат да осигурят на тези жени положителни емоции и нежност. В мен няма нищо. Аз съм неспокоен и не мога да имам по-стабилна връзка. Нямам сърце, което да дам. Не поемам ангажимент.

Въздухът в дробовете ѝ замръзна, докато чувството на ревност премина.

— Искаш да кажеш, че правиш секс с различни жени?

Видът стисна челюсти, мускулите му се напрегнаха. Поколеба се.

— Не търся женска компания. Повечето от тях се плашат от мен. Смятат ме за прекалено безчувствен. Това, което имам предвид, е, че никога няма да предложи нещо повече от физическо удоволствие.

Даркнес беше много сексапилен мъж. Кат изобщо не бе съгласна с оценката на жените Видове, ако те наистина мислеха така за него.

— Разбирам. Не търсиш нещо в дългосрочен план.

— Не се задържам дълго на едно място. Често пътувам между Хоумленд и Резервата. Понякога оставам в Дивата зона в продължение на дни или седмици, без да си правя труда да ползвам хижите, построени там. Харесва ми да спя на открито. Половинката се нуждае през цялото време от мъжа си, който трябва винаги да е до нея, за да я защитава. Това никога няма да бъде за мен.

Посланието е прието. Видът предлагаше изживяване само за една нощ. Кат си пое дълбоко дъх и пристъпи по-близо до него.

— Аз мога да се грижа добре за себе си и не търся нещо дългосрочно. Омъжена съм за работата си. И също пътувам много.

— Обвързана ли си с нея точно сега?

— В момента не съм на служба. Това е моето свободно време.

Той разтвори стиснатите си юмруци и скръсти ръце на гърдите си, докато я разглеждаше намръщено.

— Ти си човек.

— Да.

— Човеците винаги искат повече, отколкото да споделят само секс с един мъж.

Развеселена, тя се усмихна.

— Да не би да си експерт по човешките взаимоотношения? Ако е така, ето ти един урок. Ние не си приличаме помежду си.

Даркнес навлажни устни с език.

— Искаш да правиш секс с мен?

Младата жена пристъпи по-близо до него и вдигна брадичка, за да се взре в очите му. Знаеше, че си играе с огъня. Той бе напълно пряк с нея. Тя наистина го желаше, още от момента, в който го видя за първи път. Не можеше да си спомни някога през живота си да е била привлечена толкова много от мъж.

— Обичаш директните отговори, нали?

— Да. — Гласът му се задълбочи.

— Добре. Желая те, Даркнес. Не търся годежен пръстен или ангажимент за цял живот. Много съм зле в личните отношения. Вече опитах и се провалих. След известно време мъжете започват да

негодуват срещу моята работа и независимостта ми. Също така се дразнят, когато разберат, че мога да ги победя в бой.

— Ако се бием, аз ще спечеля.

Кат огледа мощните му ръце и стройното му тяло, като мислено се съгласи. Вдигна ръка и я сложи върху неговата. Кожата му бе гореща при допир, точно като самия мъж.

— Ти не ме плашиш.

Видът бавно разгърна ръце, твърдите му големи длани обхванаха ханша й. Едно дръпване и тя бе повалена върху гърдите му достатъчно грубо, за да я накара да ахне. Телата им се притиснаха. Издутината срещу корема й я увери, че той също я желае.

— Това е игра, която не искаш да играеш.

— Аз не играя.

Даркнес наведе глава, взирайки се в лицето й. Искаше й се да може да вижда по-добре красивите му очи на мъждивата светлина. Ароматът на мъжкия му одеколон или каквото там миришеше толкова хубаво, подразни носа й. Стремежът да се възползва от него стана силен.

— Трябва да ми кажеш не, докато все още можеш.

— Не искам.

Даркнес си пое накъсано дъх и гърдите му се притиснаха към нейните.

— Ще те взема. Разбираш ли това?

— В твоята къща или в моята? Да вървим.

Той се огледа наоколо и хватът му се разхлаби.

— В твоята. Патрулите ще бъдат тук скоро. — Погледът му задържа нейния. — Или ще те взема тук така, докато стоиш права.

Секси. Беше напълно готова да го направи и върху тревата, но нямаше да му го признае.

— Да тръгваме.

Даркнес отстъпи назад и ръцете му паднаха отстрани на тялото му.

— Идвам при няколко условия, Кат.

— Какви са те?

Той се поколеба.

— Ще направиш точно това, което ти кажа, когато става дума за секс.

— Значи ти си един от тях. — Почувства се малко разочарована. — Не си падам по играта „господар и роб“. Съжалявам, но няма да коленича по команда, за да ти духам или за да ти доставя удоволствие да ме пляскаш.

— Нямах това предвид. Искам да завържа ръцете ти за таблата на леглото, така че да не можеш да ме докосваш. Съгласна ли си?

— Защо?

Мъжът се поколеба.

— Помниш ли, когато те възбуждах в стаята за разпити? Щях да изгубя контрол над ситуацията, ако ръцете ти бяха свободни. Това е част от условията. Няма да има бой, но аз не съм един от вашите мъже. Просто искам да те чукам и да бъда под контрол. Така е по-безопасно и за двамата ни. Никога не забравяй какво ти казах за мъжкарите извън контрол.

Всичко, което бяха споделили в стаята за разпити, мина през съзнанието ѝ.

— Искаш да повториш онова, което се случи между нас преди, но този път смяташ да завършиш започнатото?

— Да. Това е половината от моите условия.

— Каква е другата половина?

Новия вид наведе глава и се взря в очите ѝ.

— Не ме лъжи този път. Всичко, което излиза от устата ти, докато си гола, да бъде истина или изобщо не казвай нищо.

Напрегнатият му поглед ѝ напомни защо беше тук. Това помрачи настроението ѝ.

— Защо искаш да ме вкараш в леглото, ако си мислиш, че ще те лъжа? Какво се опитваш да ми кажеш?

— Това се отнася само за секса. Доверието се печели, а ние сме непознати. Налагам го като правило, Кат. Без лъжи между нас, докато сме голи. Можеш да ме лъжеш по всяко друго време и аз няма да го приема лично. Не искам да се чувствам предаден от теб. Разбираш ли? Може да стане опасно.

Вече го бе направила и това я плашеше. Беше ѝ дал да разбере, че подозира, че тя е в Хоумленд поради друга причина, различна от обучението. И точно това беше между тях много по-вълнуващо от всичко останало.

— Разбирам и приемам условията.

— Също така, това остава само между теб и мен. Никой не трябва да узнава какво се случва между нас в леглото. Съгласна ли си?

Кат го желяеше.

— Да.

Това беше сделка, за която се надяваше, че няма да съжелява. Беше й дал възможност да не отговаря изобщо, ако някой от въпросите му пресечеше границата, при която й се налагаше да излъже. Бе наясно, че мълчанието е равносилно на признаване на истината. Глупаво беше да го последва до къщата си, но го искаше достатъчно силно, за да рискува. Дори ако това означаваше да заложи на карта кариерата си.

ГЛАВА 7

— Иди да измиеш парфюма от тялото си — нареди ѝ Даркнес, щом влязоха в задния двор на къщата ѝ.

— Забравих какво ми беше казал, че това дразни носа ти. Искаш ли да се присъединиш към мен в банята? — Тя погледна ръцете и лицето му. — Все още има кръв по теб.

— Ще се измия у дома и ще се върна след около петнадесет минути. Не си прави труда да обличаш нещо. Само една кърпа. Остави вратата отключена.

Мъжът очакваше тя да протестира. Но Кат имаше силна воля и просто кимна.

— Добре. Ще се видим след петнадесет минути.

Даркнес закрачи бързо към своята къща, като извади мобилния си телефон и набра номера на Сигурността. Докато апаратът даваше сигнал, че звъни, той отвори лаптопа на леглото си.

Отсреща вдигнаха.

— Здравей, Даркнес. Готов ли си за прехвърляне на картината?

— Да. — Той набра командите на клавиатурата. — Благодаря. — И изключи подаването на информацията към Сигурността.

Екранът показва как Кат крачи из спалнята си. Не изглеждаше твърде нетърпелива да вземе душ и той се зачуди дали не бе променила решението си. После кодира канала, така че никой друг да не може да вижда картината от камерите, които наблюдаваха всяко движение на жената. Предпочиташе да бъде в безопасност, отколкото после да съжалява. Тогава стана и влезе в банята, събличайки дрехите си.

Когато отми кръвта видя, че от боя с Фюри му бяха останали синини. Имаше и няколко малки порязвания по ръцете. Обу копринено долнище на пижама, влезе в спалнята и седна на леглото. Кат не се виждаше на монитора. Той превключи картините, предавани от различните камери, докато не я откри в банята. Беше се изкъпала и увила кърпа около тялото си. Ръката ѝ се вдигна и тя избърса парата от огледалото, за да надникне в отражението си. Устните ѝ се движеха и

той активира звука. Нима имаше някакъв вид предавателно устройство, което те не бяха намерили, за да се свързва с онзи, за когото работеше? Това го вбеси, тъй като нарочно само в тази стая досега не бе нарушавал личното ѝ пространство.

— Добре — прошепна тя. — Ти го искаш. Той те иска. Кое е най-лошото, което може да се случи? — Изправи гръб и затвори очи, като на няколко пъти си пое дълбоко въздух. — Ще съжалявам за това, ако се държа като страхливка. — Очите ѝ се отвориха, и тя отново се приведе напред, за да се взре в отражението си. — Аз не съм страхливка. Всичко ще бъде наред. Той няма да ме нарани.

Даркнес огледа добре ушите ѝ, търсейки някакво устройство, но не видя нищо. С кого говореше тя? Не можеше да чуе друг да ѝ отговаря.

— Добре, стига толкова агитация, защото той може да се появи всеки момент и да ме чуе как си говоря сама.

Даркнес се отпусна. Младата жена се извърна от огледалото и излезе от банята, като изгаси светлината. Той превключи картината. Кат влезе в спалнята и се втрени в леглото. Уязвимото изражение на лицето ѝ го накара да изпита съжаление. Беше я помолил да му се довери, след като самият той не бе готов да направи същото. Никога нямаше да позволи на жена да го завърже за леглото. Потръпна при тази мисъл.

Затвори лаптопа и се изправи. Бързо влезе в банята, взе това, което му трябваше и напусна къщата през задната врата. Веднага огледа района, за да се увери, че никой няма да го види как прекосява вътрешния ѝ двор. Беше ясно и патрулите можеха да го забележат, затова влезе през плъзгащата се врата на верандата, като я затвори и заключи след себе си. Дори дръпна завесата.

Кат се обърна, щом той влезе в спалнята ѝ. Изражението на лицето ѝ се смекчи и тя опита да скрие страха си. Само лекото треперене на ръцете ѝ, когато посегна към кърпата, издаваше истинските ѝ емоции. Тогава забеляза кутията с презервативи, която той държеше в ръката си. Веждите ѝ се извиха.

— За кого са тези?

— За нас.

Тя облиза устни.

— Аз съм абсолютно здрава, а доколкото съм чела, вие сте неподатливи към болестите, предавани по полов път. — Вгледа се в очите му. — Или това са глупости?

— Искаш ли всеки Вид в твоя курс утре да знае, че съм те чукал? Те няма да разберат, освен ако го извадя. Но така не ми харесва. Казах ти, че обонянието ни е много добро. Ще трябва да се киснеш във ваната твърде дълго време, за да си сигурна, че всяка капка от мен се е отмила. Готова ли си да рискуваш или ще предпочетеш да вземеш предпазни мерки? — Той погледна към кутията, после към Кат. — Както вече казах, искам това да остане само между нас.

Младата жена пое дълбоко дъх.

— Разбирам.

Даркнес отиде до рафтовете на стената, извади един свитък с презервативи и постави кутията пред дупката, където бе скритата камера. Така тя само щеше да показва цвета на опаковката, без да позволява на някого да види какво се случва в спалнята. Не можеше да бъде сигурен, че Фюри няма да отмени забраната му за достъп до камерите и да наблюдава Кат, ако решише, че Даркнес е заплаха за нея. После с помощта на палеца си смачка миниатюрния аудио предавател, който се намираше на същия рафт. Предаванията, които биха наблюдавали сега в Сигурността, щяха да бъдат слепи и глухи за всичко, което щеше да направи.

Обърна се към Кат и мушна свитъка презервативи в джоба си.

— Ще взема назаем от твоите чорапогащи.

— Откъде знаеш, че притежавам такива?

— Претърсих куфара ти, преди да го донесат тук. Как се справяш без цигарите?

— Постъпката ти не беше от най-страхотните.

Новия вид не съжаляваше.

— Те смърдят. Къде са чорапогащите?

— В най-горното чекмедже, вляво от теб.

Той ги намери. Изпробва здравината им и остана доволен от резултата. После се приближи до таблата на кревата.

— Хвърляй кърпата и се качвай на леглото.

Тя преглътна с усилие, но остави кърпата да падне на пода. Даркнес видя предпазливостта в очите ѝ, но продължи да я гледа право в тях, така че младата жена да не се почувства неудобно, че е напълно

гола пред него. Той плъзна поглед надолу по тялото ѝ, когато Кат се просна по гръб в средата на леглото, вдигна ръце нагоре и пръстите ѝ се свиха около дървените пръчки на таблата. Тя се вкопчи здраво в нея, което показва отново, че смелостта ѝ бе пресилена.

— Спокойно — Той седна на ръба на леглото, с гръб към нея, за да ѝ даде възможност да се успокои. — Няма да те нараня. Ще завържа ръцете ти така, че да имаш възможност да ги движиш.

— Щях да се чувствам малко по-добре, ако не бяха завързани. Би могъл просто да ми се довериш, че ще се държа за таблата.

Това беше примамливо, но Новия вид поклати глава.

— Доверието се печели, Кат. Вече говорихме за това. Трябва да бъда под контрол.

— Да, точно така. — Тя затвори очи. — От мен се очаква да ти имам доверие, но ти не ми вярваш.

Той не беше почтен.

— Разбирам те, но това са моите условия.

— Чудесно. Направи го.

Кат имаше фини китки. Той завърза чорапогащника около тях, така че копринената материя да не се затегне, ако жената започнеше да се бори. После ги събра заедно и ги закрепил към една и съща пръчка. Таблата беше направена здраво, а Кат не бе достатъчно силна, за да се освободи. Даркнес се изправи и посегна към ластика на пижамата си. Кат отвори очи и се втренчи в него. Той видя малко страх в погледа ѝ. Това го накара да спре.

— Ще изпиташ удоволствие. — Реши да изчака и по-късно да свали долницето си. Тя вече гледаше предпазливо, а той бе чул мъже да се оплакват, че някои човешки жени били уплашени от размера на penisите им. Последното, което искаше, бе Кат да промени решението си. — Отпусни се.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — промърмори тя. Прочисти гърлото си и преглътна мъчително. — Добре. Каква е следващата стъпка, господин Контрол?

Харесваше му нейния дух. Беше малко уплашена, но отказваше да се поддаде на страха си. Заобиколи леглото, докато я изучаваше. Беше красива. Тялото ѝ бе в добро физическо състояние, но не прекалено мускулесто. Фигурата ѝ бе много по-дребна, отколкото на женските Видове, с по-деликатни кости. Бледата ѝ кожа вероятно

щеше да се нарани лесно, ако не я докосваше внимателно. Сложи коляно на леглото и се приведе напред.

— Разтвори бедра.

— Просто ей така, а? — Мекото му ръмжене бе предупреждение.

— Добре. Това е някак си секси.

Той се усмихна.

— Така ли мислиш?

— Да. Харесва ми, когато гласът ти стане толкова дълбок.

— Дай ми няколко минути и можеш да ме чуеш да ръмжа. Не се плашиш лесно, нали?

— Много зависи от това дали си ядосан или не.

Новия вид ѝ позволи да види някои емоции, изписани на лицето му. Това беше глад. Искаше я до болка.

— Ще издавам звуци, защото съм от Видовете. Готова ли си за това?

Прииска му се да стене, когато розовото ѝ езиче се подаде и облиза устните ѝ, за да ги намокри. След това зъбите ѝ захапаха долната устна.

— Давай, но само не забравяй да не ми причиняваш болка.

— Всичко ще бъде само удоволствие. Разтвори краката си по-широко и ги свий в коленете. Дай ми достъп до себе си.

Кат се поколеба само миг, преди да изпълни нареждането му. Тя изглеждаше адски привлекателна в това положение, с изложената си женственост пред погледа му. Той легна по корем на леглото и плъзна ръце по бедрата ѝ, подпря се на лакти и обви длани около хълбоците ѝ. Разтвори я още по-широко, лицето му се озова на сантиметри от сладката гледка на голата ѝ розова плът. Тя нямаше косми там.

— Нямах косми тук долу? — Гласът му излезе леко дрезгав, но той не се опита да го смекчи. Беше му казала, че го намира за привлекателен. Учестеното ѝ дишане накара членът му да се втвърди. Не беше възбудена все още, но това скоро щеше да се промени.

— От време на време се изтезвавам с кола маска.

Той повдигна брадичка и се втрени в лицето ѝ. Веждите му се извиха въпросително.

— Боли ужасно много. Обикновено го правя точно преди да отида на почивка през лятото.

— Ти не си на почивка.

— Зависи от това кого питаш. Според мен, съм.

Думите ѝ предизвикаха любопитството му, но сега не беше време за въпроси. Пулсиращият му пенис не желаше той да я разпитва в този момент.

Новия вид наведе глава, повече се интересуваше от нейната кадифена мекота, отколкото от разговора. Беше пропуснал изучаването на жена там... И вкусът ѝ. Кат беше красива навсякъде. Той навлажни устни и отвори уста, показвайки зъбите си. Зачуди се дали тя си ги спомня. Но съвсем скоро щеше да ѝ напомни за тях.

Стягането в гърдите му и гъделичкането в гърлото му го предупредиха да заглуши реакцията си към нея. Нямахше да си позволи да мърка. Това би могло да я разтревожи, преди да бъде твърде зашеметена, за да забележи. Бореше се със силното си желание и спечели.

— Отпусни се — нареди ѝ, тъй като усещаше краката ѝ напрегнати в дланите си.

— Опитвам се. Мина известно време, откакто имаше някой там долу толкова близо и интимно, без лекарска престилка. Последният ми преглед беше преди няколко месеца.

Това възбуди интереса му.

— Откога не си правила секс?

Тя не отговори.

— Можеш да ми кажеш.

— Близо година. Непрекъснато съм заета.

Той прокара върха на езика си по розовия, месест сноп от нерви. Тя пое рязко въздух и той повтори действието, бавно и нежно. Трябваше да сдържа контрола си, иначе и двамата щяха да бъдат в беда. Бяха минали години, откакто не бе изпитвал удоволствието от секса. Избута тези мисли далеч в съзнанието си, не искаше миналото да съсипе настоящето.

Краката ѝ се напрегнаха в ръцете му и той я стисна още по-здраво. Ароматът ѝ започна да се променя, когато с върха на езика си, той се заигра с нейната сърцевина. Сладката миризма на желанието и възбудата ѝ беше като стимулиращ наркотик за него. Кат опита да се движи в захвата му и леките ѝ стонове се увеличиха. Таблата изскърца, но той не вдигна поглед, сигурен беше, че жената не може да се освободи, колкото и да се бори.

— О, Боже! — прошепна тя. — Още малко и ще свърша.

Той приложи по-голям натиск. Искаше да бъде вътре в нея, не можеше да чака повече. Трябваше да намести бедрата си така, че да не притиска набъбналия си член. Не би могъл да се възбуди повече, отколкото вече беше. Изръмжа и използва вибрациите, за да увеличи нейното удоволствие, когато притисна отворената си уста срещу клитора ѝ.

Кат рязко подскочи в ръцете му и извика неговото име. Той засмука малката пъпка отново, след което нежно я пусна и вдигна глава достатъчно, за да разгледа горещата мекота. Беше подгизнала от сокове, готова да го приеме. Повдигна още малко брадичка и плъзна поглед нагоре по тялото ѝ. Главата на Кат бе отметната назад, с отворена уста. Мускулите ѝ започнаха да се отпускат, включително и краката ѝ, приковани все още от захвата му. Той я пусна и седна.

Кат отвори очи, дъхът ѝ бе бърз и накъсан.

— Съжалявам.

Новия вид бръкна в джоба си и извади свитъка с презервативи.

— За какво?

— Свърших твърде бързо. Трябва ли да се срамувам? — Тя се усмихна, очите ѝ го гледаха закачливо. — Или се гордееш, че си много добър?

— Този път не се брои.

Това заглуши смеха ѝ.

— Не? Не съм съгласна.

— Това беше само за загривка. Трябваш ми много мокра. — Той се изправи на колене, мушна палци под ластика на пижамата си и я избута надолу. Наблюдаваше лицето ѝ, когато оголи члена си. Изражението ѝ беше безстрастно. Отне ѝ няколко секунди да реагира. Устните ѝ се разтвориха и той видя изненадата ѝ.

— Ще се побера в теб. — Откъсна едно пакетче от презервативите и хвърли останалите в горната част на леглото. Тя вече не изглеждаше толкова уверена и смела. Това го развесели. — Ще вляза бавно. Ти си издръжлива. Обещах ти, че няма да те нараня.

— Не мисля, че е възможно. По принцип размерът е пропорционален на други части от тялото. Предполагам, че трябваше да се сетя за това по големината на стъпалата ти. Имаш ли разрешение за него?

Той се засмя, беше разбрал шегата ѝ.

— Първоначално си мислех да те накарам да легнеш по корем, за да не можеш да ме видиш. — Погледна надолу и внимателно си сложи презерватива. Моментално в съзнанието му изплуваха картини от миналото, но той бързо отправи поглед към лицето на Кат. Тя беше там, не другата, която винаги го караше да използва презервативи. Съсредоточи се върху все още разтворените бедра на Кат.

Тя бе протегнала краката си на леглото, но оставаше отворена за него.

— Ще бъда нежен.

— Най-добре е да бъдеш. — Младата жена прехапа долната си устна, изучавайки пениса му.

Той трябваше да реши и избра да я вземе от отзад. Така щеше да тежи по-малко върху дребната ѝ фигура и можеше да контролира проникването по-добре. Пресегна се и стисна прасците ѝ, повдигна ги и я обърна, преди тя да успее да възрази. После я пусна.

— Застани на колене. — Помогна ѝ, като се настани между краката ѝ и ги разтвори, за да направи достатъчно място. Ръцете му внимателно се плъзнаха под ханша ѝ и го повдигнаха.

Кат ахна.

— Можеше още в началото да ми кажеш да легна по корем.

Той отново се засмя, развеселен.

— Мисля, че го направих. Казах ти, че искам да ти позволя първо да ме видиш, все пак. И ти го направи.

Кат припълзя малко по-близо до таблата и я стисна с ръце. Чорапогащникът бе завързан така, че ѝ позволяваше да ги движи, но държеше китките ѝ на разстояние една от друга. После погледна през рамо. За секунди на лицето ѝ се мярна несигурност, но той успя да улови емоцията.

— Спокойно, скъпа. Ще бъда внимателен.

Придвижи се по-близо до нея и сложи краката си от външната страна на нейните. Тя беше по-ниска и му се наложи да разтвори по-широко крака, за да нагоди бедрата си на същото ниво. Кат се обърна напред и се напрегна, раменете ѝ се стегнаха, когато се приведе, за да стисне таблата в смъртна хватка. Ясно беше, че очаква грубо отношение, но щеше да остане разочарована.

Даркнес се наведе над нея, докато гърдите му се опряха леко срещу гърба ѝ. Това беше напомняне за разликата в тяхната големина. Стисна горната част на таблата до едната ѝ ръка. Искеше да е вътре в нея, но присегна с другата си ръка, за да достигне между разделените ѝ бедра до клитора ѝ, и с върховете на пръстите си се заигра с него.

Тя беше много мокра и трепна рязко под него, най-вероятно все още малко чувствителна. Той забави ритъма на докосването си, започна да търка плътта с бавни кръгове. Стойката ѝ се отпусна и тя наведе глава, за да я опре върху протегнатите си ръце. Задникът ѝ щръкна нагоре и привлече вниманието му. Имаше добре закръглено дупе и то накара пенисът му да потрепне. Пулсиращото усещане, което предизвикваше събраната в него кръв, не беше безболезнено, но той бе дал дума на Кат. Беше минало много време и можеше да изчака още малко, за да бъде сигурен, че тя желае да е вътре в нея толкова силно, колкото и той.

От устата ѝ излязоха меки стонове и тя се раздвижи под него, полюлявайки се леко. Той пусна таблата и се изправи, но продължи да си играе с клитора ѝ, без да отслабва натиска. Стисна пениса си и възневидя лекото треперене на ръцете си, когато се отдръпна малко и притисна главата на налетия си с кръв член в отвора на нейната мекота. Отпусна се леко назад и погледна надолу. Тя изглеждаше малка и той стисна зъби. Натисна леко и тласна бавно напред.

— Отпусни се — настоя той.

— Огромен си — заяви тя тихо. Това не бе молба, отправена към него да спре, затова той натисна навътре. Желанието да се движи в горещината на плътно обвилото ѝ го тяло беше много силно. Това щеше да го накара да се чувства прекрасно, но успя да устои на изкушението. Наблюдаваше как сърцевината ѝ го поема. От гледката как покритата с презерватив глава на члена му изчезна вътре в нейната мекота, му се прииска да замърка. Това, съчетано с обгърналата го жар и плътното прилепване, го накара да се почувства невероятно. Беше забравил какво удоволствие носи сексът.

Влезе още по-дълбоко и пусна пениса си. Не можеше да гледа повече. Усещането да е вътре в Кат беше прекалено хубаво, а с визуалната стимулация му идваше твърде много, за да издържи. Отново се наведе напред и сляпо стисна таблата, като се прилепи към тялото ѝ и я прикова под себе си.

Залюля бедра, с всеки тласък влизаше малко по-дълбоко. Кат изстена силно и извика името му. Контролът започна да му се изплъзва. Ритъмът на движенията му стана по-бърз, но той непрекъснато си напомняше да бъде внимателен.

Гърдите му завибрираха от тътнещия звук, зародил се там, гърлото му изтръпна. Нямаше друг избор. Позволи на устните си да се разтворят и остави звуците да излязат навън, предпочете да се съсредоточи върху други свои физически реакции. *Леко*. Заповтаря си тази дума отново и отново на ум.

Кат завъртя глава и захлупи лице върху горната част на ръката си. Това заглуши част от звуците, които издаваше. Даркнес беше в нея, а пръстът му продължаваше да дразни клитора ѝ. Удоволствието беше твърде голямо и вагиналните ѝ мускули се стягаха все повече и повече с всяко движение на бедрата му. Ритъмът ставаше все по-бърз и водеше до неминуемо повишаване на нивото на екстаза. Дълбокото мъркане близо до ухото ѝ заглушаваше страничния шум и тя знаеше, че идва от него. Това беше секси и увеличаваше силата на нейната наслада.

Опита да се движи срещу него — да бута назад, когато той тласкаше напред — но ръката около бедрото ѝ се стегна и той загали клитора ѝ с по-голям натиск. Тласъците му станаха силни и бързи. Кулминацията я връхлетя. Тя изгуби способността да мисли и дори не я бе грижа. Удоволствието се вряза в мозъка ѝ толкова силно, че тя се зачуди дали ще оцелее. В този момент дори не можеше да диша.

Стимулирането на клитора ѝ спря и Даркнес обгърна талията ѝ с мускулестата си ръка. Почти я вдигна от леглото и по-голяма част от теглото му я притисна в долната част на гърба. Горещият му дъх опари рамото ѝ и той изръмжа името ѝ.

Леглото изскърца шумно, когато мъжът се разтресе от силата на оргазма си. Кат можеше да го почувства вътре в себе си, сякаш неговият член пулсираше силно. Тласъците му се забавиха и той спря, дълбоко заровен в тялото ѝ, така че бяха напълно свързани помежду си. Част от теглото му се отдръпна от гърба ѝ.

И двамата бяха задъхани, докато се възстановяваха, и мъркането бе спряло. Кат отвори очи и вдигна глава, за да се взре в ръката си. Можеше да види следите от собствените си зъби, които бяха оставили белези по кожата върху бицепса ѝ. Пръстите я боляха, когато пусна таблата на леглото.

Даркнес бавно излезе от нея и загубата съвсем не ѝ хареса. Страхуваше се, че той веднага ще се отдръпне и ще слезе от леглото. Но Новия вид не го направи. Продължи да стои близо до нея, краката му хванаха нейните помежду си като в капан. Ръката му около кръста ѝ също остана.

— Добре ли си?

Кат потръпна от дрезгавия му дълбок глас. Облиза устни и изви глава, за да го погледне.

— Чувствам се страхотно.

Очите му я изумиха. Цветът им изглеждаше леко изсветлял. Това отново я накара да се чуди дали цветът на очите му можеше да се променя с емоциите. В този момент бяха меко кафяви с жълти петънца. Той премигна и повдигна вежди.

— Какво?

— Имаш красиви очи.

Новия вид погледна встрани и прочисти гърлото си. Complimentът сякаш го смути.

— И ти също.

— Знаеш ли... няма значение. — Тя не искаше да разваля момента.

Той се втренчи в нея.

— Да знам какво?

— Няма значение.

— Аз мъркам. — Устата му се сбърчи враждебно. — Предупредих те, че издавам звуци, които не са човешки.

— Това беше толкова еротично. Харесват ми звуците, които издаваш.

Изражението му се смекчи.

— Добре. Какъв беше въпросът ти?

Тя отново се вгледа в очите му. Цветът им бе по-тъмен, жълтите петънца бяха изчезнали.

— Те се променят!

— Какво?

— Цветът на очите ти. Мислех си, че съм си въобразила или това е само от светлината.

— Трябва да изхвърля презерватива. Веднага се връщам.

— Може ли първо да ме развържеш?

— Не. Не съм приключил с теб все още. Казах ти. Това беше за загарване.

Той бавно се отпусна назад и изпъзля от леглото. Кат се обърна и седна, малко непохватно, тъй като все още бе завързана към таблата. Тя се загледа с усмивка в Даркнес, който отиде гол в банята. Мъжът имаше страхотен задник — мускулест и идеално заоблен. Тенът беше по цялото му тяло, без бели ивици.

— Нямах провиснал задник.

Той се върна на секундата.

— Провиснал задник?

Кат се засмя.

— Харесвам твърди задници, а ти имаш един от най-добрите, които съм виждала.

Новия вид се спря, килна глава и сведе брадичка. Погледна надолу към тялото си, след това обратно към нея.

— Ами отпред?

— Трябва да получиш разрешително за скрито оръжие. — Намигна му. — Нямам никакви оплаквания, с изключение на това, че с удоволствие бих те докосвала. — Открито огледа корема му. — Нямах представа колко много искам да проследя тези мускули с върховете на пръстите си. Ти едва ли не си го просиш.

Даркнес се намръщи.

Тя го намираше за забавно.

— Отвържи ме.

Той приближи към леглото и постави коляното си в края. Наведе се и я сграбчи за глезена. Тя ахна, когато я дръпна силно надолу по леглото, докато тялото ѝ се просна изцяло, а чорапогащника се изпъгна около китките ѝ. Секунда по-късно беше върху нея, горещата му плът се притисна в нейната, макар че той наклони тялото си на една страна, така че да не я смаже под тежестта си.

— Не. — Устните му увиснаха над нейните. — Само аз ще докосвам.

На Кат ѝ се искаше да го целуне и демонстративно се загледа в устата му.

— Няма да стане — изръмжа той.

В решителния му поглед тя не видя никаква отстъпчивост.

— Защо не? Нима имам лош дъх или нещо такова? Измих си зъбите.

Нейната шега не оказа никакъв ефект, на лицето му не се появи дори намек за усмивка.

— Това е твърде лично.

— А това тук не е? Ние сме голи и толкова близо един до друг, колкото двама души могат да бъдат.

Той отпусна съвсем тежестта си на една страна. Едната му ръка покри корема ѝ, след това се плъзна леко надолу и обхвана женствеността ѝ. С пръст започна да дразни клитора ѝ.

— Ти се съгласи с моите условия.

На Кат ѝ бе трудно да измисли някакви аргументи, когато главата му се наведе и устата му се отвори върху зърното ѝ. Той прокара език около пъпката, след което затвори устни над ареолата. Започна да смуче и тя си пое рязко въздух, не очакваше такова разтърсващо удоволствие.

— Това не е честно. — Изви гръб, за да му даде по-добър достъп до гърдите си.

Той пусна зърното и се наведе малко повече над тялото ѝ.

— Никога не съм казвал, че ще бъде. — Улови другото зърно и го засмука. Пръстът му отново докосна клитора ѝ и започна да го масажира.

Кат затвори очи и разтвори по-широко крака, за да му даде свободен достъп.

— Толкова е хубаво!

Той засмука по-силно. Тя мислеше, че ще боли, но вместо това сякаш зърната ѝ имаха връзка с чувствителната зона на клитора ѝ. Все едно бяха с едни и същи нервни окончания. Изстена и се опита да обърне тялото си към неговото. Но Даркнес не допусна това, той прехвърли крак върху нея, за да я задържи на място.

Младата жена се гърчеше на леглото, докато той продължаваше с уста и пръсти да я дразни. Цялото ѝ тяло се покри с пот, защото триенето върху клитора ѝ спираше всеки път, когато тя се напрягаше, готова да свърши. Бореше се против това негово мъчение, но той остана непоколебим. Прииска ѝ се да забие нокти в плътта му.

— Моля те — настоятелно го призова тя.

Даркнес вдигна глава, освобождавайки гърдата ѝ. Жълтите точки отново бяха там, в очите му, и в тях блестеше онзи гладен поглед, който тя обичаше. Новия вид беше много красив мъж, когато бе възбуден. Тя сведе поглед надолу по тялото му. Той беше прикрил пениса между бедрата си, но нямаше никакво съмнение, че отново е набъбнал.

— Позволи ми да свърша — помоли го тя.

Той посегна зад гърба си и грабна презервативите, откъсна със зъби едно от пакетчетата и хвърли останалите пак зад себе си. Стисна ръба на фолиото и зъбите му блеснаха. С рязко движение на главата разкъса опаковката и отдръпна хълбоци далеч от тялото ѝ. Разтвори бедрата си и пенисът му щръкна. Мъжът надяна презерватива и легна върху нея. Тя разтвори крака, за да го приеме.

Влезе бавно в тялото ѝ и тя изстена. Даркнес се почувства невероятно. Младата жена обви крака около кръста му, придърпвайки го плътно към себе си, тъй като това бе единственият начин, по който ѝ позволяваше да се държи за него.

Той опря ръце до нейните и зарови лице в ямката, отстрани на шията ѝ. Тя извърна глава, за да му даде по-добър достъп и той я захапа. Острото ухапване не разкъса кожата ѝ — чувството беше прекрасно. Тя стисна още повече бедра около него и се размърда, призовавайки го да се движи.

— Ти си опасна, малка фалшива котко.

Кат искаше да го попита защо смята така и какво означава това, но той се заби в нея и тя изкрещя. Новия вид замря, заровен дълбоко в тялото ѝ.

— Твърде грубо ли беше?

— Не. Мога да те поема. Харесва ми.

Даркнес изръмжа ниско и целуна шията ѝ. Почти се оттегли от тялото ѝ, след това тласна силно напред. Това накара дупето ѝ да се удари в леглото, но нямаше болка. Само удоволствие. Никой никога не бе вземал Кат по този начин. Тя изстена и го ухапа леко по рамото.

Ръмженето му не я изплаши, езикът ѝ се подаде и облиза кожата му. Той имаше приятен вкус, леко солен и преди всичко на мъж. Мъжът започна да се движи по-бързо и малко по-рязко и отново я захапа. Кат изстена и вдигна краката си по-високо на гърба му, за да

позволи на бедрата му да се движат свободно. Той се намести така, че започна да тласка в нея под нов ъгъл.

Кат пак изкрещя и той започна да я язди все по-енергично, удряйки това място отново и отново. Тя стисна в юмруци чорапогащника, увит около китките ѝ, и затвори очи. Удоволствието я заля толкова силно и продължително, колкото таблата на леглото удряше в стената. Сега знаеше какво е чувството, когато 110 килограма сурова мъжественост подивееше, и това бе невероятно.

ГЛАВА 8

Кат подръпна дългите ръкави на блузата, за да покрие белезите от предишната нощ по китките си. Те бяха бледи, но все пак се забелязваха. По кожата ѝ нямаше синини, само беше малко охлузена от найлоновата материя. Не искаше никой да я пита за лекото зачервяване.

Вторият ден от курса бе минал по-добре, след като показа пред всички номера с чантата. Обсъди с присъстващите и други начини как престъпниците криеха предмети така че охраната да не ги намери. От Даркнес нямаше и следа.

Висок мъж с котешки очи се приближи до нея. Той имаше светлокафява коса и топли кафяви очи.

— Здравей.

Тя му се усмихна и насочи цялото си внимание към него.

— Въпрос ли имаш?

— Искаш ли да дойдеш вкъщи с мен, за да споделим секс?

Кат опита да скрие изненадата си. Отне ѝ няколко секунди, за да се съвземе. Съншайн я бе предупредила, че мъжете можеха да потърсят близост с нея, и тя разбра, че Новия вид току-що ѝ го бе казал право в очите. Ако предложението идваше от човешко същество, щеше да го зашлеви, заради проявената грубост, но в случая не предприе нищо. В края на краищата, самата тя ги бе насърчила да задават въпроси. Чувството ѝ за хумор се пробуди.

Новия вид се ухили, зъбите му блеснаха.

— Обещавам ти много добре да си прекараш времето.

— Сигурна съм, че ще е така, но не, благодаря. — Той беше много красив мъж, но имаше само един, който я интересуваше.

— Ако промениш решението си, можеш да ме намериш по всяко време. — Непознатият се обърна и прекоси стаята до мястото, където бяха масите за бiliarд.

— Справи се доста добре.

Стресната, Кат извърна глава и видя Даркнес на няколко крачки зад нея.

— Може ли да не се промъкваш така зад мен, и как попадна тук? Не те видях.

— Влязох през задната врата и останах в тъмното, за да наблюдавам твоето преподаване? Свърши добра работа.

Подразни я, че думите му предизвикаха топли чувства в нея. Кат не се нуждаеше от одобрението му, но въпреки това ѝ хареса.

— Благодаря. Ще го запомня.

Погледът му се спусна по тялото ѝ.

— Как се чувстваш тази сутрин?

Разранена. Но нямаше намерение да му признава за лекото възпаление в някои области на тялото си.

— Страхотно.

— Надявам се, че ваната е помогнала.

В съзнанието ѝ се заредиха различни картини. Бяха правили секс два пъти и след това я развърза. Той бе влязъл в банята, за да махне презерватива, но тя чу да тече вода. Даркнес бе останал там няколко минути. Любопитство я бе подтикнало да го последва. Той се бе навел над ваната с ръка под течащата вода. Тогава я бе погледнал.

— Това е за теб. Температурата трябва да е идеална. — Изправи се. — Лека нощ, Кат.

После си тръгна, като взе със себе си боклука от банята. Тя се бе отпуснала във ваната за известно време и когато излезе от нея, всички следи от Даркнес бяха отмити. Новия вид бе взел презервативите, празните опаковки и дори бе върнал чорапогащника в чекмеджето.

Даркнес върна вниманието ѝ към настоящето.

— Не ми отговори. Банята помогна ли?

— Да. Благодаря ти.

— Да не би да съм оставил синини по ръцете или шията ти? Днес е топло.

Кат се поколеба.

— Китките ми са леко охлузени. Не е кой знае какво. Просто не искам да рискувам някой да започне да прави предположения или да задава въпроси за белезите.

— Ще измисля нещо друго, което да не разранява кожата ти. Можеш да кажеш, че са останали от времето, когато си пристигнала в

Хоумленд. Всички знаят, че си била задържана за разпит.

Той имаше намерение да се види с нея отново. Изпита огромно облекчение.

— Означава ли това, че тази вечер ще дойдеш?

— На работа съм.

— О!

— Може да се отбия след края на смяната, но не съм сигурен дали ще успея. Имаш ли нещо против?

— Не.

— Свършвам в единайсет. — Сведе поглед към предната част на блузата ѝ, вниманието му очевидно бе насочено върху гърдите ѝ. — Трябва да тръгвам.

Кат го наблюдаваше как прекосява стаята и спира, за да поговори с няколко мъже. Една жена приближи до него и Кат възневидя щекотливото усещане, което се надигна в душата ѝ. Ревността бе емоция, която не харесваше, но ето че я изпита. Жената беше много красива и гледаше с грейнали очи Даркнес, дори посегна и прокара пръсти по средата на тениската му. Той не се дръпна, изглежда нямаше нищо против докосването ѝ.

Кат погледна встрани. А на нея не ѝ позволяваше да прави това с него. Веднага би отблъснал ръката ѝ, ако опиташе този номер. Не успя да устои и отново погледна към Даркнес. Стремезът ѝ бе твърде силен. Той все още стоеше там, сега жената Вид говореше с него, пристъпила на сантиметри разстояние до тялото му. Непознатата отново посегна и положи длан върху ръката му, започна да го гали. Даркнес не реагира по никакъв начин, просто си стоеше там и ѝ позволяваше да го докосва.

— Идиот — промърмори Кат, докато пъхаше пластмасовите вложки и торбичките с гел, които бе използвала при демонстрацията, обратно в чантата.

— Добре ли си? — Съншайн приближи.

Кат надяна безизразна маска на лицето си и се насили да се усмихне. Отказа да погледне отново към Даркнес. Щеше да побеснее, ако онази жена продължаваше да го докосва.

— Чудесно. Как се справих днес?

— Много добре. Научих доста. Ние не получаваме много кошници с подаръци в Хоумленд, но от сега нататък ще бъда по-

внимателна, след като ни предупреди да проверяваме за фалшиви отделения, скрити в кутиите за доставка. И няма да приемам за безопасен камион, на който и от двете страни е изрисувано логото на фирма.

— Камионите за доставка могат да бъдат откраднати, а униформите на служителите се набавят лесно. По-добре да бъдем малко параноични, отколкото обратното. Звънни и потвърди доставката с компанията, преди да приемеш нещо.

— Хората могат да бъдат много подли.

— Така е. Много жалко, че трябва да се разправяте с толкова много от най-лошите страни на човечеството.

— Те се боят от нас, защото сме различни.

— Да. — Това беше един добър начин да се обобщи положението. Не искаше да засяга десетките други причини, поради които НСО се бе превърнало в мишена. — Искам да те попитам нещо.

— Давай смело.

— Запозната си с това, което се случи, когато дойдох в Хоумленд. Когато бях задържана, оковаха с белезници ръцете ми отпред, вместо на гърба. И не ме претърсиха. Това нормално ли е?

— Разбирам какво искаш да кажеш. — Съншайн се усмихна. — Обърнах внимание на всичко, което каза. Обикновено претърсваме старателно, но този ден не бяхме във форма. Правилно ли е да се каже така? Ръсти беше потресена. По принцип не арестуваме жени. Мъжете не биха направили такава грешка.

— Добре.

— Мога да попитам дали ще ти позволят да обиколиш сградата на Сигурността и да преминеш през различните процедури, ако желаеш. Може би ще намериш начин да ги подобрим.

— С удоволствие.

— Ще направя запитване. Не виждам защо да не ти позволят. Това ще ни е от полза. Имаме екип за специални задачи, но те обикновено претърсват всички човеци, преди да бъдат доведени при нас. Ръководителят на екипа щеше да крещи ужасно много на Ръсти, ако знаеше, че те е оставила сама и не е следвала процедурата. — Тя понижи глас. — Тим крещи често. Той не е приятен човек, но това е, защото ни защитава. Понякога ни третира все едно сме деца. Стараем

се да запазим чувството си за хумор по този въпрос, особено с него. Намеренията му са добри.

— Сигурна съм, че е така. — Кат се надяваше това да е истина.

Съншайн сякаш усети несигурността ѝ.

— Тим е отдаден изцяло на НСО. Той е шумен и гласовит с всеки, за когото го е грижа. Бих се тревожила, ако мълчеше. Изпълнява ролята на наш баща, който ни е осиновил. Обясниха ни, че любящите родители могат да бъдат и строги. Такъв е Тим. Ние ценим лоялността му. Бих му доверила живота си, както и всички други Видове.

— Това е добре. — На младата жена ѝ стана тъжно, че Новите видове никога не бяха имали родители. Тя се надяваше, който и да бе този Тим, никога да не предаде НСО. Видовете бяха преживели достатъчно разочарования.

— Гладна ли си? Някои от жените биха искали да говорят с теб, но не за курса ти. — Съншайн се разсмя. — Става въпрос за човешките мъже и секса. Някои от тях са много любопитни. Наредено ни е да не задаваме никакви въпроси на членовете от работната група, докато изпълняват задълженията си, а ние рядко прекарваме времето си с някой от тях, когато не са на работа. Тим им е забранил каквито и да е сексуални отношения с нас, включително и дискусии по темата. И ни помолиха да не досаждаме на човешките жени, които станаха половинки на Видове.

— Защо?

— Обясниха ни, че е невъзпитано и съвсем не добра идея да ги питаме за секс с други мъже, преди да срещнат техните половинки. Видовете са изключително собственически настроени. Брийз каза, че някой от обвързаните Видове може да чуе и да реши да „проследи и причини зло на някое бедно копеле“. Това са точните ѝ думи.

Кат си спомни името.

— Как е приятелката ти? Тя е тази, върху чиято глава се срути покрива, нали?

— Добре е. Трябваше да дойде на урока ти, но в последния момент изскочило нещо. — Искрици веселие блестяха в очите ѝ. — Надявам се да не си срамежлива, Кат. Те ще те питат всичко, което им дойде наум.

— Няма проблеми. — По-добре това, отколкото да се върне в къщата и да се цупи заради връзката на Даркнес с онази, другата жена.

— Хайде, води ме. — И напъха останалата част от нещата си вътре в чантата. Даркнес си бе тръгнал и тя не виждаше никъде жената, която бе с него.

В ума ѝ изникнаха картини на двамата заедно и тя намрази всяка една от тях. Онзи разговор за „никакво обвързване“ само ѝ напомни, че Вида можеше да бъде с всяка, която си пожелае. Това не означаваше, че няма да се подразни. Последва Съншайн до бара и забеляза жената, която бе докосвала и галила Даркнес. Тя беше една от четирите, седнали около масата. *Поне не правят някъде секс с Даркнес.* Това подобри настроението ѝ.

Съншайн я представи на жените, но името Блубърд се заби в съзнанието ѝ. Тя обърна повече внимание на нея, отколкото на останалите. Топлата ѝ приятелска усмивка накара Кат да се почувства малко виновна за мигновената неприязън, която бе изпитала. Вината беше на Даркнес. Той беше този, който стоеше настрана и имаше своите условия. *Но се съгласих с тях, все пак. Аз съм идиотка.* Кат седна на масата.

* * *

Даркнес стоеше в края на леглото и гледаше спящата Кат. Смяната му бе свършила по-късно от очакваното. Един от протестиращите бе решил, че е добра идея да се хвърлят пълни кутийки с безалкохолно по офицерите на стената. Въпреки че нито един от дежурните не бе уцелен, повикаха местната полиция, за да отведе мъжа. После бе останал да отговаря на въпросите им, след което доброволно участва в почистването на лепкавата течност, тъй като тя щеше да привлече насекоми.

Часовникът върху нощното шкафче показваше, че е точно един след полунощ. Бе прочел доклада на охраната и знаеше, че младата жена има урок, насрочен за единадесет. Щеше да е най-добре да се прибере у дома и да си легне. Но ето че стоеше тук.

Кат проскимтя в съня си и се обърна по гръб. Изрита завивката и единият ѝ крак се оголи. Даркнес се усмихна, пръстите му се вкопчиха в жилетката. Разкопча я и я свали, като се стараеше да не вдига почти никакъв шум. Младата жена продължаваше да спи. Той пусна дрехата

на пода и се наведе да свали ботушите си. В рамките на минута беше гол и застана на колене. Гледката, която представляваше Кат го възбуди толкова, че успя да надене презерватива. Посегна и обви пръсти около глезена ѝ. Чувството му за хумор се събуди. Искаше да разбере дали тя ще реагира, за да се защити.

Дръпна я силно, и издърпа тялото ѝ надолу по леглото. Младата жена ахна и ритна на сляпо. Кракът ѝ се заплете в завивката. Той го хвана и изръмжа. Кат отметна завивката от главата си, седна и се взря към него. В стаята беше тъмно като в рог, оставяйки я сляпа за всичко.

— По-добре да си ти, Даркнес. В противен случай ще ти сритам задника.

Новия вид се засмя.

— Кой друг да е в твоята спалня?

Тя се отпусна в леглото и погледна към часовника.

— Мислех, че няма да дойдеш?

— Задържаха ме. — Той освободи глезена ѝ. — Защо спиш на включена лампа?

— А ти защо я изгаси?

— Първо ти ми отговори?

— Мястото ми е непознато. Няма нищо по-лошо от това да се събудиш и да не знаеш къде се намираш. Пътувам много, така че това е навик, който придобих. Сега е твой ред.

— Искях да видя как ще реагираш.

— Много глупаво от твоя страна. Изплаши ме.

— Реакциите ти са много по-бавни, отколкото трябва да бъдат. Щях вече да съм върху теб, ако бе опитала да се бориш.

— Обзалагам се, че имаш много добро зрението в тъмното. — Вдигна ръка и я размаха пред лицето си. — Не виждам нищо. Ще включиш ли поне осветлението в банята?

— Не. — Той отметна завивката и нежно плъзна ръце по бедрата ѝ. — Защо спиш с дрехи?

— Това е пижама.

— И бикини. Престани да ги носиш.

— Твърде взискателен си за човек, който не признава ангажиментите. А ти как спиш?

— Зависи къде съм.

— Вярно. Ти каза, че живееш в Резервата и понякога оставаш в Дивата зона. Разочарована съм, сигурно не се разхождаш гол из гората. Думите ѝ го развеселиха.

— Другите мъжкарци не биха го оценили, въпреки че през лятото носят много малко дрехи.

— Колко малко?

На Вида не му допадна идеята тя да си представя други мъже голи. Разтвори краката ѝ, докато коленете ѝ се сгънаха на ръба на матрака. Тогава хвана тясната ивица плат, която представляваха бикините ѝ, и разкъса материята. Дрехата бе унищожена. Хвърли я настрана, оставяйки плътта ѝ гола.

— Това беше част от комплект.

— Купи си нов.

Той сведе глава към долната част на корема ѝ, изложен на показ, тъй като тениската ѝ се бе набрала високо горе около ребрата. Искаше гърдите ѝ, но щеше да се задоволи и с всяка гола част от плътта ѝ.

— Дръж ръцете си далеч от мен.

Лекият ѝ протест се стопи в секундата, в която той отвори уста и прокара език точно под пъпа ѝ. Ръцете му разтвориха още повече бедрата ѝ, дланите му замилваха нежно вътрешната им част.

— Обичам ръцете ти — тихо призна тя. — И устата ти не е за пренебрегване.

Той едва не се разсмя. Кат се бе отнесла много добре към начина, по който я събуди. Спря да я изследва с език, стисна краката ѝ и ги сви в коленете. После ги постави върху раменете си. Плъзна длани под дупето ѝ и вдигна ханша ѝ към устата си.

Младата жена пое рязко въздух, когато устните му се заключиха около клитора ѝ, а езикът му облиза малкото снопче от нерви. Видът изръмжа, нарочно създавайки вибрации, докато безжалостно атакуваше сетивата ѝ. Ароматът ѝ се промени бързо. Сладостта на нуждата ѝ стана опияняваща, а гърлените ѝ стонове увеличиха агресивността му. Той я любеше, когато вътрешните страни на бедрата ѝ се притиснаха до лицето му, задържайки го на място, сякаш се канеше да спре. Нищо не бе в състояние да го откъсне от нея, докато тя не извика името му.

Обичаше начина, по който бедрата ѝ подскочиха, когато кулминацията я заля и тя потърка сърцевина към устата му. Петите ѝ

се забиха в гърба му. Той пусна дупето ѝ върху леглото и посегна, стисна я здраво под коленете и я издърпа почти от леглото. Погледна надолу между тях и намести бедрата си, докато твърдят му член застана в правилната позиция, след което тласна напред и проникна в нея.

Кат заби нокти в матрака и застана. Даркнес почувства изтръпването в гърдите и в задната част на гърлото си. Не заглуши инстинктите си. Кат беше казала, че намира звуците, които той издава, за секси. Затвори очи, щом се зарови докрай в уютното пространство на нейната женственост. Искаше да остане така, за да може да се наслади на усещането за нея, но желанието му го караше да се движи.

Опита се да бъде нежен, но колкото повече тласкаше, толкова по-малко контрол бе в състояние да поддържа. Увеличи темпото, нейните стенания ставаха все по-силни и заглушиха звуците, които той издаваше. Кат свърши бурно, вагиналните ѝ стени се свиваха и отпуснаха около пениса му. Даркнес достигна собственото си освобождаване и през следващите няколко секунди забрави за всичко. Бурните страсти постепенно утихнаха и остана само тежкото им дишане.

Искаше му се да се качи в леглото заедно с Кат и да я държи в обятията си, да махне тениската ѝ и да притисне кожата си до нейната. Просто да я държи близо до себе си. Тялото ѝ се отпусна под него и той свали краката ѝ от матрака. Дойде му като шок, когато тя внезапно се пресегна и прокара пръсти по гърдите му и надолу по корема му. Подскочи, но не се отдръпна от докосването ѝ.

Ръцете ѝ бяха меки и нежни, почти го галеха. Той погледна надолу, наблюдавайки как гали плътта му. Омекналият му член се надигна и му напомни за използвания презерватив. Улови китките ѝ и ги отстрани от тялото си.

— Не го прави.

Тя стисна юмруци.

— Добре. Съжалявам.

Даркнес я пусна и се отдръпна. Разделянето на телата им остави у него усещане за студ. Той се изправи и влезе в банята, за да изхвърли презерватива. Остана там цяла минута, борейки се със себе си. Най-разумно бе да си тръгне. Но не искаше, все още. Върна се в спалнята.

Кат бе включила лампата на нощното шкафче и седеше срещу таблата на леглото, обвила завивката около себе си. Усмихна му се.

— Харесва ми да те гледам.

Видът не бе сигурен как да реагира. Погледът ѝ се спря върху всяка част от тялото му, особено върху гърдите и слабините му. Той остана неподвижен, нямаше нищо против любопитството ѝ. Можеше да гледа, колкото желае, но не искаше да го докосва. Това беше твърде лично.

— Ще ти приготвя отново една вана. — Така поне щеше да се занимава с нещо.

— Не. — Младата жена поклати глава и го повика с пръст. — Можеш да дойдеш тук и да се присъединиш към мен.

Той се напрегна.

— Не.

Разочарование и проблисък на болка се появиха в очите ѝ.

— Добре.

— Трябва да се прибирам. Имаш урок сутринта, а аз имам среща.

— Може да спиш с мен — предложи му Кат. — Аз не хъркам.

Думите ѝ затвърдиха решимостта му да стои далеч от леглото ѝ. Но беше толкова изкушаващо да приеме.

— Не мога.

— Леглото е голямо. — Тя се отмести, за да направи достатъчно място. — Дори ще ти позволя да избереш от коя страна искаш да легнеш.

— Кат — предупреди я той, гласът му бе станал дълбок и дрезгав. — Престани.

— Добре.

Той се облече, взе кутията с презервативи, след това грабна торбичката с боклука. Кат го спря, преди да успее да избяга. Имаше такова усещане, че се кани да стори точно това.

— Защо винаги го правиш?

Даркнес спря и се обърна с лице към нея.

— Какво правя?

— Взимаш боклука?

— Сигурността прави внезапни проверки на къщата ти, докато теб те няма.

— Влизат тук? — Кат се намръщи. — Защо?

— Такава е процедурата. — Не ѝ каза, че правеха проверки на камерите и аудио устройствата, за да са сигурни, че работят нормално. — Също така, това им дава възможност да разберат дали продуктите са на привършване, за да доставят нови количества. Тук няма откъде да си купиш шампоан или храна.

— Предполагам, че това е хубаво.

— Ние обичаме да се грижим за нашите посетители.

— Само дето не спите с тях.

— Сигурен съм, че много мъже биха били щастливи да споделят леглото ти. — Думите го вбесиха още щом ги изрече. Искаше да удари мъжкарят от котешкия Вид, който бе пожелал да сподели секс с нея. Може би щеше да се наложи да го направи, ако тя бе приела предложението. Гняв кипеше под кожата му само при мисълта някой друг да съблича Кат гола.

— Само ти не.

— Казах ти, че съм различен.

— Да не би да спиш с Блубърд?

Въпросът толкова много го изненада, че не успя да скрие реакцията си, но бързо надяна безстрастната маска.

— Не.

— Срегнах я днес. Забелязах, че на нея ѝ е позволено да те докосва.

Даркнес отбеляза мислено начина, по който пръстите ѝ стискаха завивката и лекия гняв в гласа ѝ.

— Ние сме приятели. Ревнуваш ли?

Кат присви устни.

— Не.

Новия вид изръмжа.

— Не си облечена и мисля, че това е лъжа. — Беше ли забравила съгласието си да казва само истината, когато е гола? — Искаш ли да опиташ отново? Развълнувана си.

— Много учтиво, че го забелязваш. Мислех, че не харесваш никой да те докосва, но се оказа, че това се отнася само за мен. Признавам, че не е най-хубавото чувство на света.

Даркнес съжали. Не бе справедлив към Кат и го знаеше.

— Блубърд не ме интересува. — Трябваше да спре до тук, но не му хареса начина, по който тя го гледеше, сякаш ѝ причинява болка. —

Не съм безразличен към теб. Лека нощ, Кат. Спокойни сънища.

Тръгна си преди да успее да промени решението си. Огледа периметъра около къщата ѝ, преди да се прибере у дома. Взе душ, за да премахне миризмата на Кат, но спомените останаха. Седна на леглото и погледна към лаптопа, който бе оставил включен, след като бе поел наблюдението от Сигурността.

Кат лежеше свита на една страна, с гръб към лампата. Очите ѝ бяха затворени, но неспокойният начин, по който продължаваше да шава, го увери, че не спи. Сякаш не можеше да си намери удобно място. Той вдигна лаптопа и го сложи в скута си. С пръст, на милиметри от екрана, проследи очертанията на тялото ѝ. Искаше да я докосне отново.

— По дяволите — промърмори тихо.

Кат седна и отметна завивката. Новия вид се напрегна, част от него се надяваше тя да го последва. Беше ѝ дал причина да бъде ядосана. Тя беше от жените готови винаги на конфронтация. Проследи я как излиза от спалнята, но не се запъти към вратата на верандата. Вместо това си направи сандвич и се тръшна на дивана.

Мрачният израз на лицето ѝ, докато включваше телевизора и дъвчеше, го обезпокои. Тя спеше спокойно, преди да я събуди. Най-накрая Кат се сви на дивана и се унесе. Той скочи, преди да се замисли.

Лесно се промъкна в къщата и взе одеялото от леглото. Клекна до дивана, гледайки я как спи. Много внимателно, за да не я събуди, подпъкна завивката около тялото ѝ.

Мога просто да я вдигна и да я отнеса в леглото.

Отхвърли тази идея и напусна къщата, преди да промени решението си. Поривите да защитава Кат ставаха все по-силни. Това беше лош знак. Не можеше да си позволи да се привърже към нея. Тя не беше жена, на която някога би могъл да има пълно доверие. Изобщо не съществуваше такава. Нямахше да направи същата грешка отново. Грижата означаваше болка. А той бе изпитал достатъчно болка за цял живот.

Седна на леглото и премести отворения лаптоп върху нощното шкафче, като го завъртя така, че да може да я наблюдава. Легна, като този път остави осветлението, докато се готвеше за сън. Искаше да разбере тази жена. Добре осветената стая не му даваше чувство за

сигурност. Предпочиташе тъмнината. Това беше просто още едно напомняне, колко бяха различни.

Даркнес посегна и увеличи звука на подслушвателното устройство в хола. Телевизорът продължаваше да работи, филмът, който бе гледала, не бе свършил. Въпреки шума, можеше да долови лекото ѝ дишане. Затвори очи и се съсредоточи върху него, вместо човешките гласове. Трябваше да прехвърли наблюдението на Сигурността, но не го направи.

ГЛАВА 9

— Урокът беше чудесен. — Джинкс се засмя. — Благодаря ти, че обядва с мъжете днес.

Кат се усмихна на десетимата мъже Нови видове, седнали около три маси, поставени в редица.

— Благодаря, че ме поканихте.

— Държахме се възпитано — промърмори Флърт и стрелна Джинкс с мръсен поглед.

Мъжкарят се ухили.

— Заплаших ги с наказание, ако ти предложат секс. — Той се изправи. — Тази седмица аз отговарям за домакинската работа в мъжкото общежитие. Никой не иска да чисти тоалетните на долния етаж. Готова ли си да започнем обещаната обиколка?

Кат остави салфетката си до чинията.

— Да. — Искаше да се махне от тук. Новите видове бяха мили, но начинът, по който следяха всяко нейно движение, беше малко смущаващ. Разбираше тяхното любопитство, но то я караше да се чувства неловко. Последва Джинкс до чакащия отвън джип. Мъжът ѝ даде знак да се качи.

— Най-напред ще отидем в базата за обучение. Трябваше ли да преминеш обучение, за да станеш сътрудник в криминологичната лаборатория? Физически, имам предвид. Разбира се, че си учила, за да придобиеш всички технически умения, които имаш.

Тя си сложи колана за безопасност и забеляза, че Новия вид не го направи. Той запали двигателя и включи на скорост, като погледна назад само веднъж, за да е сигурен, че няма друго превозно средство. Движение нямаше.

— Малко — отвърна неясно Кат.

— Добре. В момента няма учебни занятия, но понякога отиваме там, за да изразходим излишната енергия или да потушим неудовлетворението си.

Кат изучаваше мъжа от котешкия вид. Той имаше прекрасни сини очи и безгрижен характер. Мускулестото му тяло под тениската и тесните дънки показваха, че е в добра физическа форма. Дългата му черна коса се развяваше свободно по раменете, докато караше бързо и почти не намали на завоя. Младата жена сграбчи краищата на седалката.

— Бързате ли за някъде?

— Извинявай. — Той намали скоростта. — Даркнес ми възложи да те придружа на обиколката и аз не искам да се проваля.

Интересът ѝ нарасна.

— Страхуваш ли се от него?

— Не. — Засмя се. — Той определено е заплашителен, но е справедлив. Просто никога не е искал нищо от никого, така че предпочитам да съм сигурен, че правя точно това, което каза. Сега ще разгледаш залите за обучение и след това ще те отведе в сградата на Сигурността.

— Даркнес дежурен ли е?

— Още не. Възложи ми да те придружа, защото мислеше, че ще бъдеш по-спокойна, тъй като той хич не е лесен. Първо поиска Съншайн да дойде с теб, но тя не успя да си смени смяната. Аз бях вторият му избор.

Джинкс паркира пред една сграда и изключи двигателя.

— Ето, това е. Отвън не е кой знае какво, но вътре се помещават зали за свободна борба, за вдигане на тежести, няколко офиса, душиове, и дори си имаме стена за катерене. Построиха я допълнително, след като се настанихме тук.

Кат спря до него, когато той извади своята карта за скенера и я използва, за да отключи вратата.

— Забелязах, че всички общи сгради имат такива скенери, с изключение на бара.

— Това е от съображение за сигурност. Мястото е построено като военна база, но ни го дадоха, когато строителството приключи. Бяха направени доста подобрения. Това ни дава сигурност, че ако портите бъдат разрушени, ние ще бъдем защитени вътре в сградите. — Новия вид почука по стъклото, докато държеше вратата отворена. — Това е бронирано, мисля, че така го наричат. Куршумите не могат да го пробият, а в случай на извънредна ситуация се спускат метални

жалузи. — Посочи нагоре, за да ѝ покаже къде бяха скрити над вътрешните врати.

— Впечатляващо.

— За съжаление, вече ни се наложи да ги използваме.

— Нападението, когато откриха Хоумленд?

Той изръмжа тихо.

— Да. Винаги се стараем да поддържаме на ниво нашата сигурност. Това беше урок за нас.

Кат изостави тази тема. Джинкс ѝ показа приемната. Това беше салон с коридор, който водеше покрай редица затворени врати. На нито една от тях нямаше табелки с надписи. Новия вид отвори една врата, в залата имаше няколко лежанки с тежести и отделно щанги.

— Може ли да ти задам един личен въпрос?

— Разбира се. Какво искаш да знаеш?

— Става въпрос за името ти.

Той се засмя.

— Не казвай нищо повече. Аз се закачам с всеки, че който ми навреди ще има лош късмет, но истината е...

Секундите течаха.

— Истината е, какво?

Изражението му стана сериозно.

— Бях жестоко малтретиран като юноша. Имам увреждане на едното ухо, вследствие удар по главата. Не може да бъде излекувано. Това нарушава равновесието ми. Не исках да се наричам Клъмзи^[1], Джинкс^[2] звучеше по-добре.

— Съжалявам. — Младата жена съжали, че бе подхванала този разговор.

— Всичко е наред. Аз бях един от късметлиите. Повредените Видове обикновено ги убиваха, но мен ме пощадиха, заради моята интелигентност и защото имам благ характер. Мерикъл не бе добро място за живеене, но можеш да оцелееш дълго, ако играеш техните игри. Умееш идеално да се преструвам, че не мразя хората, които работеха там.

Джинкс докосна лявото си ухо.

— Това ми го причиниха санитарите. Водеха ме при един от учените за някакви тестове, по пътя се натъкнахме на други санитарии, които придружаваха една женска. Един от тях я бе притиснал в ъгъла и

я риташе по някаква неизвестна причина. Може би бе отказала да отиде с тях или някой от мъжете я бе докоснал неприлично. Останалите се смееха и му помагаха да я държи притисната като в капан. Нападнах ги, за да я защитя. Всички се нахвърлиха върху мен с палки. Ние сме добри бойци, но десет срещу един, шансовете не бяха добри. А и аз не бях още възмъжал.

Кат посегна и го докосна по ръката.

— Много съжалявам.

— Ти не си виновна. Не обвинявам никого от човеците за действията на Мерикъл. След тази случка бях отведен на друго място, а по-късно освободен. Според мен, хората бяха планирали зле нападенията. Трябваше да атакуват всички съоръжения на Мерикъл едновременно, а не както го направиха в рамките на няколко дни. Това даде възможност на персонала да прехвърли малки групи от нас на друго място, преди всички лаборатории да бъдат претърсени.

— Работната група ли те намери?

— Да. Виж? Някои от човеците са наши герои. — Джинкс кимна, потупа ръката ѝ и се обърна, прекъсвайки физическия им контакт.

— Може ли да ти задам още един въпрос?

— Разбира се. — Той затвори вратата и поведе младата жена по коридора към зала, пълна с тепихи. Очевидно бе предназначена за борба и спаринг.

— Как така повечето Нови видове са от кучешката или котешката порода? Почти не виждам някой от приматите.

— От приматите бяха създали преди всичко маймуни, но малцина останаха живи. Те са доста агресивни и избухват лесно. — Джинкс отвори друга врата. — Добре дошла в моето любимо място.

Кат надникна вътре и се усмихна.

— Еха!

— Искаш ли да се позабавяваме?

Тя влезе в залата и се взря във високата осемнадесетметрова стена. Цялата ѝ повърхност бе разделена на три части. Първата беше покрита с камъни, средната — гладка с ръкохватки, а третата приличаше на скала с множество малки пукнати, които минаваха през нея, сякаш природата ги бе поставила там.

— Нашата зала за катерене. Сами си я направихме. Първоначално таванът не беше достатъчно висок. Искаш ли да

опиташ? Бих ти препоръчал средната част с ръкохватките. Тя е най-лесна.

Кат се загледа в тавана.

— Не виждам обезопасителни въжета.

— Постелката долу е доста дебела. Няма да се убиеш, ако паднеш.

Кат се обърна към него.

— Не използвате нищо за обезопасяване?

— Тогава кое ще му е забавното? — Той се засмя. — Гледай, но не стой точно под мен. Не бих искал, ако падна, да се приземя върху теб. Ще те заболи.

Джинкс прекоси залата и изрита обувките си. След секунди вече се катереше по секцията със скалата. Използваше пръстите на ръцете и на краката, за да задържи теглото, докато сменяше пукнатините за захващане. Стигна до върха за рекордно кратко време и обърна глава надолу, за да ѝ се усмихне.

— Забавно е.

— Изглежда опасно — извика му Кат.

— Не и за нас. Гледай. — Отблъсна се и младата жена ахна, когато той се превъртя във въздуха, докато падаше. Приземи се в клек и се изправи. — Съвсем лесно.

Кат беше прекалено зашеметена, за да говори. Новия вид приближи усмихнат.

— Видовете от котешката порода са добри в скока и приземяването. Подът е много мек. Не бих искал да направя това на твърда земя. Плътноста на костите ни е по-голяма от вашата, но все пак могат да се чупят. Всичко над девет метра е опасно.

— Изглеждаш ми доста пъргав.

Той се засмя.

— Това е лесно. Не си ме виждала как ходя по греда, широка петнадесет сантиметра. Мога да измина шест метра без нито веднъж да се препъна. Всъщност исках да се приземя по-близо до теб.

— Аз не мога да направя това.

— Опитай с ръкохватките. Ще те хвана, ако паднеш. Трябва да се подхлъзнеш, за да полетиш надолу. Те са за... — Той стана сериозен. — Ъъм, за начинаещи. Имам вяра в теб.

Сега беше неин ред да се засмее.

— Радвам се, че някой ми вярва.

— Позабавлявай се малко, Кат.

Тя се наведе, за да събуе обувките си.

— Добре. Знам, че вие, момчета, имате медицински център тук, нали? Може да се нуждая от него. Не ми се ще да се прибера вкъщи с патерици или с превързана ръка. — *Или мъртва*. Това падане можеше да убие човек, независимо колко дебела е постелката.

Джинкс прочисти гърлото си.

— Може би ще искаш да си оставиш обувките. Пръстите на краката ти са човешки.

Кат се изправи.

— И?

Новия вид повдигна крак, за да покаже стъпалото си.

— Виждаш ли уплътнението на пръстите ми? Подобно е на мазоли. Не ми се ще да нараниш твоите или да получиш мехури. Ако си с обувки, ще имаш по-добро сцепление и няма да се подхлъзнеш. — Той пусна крака си долу.

— Добре. — Кат въздъхна и приближи до средната част на стената. И преди се бе катерила в зала, но не и без оборудване с горна осигуровка, съоръжено с въже, в случай че падне. — Иска ми се да имаше ръкавици.

Джинкс взе ръката ѝ, обърна я и я заизучава отблизо. Един от върховете на пръстите му докосна върха на показалеца ѝ. Намръщи се.

— Може би не трябва да се катериш. Нямаме ръкавици. Не помислих за това.

— Всичко е наред.

Младата жена стисна една от ръкохватките. Тя бе извита така, че удобно побираше пръстите ѝ, а ръбът ѝ изглеждаше солиден. Цялата ѝ повърхност бе покрита с гума, която помагаше на катерача да се държи здраво. Протегна другата си ръка и хвана една от ръкохватките малко по-високо. До около метър и половина от пода нямаше стъпала, така че тя трябваше да използва силата на горната част на тялото си, за да задържи теглото си, докато се изкачи достатъчно високо, за да подпре крака.

— Правила си това и преди.

— Мина доста време оттогава. — Беше леко задъхана, но ѝ бе забавно. — Забравила съм колко много ми харесва.

— Дай си време.

Кат изви глава, за да погледне надолу към него. Беше се изкачила на почти четири метра от пода. Новия вид стоеше точно под нея.

— Може би трябва да се отдръпнеш в случай че се изгърва. Не ми се ще да се приземя върху теб.

— Просто се завърти във въздуха, така че да паднеш на една страна и аз ще те хвана. Стегни мускули, ако това се случи.

— Мисля, че ще успея да се изкача догоре и след това да сляза. Не съм пластична като теб. Просто ще се плъсна на земята! — Тя се обърна към стената и посегна към друга ръкохватка.

— Какво, по дяволите? — Ръмженето я стресна.

Ръката на Кат се изплъзна, но тя успя да възстанови равновесието си, тъй като имаше стабилна опора на краката. Отново обърна глава и видя как Даркнес прекосява залата. Той изглеждаше бесен, когато погледна нагоре към нея.

— Какво правиш?

— Катеря се.

— Тя се справя добре — оцени я Джинкс.

— Казах ти да я разведеш наоколо, а не да й позволяваш да използва нашето оборудване.

— Жената има опит.

— Кат? — Даркнес се наведе и изхлузи ботушите си. — Не мърдай!

— Добре съм.

Той не й обърна внимание и избута Джинкс от пътя си. После леко присви колене и младата жена ахна, когато той скочи. Приземи се на стената до нея, сграбчи една ръкохватка и намести крака си в друга. Придвижи се до нея и я обгърна с дългите си ръце, тялото му се притисна в гърба ѝ.

— Обърни се и ме прегърни.

Кат отказа да се пусне.

— Мога да се справя.

— Направи го! — изръмжа Новия вид.

Изражението му не беше нещо, което можеше да се пренебрегне. Мъжът бе разярен, а очите му бяха почти черни. Той се наведе малко и се стегна.

— Мога да поема тежестта ти. Просто пусни едната си ръка и извърти тялото си. После я увий около врата ми, след това другата. Няма да паднеш.

— Няма да падна, мога да се справя.

— Кат — изсъска той, — направи го или ще те дръпна да паднеш назад, така че да се приземиш върху мен. Но може да се нараниш по този начин.

Даркнес подпря ръцете си по-широко, за да й даде пространство да се движи. Тя последва инструкциите му и се вкопчи в него. Той притисна тялото й към стената, пусна едната си ръка и я подпъхна под дупето й. Вдигна я по-високо.

— Обвий крака около кръста ми.

Кат го направи с негова помощ. Ръцете й прегърнаха раменете му. Новия вид заслиза бавно надолу, докато краката му стъпиха на пода. Младата жена отпусна хватка, плъзна се по тялото му и застана права пред него.

— Бях си съвсем добре.

Даркнес изръмжа ниско и прикова гневен поглед в Джинкс.

— Ще обсъдим това по-късно. Заведи я в сградата на Сигурността и довършете обиколката. Не й позволявай да си играе с оръжията, докато сте там, и не й давай да облича униформа, за да я отведеш на стената, само за да разбере колко откачени са протестиращите... просто ей така, за забавление.

— Джинкс, може ли да ни оставиш насаме за минутка? Искам да кажа на Даркнес няколко думи, които не са за любезни приятели.

— Хм, разбира се.

Кат изчака докато вратата се затвори зад него. Тогава започна.

— Какво ти става?

— На мен? Можеше да паднеш.

— Справях се добре, докато ти не ме уплаши почти до смърт.

— Ти не си от Видовете. Можеше да си счупиш врата, ако беше паднала от тази височина.

— Щях да се справя. И се държа много грубо с Джинкс. Той просто се опитваше да направи обиколката забавна. И тя беше, докато не се появи ти. Той загазил ли е? Не си прав, Даркнес. Вината е моя. Аз настоях да се катеря. — Това беше малка лъжа. *Облечена съм.*

Устните му се присвиха в тънка линия. Кат се опита да обуздае темперамента си.

— Не мога да разбера защо реагира по този начин. Само недей да нападаш Джинкс, става ли? Той не е направил нищо лошо.

— Защищаваш ли го?

— Предполагам. Той не трябва...

Даркнес бързо се раздвижи, сграбчи Кат за кръста и я повдигна. Тя се удари в гърдите му толкова силно, че въздухът излезе от дробовете ѝ. Той я прегърна толкова здраво, че за секунда тя не успя да си поеме дъх.

— Искаш ли да споделяш секс с него?

Тя се взря в очите му и потръпна от страх. Студеният му поглед можеше да замрази лава.

— Не.

Ноздрите му пламнаха.

Кат разтвори ръце предпазливо и ги постави върху бицепсите му.

— Ревнуваш ли?

Новия вид нито призна, нито отрече, просто продължи да я гледа в очите. Част от страха ѝ изчезна. Вярваше, че той няма да я нарани, тъй като най-лошото нещо, което бе направил досега, бе да я държи на височината на лицето си в мечешка прегръдка, което съвсем не бе болезнено.

— Не започвай с тези психологични манипулации — предупреди я тихо Даркнес. — Разбираш ли? Аз не съм от мъжете, с които можеш да си играеш.

— Не си играя.

— Интересуваш ли се от Джинкс?

— Не.

Новия вид премигна, после отпусна захвата си.

— И все пак го защитаваш.

— Той не е направил нищо лошо. За някой, който не желае ангажименти, реагираш неразумно. Осъзнаваш го, нали?

Пусна да стъпи на крака и се отдръпна назад, оставяйки я да си тръгне.

— Той те чака, за да те отведе в сградата на Сигурността.

— Не искаш ли говориш за това?

— Не. Забрави.

Как ли пък не. Младата жена пристъпи напред, но без да го докосва.

— Ти си ревнив — обвини го.

— Бях притеснен.

— За това, че исках да закова Джинкс ли?

Горната му устна се изкриви и Новия вид оголи зъби.

— Стига, Кат!

— Добре. Ще дойдеш ли по-късно?

— Да.

— Чудесно. Ще се видим тогава. — Младата жена се завъртя и прекоси стаята, отказвайки да погледне назад. Даркнес беше ревнив, независимо дали искаше да си го признае или не. Тя отвори вратата. Джинкс крачеше по коридора, но спря, когато я видя. — Готов ли си да ми покажеш как е организирана вашата Сигурност?

— Разбира се. — Мъжкарят хвърли несигурен поглед към вратата.

— Той изобщо не е лесен. Ти беше прав. — Кат тръгна напред, като се надяваше Джинкс да я последва, за да се отдалечи от вратата, преди да се появи Даркнес. Той се нуждаеше от известно време, за да се охлади, а и тя искаше да анализира случилото се. Но все пак се справи с него. — Даркнес е разстроен от мисълта колко зле ще изглеждат нещата, ако се върна обратно на работа в лабораторията с изкълчен глезен или нещо подобно.

— В това има смисъл. — Джинкс забърза след нея. — Ние винаги се притесняваме от лошите новини в пресата. Някои хора могат да ни обвинят, че нарочно сме те контузили.

— Журналистиката наистина е доста непочтена в последните десет години. Логично е да се притеснявате. В днешно време в печата излизат всякакви проклети гадости.

* * *

Даркнес се изкатери по отвесната стена, вместо да започне да сипе удари на ляво и дясно. Вбеси се, когато влезе в залата и откри, че Кат е в опасност. И Джинкс бе зяпнал в добре оформения ѝ задник. Всеки мъжкар би го направил.

Потисна рева на ярост и се оттласна от най-горната част на стената, падайки свободно. Напрегна се преди сблъсъка с пода, но отпусна коленете си достатъчно, за да избегне нараняването. Приземи се, изправи се в цял ръст, след което седна, за да обуе ботушите си.

— Ревнив. — От тази дума пред очите му се спусна червена завеса. Не беше ядосан за това, че го нарече така, а защото много точно бе отгатнала емоциите му. — Вземи се в ръце!

Вратата се отвори и той обърна глава в тази посока, очаквайки Джинкс да дойде да се извини. В залата влезе Слейд и се закова на място.

— Извинявай. Мислех, че няма никой.

— Тъкмо си тръгвам.

— Джинкс беше ли вече тук с нашата гостенка?

— Да. Сега я заведе в сградата на Сигурността.

— Точно така каза и офицерът, но исках да се уверя. — Извади мобилния си телефон и набра номер. — Чисто е.

Даркнес се изправи.

— Какво става?

Слейд се ухили.

— На Форест му беше скучно, а Триша има нужда от почивка.

Вратата се отвори и Фюри влезе заедно с Форест и Салвейшън. Момчетата се усмихваха, вълнението им бе очевидно. Даркнес опита да не се взира в сина на Фюри. Той бе точно копие на баща си в умален размер. Двете деца го забелязаха и замръзнаха на място.

Даркнес изви устни в подобие на усмивка, за да ги предразположи.

— Здравейте.

Салвейшън погледна към баща си, Фюри кимна.

— Помниш ли Даркнес?

Младият Вид го изгледа.

— Ти се би с татко. Мама беше много ядосана.

— Сал! — изръмжа Фюри.

— Съжалявам. Но тя наистина беше ядосана. На нея не ѝ харесва, когато се биеш.

— Да, така е. — Баща му се подсмихна. — Но е грубо да споменаваш такива неща. Видовете се бият. Това е в природата ни, но ние не таим злоба. Просто понякога така мъжете разрешават

конфликтите помежду си. Никой никога не е бил сериозно наранен. С Даркнес сме приятели.

Форест се пресегна и тупна Салвейшън по рамото.

— Също като нас. Ние се борим понякога, но ти си най-добрият ми приятел.

— Мислех, че вие двамата искате да се катерите — напомни им Слейд. — Стига приказки. Давайте!

Младежите се втурнаха към централната част на стената и скочиха. Салвейшън успя да се хване за една ръкохватка, но Форест пропусна, не му достигнаха няколко сантиметра. Той се приземи на пода и изръмжа.

— Аз съм по-висок — ухили се Салвейшън. — Покатери се по мен. — Младият вид стисна две ръкохватки и увисна на тях.

Форест скочи отново, но този път се хвана за кръста на малко по-високото момче. Обгърна го с една ръка през талията, а с другата се вкопчи в рамото му. Изтласка се нагоре и стигна първите ръкохватки. Останаха близо един до друг.

— Не е зле за двойка млади кучета — прошепна Слейд.

Фюри кимна.

Даркнес знаеше, че трябва да си тръгне. Това беше един интимен момент, споделен между бащи и синове. Но не го направи. Той наблюдаваше децата и се напрегна, когато стигнаха знака за деветия метър.

— Някога падали ли са? — Притесняваше се, че могат да счупят някоя кост от тази височина.

— Случвало се е. Но те са яки — отговори Фюри. — А ние сме добри в хващането им.

— Форест ще се измори по-бързо. Все още работи за укрепване на мускулатурата в горната част на тялото си — прошепна Слейд. — Но има голям напредък.

Даркнес пристъпи по-близо до стената. Той се катереше по-бързо от Видовете-кучета. С един скок можеше да стигне до момчетата. Но продължи съсредоточено да следи всяко движение на децата, готов да стигне до тях, ако някое се нуждаеше от помощ.

— Трябва да инсталираме обезопасителни въжета и да започнем да ги ползваме. — Даркнес реши, че ще поиска да се направят тези подобрения, независимо от мнението на Фюри и Слейд.

Фюри се приближи и застана до него.

— Те се катерят често. Идваме тук на всеки няколко дена. Досега не са се наранявали.

— Въпреки това. — Даркнес се намръщи. — Ще се погрижа обезопасителното оборудване да бъде инсталирано още тази седмица.

Слейд също приближи и застана от другата му страна.

— Това може да насърчи членовете на работната група да започнат да посещават тази зала. Трей беше единственият, който се реши да опита. Не падна, но доста се поизпоти. — Той се засмя. — Не посмя да повтори, един път му бе достатъчен.

Фюри потупа Даркнес по рамото. Той обърна глава и видя мъжа да се хили насреща му.

— Безпокоиш се.

— Разбира се, че се безпокоя. Никой не иска да види тези момчета наранени. — Даркнес отпрати поглед нагоре, готов да се впусне в действие, ако някое от децата се нуждаеше от помощ.

— Трябва да се научат — добави Фюри. — Те са нашето бъдеще.

— Няма да бъдат, ако пострадат. — Даркнес смекчи тона си, не искаше да стресне момчетата. — Те са прекалено високо.

Фюри отново го тупна по рамото.

— Отпусни се и гледай. Премести се малко наляво и метър назад.

Даркнес го направи и Фюри зае мястото му.

— Сал? Аварийно падане!

Момчето се отблъсна от стената, превъртя се във въздуха и полетя надолу. Даркнес искаше да скочи и да го хване, но Фюри разтвори ръце и детето се приземи благополучно в тях. То изригна в смях, когато баща му отново го хвърли във въздуха, след което го пусна да стъпи на пода.

— Аварийно падане! — извика Слейд.

Даркнес пак се напрегна, когато Форест се оттласна от стената и започна да пада. Момчето се сви на топка. Слейд го хвана и го остави да стъпи на краката си, като през цялото време го гъделичкаше. И двамата се заливаха от смях.

Фюри му намигна.

— Виждаш ли! Вече сме го оттренирали. Децата не само се учат как да се катерят, но в процеса развиват мускулите в горната част на

тялото си.

Слейд му отпрати многозначителен поглед.

— В случай на извънредна ситуация те умеят да изпълняват заповеди без да мислят. Ако ти беше поискал, той също щеше да скочи, доверявайки ти се, че ще го хванеш.

Даркнес кимна.

— Надявам се, че това се отнася само за Видовете.

Фюри поклати глава.

— Ние не обсъждаме това. Те са твърде млади, все още. Майките им...

Даркнес разбра. Можеше да довърши изречението, което Фюри бе започнал. Техните майки бяха човешки същества, затова децата бяха държани настрана от тези проблеми.

— Този разговор ще бъде труден.

Слейд хвана сина си и го вдигна високо, за да може да достигне първите ръкохватки на стената.

— Давай!

Момчето се засмя и започна да се катери. Салвейшън нямаше нужда от покана. Той се втурна към стената и скочи, като успя да се залови и с двете си ръце. Бързо настигна Форест, но остана до него.

Това обърка Даркнес.

— Салвейшън е по-висок и по-силен. Защо не продължи да се катери над Форест?

Фюри му отговори.

— Те са отбор. Ако Форест се изплъзне, Сал ще му помогне. — Той отправи остър поглед към Даркнес. — Като братя са. Винаги си помагат един на друг.

Думите му имаха за цел да жегнат Даркнес и прекрасно свършиха тази работа. Новия вид почувства вина.

— Трябва да тръгвам. Закъснявам за смяна. — И бързо излезе от залата.

[1] Clumsy — тронав, непохватен, несръчен. — Б.пр. ↑

[2] Jinx — лице или нещо, което носи лош късмет; нещастен или отмъстителен човек; кутсузлия, кутсуз човек; човек, който носи нещастие. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Усмивната, Кат огледа главната зала на Сигурността. Редиците монитори на стените бяха впечатляващи. Системата беше от най-модерните и най-скъпите. Младата жена се почувства удостоена с голяма почит от предложената обиколка.

— Какво мислиш?

— Страхотно е. — Тя посочи към една от стените. — Тези монитори на външните камери ли са?

Джинкс кимна.

— Да. Те показват участъци от стената. Вляво са от вътрешната част на територията, вдясно са от външната страна.

Кат се взря в тези отдясно. По тротоарите крачеха протестиращи, по улицата се движеха коли. На един екран се виждаше почти безлюдна улица. Друг, под него, показваше един парк. Тя хвърли поглед към различните монитори и разбра, че те имат изглед от всеки сектор на стената.

— Има ли много нарушители, които се опитват да преминат стената в различните точки?

— Не често. Дежурните офицери са по цялата ѝ дължина, и хората ги виждат. Това възпира опитите на повечето от тях.

— А по въздух? — Кат вече знаеше отговора, но на сътрудника от криминологичната лаборатория той беше неизвестен.

— Има забрана за полети в радиус на километър от всички земи на НСО. Следим отблизо въздушния трафик. Входящите се нуждаят от предварително одобрение.

— Какво става, ако някой все пак наруши въздушното пространство?

— Разполагаме със средства да ги свалим.

Младата жена се замисли как да формулира следващия въпрос.

— Не мога да ти дам повече подробности — промърмори Джинкс. — Съжалявам. Част от мерките за защита са секретни.

Кат се отказа да пита повече.

— Няма проблеми. — Тя знаеше, че НСО работи съвместно с военните и специалните подразделения за защита на земите си. Вниманието ѝ се насочи към мониторите вляво, показващи зоната пред предните порти. Най-малко тридесет човека работеха, за да поправят щетите — полагаха нова настилка на пътя, там, където беше изровен, и поставяха нови крила на вратите. Един червенокос привлече вниманието ѝ. Имаше нещо в него, което ѝ изглеждаше познато.

— Можете ли да увеличавате изображението на камерите? А да ги движите?

— Разбира се.

Тя пристъпи напред, като се надяваше да не събуди подозрение.

— Ще ми демонстрирате ли? Например, увеличете образа на този човек тук. — Посочи към работника, който заглаждаше прясно излятия бетон на мястото, където беше избухнал микробуса.

— Направете го — нареди Джинкс.

Изображението се прехвърли на огромния монитор в централната част на залата и дежурният оператор увеличи образа на човека в подходящ фокус за проверка отблизо. Лицето на мъжа изпълни екрана, той повдигна брадичка, да се огледа наоколо, и това беше достатъчно за Кат да може да го разгледа. Гневът ѝ кипна.

— Покажи ѝ мобилността на камерите — нареди Джинкс на жената, която работеше на контролния пулт. Ъгълът на камерата се премести, обхождайки другите работници. Мъжът зад волана на бетоновоза влезе в кадър и Кат стисна зъби. Тя внимателно изучаваше всяко лице, появило се на екрана.

— Много добре. — Опитва се гласът ѝ да звучи нормално.

— Би ли желала и обиколка из стаите за разпит?

— Виждала съм вече една от тях. Ще пропусна.

Джинкс трепна.

— Извинявай. Забравих.

— Като стана дума за това, има ли начин да говоря с Даркнес? Имам въпрос към него, а и искам да се уверя, че вече не ни е ядосан.

— Питай мен — Джинкс пристъпи по-близо.

— Това може да почака. — Тя опита да се усмихне насила. — Сега предпочитам да се прибера. Благодаря ти много за обиколката.

— Имаш ли някакви предложения?

— Нека да помисля малко. Ще го обсъдим утре. Става ли? — Искаше да се измъкне оттук, преди да е изгубила самообладание. В момента кипеше от гняв и трябваше да го прикрие.

— Ще те отведе до твоя придружител, който ще те закара обратно в къщата за гости.

— Благодаря.

Новия вид я изведе от сградата на Сигурността и младата жена беше доволна да види, че Съншайн я чака зад волана на джипа. Кат махна на Джинкс, благодари му още веднъж и се качи в автомобила. Жената ѝ се усмихна.

— Оправдахме ли очакванията ти?

— Моля?

— Мерките ни за сигурност?

— Страхотни са.

— Ще те откарам у дома, ако няма някое друго място, което искаш да посетиш. Дежурна съм още няколко часа, но ми казаха да те заведа там, където пожелаеш.

Кат се поколеба.

— Имаш ли номера на Даркнес? Трябва да го питам нещо.

— Разбира се. — Жената бръкна в джоба на блузата си и извади мобилния си телефон. Почука по екрана му няколко пъти и ѝ го подаде.

Кат го взе и се измъкна от джипа.

— Дай ми минутка. — Сърцето ѝ ускори ритъма си, докато слушаше сигнала „свободно“. Това беше глупаво и знаеше, че трябва да си държи устата затворена. Излагаше се на опасност, като говореше с него. Тогава чу дълбокият му глас.

— Даркнес. Какво ти трябва, Съншайн?

— Кат съм.

— Защо телефонът ѝ е у теб? — Не звучеше щастлив.

— Взех го с нейно разрешение. Тя е на три метра от мен и ме наблюдава.

— Какво искаш?

Тя се поколеба.

— Кат? Нещо не е наред ли?

Просто кажи не и затвори. Не можеш да направиш това. Продължавай да държиш проклетата си уста затворена.

— Кат? — Гласът му стана още по-дълбок. — Какво става?

Майната му.

— Има ли начин да отидеш близо до входната порта?

— Почти до нея съм. Току-що ми започна дежурството.

Младата жена затвори очи. Мъчителното усещане в стомаха ѝ се засили. Трябваше да вземе решение, но беше трудно.

— Кат? — Той смекчи тона си по начин, който ѝ напомни за предишната нощ. — Какво става? Добре ли си?

Мамка му! Тя отвори очи и се съсредоточи.

— Сещаш се за онова дете очакваш аз да ти вярвам, но ти на мен не, нали?

— Искаш да обсъждаме това сега? Казах, че ще се видим по-късно. — Гласът му прозвуча раздражено.

— Доверявам ти се, защото това би могло да има сериозни последици за мен. Разбираш ли?

Мълчанието му се проточи няколко секунди.

— За какво става дума?

— Виждаш ли червенокосия, със слънчев загар, който заглажда бетона? А шофьора на камиона, който работи наблизко? Също така и чернокосата жена, която помага за инсталирането на новото крило на портата от дясната страна, с лице към главната улица? Наблюдавай ги внимателно, става ли?

Даркнес изръмжа.

— Защо?

Кат прехапа устни и взе решение, че ще го направи.

— Ние работим за един и същи тъпанар. Изложена съм на огромен риск. Това е всичко, което мога да кажа.

— А те опасни ли са за НСО?

— Истината е, че не знам защо са тук. Може и да са повече, но тези ги познавам. Сигурно са дошли да видят какви щети са нанесени зад портите. Нямам представа.

— Как разбра, че са тук, щом не знаеш защо са дошли? — Звучеше ядосано.

— Видях ги на мониторите по време на обиколката из сградата на Сигурността. Просто... ги наблюдавай, става ли?

— Ще говорим повече за това по-късно.

— Предполагам.

— Ще бъдеш ли в беда, ако те заподозрат, че си ги посочила?

— В голяма беда. — Стомахът ѝ се разбунтува, щом си представи реакцията на Мейсън.

— Ще се справя с това. Все още ли си в Сигурността?

— Пред сградата съм. Съншайн ще ме върне вкъщи.

— Прибери се и стой там. Ще се видим скоро. — И изключи.

Думите му звучаха като заплаха. Кат изруга наум и се върна в джипа. Подаде телефона на Съншайн и седна на пътническото място.

— Благодаря ти.

— Всичко наред ли е? Изглеждаш малко бледа.

— Добре съм. Просто съм уморена.

— Ще те откарам вкъщи.

— Благодаря.

Кат не беше сигурна дали трябва да съжалява заради онова, което току-що бе направила, или не. Защо Робърт Мейсън бе изпратил други агенти под прикритие? Техният достъп бе ограничен само в зоната, където можеха да се представят за строителни работници.

Дали планираха да се промъкнат тайно, за да търсят Джери Борис? Трябваше да открие каква е връзката на този човек с шефа ѝ. Защо той бе толкова важен, че Мейсън рискуваше с изпращането на група агенти? Това я безпокоеше.

Съншайн спря пред къщичката за гости.

— Добре ли си? Наистина изглеждаш зле.

— Мисля, че е от главоболието, което имам. — И не бе далеч от истината. Шефът ѝ беше адско главоболие. — Благодаря ти, че ме докара до тук.

— Пак заповядай. Ще се видим утре на урока.

Кат се усмихна насила.

— Очаквам го с нетърпение.

Бързо влезе в къщата и се облегна на затворената врата. Не си направи труд да я заключва. Даркнес щеше да дойде и тя предчувстваше, че ще е съвсем скоро. Той искаше отговори, които тя наистина не можеше да му даде. Вече бе казала твърде много.

— По дяволите, трябваше да си държа устата затворена!

Дали наистина държат Джери Борис? Ако е така, би трябвало да е по основателна причина. Защо? Щеше да е много по-лесно да

попита направо Даркнес, но това би означавало да постави всичките си карти на масата.

— Какво да правя? — Притихналата къща не ѝ отговори. Оттласна се от вратата и се запъти към спалнята. Преоблече се в удобна, широка тениска, която използваше като нощница. Умът ѝ гъмжеше от въпроси без отговори. Каква дилема. Заповедите на Мейсън излизаха извън рамките на установеното във всяко отношение.

— Това все още е мой дълг — промърмори под нос. — Но дали се брой, когато шефът ти се държи неадекватно?

Кат влезе в кухнята и отвори рязко хладилника. Той бе зареден с газирани напитки, мляко, сок и дори вино.

Почти не пиеше алкохол, но се поблазни да вземе бутилката. Протегна ръка и вместо това си взе сода. Последното нещо, което ѝ трябваше, бе да се напие. Беше непрофесионално да се пие по време на работа, но тя вече бе нарушила правилата, правейки секс с Даркнес.

Входната врата се отвори и затвори с такъв силен трясък, че цялата къща се разтресе. Тя погледна над бар плота към Новия вид, който приближаваше. Беше облечен в униформа, но бе оставил каската си някъде. Единствената гола плът, която се виждаше, беше от шията нагоре. Изражението му бе леденостудено.

— Какво, по дяволите, става?

Тя се сви в отговор на изръмжаните от него думи.

— Не знам.

Той заобиколи бар плота и спря на метър от нея. Погледна към голите ѝ крака, след това рязко вдигна мрачния си поглед. Отново изръмжа.

— Мислиш си, че можеш да ме разсееш, като покажеш повече плът?

— Не. Свалих си сутиена, за да се чувствам удобно.

— За кого работиш? Искам име.

Кат се облегна на плота, с лице към него, и отпи от содата. Тогава го огледа отгоре до долу.

— Ние сме облечени.

— Какво означава това?

— Помниш ли нашите правила? Аз да. Работя за криминалната лаборатория на Бейкърсфийлд.

Новия вид бързо пристъпи напред и младата жена се напрегна и затвори очи. Но той не я докосна. Тя доби кураж и погледна към него. Мъжът стоеше на сантиметри, взирайки се надолу в лицето ѝ. Кат се отпусна. Двамата се гледаха в продължение на една дълга минута.

— Защо ме предупреди за тези хора, щом не искаш да ми кажеш повече?

— Не знам. — Тя съсредоточи поглед в белия надпис на бронезилетката му. — Не съм мислила за това. Рискувах много, все пак. Нима не си спечелих някоя точка повече? — Вдигна поглед и се вгледа в красивите му очи. Той все още беше бесен. — Предполагам, че си ги видял, след като си тук?

— Да.

— Каза ли на някой нещо?

Той поклати глава.

— Само споменах, че се държат подозрително и имам лошо предчувствие. Удвоихме екипите там, за да държат под око работниците. Няма да могат да направят нещо, без да бъдат забелязани. Присъствието на повече офицери трябва да ги разубеди, ако са решили да предприемат някакви действия.

Това я накара да се почувства малко по-добре.

— Благодаря ти, че не си намесил моето име.

Той обгърна лицето ѝ. Усещането за неговата кожа до нейната беше странно, един вид еротично.

— Какво можеш да ми кажеш, Кат?

— Не много.

— Знаеш ли защо са тук?

— Не съм влизала в контакт с никого, откакто пристигнах в Хоумленд. Изненадах се, когато ги видях.

— Възнамеряват ли да ни сторят зло?

— Наистина не знам защо са тук. — Почувства се безсилна. — Мразя тази игра, знаеш ли?

— Ами, спри, тогава. Говори с мен.

— Вече рискувах прекалено много, като ти се обадох. Не трябваше да го правя.

— Тогава, защо го направи?

Тя разумно подбра следващите си думи.

— Мисля, че те не трябва да са тук.

— Смяташ ли, че ти трябва да си тук?

— Не.

Даркнес отстъпи и пусна ръката си, вече не я докосваше.

— Тогава, защо оставаш?

— Длъжна съм.

— Винаги ли изпълняваш заповеди?

— Не съвсем буквално, в този случай. Дойдох да водя обучение.

Това е.

— Трябва ли да направиш и нещо друго?

Кат прехапа устни и се вторачи в него.

— Да или не?

Тя не отвърна нищо.

— По дяволите! — Новия видя я хвана нежно за кръста и я отдръпна от плота. — Приключих.

Младата жена ахна, когато той се наведе и рамото му допря бедрата ѝ. Мъжът я вдигна и я понесе през рамо към спалнята. Тя не се бори, нито протестира, докато не я хвърли на леглото.

— Какво правиш?

Даркнес смъкна бронезилетката си, доближи се до рафтовете и я набута върху единия от тях. После се наведе и изхлузи ботушите си.

— Събличай се!

Тя седна, удивена.

— Искаш да правим секс точно сега?

— Правилата — изсъска той. — Без дрехи, никакви лъжи. Свали тениската, преди да я разкъсам!

— Все още не мога да ти кажа това, което искаш да знаеш.

— Събличай се! — озъби ѝ се той.

Кат се изправи на колене и издърпа тениската през главата си. После смъкна бикините и ги хвърли на пода. Даркнес смъкна панталоните, бельото и фланелката си. Дишайки тежко, той застана пред нея гол, все още бесен. Ръкавиците свали последни.

— Лягай и се хвани за таблата на леглото!

— Не! — Тя седна на пети, взирайки се в него. — Не мога да ти кажа това, което искаш да знаеш. Не ме ли чу? Нямам представа защо са ги изпратили. Единственото, което ми идва на ум е, че са искали да видят щетите на място.

— Възможно ли е те да са го направили? Микробусът от тях ли беше изпратен?

— НЕ! — Собственият ѝ гняв отново пламна. — Вече ти казах, че нямам никаква връзка с онези идиоти. Това не беше никакъв заговор, за да спечеля доверието ти. Аз не съм убийца. Нима не ме нарече точно така? Абсолютно не е вярно.

Новия вид пристъпи по-близо.

— Погледни ме!

Тя го изгледа от главата до петите. Даркнес беше полувъзбуден и представляваше прекрасна гледка така гол и дишащ тежко, дори и ако това бе, защото се бореше със своя гняв. Можеше да прочете емоциите му по напрегнатото му тяло и начина, по който устните му се извиха и част от остриите му зъби се показаха.

— Да ти изглеждам така, сякаш искам да играя игрички?

— Аз не играя. Позвъних ти, нали? Рискувах задника си, като го направих. Може да се вкарам в огромни неприятности, но въпреки това го сторих.

— Защо?

— Защото съм глупава. Очевидно е. Виж докъде ме доведе всичко това. Готов си да ми се нахвърлиш отново.

— Кажи ми нещо, тогава.

Тя преглътна и си пое дълбоко дъх.

— Напълно е възможно да търсят някого.

— Тя не е тук.

Кат се намръщи.

— Тя?

— Те търсят женската.

Защо си мисли, че търсят жена?

— Не, това е мъж.

Той изглеждаше изненадан.

— Мъж? Вид?

Кат се поколеба.

— Може ли да си остане само между нас?

— Не.

— Значи няма да кажеш на никого за нас, но имаш проблеми да запазиш това в тайна?

— Престани да ме манипулираш, дявол да го вземе. Мъж от Видовете ли търсят?

— Не.

Даркнес я погледна подозрително.

— Голи, помниш ли? — Тя махна с ръка към тялото си. — Обещах никога да не те лъжа, докато сме така. Не търсят Нов вид.

— Член от работната група?

Кат поклати глава.

— Не мисля така.

— Не мислиш?

— Не знам много за този човек, разбираш ли?

— Дай ми име.

Границата беше там — тя можеше мислено да я види, между нейната работа и Даркнес.

— Не мога. Искаш прекалено много.

Той сложи коляното си на леглото и погледна надолу към нея.

— Каж ми име.

— Не мога. — Разочарованието беше по-силно от страха ѝ. — Аз само предполагам и вече казах прекалено много, Даркнес. Остави ме на мира, става ли?

Ръката му се стрелна напред и я стисна за рамото. После я бутна и я събори по гръб. Тя ахна, но после той я хвана за краката и ги изпъна. Легна върху нея и я притисна под тежестта си. Бяха лице в лице.

— Дай ми име.

— Не мога.

— Знаеш ли го?

Кат кимна.

— Тогава ми го кажи.

— Не мога.

Новия вид изръмжа и острите му зъби се показаха.

— Хайде, давай, ухапи ме! — Нямаше да се бори с него. Мъжът беше твърде силен и тя знаеше, че е безсмислено. — Не мога да направя това, без да изгубя работата си и без да потъна в куп неприятности. По дяволите, вече съм затънала дълбоко, ако този телефонен разговор излезе някога наяве.

Част от гнева му се разсея.

— Защо рискуваш? Само това ми кажи, Кат.

— Не съм съгласна с някои неща, разбра ли? Искам да защитя НСО.

— Ти трябва ли да търсиш този мъж?

Кат знаеше, че този въпрос все някога ще последва.

— Моят план е да изнеса няколко урока. Това е всичко.

— Но ти е било поръчано да направиш повече.

Младата жена кимна едва.

— Не че щях да го направя.

— Човеко? Погледни ме в очите!

Тя впери поглед в тъмните му очи и сви рамене.

— Не знам защо той е тук, но останах с впечатлението, че няма да се мотае наоколо, ако има избор. Това е всичко, което мога да кажа.

— Затворник? — Той впи поглед в очите ѝ. — Затворник. Очите ти се разшириха и ти си пое рязко дъх.

Кат затвори клепачи.

— Това е мое предположение. Нямахте да е така, ако НСО позволяваше да се знае какво се случва и защо държат някого тук. Това е. Не мога да кажа нищо друго.

Даркнес се наведе напред и прокара нос по шията ѝ, ръмжейки тихо.

— Не се затваряй за мен.

— Не ме притискай толкова много, защото ще дойде момент, когато няма да има връщане назад. Днес ти дадох солидни факти, Даркнес. Не е ли достатъчно?

Устните му докоснаха ухото ѝ.

— Не.

Тя се размърда под него и постави разтворени си дланите върху гърдите му. Усещането за стегнатата му топла кожа я накара да се почувства прекрасно. Обичаше тялото му и всички спомени, които нахлуха от последния път, когато беше лежала гола под него.

— Проклет да си, Даркнес!

— Същото се отнася и за теб, моя малка лъжлива котко.

Младата жена се усмихна.

— Ти си такъв задник!

Той намести краката си между нейните, разтвори ги и притисна твърдата, дебела дължина на члена си в бедрото ѝ.

— И какво за него?

— Днес поех риск. Не можеш ли просто да кажеш благодаря за предупреждението? Това беше дори след като ме ядоса в залата за катерене. Сякаш исках да спя с Джинкс. Заслужаваш да те ударя заради това. Просто се случи така, че те харесвам по някаква причина, която ми убягва в момента.

— Погледни ме!

Тя отказа да отвори очи.

— Защо? За да ме засипеш с още въпроси и да отгатнеш отговорите, защото гардът ми е паднал от твоята близост? Не е честно.

— Никога не съм казвал, че ще бъда.

— Никога не съм казвала, че ще съм лесна.

Той се засмя.

— Погледни ме, Кат.

Новия вид вдигна глава от лицето ѝ и тя отвори очи, обзалагайки се, че ще съжалява за това. Целият гняв изчезна от изражението му и той се усмихна.

— Благодаря.

Това я изненада.

— Пак заповядай.

— Колко големи ще бъдат неприятностите, ако някой разбере за това телефонно обаждане?

Въпросът му уби момента.

— Много големи.

— Защо рискува тогава?

— Ти искаше доверие. Дадох ти го. Надявам се, това да важи и в двете посоки.

Той се вгледа дълбоко в очите ѝ.

— Какво можеш да ми кажеш? Всичко ще остане тук.

— И няма да го повториш пред никого?

— Не.

Кат се поколеба. Искаше да се довери на Даркнес толкова много, че гърдите ѝ я боляха от копнеж, но кариерата ѝ бе в опасност.

— Теоретично погледнато, може би тук има някой, на когото моят шеф желае злото. Това е лично негово желание.

— Защо?

— Не знам. Това ме побърква. Откъде познава този човек и защо си прави целия този труд да, хм, поръча на някой да му помогне да избяга?

Изречението на Даркнес стана строго.

— Наредили са ти да помогнеш на някого да избяга?

— Моите планове са да вода обучение. Колко пъти трябва да ти го казвам?

— Мигни два пъти, ако са ти наредили, все пак.

Тя се поколеба, после мигна два пъти.

Новия вид изруга, претърколи се и се просна по гръб до нея. Кат легна на една страна, за да го гледа. Той беше забил поглед в тавана, ръцете му бяха стиснати в юмруци над главата. Това уби настроението. Даркнес вече не се интересуваше от секс.

— Трябва да ми кажеш името.

— Не мога да прекрача тази граница. Бъдещето ми е застрашено, ако го направя. Не разбираш ли? Няма начин да свържеш този човек с моя шеф.

Той обърна глава.

— Това е важно.

— Те не могат да припарят до него, ако той е тук. Не знам със сигурност. Нито моя шеф. Той само подозира.

Даркнес стана от леглото. Кат го наблюдаваше с натезало сърце. Той отново беше ядосан, и тя знаеше, че независимо от отношенията, които имат, те ще приключат в момента, в който той излезеше през вратата. Можеше дори да я изхвърли от Хоумленд. Беше рискувала кариерата си, като му каза за тези агенти. Щеше да я предаде на НСО. Те щяха да разпоредят пълно разследване и това, в крайна сметка, щеше да доведе обратно към Мейсън. Нейният шеф щеше да знае върху кого да хвърли вината.

Новия вид се наведе, за да вземе панталоните си.

— Съжалявам.

Беше точно както подозираше. С това той приключваше отношенията им.

— Аз също.

Даркнес се изправи. В ръцете си държеше пластмасови белезници. Погледна към тях, след това към нея.

— Кажи ми името на мъжа, Кат. Не ме карай да правя това.

Защо не се обличаше?

— Какво да правиш? Смяташ да ме арестуващ ли?

— Още по-лошо.

Той се наведе, хвана я за глезена и рязко я дръпна.

— Какво правиш?

Обърна я, тя опита да се бори, макар и твърде късно. Мъжът беше по-бърз и по-силен, сложи коляното си върху задника ѝ. Тя ахна, когато я притисна към леглото и събра китките на гърба ѝ. В следващата секунда беше с белезници. Младата жена се извърна на хълбок и го изгледа от долу нагоре.

— Даркнес? Арестуващ ли ме?

Той облече панталоните си.

— Нека поне се облека. — Тя опита да се изправи.

Новия вид поклати глава.

— Ще ме отведеш гола? По-добре това да е само заплаха.

Той закопча панталоните си, протегна се и я обърна по гръб. Хвана края на завивката и я уви около нея.

— Позволи ми първо да се облека. Това е напълно откачено, Даркнес.

Мъжът я вдигна и отново я преметна през рамо. Завивката падна върху лицето ѝ и я заслепи.

— Проклет да си! — Беше бясна. — Мислиш, че ще избягам ли? Остави ме на мира. Видях мерките ви за сигурност. Никога не бих могла да изляза извън Хоумленд, освен ако някой не ми отвори портата. Пусни ме и ме остави да се облека.

— Млъквай, Кат! Няма да те отведе в килията.

— Къде отиваме тогава?

— В моята къща.

Това не вещаеше нищо добро, но бе за предпочитане пред ареста.

— Защо?

— Инструментите ми са там.

По гърба ѝ плъзна хлад.

— Какво означава това?

— Ще ми кажеш всичко, по един или друг начин.

Той замълча и стъклената врата се отвори. Босите ѝ крака усетиха бриза, макар тя да не можеше да види нищо.

— Не го прави.

— Ти не ми остави друг избор.

— Върни ме обратно.

— Не.

Силната му ръка стискаше здраво бедрата ѝ, когато мъжът мина през ниската ограда, разделяща дворовете им. Секунди по-късно влезе в дома си и затвори плъзгащата се врата зад себе си.

ГЛАВА 11

— Даркнес, какво ще правиш? — Кат мразеше начина, по който гласа ѝ трепереше.

— Ще те накарам да говориш.

— Ще ме измъчваш? — Това беше шокиращо. Те нямаха солидна връзка, но между тях имаше чувства. Дали наистина щеше да я измъчва? Да я осакати? Мислите ѝ веднага се насочиха към Дарвин Хавингс и онова, което неговите главорези бяха сторили на Даркнес. Той беше научил най-лошото от човечеството, но не беше чудовище. Беше видяла това. Миналото го измъчваше. Човек без угризения не би трябвало да съжалява. Но Даркнес беше добър мъж, с много положителни качества.

Той я пусна на нещо меко и я претърколи, преди тя да успее да прецени къде се намира. Тръсна глава, за да махне завивката и видя, че е на леглото. Извъртя се и се взря в мрака. Новия вид я наблюдаваше намръщено.

— Кажи ми името на човека. Нека да не правим това, Кат.

— По дяволите, Даркнес, вече ти казах прекалено много. Колко затворници държите тук? Проучи всеки един от тях. По този начин всичко ще изглежда случайно и няма да съм аз виновната, ако излезе нещо.

— Оценявам го. Сега си в моя власт. Ще те накарам да ми кажеш всичко. Повече никакви игрички или полуистини. И неизказани намеци. Ще започнем от самото начало и ще ми разкажеш всичко. В противен случай... — Гласът му заглъхна.

Това я вбеси.

— Съжалявам, че се опитах да ти помогна. Мислех, че сме приятели.

Той поклати глава.

— Никога.

Болката, която я прониза след тази дума, беше ужасна. Кат повдигна брадичка.

— Чудесно. Моето име е Катрин Декър и работя за криминалната лаборатория на Бейкърсфийлд. Можеш да вземеш твоите правила и да си ги завреш в задника.

— Разбрах.

Той прекоси стаята, отиде до дрешника, отвори рязко вратата и изчезна вътре. Младата жена се бореше със сълзите си. Беше спала с този мъж и бе започнала да се грижи за него. Той очевидно не чувстваше нищо към нея в замяна. Погледна през прозореца.

Патрулите минаваха начесто, но щеше да е много опасно да се хвърли към стъклото — дори и бронирано — и да се надява някой офицер да я чуе и да дойде да я спаси. Вероятно накрая щеше да се озове в медицинското им заведение. Даркнес пак щеше да се докопа до нея. Те просто щяха да я предадат на един от техните следователи.

Новия вид излезе от дрешника с една чанта и я пусна на пода. Младата жена се вторачи в него, след това го проследи как излиза от стаята. Вниманието ѝ се върна обратно към чантата. Там бяха неговите инструменти. Какво беше решил да прави с нея? Възможностите бяха ужасни и неограничени. Можеше да ѝ счупи костите, да ѝ изтръгне някой от зъбите или да я нареже на парчета с нож.

Може би блъфира. Надяваше се да е така. Той се върна, носейки офис стол. Тя се намръщи, когато Новия вид го тръшна на пода и се изправи. Спусна се към нея, наведе се и я сграбчи през кръста. Кат ахна, когато я вдигна и я пусна на стола.

— Какво ще правиш?

Той коленичи до нея, протегна се, хвана чантата и я придърпа поблизо.

— Не мърдай!

Младата жена скочи и се опита да избяга. Ръцете ѝ може и да бяха вързани зад гърба ѝ, но това не означаваше, че е безпомощна. Той реагира много по-бързо, отколкото тя си мислеше, че е възможно. Едната му ръка се уви около кръста ѝ и Кат простена ниско, когато я хвърли обратно на стола. От гърлото му излезе ръмжене, лицето му бе изкривено от ярост.

— Казах ти да не мърдаш.

— Майната ти! Няма да участвам в тази игра. Казах ти това, което мога.

Даркнес срязва пластмасовите белезници, и макар че тя се бореше, завърза ръцете ѝ в лактите за облегалките на стола. Покори я с лекота. Тогава стана, отиде до леглото, взе една възглавница и се върна. Застана зад нея и я напъха между долната част на гърба ѝ и стола. После заобиколи и падна на колене пред нея. Извади от чантата еластични връзки.

— Не ме карай да те наранявам.

Това беше добър знак, че не иска да ѝ причини болка.

— Разтвори си краката малко. Петите до стола.

Той искаше да бъде сигурен, че няма да се измъкне от стола. Поколеба се, но го направи. Нивото на страха ѝ бе спаднало значително.

— Ти си разочарован. Разбирам те напълно. Защо просто не се успокоим малко и да преосмислим нещата?

Даркнес завърза глезените ѝ за краката на стола, така че да не може да ги вдигне. После се протегна, хвана я за кръста и дръпна тялото ѝ напред, докато задника ѝ се закова на ръба. Намести възглавницата, след това я пусна и раздалечи бедрата ѝ, излагайки женствеността ѝ на показ. Кат опита да се дръпне назад, но възглавницата не ѝ позволи.

— Това сексуално мъчение ли ще бъде? За разлика от съблазняването ми миналия път? Добре, нов подход. Започва да ми изглежда малко по-извратено — опита да се пошегува.

Той повдигна вежди.

— Предпочитам това, пред истинските изтезания. Всички тези неща, свързани с кървища и болка, са гадни. — Тя остави чувствата си да се изпишат на лицето ѝ. — Никога няма да ти простя.

— Нито пък аз.

— Радвам се, че сме единомислени.

Устата му се изкриви и той се намръщи.

— Смяташ ли, че наистина ще ти причиня болка? Че мога?

— Надявам се, че не.

Чертите му станаха строги и всички емоции изчезнаха.

— Мога, но няма да го направя. Никога не забравяй това.

Тези думи отново затвърдиха вярата ѝ в него и чувствата, които бе започнала да изпитва към Новия вид.

Той се приведе и бръкна в чантата още веднъж. Когато се изправи в ръката си държеше топка за запушване на устата. Кат беше виждала такива в сексфилмите.

— Няма начин.

— Отвори си устата!

— Мислех, че искаш да говоря.

— Не искам никой да чуе крясъците ти. Видовете имат отличен слух.

— Тогава, по дяволите, не! — Тя стисна зъби и му показа, че няма да си отвори устата.

Даркнес се ухили.

— Наистина?

Младата жена кимна.

Той остави топката и бръкна отново в чантата, извади тиксо.

— Това боли, като се маха. Устните ти са чувствителни, Кат. По един или друг начин, ще трябва да заглуша крясъците ти.

— Няма да го сториш.

Едната му вежда се повдигна.

— Защо го правиш? И двамата знаем, че съществуват ограничения за това, което можем да признаем един на друг. Такова беше споразумението помежду ни.

— Каж ми името. И това веднага ще приключи.

— Дай ми почивка.

Новия вид наведе брадичка и затвори очи. Кат се отпусна. Инстинктите ѝ не я бяха подвели. Даркнес не ѝ бе причинил болка, когато беше непозната. Бяха споделили интимни моменти, след това. Той се беше разкрил пред нея и те бяха станали много по-близки. Разбираше неговото разочарование, защото изпитваше същото.

Той кимна и изръмжа, оголвайки зъби близо до лицето ѝ. Тя ахна и се отдръпна, не го очакваше. Мъжът пхна каучуковата лента между зъбите ѝ. Кат опита с езика си да я избута навън и едновременно с това завъртя глава. Даркнес стисна в юмрук косата ѝ на тила, причинявайки ѝ болка, за да я задържи да не мърда, а с другата си ръка намести гумата. Бутна я по-навътре в устата ѝ, след това хвана челюстта ѝ и я затвори около топката. Прекара лентата зад главата ѝ и я завърза.

После я пусна и младата жена се опита да го наругае. Думите ѝ излязоха приглушено. Тя се облегна назад, търкайки косата си в

облегалката на стола, за да свлече каишката. Даркнес я дръпна напред и поклати глава. Продължи да я държи, докато извади от чантата клипс. Изправи се и се наведе над нея. Мушна го в косата ѝ и закрепил гумата с него. Кат кипеше, мятайки свирепи погледи.

Новия вид застана пред нея и поклати глава.

— Изненадата винаги действа. Съвсем естествено е някой да крещи или да се задъхва, когато е уплашен. Кара го да си отваря устата веднага. Наистина ли мислиш, че ще ти запуша носа? Това е твърде примамливо.

Тя се втренчи в него, докато той не прекъсна зрителния контакт помежду им. Дълбока въздишка се отрони от устните му. Той вдигна поглед, изви леко устни в разкаяние, след това се наведе и нежно отстрани клипса и каишката, давайки ѝ възможност да изплюе топката.

— Чудесно. Само бъди по-тиха. Не мога да понасям да ме гледаш по този начин.

— Благодаря.

— Просто бъди по-тиха, Кат. Съвсем сериозно. В противен случай ще си имаме компания, а аз предпочитам никой друг да не те вижда така, завързана за този стол.

— И аз не искам нещо подобно. — Тя плъзна поглед надолу по тялото му и промърмори колко погрешно ще бъде това.

Той се засмя.

— Какво? Не те разбрах. Ще ми кажеш ли име?

Тя го изгледа, без да отговори. Кучият му син се контролираше, но не толкова, колкото му се искаше.

Новия вид седна на пети и погледна надолу, разкопчавайки панталоните си. Когато дрехата зейна разтворена, се показа загорялата му кожа и доказателството, че не си е направил труда да облече бельо.

Кат опита да се измъкне от връзките, държащи я към подлакътниците, но не успя да се освободи. Беше седнала почти удобно на мекия стол, а и еластичните скоби не бяха прекалено стегнати. Даркнес я хвана за вътрешната страна на бедрата, раздалечи ги едно от друго, застана на колене и намърда хълбоците си между краката ѝ така, че тя да не може да ги затвори.

Кат се взря в очите му, чудејки се какво ще прави с нея. Очевидно желанието му да се забавлява бе изчезнало.

— Не ме гледай така.

Шегува ли се?

— А как трябва да те гледам. Ти ме завърза за стола.

— Няма да прониквам в теб. Просто не искам панталоните да се впиват в пениса ми, защото знам, че тялото ми ще реагира. Ти притежаваш способност да накараш един мъж да се чувства доста неудобно.

Бръкна отново в чантата, която Кат бе започнала да ненавижда. Извърна глава, притеснена за следващото, което щеше да извади. Новия вид изчака, докато тя отново го погледна.

— Мислех си, че може да се стигне до това в някакъв определен момент. Малко напазарувах с мисълта за теб. Нощната доставка е чудесна възможност, която вие хората имате. Харесва ми да бъда подготвен. — Той направи пауза. — Нещата между нас се промениха сега. Знам го по-добре от теб, и вложих много време в мисли за това, как да го направим.

Вдигна ръка и очите ѝ се разшириха. Държеше тубичка с лубрикант. Дори я обърна така, че да може тя да прочете етикета. Това беше възбуждащ гел. Той постави студената тубичка върху бедрото ѝ и пак бръкна в чантата.

Част от Кат беше поласкана. Заподозря, че чантата е пълна със секс играчки. Никой мъж не бе правил това за нея преди, и ѝ беше интересно.

Второто нещо, което извади, накара гърлото ѝ да пресъхне. Погледът ѝ се прикова в голям вибратор. Той имаше заоблена силиконова глава и дълга дръжка. Даркнес ѝ позволи да го огледа за няколко секунди, преди да вземе лубриканта. Отвори тубичката и намаза върха на вибратора с прозрачния гел.

— Ще те накарам да изпитваш оргазъм, след оргазъм. — Гласът му беше дълбок. — Готова ли си, моя малка лъжлива котко?

— Ето защо си искал да ми запушиш устата?

— Да.

Беше си фантазирала за мъж, който прави това с нея, но сега Новия вид бе на път да превърне фантазиите ѝ в реалност. Тя кимна.

— Направи възможно най-лошото. — После облиза устни. — Или най-доброто.

Той остави тубичката на пода и прокара пръсти по зърната ѝ. Те се втвърдиха от докосването му. С палец обиколи върховете и тялото ѝ

отговори моментално.

— Да видим дали можеш да мъркаш.

Включи вибратора и стаята се изпълни със силен звук. Предположи, че батериите му са нови, тъй като работеше на пълна мощност. Напрегна се, когато той го насочи и го задържа на сантиметри от розовата ѝ сърцевина. Погледна надолу, след това към мъжа. Ритъмът на сърцето ѝ се ускори и вълнението я накара почти да се задъха, преди дори да беше започнал.

Едната му ръка се уви около кръста ѝ и я придърпа до самия ръб на седалката.

— Сега си под моя власт. Просто чувствай. Смяташ ли да ми кажеш името?

Тя поклати глава.

— Знаеш, че не мога.

— Готова ли си? Колко си издръжлива, скъпа?

Кат вдигна брадичка. Не беше научил името от нея преди, нямаше да го научи и сега. Всъщност, по един извратен начин, това между тях бе изключително еротична игра. Тя прие изненадващото прозрение и нямаше намерение да се съпротивлява. Искаше той да продължи.

Новия вид регулира скоростта на вибратора на по-бавна и докосна с върха му клитора ѝ. Кат подскочи. Усещането беше мигновено и интензивно. По тялото ѝ се разля удоволствие и тя затвори очи.

Той продължи да я дразни, търкайки чувствителната пъпка и младата жена простена. Ръката му около кръста ѝ се стегна, за да я задържи на място. Тя опита да го хване само за да му напомни, че ръцете ѝ са вързани. Копнееше да го докосва. Той увеличи скоростта и Кат започна да стене високо. Оргазмът я връхлетя бързо и силно. Тя отметна глава и отвори очи, взря се в неговите, докато тялото ѝ се тресеше от силата на екстаза.

Той отдръпна и изключи вибратора и тя се отпусна, дишайки тежко. Изражението му ѝ подсказа, че също е докоснат от това преживяване. Имаше гладен, сексапилен поглед, който не беше виждала преди. Сведе очи и видя, че членът му е напълно възбуден.

— Смяташ ли да ме чукаш сега? — Надяваше се да го направи.

— Все още не.

Кат погледна към лицето му.

Той включи вибратора.

— Едва сега започваме.

Притисна уреда към вече чувствителния ѝ клитор. Кат извика и опита да се отскубне, но той я задържа на място, принуждавайки я да изпита докрай усещането. Идваше ѝ твърде много, но не можеше да му го каже, тъй като нищо смислено не излизаше от устата ѝ. Даркнес увеличи скоростта и тя знаеше, че това е адът. Все пак, болката беше толкова сладка, и Кат свърши за втори път. Той изключи вибратора. Наведе се и притисна гърдите си до нейните, устните му докоснаха ухото ѝ, докато младата жена се опитваше да си поеме дъх.

— Представи си един час, подложена на това — изръмжа той. — Мамка му, миришеш хубаво. Мога да те изям. Ти си мокра, скъпа. Ето защо избрах вибратора. За да пречупя теб, а не себе си. Един път щом те вкусех и щях да съм изгубен. — Прозвуча глух звук. Кат предположи, че е от вибратора. Пръстите му си играеха с клитора ѝ, после се плъзнаха по цепката на нейната женственост. — Искам да съм вътре.

— Искам те вътре в мен.

— Дай ми името.

— Не мога. — Искаше ѝ се да може, но гордостта ѝ не ѝ позволяваше да се предаде толкова лесно. Това се бе превърнало в борба за надмощие.

Един от пръстите му бавно проникна в кадифената ѝ мекота и Кат изстена. Плъзна го навътре, после почти го извади. Поколеба се миг, преди да натисне обратно в дълбокото.

— Моят пенис е много по-голям. Помниш ли как чудесно се побира вътре? — Вагиналните ѝ мускули се свиха около пръста му. От гърлото му излезе мъркане, което тя намираше за толкова еротично. Той отново задвижи пръста си, чукайки я с него. Тя разтвори по-широко крака, за да му даде по-добър достъп. — Искаш ли ме?

Кат кимна.

— По дяволите! — Той отдръпна пръста си. — За мен е ад да те измъчвам по този начин. Не знам кого от двама ни го боли повече.

Младата жена се вгледа в очите му.

Новия вид се поколеба и извади ръката си.

— Дай ми проклетото име, Кат!

— Знаеш, че ти дадох толкова, колкото мога.

— Значи да продължаваме?

— На мен ми прави удоволствие. Харесва ми много.

Той се ухили.

— Ще го запомня.

— Искаш да ме измъчваш още ли? — Усмихна му се в отговор.

Подозираше, че той бе започнал конфронтацията, защото се наслаждаваше на словесния двубой толкова, колкото и на факта, че успява да запази пълен контрол над себе си при техните срещи. Необходимостта му да получава отговори беше негова работа, но потребността му за това бе неговото удоволствие. И все пак се зарадва, когато се отдръпна от облегалките на стола.

Даркнес освободи глезените ѝ, след това ръцете ѝ. Той се изправи, хвана я за лакътя и ѝ помогна да стане. Коленете ѝ трепереха, мокротата между бедрата ѝ бе доказателство, че Новия вид наистина е добър в това, да я накара да свърши, и то два пъти подред.

— Сега китките ми. — Тя се обърна, за да му даде възможност да ги освободи.

— Не съм казал, че сме приключили.

Младата жена го погледна през рамо.

— Какво означава това?

— Това означава, че съм доволен, че моето легло е по-високо, от онова, в твоята къща. Височината му е идеална. — Наведе се и вдигна вибратора.

Кат го проследи, докато той отиде до леглото и взе една възглавница. Сложи я на ръба на матрака и постави върху нея вибратора със заобления край, стърчащ навън. Включи го, протегна ръка и я сграбчи за лакътя. Кат едва не падна, когато я дръпна напред. Препъна се, след което се озова наведена над леглото. Новия вид я хвана за бедрата и я смъкна долу, поставяйки я на колене.

— Какво правиш?

Той мушна ръка между корема ѝ и матрака. Повдигна тялото ѝ, докато по-голямата част от теглото ѝ легна върху ръката му. Взе възглавницата с другата и я плъзна под нея, намести я и я пусна.

Кат ахна. Заобленият край на вибратора опря в клитора ѝ. Меката подплънка на дебелия възглавница позволяваше на пластмасовата

дръжка да вибрира до корема ѝ. Младата жена стисна юмруци зад гърба си.

— Не знам дали ще мога да понеса това! Прекалено съм чувствителна долу.

— Ще му се наслаждаваш адски много, скъпа.

Тя стисна устни и кимна. Свърхчувствителна или не, беше готова да опита. Даркнес имаше начин да я накара да иска да разшири границите и да изпробва нови неща.

Той разтвори бедрата ѝ, оставяйки коленете ѝ да докоснат пода и притисна тялото си до задничето ѝ. Раздели с ръка полукълбата на дупето ѝ и отдръпна малко таза си назад, за да остави пространство помежду им, като я задържа на място.

— Ти каза, че мога да те чукам. Готов съм да го направя.

Кат изстена, когато дебелата глава на члена му се притисна към входа на розовата ѝ сърцевина. Влезе бавно, стискайки здраво бедрата ѝ. Притисна я към себе си и започна да се движи, тласкайки дълбоко.

Вибрациите срещу клитора ѝ, комбинирани с тласъците, доведоха Кат до умопомрачение, всяка ясна мисъл изскочи от главата ѝ. Искаше да се хване за нещо, но китките все още бяха вързани зад гърба ѝ. С пръстите на краката си намери килима, и опита да използва това сцепление, за да се избута нагоре и да се измъкне от вибратора. Но Даркнес не ѝ позволи, стисна още по-силно краката ѝ и я прикова на място.

— О, Боже! — простена тя.

За него това беше и рай и ад. Кат изстена силно и той започна да се бори с желанието си да свърши. Вече беше възбуден от гледката на лицето ѝ, докато тя изживяваше двата си оргазма. Сега, когато беше под него и той беше в нея, това му идваше твърде много. Женствеността ѝ беше мокра и топла. Вътрешните ѝ мускули се свиха още по-здраво и той разбра, че тя ще свърши отново. Стисна зъби, спомняйки си твърде късно, че не е сложил презерватив.

Искаше му се да изстреля семето си вътре в нея. Мисълта за това накара топките му да крещят за освобождаване. Кат извика, вагиналните ѝ стени се стегнаха плътно около члена му и запулсираха. Той я избута напред достатъчно, за да я махне от вибратора и да се успокои. Неговият penis беше стоманено твърд и го болеше, но той успя да задържи собственото си освобождаване. Пое си дълбоко

въздух, заслушан в дишането на Кат, докато тя се възстановяваше. После се оттегли от тялото ѝ.

Взе вибратора, изключи го и го хвърли на пода. Стисна в юмрук члена си и го потърка в цепнатината между двете полукълба на дупето ѝ. Свърши със сила. Спермата му покри задника ѝ, долната част на гърба ѝ, дори имаше и по китките ѝ. Той затвори очи, олюлявайки се леко от силата на оргазма.

Щях да се чувствам по-доволен, ако не го бях извадил. Преглътна напирещото ръмжене. Това го вбеси. Знаеше много добре, че не бива да се докосва до нея без презерватив. Щеше да бъде кошмар, ако забременеше Кат. Тя беше човек, на когото не можеше да се довери.

Жената беше от ФБР, и можеше да я принуди да остане в Хоумленд до раждането, но след това тя щеше да има избора да напусне — сама. Дете от Нов вид никога нямаше да бъде в безопасност в нейния свят. Щеше ли да се откаже от детето заради свободата си? Щеше ли да разкаже на света, че Новите видове са в състояние да имат деца? Не знаеше и никога не искаше да разбере. Това би поставило всички потомци на Видовете в опасност и, то изцяло по негова вина.

— По дяволите! — прошепна тя. — Опитваш се да ме убиеш ли? Следващото чувство, което го връхлетя, беше съжаление.

— Бях ли прекалено груб?

Младата жена се засмя.

— Не. Това беше изключително. Мисля, че изгубих доста мозъчни клетки.

Нямаше да му хареса, ако случайно я бе наранил, независимо от факта, че знаеше, че тя не е тази, за която се представя. Той се възхищаваше на Кат. Повечето жени сигурно щяха да протестираат срещу отношението му. Тя като че ли нямаше никакви възражения против неговата необходимост да контролира секса.

— Все още не мога да ти кажа името му. Какво следва по-нататък? Може ли да си почина няколко минути преди това? Наистина съм чувствителна долу.

Новия вид отстъпи назад и ѝ помогна да се изправи на крака.

— Иди се изкъпи.

Тя се обърна, показвайки му пластмасовите белезници.

— Може ли все пак да ги махнеш? Ще ми е трудно да се измия така.

Той отиде до шкафа и извади нож. Кат не трепна, когато се приближи до нея, в очите ѝ нямаше никакъв страх. Даркнес срязал лентите, извърна се и ги хвърли върху шкафа. Тя му се усмихна, разтърквайки китките си.

— Следвай ме — каза той.

— Ще се наложи да ми дадеш нещо, което да облека, за да се прибера у дома. Не правя неща от сорта на това да тичам гола през дворовете. Видях системата ви за наблюдение. Камерите са навсякъде из Хоумленд. Новите видове сигурно имат най-забавното видео шоу, заснето от Сигурността? Не искам да бъда част от този материал.

Даркнес не можеше да не се усмихне. Наистина харесваше тази жена. А това му напомни, съвсем неумолимо, че я харесва повече, отколкото е необходимо. Спря се пред вратата на банята.

— Първо се изкъпи.

Не пропусна реакцията ѝ. Разочарование. Лесно бе да прочете нейните емоции, когато гардът ѝ бе свален.

— Мислех си, че ще го направим двамата заедно.

Новия вид поклати глава.

— Това е твърде лично.

Тези думи я нараниха. Той видя проблясъка на болка в очите ѝ, преди тя да успее да го скрие.

— Точно така. Сякаш това, което правихме досега, никога не е било. — Мина покрай него, за да влезе в банята. — Както и да е. — Тя включи светлината и се обърна, за да хване вратата. — Предполагам, че ще трябва да я затворя. Може би е твърде лично да ме гледаш как се къпя, освен ако не си мислиш, че ще ти открадна сапуна или кърпата.

Даркнес отстъпи крачка назад.

— Давай.

Гняв изкриви устните ѝ.

— Ти наистина си копеле. — Затръшна вратата.

Изкушаваше се да я отвори, за да каже нещо, но вместо това остана на мястото си. Кат скоро щеше да напусне Хоумленд и той не искаше тя да му липсва. Беше по-добре, ако връзката им се ограничи само до секс. Нямаше да седне да се храни с нея, нито да споделя интимни дейности и нямаше да ѝ позволи да спи в леглото му. Приблужи до стола и го занесе в спалнята за гости. Шумът на водата в банята го дразнеше. Сега би могъл да бъде там с нея, но вместо това

оправяше, за да се отърве от всички доказателства за онова, което бяха споделили. С изключение на нейния аромат. Той изпълваше стаята. Беше се пропилил толкова силно, колкото неговите спомени от докосването на Кат.

Душът спря и Даркнес облече долнище на анцуг, не искаше да бъде гол в нейно присъствие. Кат излезе от банята, обвита в кърпа, кожата ѝ се бе зачервила от топлата вода и косата ѝ бе увита в друга кърпа, хлабаво около главата. Младата жена изглеждаше възхитително, а той не искаше да забелязва това.

— Имаш ли някаква дреха?

Новия вид се поколеба.

— Нуждая се от това име, Кат.

— Говорихме вече по този въпрос.

— Каж ми, или ще се наложи да извикам дежурните офицери да те вземат след двадесет минути. Това означава да си опаковаш куфара и да напуснеш Хоумленд. Няма да ти бъде позволено да се върнеш обратно.

Тя се втренчи в очите му и Даркнес видя как цветът се оттече от лицето ѝ.

— Ще направиш това?

— Да.

Брадичката ѝ се повдигна, раменете ѝ се изправиха.

— Вече не искаш ли да се опиташ да го изтръгнеш от мен с изтезания? — С глава посочи към леглото. — Втори рунд може би ще ме пречупи.

Тя искаше да го подмами да я прелъсти отново, и той желаше същото.

— Само ако ми дадеш името.

Бузите ѝ се покриха с руменина.

— Значи сега отказваш секса заради информация.

— Мисли за него като за награда. Никога повече няма да те докосна, ако не ми кажеш, Кат. Ето как ще бъде. Знаеш колко е добър сексът между нас и няма да рискуваш да го изгубиш. Изучавах те.

— Какво означава това?

Даркнес се поколеба.

— Вътре в къщичката ти има камери. Наблюдавах всяко твое движение, откакто пристигна в Хоумленд. Време е да спреш да

избягваш въпросите ми. Ти не харесваш шефа си и вече предаде неговото доверие. Дай ми името, Кат. В противен случай ще бъдеш ескортирана извън портите.

Изражението ѝ стана безстрастно.

— Отивам да си опаковам багажа. — Опита се да мине покрай него, за да напусне спалнята.

Той я сграбчи за ръката.

— Това ли е всичко? Просто ще напуснеш? — Почти съжали, че тя не го погледна — в очите ѝ се четеше чиста болка.

— Държал си ме през цялото време под наблюдение, сякаш съм някакъв престъпник. Схващам какво означава това. Аз съм твоята задача. Уморих се от тази игра, Даркнес. Мислех, че има нещо между нас, но за теб всичко е било просто игра. Печелиш.

Дръпна се силно и той я пусна. Поколеба се миг, след това я последва по коридора.

— Кат?

Тя спря и се обърна.

— Сега пък какво? Искаш си кърпите ли? — Издърпа тази от главата и я хвърли към него. Хавлията го удари в гърдите. — Да не кажеш, че съм взела нещо от теб. Не дай Боже да дадеш нещо на някому.

— Аз те предупредих, че не ставам за чифтосване.

— Да, така е. Но просто си помислих, че имаш проблеми. А не, че си леденостуден отвътре.

— Какво означава това? — Той не разбра.

— Ти си отличен познавач на хората. Бил си обучен да бъдеш такъв. Бях ли лесна за прочитане? Хареса ли ти да ме наблюдаваш, когато нямах представа за това? Знаеш ли моя профил?

— Не разбирам за какво говориш.

— Глупости. Трябва ли да крещя „самотна“? Мислех, че ме искаш, защото си привлечен от мен. А това просто е била една психологическа игра за теб. Никой не може да приключи така бързо нещата, ако е било истинско. Но не е било, нали? Ти ме изигра.

Новия вид поклати глава.

— Точно така. Спести ми твоето отричане. Аз бях просто работа, нали? Прельсти самотна мацка и използва секса, за да я накараш да се разкрие пред теб. Добра работа. Успя. Сега можеш да ми изпържиш

задника, че бях достатъчно глупава, за да си падна по теб. Давай. — Младата жена се врътна и се втурна към плъзгащата се врата. — Не забравяй да добавиш и това телефонно обаждане в отчета си. То ще сложи край на моята кариера. Благодаря, че прави секс с мен по всички възможни начини.

Преди дори да помисли, Даркнес се раздвижи, грабна Кат през кръста и я вдигна във въздуха. Притисна я към гърдите си и отказа да я пусне, когато тя започна да се бори. Новия вид изсумтя, щом го ръгна с лакът в ребрата и заби петата си в пресеца му. Главата ѝ се отметна назад и едва не го халоса в челюстта. Само бързите му като светкавица рефлексии предотвратиха намерението ѝ. После се обърна и закричи към дивана. Завъртя я в ръцете си и се стовари върху възглавниците с нея под себе си.

Тя замахна с юмрук и го удари по скулата. Заболя го, но бързо стисна китката ѝ и я мушна под главата ѝ. Младата жена опита да го удари със свободната си длан в гърлото, но Даркнес успя да я улови, преди тя да осъществи контакта. Той използва теглото си, за да я прикове под себе си, оказвайки се лице в лице с нея.

— Млъквай! — изръмжа той.

— Майната ти!

От бързото повдигане на гърдите ѝ, кърпата се развърза и разкри едната ѝ гърда. Новия вид леко се надигна и се втренчи в примамливата плът.

— Мислиш, че не те желая истински?

— Спри. Играта свърши.

Мъжът изръмжа и се втренчи в очите ѝ. Тя също бе разярена.

— Не те съблазних, защото някой ме е накарал.

— Аха. Направи го по собствено желание. Бих те потупала по гърба, но ти си прекалено силен. — Кат опита да изтръгне китките си от хватката му, но той стисна малко по-силно. Тя престана и захвата му се отпусна достатъчно, за да не я нарани.

— Успокой се, Кат!

— Махай се от мен!

— Не искам да си тръгнеш оттук вярвайки, че съм те излъгал.

— Ние сме облечени... е, все пак имам кърпа върху себе си. Нали така се договорихме, не помниш ли?

— Мога да поправа това.

— Да не си посмял. Нали се оставих да правиш секс с мен. — Тя огледа хола. — Има ли камери тук? Дежурният екип наблюдава ли ни?

В действителност Кат вярваше, че са сами в стаята, за да има той преимущество. Новия вид наведе глава и зарови лице в мократа ѝ коса. Тя миришеше на него, беше използвала шампоана и балсама му. Това го възбуждаше, но отказа да се поддаде на желанието си. Тя беше дала ясно да се разбере, че вече не иска секс.

— Не, Кат — изръмжа. — Тук сме само ти и аз. Никой не ни наблюдава. Да си представим, че сме без дрехи.

— По-добре да не го правим. Махни се от мен.

— Никога не съм искал да бъда отново в такава близост до жена, но не можах да ти устоя. Най-умното нещо бе изобщо да не те докосвам.

— Както и да е. Имам да опаковам багаж, забрави ли?

Тя отказваше да се вслуша в думите му. Би трябвало да остави нещата така, но не можеше. Кат не заслужаваше да бъде наранена по начина, по който го бе направил в спалнята. Бяха го използвали преди и от това все още го болеше. Не искаше тя да живее със съзнанието, че той е направил същото с нея. Беше му се доверила, когато го предупреди за тези агенти. Не беше сигурен защо го направи, но това не можеше да ѝ е в полза по никакъв начин. Беше му казала, че доверието трябва да е двустранно. Не можеше да ѝ издаде тайни на НСО, но би могъл да сподели някоя от собствените си. Това донякъде щеше да ги постави в равно положение.

— Ти попита за жената, която споменах, докато беше в стаята за разпити и как трябваше да се преструвам, че си някоя друга? Помниш ли?

Кат вдиша дълбоко няколко пъти.

— Да.

— Дарвин Хавингс беше неин шеф. Тя ми каза, че е била принудена да работи за него и е там единствено защото не ѝ е била дадена възможност за избор. Използвали семейството ѝ като средство за постигането на тази цел. Била е подведена, защото някой смятал, че сексът ще бъде добър стимул, с който по-лесно да ни накарат да се контролираме. По-късно ми призна, че работата ѝ е да ме научи как да съблязнявам жените, за да получа информация. Каза, че е била опитна

проститутка, която да ме обучи да бъда изкусен любовник, но това трябвало да бъде запазено в тайна.

Кат се размърда под него и той пусна китките ѝ, като се надигна достатъчно, за да погледне в лицето ѝ. Тя се взря в него и се намръщи. Гневът и болката, които бе видял по-рано в очите ѝ, бяха изчезнали. Премести тежестта си, но продължи да я държи под себе си.

— Те я водеха на всеки няколко дни, за да прекарва времето си с мен и ние правехме планове как да избягаме заедно с братята ми. — Той преглътна. — Мислех си, че мога да ги спася, да спася и нея.

Кат вдигна ръце и ги обвини около раменете му. Не го отблъсна, нито го удари, затова реши да ѝ каже и останалото.

— Вярвах, че тя наистина ме обича. Доверявах ѝ се изцяло. Разговаряхме за всичко. Разказах ѝ какво правят с нас, споделих ѝ всичките си страхове. После узнах, че всяка дума, която ми е казала, не е била достоверна. Беше ме предала още от самото начало и това струваше живота на братята ми.

Устните на Кат се отвориха, но тя не каза нищо.

— Никой не я бе принуждавал да бъде там. Бяха ѝ платили много пари, за да спечели доверието ми. Аз бях този, който ѝ каза, че имаме слабост към жените и децата. Ето защо те ни пратиха в този лагер. Информацията, която тя получи от мен, ни постави в тази ситуация — да разберат колко далеч можем да стигнем, да открият нашите граници. Моите братя са мъртви, защото се доверих на неподходящ човек. И трябва да живея с това.

— Даркнес. — В очите ѝ блестяха сълзи.

Новия вид поклати глава.

— Недей. Не искам твоето съжаление. Казвам ти това, защото се заклех никога да не позволявам на друга жена да се доближи до мен. Отказвах да правя секс с всяка, която те вкарвах в килията ми, след като ме върнаха обратно в Мерикъл. Непрекъснато мислех за моите братя и не можех да се възбудя. Желанието ми за секс беше убито. От Мерикъл решиха, че съм емоционално повреден, затова спряха да ми водят женски и да правят експерименти за разплод с мен. След като бяхме освободени, отклонявах предложението на всяка жена, която искаше да споделяме секс. Затова никога повече не ме обвинявай, че не те желая, Кат. Ти си първото изкушение, на което не можах да устоя.

Тя плъзна длани по ръцете му, погали го.

— Толкова съжалявам.

— Аз съм повреден. Ти си тръгваш от Хоумленд днес, но трябва да знаеш истината. Не те докосвах, за да спечеля доверието ти или да използвам това, което ми сподели като инструмент да те измамя. Направих го, защото не успях да устоя на привличането, което чувствам. Поех контрола върху камерите, защото не искам някой друг да те наблюдава. Ти ме очарова.

— И ти очакваш от мен просто да напусна след това? — Тя поклати глава. — Няма начин.

Той стисна зъби.

— Дарвин Хавингс вярваше, че жените са маловажни. Знаеш какво означава това. Тези, които бяха намесени в тази бъркотия, не искаха тя да се разхожда и да разказва за онова, което се беше случило в лагера. Никога не позволявай да те убедят, че жестоките хора не притежават изкривено чувство за справедливост. Те сметнаха за уместно аз да бъда този, който трябва да я убие, създавайки у нея впечатление, че може да гледа как аз умирам. Истинско удоволствие бе за нея да ми признае колко съм бил глупав да ѝ се доверя и колко била разочарована, че нямала възможност да види как братята ми умират. Каза, че би трябвало да получи награда за действията си, тъй като да се чука с мен било отвратително. Трябваше да видиш лицето ѝ, когато охраната я остави сама с мен. Аз я убих, Кат.

— Може би щях да направя същото на твое място.

Той не съзря порицание в очите ѝ, и тя не престана да го докосва.

— Оценявам това, но и двамата знаем, че беше погрешно. Трябваше да оставя на охраната да я убие. На тях им плащаха, за да изпълняват заповеди. Аз го направих за отмъщение.

— Ситуацията е била трудна, след онова, което току-що ти е била казала. Реагирал си в момент на болка, страдайки от безсмислените убийства на братята ти. Мисля, че си прекалено строг към себе си.

— Такъв съм. Това е, което ме спира и не мога да се променя. Дадох ти всичко, което мога, Кат. Това трябва да свърши. Не мога да се привържа към теб.

— Нямам нищо против.

— Но аз имам. — Изглеждаше нещастен. — Днес бях ревнив. Искях да разкъсам гърлото на Джинкс. Чувството не беше хубаво и не

искам да го преживявам никога отново. Харесва ми да съм безчувствен. Не искам да наранявам никого повече. Ти можеш да ме накараш да го направя, ако не спра това между нас сега. Това е риск, който не мога да поема. Предупредих те, че съм повреден. Не те лъжа.

Младата жена го изненада, като обви ръце около шията му и зарови лице в рамото му.

— Благодаря ти за това, Даркнес.

Новия вид се успокои, отпусна част от теглото си върху нея и затвори очи. Искаше му се този момент да може да продължи дълго, но си позволи само миг, след това слезе от нея.

— Не бива да се прибираш у дома по кърпа. Ще ти дам някакви дрехи.

— Няма да си ида. Все още имам уроци за преподаване, но ще настоя камерите да се демонтират от къщичката ми.

Той отказа да я погледне в очите.

— Знам, че си от ФБР, Кат. НСО — също. Ти сподели с мен информация, която не биваше да ми даваш, затова с моя разказ отговорих на доверието ти. Ще си навлека неприятности, ако узнаят това, което ти разказах. Искаха да разбере защо си дошла, като те оставя да поддържаш маскарада си. Това между нас приключва днес. Не оставай заради мен, защото няма да те видя никога повече, след като напуснеш тази къща. Иди си, преди да направя нещо, заради което може да имаш неприятности с НСО. Не желая да те виждам наранена. Веднага се връщам.

Наведе се, вдигна мократа кърпа и се отправи към коридора. Хвърли хавлията в банята, преди да измъкне тениска и шорти от гардероба си. Когато се върна в хола Кат не беше там. Беше си отишла. Той изруга. Не се обади на Сигурността. Щеше да остави на Кат да реши дали иска да остане или да си иде, но той смяташе да удържи на думата си. Щеше да я избягва по всякакъв начин. Това беше само за добро.

ГЛАВА 12

Кат излезе извън портите, без да обръща внимание на глупаците, които ѝ подвикваха отстрани. Настроението ѝ беше достатъчно отвратително, добре, че не носеше оръжието си — иначе можеше да се изкуши да стреля в устата на някой от протестиращите. Таксито я чакаше от другата страна на улицата. Хвърли куфара си на задната седалка и се качи в колата. Промърмори едва-едва името на компанията за коли под наем. Шофьорът кимна и потегли.

От НСО са знаели през цялото време. Този факт не би трябвало да я изненадва. Даркнес ѝ бе подхвърлил достатъчно намеци за това. Но много въпроси оставаха без отговор. Знаеха ли истинското ѝ име? Дали Мейсън бе научил, че прикритието ѝ е провалено? Ако бе така, той щеше да е бесен. Младата жена закопча предпазния колан и затвори очи.

Процедурата изискваше да подаде доклад. Мейсън щеше да ѝ срита задника, когато застанеше лице в лице с него. Но сега не ѝ се занимаваше с това.

Краткото пътуване приключи и тя плати на шофьора. Отне ѝ само няколко минути да изкара собствената си кола от паркинга, където я бе оставила.

Кат винаги бе следвала правилата. Това беше нещо, в което вярваше. Животът ѝ беше хаотичен, но работата ѝ придаваше смисъл на част от този хаос. Беше се присъединила към агенцията, за да направи някакви промени. Да помага в залавянето на лошите и да превърне света по-безопасно място. Имаше чувството, че Мейсън я бе поставил в категорията на лошите. НСО бяха преследвани достатъчно.

Докато шофираше, мисълта за Даркнес не я остави на мира. Чувстваше се така, сякаш вътрешностите ѝ бяха изтръгнати. Вярваше на всичко, което ѝ бе казал. Не изпитваше съчувствие към кучката, която бе убил. Той може да се чувстваше повреден, но за нея всичко бе планирано предварително. Това, че жената бе успяла да се сближи с него и по този начин го бе наранила, я вбесяваше. Този факт само

затвърди вярата ѝ, че съществуваха изключително зли хора по света — един по-малко, благодарение на Даркнес. Скърбеше за загубата на братята му и я болеше за него.

— По дяволите. — Въздъхна, стиснала здраво волана. — Провалих всичко.

Нищо нямаше смисъл повече. Просто искаше да се прибере вкъщи и да ближе раните си. Огледа се наоколо и осъзна, че е карала безцелно. Трябваша ѝ няколко минути да установи къде се намира и да се качи на магистралата. Тя щеше да я отведе точно там, където искаше да бъде. У дома.

Можеха да минат часове или дни преди Мейсън да разбере, че вече не е в Хоумленд. Когато си тръгна оттам не забеляза никой от тримата агенти, които бе разпознала, въпреки че той може би имаше други, които да наблюдават портата. Погледна в огледалото за обратно виждане, за да види дали има опашка. Освен това, в колата ѝ можеше да има проследяващо устройство. Обмисли варианта дали да не я зареже и да наеме друга, но отхвърли идеята. Ако Мейсън искаше да я намери, щеше да го направи. Тя не разполагаше с достатъчно пари, за да отседне в мотел. Личната и кредитните ѝ карти можеха да бъдат проследени.

Отби от пътя, за да си вземе някаква храна от един авторесторант. Но това не помогна на разстроения ѝ стомах. Причината за болката в него, бе фактът, че никога нямаше да види Даркнес отново. Новия вид напълно бе влязъл под кожата ѝ. Кат винаги се бе усмихвала подигравателно, когато чуеше някоя от приятелките ѝ да казва, че се е влюбила бързо и дълбоко в някой мъж. Тя никога не бе изпитвала подобно чувство.

Беше обичала преди, но гордостта ѝ винаги бе на първо място. Дължеше се на нейното детство. Първата стъпка на приемането, бе разбирането на проблема. Родителите ѝ се разведах, когато беше на осем, и всеки се ожени повторно за много по-млад партньор. Майка ѝ, в крайна сметка, се оказа със сериен измамник, когото непрекъснато оправдаваше. Това беше отвратително за Кат. Съпругата на баща ѝ също здраво го държеше за топките. Тогава се бе заклепа, че никой никога няма да я прави на глупачка и си тръгваше от всеки мъж, който не отговаряше на идеала ѝ за интимен партньор.

Даркнес не беше някой, за когото щеше да се омъжи или с когото искаше да прекара живота си. Той попадеше във всички „по дяволите — не“ категории. Нямаше да подкрепи нейната кариера. Да живее с него в Хоумленд нямаше да бъде удоволствие. Той не можеше да напусне НСО и да живее в нейния свят. Новия вид не беше емоционално годен.

— Меко казано — промърмори Кат.

Нямаше да има повече игриви моменти под душа с него. Нямаше да спи в почивните дни, сгущена до тялото му. Това би означавало, че в действителност ще трябва да я допусне близо до себе си. В гърлото ѝ се надигна горчив смях и тя се задави. Даркнес дори не ѝ бе позволил да го докосне по време на секса. Винаги я завързваше. Той можеше да служи за пример по въпросите с контрола. Самата тя имаше подобни проблеми.

Те просто представляваха ужасно съчетание. Това не намали болката, която усещаше. Тази болка в гърдите и сълзите, напълнили очите ѝ, бяха като шамар. Беше се влюбила в него.

При гледката на къщата си, премигна, за да спре сълзите. Нямаше да плаче — това беше нещо, което не правеше често. Изключи двигателя, грабна куфара си, и излезе от колата.

— Вкъщи ли си? — извика Кат, щом влезе вътре. Пусна чантата до вратата и я бутна да се затвори.

— Добре е да бъдеш или секси момче за всичко, или най-добрата ми приятелка — извика Миси от горния етаж. — Имам пистолет.

— Не стреляй с въображаемото си оръжие по мен.

Миси се втурна надолу по стълбите.

— Липсваше ми!

Двете се прегърнаха и приятелката ѝ се отдръпна леко назад, за да я огледа отгоре до долу.

— Изглеждаш ужасно.

— Благодаря. С конската опашка и петната от боя по ръкавите, не изглеждаш по-добре от мен.

Миси се усмихна.

— Някой ме изостави, така че реших да боядисам стаята за гости сама. Имам късмет, че по-голямата част от боята е по стените и поне съм си сресала косата. А ти изглеждаш така, сякаш никога не си виждала гребен.

— Това е дълга история.

— От онези, които не можеш да ми разкажеш? Само ми кажи, че не си адски насинена под тези дрехи. Че нямаш рани от куршум или нещо друго, става ли?

— Добре съм.

— Скучна работа, а?

— Не бих казала.

— Можеш ли да ми кажеш поне нещо?

Кат поклати глава.

— Знаеш как стоят нещата.

— Но ти си добре, нали?

Тя сви рамене. Миси се приближи съвсем.

— Изглеждаш тъжна.

— Така е.

— Мразя работата ти. Казвала ли съм ти го и преди?

— Постоянно.

— Искаш ли да играем на двадесет въпроса?

— Не.

— Бях длъжна да опитам. Гладна ли си?

— Спрях да си взема бургер.

— Много добре, защото изядох последната от пиците в хладилника. А не съм извадила нищо да се размразява. Нямах никаква представа кога ще си дойдеш. Ще останеш ли или само се отби, за да си вземеш още дрехи?

— Технически погледнато все още съм на задание, но не планирам да напускам къщата в скоро време. — Кат огледа хола. — Харесва ми етажерката, която си сложила.

— Благодаря — усмихна се Миси. — Иска ми се да те оставя да си мислиш, че аз съм го направила, но всъщност зет ми свърши цялата работа. Не можах да реша къде да я сложа и Анжела намина насам. На него му беше скучно да ни слуша как клюкарстваме, така че се проявих като добра сестра и му дадох работа.

— Добре се е справил.

— Той доста мърмори, но Анжела го накара да млъкне. — Тя се наведе и взе куфара на Кат. — Хайде! Да разопаковаме! Вътре няма нищо тайно, което не трябва да виждам, нали?

— Не. Само мръсни дрехи.

— Тогава ти разопаковай, аз ще гледам. Толкова се радвам, че си си у дома.

— Къде е Бъч?

— При кучешкия фризьор. Ще го доведат след час. Много му липсваше на кученцето, но то ще бъде ядосано, когато се прибере вкъщи. Подстригват го за лятото и знаеш колко сърдит става, когато преживява подобна травма. Приема го толкова лично.

Кат се радваше, че отново си е у дома. Това върна чувството ѝ за нормалност, от което така отчаяно се нуждаеше в момента.

Тя последва Миси на горния етаж. Завиха надясно по коридора към спалните. Лек шум я накара да спре. Приятелката ѝ се обърна.

— О! Забравих. Бавачка съм на Джордж от другата страна на улицата.

Кат се върна назад, следвайки звука и надзърна в спалнята на Миси. Едно малко сиво коте лежеше на леглото, с кълбо прежда. То се взря в нея. Очите на животното ѝ напомниха за Даркнес, въпреки синия им цвят.

— Бъч обожава Гюс. Така се казва котето. На десет седмици е. Не е ли много сладко? Истински кошмар е за завесите, но и без това те са грозни. Сложих котешката тоалетна в банята ми, така че не се притеснявай. Държа вратата на твоята спалня затворена, не че то е напускало стаята ми. Много е страхливо. Майката на Джордж е болна и той не можеше да остави Гюс сам.

— Всичко е наред.

— Бяла си като платно. Не ми казвай, че котките те плашат. Знам, че не си алергична.

— Просто не го очаквах. — Кат се насили да се усмихне. — Сладко е.

— Радвам се, че мислиш така. Смятам да го задържа. Джордж няма възможност да го гледа и иска да му намери нов дом. Бъч обожава Гюс, и си мисля, че ще бъде съкрушен, ако то си отиде. — Миси премигна няколко пъти. — Може ли да го задържа?

— Нямам нищо против. Тази къща е и твоя.

— Знаех си, че има причина да сме най-добрите приятелки. Ти си си у дома, Гюс! — Миси отвори вратата на спалнята на Кат и остави куфара до гардероба. — Това означава ли, че и ти ще чистиш тоалетната му?

— Не ме притискай! Твоето коте, твоите мръсотии.

— Мога да се справя с това. Само не ми се оплаквай, ако нападне и твоите пердета. Наистина трябва да вземем да ги изгорим. Мисля, че той мрази цветни щампи, за което не го обвинявам.

Кат погледна към прозореца. Пердета бяха в къщата, когато я купиха.

— Няма проблем. Загубата няма да е голяма, нали?

— Мислила ли си си някога, че трябва да се срамуваме? Имам предвид, от колко време живеем тук? В гаража все още има кашони, които не сме разопаковали. Теб те няма през повечето време, а моят нос обикновено е забит в компютъра. Най-добре е да сложа едно легло долу в офиса, тъй като на практика живея там. Ние сме работохолици, които са твърде мързеливи, за да оправят дома си. Мисля, че с това темпо бихме могли да направим нещо хубаво за къщата ни в рамките на двадесет години или повече. Навих се да боядисам стаята за гости, защото майка ми заплаши да ни посети. Знаеш, че става истинска кучка, ако я настаним в светлозелена стая.

Кат изрита обувките си и седна на леглото.

— Не ставаме за нищо.

Миси седна до нея.

— Не си добре. Дори не трепна, когато споменах майка ми. Тя те подлудява.

Кат поклати глава.

— Не. Не съм добре.

— Шоколад ще помогне ли или да извадя бутилката с водка, която получихме за Коледа? Много ли е зле?

— Дори не мисля, че и двете ще помогнат.

— По дяволите! — Миси прехапа долната си устна. — Да не би да си застреляла ония задник, шефа ти? Трябва ли да изпека сладки, за полицаите от специалното звено, които ще дойдат? Това може да ги разсее, докато се измъкнеш през задния вход.

— Той е жив и здрав. Така мисля. Избягвам го.

— Каза ли му, че не си само чифт цици? Дори аз искам да го ударя. Не мога да повярвам, че си мисли, че ние с теб сме двойка. Не се обиждай, но когато имам любовник, той трябва да е с penis и да е истински мъж. Шефът ти е скапан агент, щом досега не е открил, че пиша под псевдоним, след като се рови в живота ни. Моите истории са

за горещ секс с мъже. Това е абсолютно доказателство, дори и за идиот като него.

— Как върви писането?

— Добре. Приключих последната книга и започнах нова. Разказва се за як, огромен мъж, който се превръща в котка. Гюс е виновен за това. Толкова е сладък.

Кат се отпусна назад и затвори очи.

— Спри!

— Ти обичаш да слушаш моите истории. Главният е висок метър осемдесет и пет, мускулест, и има същите красиви очи като на Гюс. Той спасява жена, чиято кола е закъсала в калта и трябва да я отведе в дома си, защото бушува буря и пътищата са наводнени. Тя е впечатлена от мускулите му и скача в леглото с него. Фантазията е много по-добра от реалността. Помниш ли последния мъж, с когото спях? След две минути напрегнат секс, той не можеше да намери клитора ми, дори ако от това зависеше животът му. Моето момиче прави секс със стил.

Кат се пресегна и с опакото на ръката си удари Миси по крака.

— Наистина! Спри!

— Реалните хора правят секс. — Приятелката ѝ въздъхна. — Мислила ли си си някога да наемеш един от онези мъжки проститутки. Аз да. Можеш ли да ме обвиняваш за това? Ще се оправдая, че е с проучвателна цел. Ядосана ли си ми? Искам да разбера дали наистина ще прави секс за пари. Аз не съм ченге, така че не съм задължена да му откажа, ако се съгласи. Но с този мой късмет, сигурно ще прави лош секс. Предполагам, че може да му платя, за да прочете една от моите секс сцени и после да я изиграе. Чувала съм, че някои от тях са актьори.

Кат седна и отвори очи.

— Правих секс.

Миси зяпна.

— Наруших правилата и легнах с някой, с когото не трябваше.

— Друг агент?

Тя поклати глава.

Приятелката ѝ я изгледа.

— Вашият заподозрян?

— Не. Не точно.

— Това звучи зловещо. Беше ли секси?

— Изгарящо секси.

— В списъка с най-издирваните ли е? Трябва ли да опека тези сладки все пак? Само не забравяй, че прозорецът в мокрото помещение е единственият, който се отваря, когато хукнеш да бягаш.

— Няма да идват никакви полицаи от спецзвеното. Съжалявам, че те разочаровам. Знаем, че ги смяташ един вид за секси. Може ли да бъдеш сериозна? Не искам да се смея.

— Те са в моя защита. Защо не се чувстваш добре?

Кат задържа погледа ѝ.

— Влюбих се в него, но той не е мъж, който се обвързва.

— И ти не си жена, която се задържа дълго на едно място.

Тя не хареса болката, която изпита.

— Той е в състояние да ме промени.

— О, скъпа. Съжалявам. Може би ще поумнее и ще почука на вратата ни.

Кат се поколеба, за един момент си пожела това да беше истина. Даркнес никога нямаше да ѝ се обади, за да я помоли да се върне обратно. Беше ѝ дал ясно да разбере, че са приключили. Отново ѝ се прииска да заплаче.

— Няма да го направи. Наруших протокола, докато бях под прикритие. Провалих всичко, Миси. Мога да загубя работата си, но точно сега това изобщо не ме интересува.

Приятелката ѝ се присегна и взе ръката ѝ.

— Може ли да повдигнат обвинение срещу теб?

— Не мисля. Не, освен ако шефът ми не реши да скалъпи нещо, за да си отмъсти. Това не би ме изненадало. Той знае, че в момента изпълнявам поставеното ми задание, не му се обадох, че си тръгвам. Имам нужда от няколко дни, за да проясня мислите си.

— Започнала си да ненавиждаш работата си. Осъзнаваш го, нали? Откакто имаш този тъпанар за шеф, си нещастна. — Миси пое дълбоко дъх. — Знаеш, че можеш да ми се довериш напълно. Говори с мен. Трябва да свалиш този товар от плещите си, иначе ще те яде отвътре. Няма да кажа нищо повече.

Кат обмисли предложението. Трябваше да разкаже на някого.

— Бях изпратена в Хоумленд.

— Отишла си там! Боже мой! — изписка Миси.

— Шшшт!

— Съжалявам. Продължавай!

— Не мога да навлизам в подробности, но мъжът е Нов вид.

Миси дръпна ръката си и я сложи върху сърцето си.

— Заковала си Нов вид?

— Стига!

— Просто ми отговори.

Когато Кат кимна, приятелката ѝ я сграбчи.

— Точно сега те мразя. Не, обичам те. Наистина. Беше ли добър в леглото? Хайде, не ме измъчвай!

— 15 по скалата от 1 до 10.

— Знаех си — ухили се Миси. — Ти си късметлийка.

— Споменах ли, че никога няма да го видя отново?

Радостта на приятелката ѝ бързо се стопи.

— Мамка му! Той няма да се появи на вратата ни, нали? Те не напускат онова място. — Тя потърка ръката на Кат. — Толкова съжалявам. Ама че копеле. Никога повече няма да им се възхищавам.

— Не драматизирай нещата. Той ме предупреди, че е само секс. Просто не очаквах да изпитам такива силни чувства, и наистина сгафих, защото моята работа ме изправи срещу този мъж. И аз избрах него, в края на краищата.

— Чух, че НСО е нещо като друга държава. Не смятам, че да спиш с един от тях е незаконно, все пак технически не сте били на американска земя. Според мен не си извършила никакво нарушение. Имам предвид, че не можеш да бъдеш уволнена, ако отидеш на екскурзия в Мексико и кривнеш с някой местен. Имаш право на интимен живот.

— Бях на акция и споделих с него информация, която не трябваше да издавам.

— Това е лошо.

— Знам. Робърт Мейсън ще ме изрита от работа, ако разбере.

— Какви са шансовете за това?

— Не знам.

— Ще донеса шоколада и водката. — Миси се изправи. — Сега, веднага.

— Благодаря.

— След това ще ми разкажеш повече подробности.

— Не може да го използваш в някоя от книгите си.

— По дяволите! — Миси присви очи. — Пошегувах се. Мисли за тази стая като за Вегас. Каквото се казва тук, остава тук.

— Благодаря.

— Най-добри приятелки завинаги, нали помниш? Радвам се, че споделяш с мен. Ти таиш прекалено много в себе си, Кат. Притеснявам се за теб през цялото време.

* * *

Даркнес затръшна входната врата. Кат бе напуснала Хоумленд — качи се на едно такси, след като мина през главната порта. Беше видял записа от охраната. Джъстис и Фюри го попитаха защо си е отишла и той трябваше да им каже нещо. Сподели с тях информацията, която Кат му бе предоставила за другите агенти, но даде ясно да се разбере, че младата жена може да загази в работата си. Дори им призна, че са се скарали. Но не им каза за какво.

Отиде до дивана и седна, тръшвайки обувките си в ботуши крака върху масичката за кафе. Дървото изпука и той се наведе само за да види новата пукнатина, появила се отгоре.

— Мамка му!

Мразеше да се чувства така, сякаш бе предал доверието й. Агентите, които бяха пратени като работници да поправят предната порта, не бяха в състояние да направят нищо повече. Бяха се оглеждали непрекъснато, интересът им бе твърде силен, но не бяха направили опит да се отдалечат от мястото на ремонта. Трябваше да държи устата си затворена. Вината и съжалението го ядяха отвътре. Както и още едно чувство — никога нямаше да я види отново и това го караше да усеща празнота.

Облегна се назад и затвори очи, като протегна ръка по дължината на дивана. Нещо изшумоля и той се размърда, отвори очи. Лист хартия се подаваше изпод възглавницата. Извади го. Беше от тетрадката, която държеше на кухненския плот, за да записва за доставка хранителните продукти, когато започнеха да привършват. Почеркът не беше неговият. Прочете бележката и изруга.

Джери Борис. Ти ми се довери. И аз ти вярвам. К.

Трябва да я бе написала, когато отиде в спалнята, за да ѝ намери нещо за обличане. Втренчи се в името, вбесен. Защо ФБР се интересуваше от Джери Борис? Тази информация повдигаше много въпроси и беше сигнал за тревога.

Свали крака си от масата и стана. Закрачи из дневната, стиснал бележката в юмрук. Давайки му тази информация, Кат поставяше себе си в опасност. Иначе щеше да му я даде още в спалнята. Защо го бе направила?

Спря, приглади листа и го прочете отново. Разгневи се още повече. Защо не му бе казала името веднага, след като бе решила да му го разкрие? *Щях да се опитам да получа повече отговори от нея. Щях да настоявам да остане по-дълго.* Беше го направила с цел — да намери бележката, след като тя е напуснала Хоумленд.

— По дяволите! — изсъска.

Отиде до плота, грабна слушалката на телефона и набра вътрешния номер на Фюри. Мъжът вдигна на третото позвъняване.

— Фюри.

— В затруднение съм и се нуждая от помощ.

— Даркнес?

— Кой друг ще ти се обажда, за да ти каже това?

— Къде си?

— Вкъщи.

— Идвам веднага.

— Благодаря ти. — Затвори и възобнови краченето си из стаята.

Фюри трябва да бе тръгнал веднага, след като приключиха разговора, защото чукането по врата се чу много по-скоро от очакваното. Даркнес отвори рязко и пристъпи встрани, позволявайки на мъжа да влезе в дома му. Носът на Фюри пламна и той се обърна към него с несигурен поглед в очите.

— Какво?

— Трябва да отвориш прозорците.

— По дяволите.

— Правил си секс с агентката от ФБР. Не ни каза за това. Все още мога да я подуша. Миризмата е съвсем слаба, но я усещам.

— Дръж кучешкия си нос далеч от моите неща.

— Това ли е причината за разногласието, което си имал с нея?

— Дойде да ми помогнеш или да ме дразниш?

Фюри се въртна и приближи до дивана. Подуши и след това седна.

— Какво мога да направя?

Даркнес прекоси стаята и се настани върху масичката за кафе. Поколеба се, не бе сигурен откъде да започне и какво щеше да му помогне.

— Искаш ли тя да се върне?

Новия вид се намръщи.

— Мислиш, че си единственият мъж, който оставя една жена да си тръгне и после съжالياва за това? Да ти изброя ли имената, които ми идват на ум? Мога да ти напомня за историята ми с Ели.

— Спести ми го. Аз не съм като другите мъже.

— Глупости. Ти си се чифтосал с нея. Това казва всичко. Мислиш ли, че не съм си поставил за задача да наблюдавам какво се случва с теб? Не би я допуснал толкова близо до себе си, освен ако не си могъл да устоиш на желанието да бъдеш с нея. Смяташ, че си различен, но само някои мъже всъщност искат да бъдат зависими от една женска. Ние се борим срещу това. В природата на Видовете е.

— Глупости.

Фюри се подсмихна.

— Имаме проблеми с доверието. Трудно е да признаем, че се нуждаем или искаме някой достатъчно силно, че да рискуваме да ни заболи. Това е обща черта, която всички Видове споделят. Влюби ли се в нея? Искаш ли да я върнем обратно?

— Не.

Фюри не изглеждаше убеден.

Това ядоса Даркнес.

— Не искам тя да плати за това, че ми се е доверила.

— Наистина изпитваш чувства към нея.

— Възхищавам ѝ се и не искам да бъде наранена, защото рискува заради мен.

— Вече обсъждахме този въпрос. Няма да се обаждаме във ФБР и да питаме защо са изпратили агенти в Хоумленд. Те се държат така, сякаш нищо не се е случило и ние нямаме нищо против това. Занапред ще внимаваме повече, ще засилим процедурата с наблюдението пред камерите и ще правим по-мощни проверки, минавайки през няколко

източника. Не спираме да се обновяваме. Всичко, което можем да направим, е да се надяваме да им попречим да го сторят отново.

— Не ви казах всичко в офиса на Джъстис.

Фюри пое дълбоко дъх.

— Добре.

— Ето тук вече става опасно.

— По дяволите! — Фюри се наведе напред. — Слушам те.

— Искам да я защита. Това трябва да е ясно. Останах с впечатлението, че Кат може да загази сериозно и да си загуби работата.

— Разбрах.

— Мога ли да ти се доверя? Това може да причини напрежение в НСО. Моля те да запазим тази информация между нас. Не знам какво да правя.

Фюри присви очи.

— С други думи, молиш ме да укрия информация, която трябва да бъде споделена с останалите.

— Да.

Новия вид се облегна назад и въздъхна.

— Обичам НСО и ще направя всичко за Видовете, но има едно изключение. Това е моето семейство. То винаги е на първо място и над всичко. Ти попадаш в тази категория. Няма да предам доверието ти.

Даркнес се изправи и прекоси стаята, взе листа, който бе оставил на плотта, с написаното надолу. Върна се при Фюри и му го подаде. Мъжът взе бележката и я прочете. Пребледня.

Даркнес седна отново върху масичката за кафе.

— Кат намекна, че ѝ е било заповядано да търси един мъж в Хоумленд и да му помогне да избяга. Агентите, които тя разпозна при портите, може да са били изпратени със същото нареждане.

— Защо от ФБР искат Борис?

— Тя нямаше представа. Вярвам ѝ. Изглеждаше объркана, защото човекът, изпратил я тук, иска този мъж, но според нея нещата са на лична основа.

— Мислиш ли, че Борис е провалил някого от ФБР или знае нещо потенциално опасно за тях?

Даркнес сви рамене.

— Истинска дилема, нали?

— Меко казано. — Фюри се наведе напред и остави листа. — Кат ти има доверие, че няма да споделяш тази информация. Разбирам защо ми се обади. Разкъсваш се между нас и доверието, което ти е гласувала.

— Искам отново достъп до Борис.

— Защо?

— Той знае отговорите. Наясно е защо ФБР се интересува от него. Дай ми само един час с този мъж и няма да има нужда да намесваме хора, които може да навредят на Кат по някакъв начин. Официалните канали ще я поставят в опасност. Те не могат да се доберат до него и да узнаят, че тя ми е дала името му.

— Жената знае ли, че той е в Медицинския център? Нали направи няколко обиколки. Да не е успяла до го види?

— Не ѝ бе позволен достъп до мазето, където го държим и следях отблизо с кого разговаря. Разпитах ги, за да узная за какво е говорела и се опитах да разбера, защо наистина е била изпратена тук. Тя нито веднъж не попита за човеците, освен за ловците на половинки. Съншайн е обсъждала този въпрос с нея. Освен това, изобщо не е правила обиколка из Медицинския център. Два пъти проверих.

— Трябва да кажем на Джъстис.

— Той може да говори със сенатора и да го помоли да направи справка. Не, ти каза, че мога да ти имам доверие.

— Това е много повече от жената да загуби работата си. Изглежда Борис е по-голям проблем, отколкото си мислихме. Ами ако вътрешен човек от ФБР му е помагал в плановете му да изнудва НСО? Ние му плащаме много пари, за да намира други Видове. Трябва да разберем всичко, което можем, за да изключим подобна вероятност.

— Не знам достатъчно за Кат, за да съм наясно пред какви заплахи е изправена, но не искам да рискувам. Няма да позволя да плати, заради бележката, която е написала. Тя искаше да ми помогне.

Изпитвайки чувство на безсилие, Фюри отметна косата си назад.

— Добре. Искаш достъп до Борис?

— Да.

Фюри се изправи и закрачи из стаята.

— Днес ми докладваха за състоянието му. Не е достатъчно стабилен, за да напусне Хоумленд и да бъде прехвърлен във Фулър. — Спря и се вгледа в Даркнес. — Може да умре, ако не си внимателен.

Здравето му не е много добро, особено след последния ти разговор с него.

— Разбирам.

— Нямам нищо против смъртта му, но не ми се ще да обяснявам защо си покрит с кръвта му или защо съм ти позволил среща с него. И двамата ще отговаряме пред Джъстис. Разбираш ли?

— Ще му кажеш ли всичко?

— Не. — Фюри поклати глава. — С мълчанието си ще разбия сърцето му, но аз ти дадох дума.

— Той е най-добрият ти приятел.

— Ти си мой брат. — Той се поколеба. — Дори и да не признаваш връзката помежду ни, аз съм до теб, а това означава, че ще защитя и твоята женска.

— Тя не е моя.

Фюри сви рамене.

— Агентката е първата жена, за която си наистина загрижен и за която си готов да рискуваш. Длъжник съм ѝ за това.

— Тя не е моя — повтори Даркнес. — Придаваш прекалено голямо значение на този факт.

— Ще видим. Само имай предвид, че познаваме сенатор и можем да получим истинското ѝ име, ако не ти го е казала. Което означава, че можем да я намерим и да я върнем обратно.

— Защо да го правим?

— В случай че решението ти да я оставиш да си иде, е било грешка.

— Това беше най-доброто решение.

— За кого?

— И за двама ни.

— Хайде да отидем в Медицинския център.

— Имаш план?

Фюри поклати глава.

— Просто ще кажа, че искам да видя Борис, а ти ме придружаваш. Ще предложа на служителя от охраната почивка. — Новия вид се намръщи. — Може би няма да разполагаш с един час, но ще видим колко време можем да спечелим. Действай бързо и се опитай да не го убиваш.

— Ще се постарая.

— Знаеш, че ще ми бъдеш длъжник заради това, нали?

Даркнес стисна зъби.

— Какво искаш?

— Отговори.

Той кимна рязко. Времето, да говорят за миналото, бе дошло.

— След това.

— Разбира се.

ГЛАВА 13

Даркнес приближи към килията, в която държаха човека. Борис лежеше в болничното легло, апаратите, следящи състоянието му, не издаваха никакъв звук, тъй като мъжът спеше. Фюри остана близо до асансьора. Даркнес отключи вратата.

Борис се размърда.

— Време беше. Имам нужда от още морфин. Боли ме.

— Няма да получиш никаква помощ от мен.

Джери Борис отвори очи и с ужас се втренчи в Даркнес.

— ПОМОЩ!

Новия вид спря в края на леглото и студено се усмихна, от което кучешките му зъби се показаха.

— Никой не може да те чуе. Радвам се, че ме помниш, защото още не съм приключил с теб.

Ужасеният поглед на Борис трескаво се стрелна из стаята, вероятно търсеше офицера, който обикновено стоеше пред клетката му. Даркнес с лекота прочете по лицето му, щом мъжът осъзна, че там няма никой, който да му помогне. Сълзи напълниха очите на човека. Но Новия вид не изпита съжаление към него.

— Какво искаш?

Даркнес стисна страничната решетка на леглото и го разтърси леко. Мъжът се сви и опита да дръпне краката си възможно най-далеч.

— Да поговорим за ФБР.

Борис се задъха и кръвта се отече от лицето му.

— Не знам за какво говориш.

— Напротив. — Даркнес пусна решетката и заобиколи леглото. Погледът му изучаващо обходи всеки сантиметър от тялото на Джери Борис. — Бях разочарован от последния ни разговор.

— Казах ти истината. Онова момиче котка е точно там, където посочих. Трябваше да я намерите. Подкупих един от пазачите в имението и той потвърди, че е там и е жива.

— Не съм тук заради жената-подарък. — Новия вид посегна зад гърба си и извади пила за нокти, която бе затъкнал в колана си. Повдигна едната си ръка и прекара върха ѝ по нокътя на палеца си. — Бях разочарован, че си оцелял. — Замълча и огледа металния връх. — Никой тук не те харесва. Уверен съм, че нямаш приятели и във Фулър.

— Ще ме убиеш. — Гласът на Джери се пречупи. — Каза, че ако проговоря, няма да го направиш.

— Обещах, че няма, ако ми дадеш информацията, която искам и не излъгах.

— Казах ти истината! — Мъжът се дръпна и притисна тяло в страничната решетка, далеч от Даркнес. — Казах ти всичко, което знам.

— Не спомена ФБР. Бях доста зает от последния ни разговор, изрових и най-малките подробности за живота ти. Те изпратиха агенти, които се опитаха да отвлекат половинката на Тру. Спомняш си я, нали? Джени също не те харесва.

— Не знам, защо им е притрябвала.

Даркнес се спусна напред и сграбчи ръката на мъжа. Борис започна да се бори, но не успя да се освободи от хватката му.

— Какво ти казах, ако се опиташ да ме излъжеш?

— ПОМОООЩ! — изпищя отново Джери. Този пронизителен звук беше болезнен за острия слух на Новия вид.

Той използва върха на пилата, за да натисне точно под нокътя на показалеца на човека.

— Не мразиш ли мръсотията под ноктите си? Позволи ми да ти помогна. — И заби върха в нежната кожа.

Мъжът изпищя отново и се отпусна на леглото. Даркнес погледна към монитора, който показваше работата на сърцето, и видя как пулсът на човека се ускорява. Усмихна се и се наведе напред.

— Разкажи ми за ФБР, Борис.

Мъжът изплака.

— Сега съм в добро настроение. Искаш ли да ме видиш ядосан? Мога да извадя ноктите ти един по един, след което ще се прехвърля на пръстите на краката ти. — Отдръпна металната пила и пусна ръката на затворника, после изтри кървавия връх в чаршафа. — Или може би ще извадя едното от очите ти. Не че някога ще видиш дневна светлина,

там, където ще бъдеш изпратен, ако оцелееш след този разговор. Продължавай да ми говориш лъжи и определено няма да оживееш.

— Не знам за какво говориш.

Новия вид се засмя.

— Нека забавлението започне. Харесва ми да слушам как крещиш, дребосъко. — Той се наведе и сграбчи главата на мъжа. — Дясното или лявото око? Имаш ли си любимо? Аз не харесвам и двете, затова ще ти позволя сам да избереш. — Размаха острието под носа на Борис. — Погледни ме добре, човеко. Смяташ ли, че няма да го направя? Вече не ми е забавно.

Пот изби по челото на мъжа, а очите му се изпълниха с паника.

— Моля те, не го прави.

— Искам да ми кажеш всичко. Вече знам някои подробности — блъфтира Даркнес. Наклони пилата и прокара върха ѝ по бузата на мъжа, надолу покрай устата му. — Излъжи ме веднъж и ще загубиш нещо. Ще бъде много болезнено. Щях да си донеса нож, но ти не заслужаваш да бъдеш нарязан толкова бързо. Искам да почувстваш всичко, което правя с теб.

Джери Борис отново изплака.

— Какво искаш да знаеш?

— Искам името или имената на контактите ти във ФБР. Искам да знам защо ги е грижа за теб. Искам всичко, с подробности. Защо някой би искал да те спаси от нас? Между другото, този им план се провали. Няма спасение за теб, Борис.

Мъжът преглътна. Даркнес притисна върха на пилата в кожата на Борис и го поряза по брадичката. Джери извика.

Даркнес спря.

— Говори!

— Зет ми — изтърси той. — Робърт Мейсън. Бях женен за сестра му. Той се опитва да ми помогне.

— Защо?

Джери сграбчи китката на Даркнес, но не успя да избута инструмента далеч от лицето си. Опитът му бе безполезен, тъй като човекът бе прекалено слаб. Въпреки това усилието му разгневи Новия вид. Той пусна главата на мъжа и натисна два от пръстите му, докато усети как костите изпукаха и се счупиха. Джери изпищя и пусна китката на Даркнес.

— Не ме докосвай отново! — предупреди го Новия вид. — Виждал съм с какво си играеш, когато си сам. Продължавай да говориш и не спирай, докато не съм чул достатъчно. В противен случай, ще избода едното от очите ти.

— Робърт знаеше, че съм работил за вас — заговори бързо Джери. — И знаеше какво се случи, докато бях директор на Хоумленд. Той изпрати агенти да арестуват Джени Шийвър, защото му казах, че е лъжлива кучка, която се опитва да помогне на Новите видове да ме уволнят от Фулър. Казах му, че НСО са недоволни от мен, защото исках да докажа, че са некомпетентни да управляват Хоумленд. — Той си пое дълбоко дъх. — Предупредих го, че вие задници, ще направите така, че да изчезна. И така стана, но той знае, че съм тук.

Даркнес намали натиска на пилата срещу лицето на мъжа.

— Продължавай.

— Не знам какво друго искаш да ти кажа. Робърт е от семейството. Той ще направи всичко по силите си, за да ми помогне. Знае, че вие копелета такива, сте ми ядосани.

— Ти ни изнудваше за кървави пари срещу информацията, къде се държат наши хора. Вината е твоя.

— Длъжници сте ми! — Мъжът притисна осакатените си пръсти към гърдите си.

Даркнес изръмжа.

— Заслужаваш смърт, заради това, което си направил. Позволил си Видове да страдат ненужно, докато си си играел игричките и се опита да прехвърлиш вината върху жена, която само искаше да помогне да спасим моя вид. Това те прави жалък боклук.

— Робърт ще ме измъкне. Той ще поиска от федерален съдия заповед да ме предадете под негова юрисдикция.

Даркнес се изправи.

— Това ще е просто лист хартия тук. Вашите закони не важат при нас.

— Той ще ме измъкне. Знае къде се намира Фулър. Аз му казах.

Тази новина подразни Новия вид. Мекото ръмжене на Фюри му подсказа, че е чул разговора им.

— Жалко, че няма да бъдеш изпратен там, след като приключи с теб. — Той се спусна и сграбчи Борис за шията. Изкушаваше се да му пречупи врата. Едно натискане и завъртане, и щеше да сложи край на

живота му. Но можеше да се нуждае от повече информация по-късно. Затова затегна хватката си достатъчно, колкото да спре притока на въздух и видя как лицето на мъжа промени цвета си и очите му се изцъклиха.

— Даркнес, стига! — каза Фюри тихо, но Новия вид чу предупреждението.

Минаха няколко секунди преди Даркнес да освободи мъжа и да отстъпи.

— Помисли си още по този въпрос. Ще се върна. Искам повече информация. — Вдигна пилата за нокти пред лицето му, за да напомни на идиота какво го чака. — Следващия път ще донеса клеци. Не се нуждаеш от нокти, нито от клепачи, ако нямаш очи. Или ще донеса комплект за шиене. Мога да практикувам шевовете си върху теб.

Борис изплака и тялото му се разтресе. Даркнес излезе от килията и заключи вратата. Обърна се и прекоси стаята. Фюри стоеше до асансьора, скръстил ръце пред гърдите си. Той не каза нищо, докато пъхаше ключа, за да отвори обезопасения асансьор. Те влязоха и изчакаха вратите да се затворят.

— Щеше ли наистина да го убиеш?

— Не. Просто исках да си го мисли.

— Подуших кръвта му.

— Нищо лошо не е станало, само малко порязване. Но му счупих два от пръстите. Той ме хвана, така че и аз му отвърнах. Имаме име и каква е връзката. Трябва да разберем всичко за Робърт Мейсън.

— Ако започнем да го проучваме по обичайните канали, за него това ще е знак за тревога. Сред болничния персонал ще се разпространи мълвата за нови наранявания на Борис, и съм сигурен, че човекът ще протестира срещу това, което си му направил. Свекърът на Джъстис може би ще успее да получи информация, без да буди каквито и да е подозрения. Джъстис, така или иначе, ще разбере.

Даркнес обмисляше думите му, докато напускаха Медицинския център. Фюри бе изпратил един офицер долу, за да продължи да охранява Борис.

— Мога да кажа, че съм се отбил да проверя как е човекът и съм узнал името. Няма да намесваме Кат в това.

— Предположих, че така ще кажеш. — Фюри спря до джипа. — Хайде сега да отидем да говорим с Джъстис. По-добре да чуе за

малкото ни посещение от нас, преди охраната да го уведоми.

Даркнес се настани на пасажерското място.

— Само не забравяй, че не трябва да намесваш Кат.

— Ще поискаме и имената на всички агенти, които работят с Мейсън. Така поне ще разберем истинското име на приятелката ти. Мисля, че сенаторът ще се съгласи с това, тъй като този Мейсън може да се окаже заплаха за НСО, ако се опита да измъкне зет си.

— Тя не ми е приятелка. — Той погледна към Фюри. — Ще караш ли или ще ме дразниш?

Фюри запали двигателя.

— Мислиш ли, че Мейсън е помагал на Борис в плана му за изнудване?

— Не знам, но сърдечната му честота бе твърде висока. Наложил се да прекратя разпита, иначе можеше да получи сърдечен удар. Този мъж не е в добро физическо състояние. Ще се върна по-късно, когато се стабилизира. Засега получих информацията, която ми бе така нужна.

— Имаме име. — Фюри въздъхна. — Това е добре.

Даркнес мълчаливо се съгласи. Мейсън би следвало да заема по-висок пост във ФБР, след като даваше заповеди на Кат. Надяваше се да могат да получат снимки на агентите, работещи с него. В противен случай щеше да се наложи да гадае, когато видеше списъка с имената.

Пътуването до дома на Джъстис бе кратко. Фюри паркира до бордюра, изключи двигателя и се поколеба.

— Може би трябва да го извикаме отвън.

— Джеси ще иска да узнае какво става, нали трябва да се свържем с баща ѝ.

— Съгласен съм. — Фюри се измъкна от колата — Да вървим.

Даркнес го последва до входната врата и натисна звънеца. Джеси отвори и им се усмихна.

— Здравейте. Не ви очаквах. Влезте. Джъстис говори по телефона, но ще приключи след няколко минути. — Покани ги да влязат.

Даркнес огледа уютния хол. Снимки на щастливо съчетаната двойка украсяваха всяка стена. Мястото миришеше на прясно изпечени курабийки и омайващия аромат на споделен секс. Погледът му обходи Джеси, забеляза леко намачканата ѝ рокля и разрошената ѝ

коса. Опита се да скрие усмивката си. Младата жена забеляза погледа му и повдигна вежди.

— Не ме съди — прошепна. — Той имаше тежък ден и исках да направя нещо хубаво за него. Знам, че можеш да помиришеш това, което сме правили, но не е нужно да го показваш толкова очевидно. Вие, необвързаните мъже, сте твърде любопитни. Фюри не прави така.

— Защото съм по-умен — подсмихна се Фюри. — И имам половинка, която ме посреща на вратата, когато денят ми е бил лош. Няма да сядаме на дивана. Моят нос ми казва къде сте споделили секс.

— Не позволявай на носа ти да ти каже нещо друго. Ясно ли е? Да идем в трапезарията. Току-що опекох курабийки. Трябва да подготвя доста за утре.

— Какво е утре? — Даркнес дръпна един стол и седна до масата.

— Вечерта ще летим до Резервата. Ще прекараме няколко дни в Дивата зона. Джъстис се нуждае от почивка и аз настоях да си вземе няколко дни отпуск. Ще се изненадате колко приятелски са настроени местните жители, когато им занесете овесени курабийки. Много ги обичат. — Усмихна се. — Искате ли малко? Имам предвид дузина. Знам колко много ядете, вие момчета. Прекарах целия ден в кухнята. Превръщам се в домакиня. Това е плашещо.

Фюри се засмя.

— Аз ще го замествам, докато сте на кратката си ваканция. Ти си най-доброто за него, Джеси.

— Този телефон е непрекъснато прилепен към ухото му, освен ако не е под душа, гол с мен, или спи. — Посочи с пръст към Фюри. — По-добре не се обаждай, освен ако не е наистина спешно, господинчо. Сериозно ти говоря. Искам той да се отпусне. Има нужда да се забавлява, без да чува лоши новини.

— Обещавам.

— След това е ваш ред. Вие с Ели се нуждате от няколко дни усамотение. Аз ще съм бавачка. Ели каза, че почти не се прибираш у дома и че си се бил с друг мъж. — Погледна първо единия, после и другия. — Надявам се, че вие двамата вече сте се разбрали.

— Работим по въпроса — увери я Фюри.

— Добре. — Джеси се обърна и отиде в кухнята. — Няма да питам.

— Ти си добра жена — извика подир нея Фюри.

— Няма нужда да ми се подмазваш. Казах, че ще бъда бавачка. Обичам децата. — Тя се върна с чиния, пълна с курабийки и я сложи на масата. — Ето, хапнете. Ще извикам Джъстис. Вече съм профи в подлъгването му далеч от телефона. — Джеси се отправи към домашния офис на Джъстис.

Фюри се ухили на Даркнес. В отговор, той му се намръщи.

— Какво?

— Трябва да видиш изражението на лицето си. Продължаваш да се взираш във всичко.

— Не съм бил в дома на Джъстис, откакто Джеси се премести тук.

— Нито пък си влизал в моя. Ето така изглежда дома на една съчетана двойка. Нещо по-различно ли очакваше?

— Не бях сигурен какво да очаквам.

— Моят изглежда по същия начин, но с много играчки. Те на практика извират от кутиите, в които се очаква да бъдат държани. Трябва да се научиш да гледаш къде стъпваш. В противен случай псуваш често от болка, а детето ти повтаря всяка дума. За щастие, Ели има чувство за хумор.

— Ще позволиш на Джеси да бъде бавачка?

Фюри кимна.

— Тя го прави всеки път, когато с Ели искаме да останем насаме. Децата могат да прекъсват секса. Салвейшън го прави често. Затова сме благодарни за помощта ѝ.

— Имаш ѝ доверие?

Фюри присви очи.

— Да, разбира се. Бих помолил и теб да гледаш сина ми от време на време, но ти не искаш да имаш нищо общо с нас.

— Ще ми повериш детето си?

— Той е твой племенник. — Фюри се облегна назад в стола си. — Естествено, че ще го направя.

— Не знам нищо за децата.

— Ще се научиш. Салвейшън е доста трудно дете, но и ще трябва да го държиш изкъсо. Бърз е и е склонен да намира неприятностите. — Фюри се подсмихна. — Днес, след като го оставих, се опитал да скочи от покрива на къщата ни. Преди месец посетихме Тами и Валиант и той видя как синът им скочи от една греда на тавана

право върху дивана. Нобъл е цяла напаст с тези негови нокти, катери се навсякъде.

Това разтревожи Даркнес.

— Салвейшън добре ли е?

— Качих се горе при него и му обясних разликите между кучешкия и котешкия вид. Ели ми се обади — бях наблизно. Отишла до тоалетната и той само това чакал, изхвърчал през вратата като стрела. Открила го на покрива. Имахме разговор с него за това как може да нарани майка си, ако го направи отново. Тя беше готова да се опита да го хване.

Даркнес трепна.

— Той би могъл да я нарани.

— Знам — отвърна Фюри сериозно. — За нея е трудно да се справя с едно дете от Видовете. Трябваше да спре да се боричка с него, след като я насини лошо. Той не може да осъзнае колко е силен. Аз съм често на работа, а на него започва да му става скучно. Някои от приятелите ми наминават да помагат. Водят го в парка да тичат и да играят. Би било хубаво, ако има чичо, който да го извежда и да си играе с него, когато съм зает.

— Не съм годен да се грижа за дете. — Даркнес се намръщи. — Той не може да научи нищо добро от мен.

— Няма да знаем със сигурност, ако не опиташ. Може само да ти бъде от опит, ако някога имаш деца.

— Това няма да стане.

Фюри поклати глава.

— Каза мъжът, който е обсебен от една жена.

— Не съм.

Фюри изсумтя.

— Джъстис идва.

Даркнес обърна глава, острият му слух долови леки стъпки.

— Джеси е с него.

— Започва се — промърмори Фюри. — Да се надяваме, че не е ядосан.

— Защо трябва да бъда? — Джъстис влезе в трапезарията, хванал Джеси за ръка. — Какво сте направили вие двамата? Не виждам кръв по кокалчетата на юмруците ви.

* * *

— Така, това е в общи линии — обяви Кат. — Той не е подходящ за мен във всяко отношение.

Миси намаза с масло препечените филийки и сложи по една във всяка чиния. После се обърна и постави чиниите на масата в трапезарията.

— Ти, така или иначе, би имала проблеми с който и да е нормален мъж. Мога да разбера защо си била привлечена от Нов вид.

— Аз не го разбирам.

Миси седна.

— Яж си закуската!

— Много си властна днес.

— Раздразнителна съм. Не спяхме достатъчно и освен това малко ти завиждам. Мъжете, които се интересуват от мен, са противни типове. Когато разберат с какво си изкарвам прехраната, моментално предполагат, че съм един вид порнозвезда или секс маниак. Единственият секс, който правя, е този, измислен от въображението ми.

— Ти чу ли тази част, в която споменах, че никога няма да се видим отново? Новия вид е побъркан на тема контрол.

— Ти плашиш мъжете, затова се нуждаеш от силен и властен мъж.

Кат поднесе препечената филийка към устата си и отхапа. Сдъвка залька и преглътна.

— Той е много повече от това.

— Казва жената, която накара последното си гадже да плаче от безсилие.

— Той не беше мекушав. В крайна сметка опита да се наложи.

— Човекът те подкрепяше през цялото време, докато не му каза да върви по дяволите, ако си мисли, че ще напуснеш работата си, за да го направиш щастлив. Тогава дойдоха сълзите и многото цветя, които той ти изпрати. Аз бях тази, която трябваше да се подписва за тях и да чете картичките, предназначени за теб, тъй като ти бе твърде погълната от работата си, за да се прибереш. Трябва ли да ти напомням и за молбите, които последваха?

— Въпреки това проблемите щяха да останат същите. Направих му услуга, като не отговарях на обажданията му. Беше прекалено обсебващ.

— Все пак успя да му стъпиш на шията. Нека си го кажем честно.

— Джейсън беше страхотен човек.

— Да. Той беше прекалено добър, все пак. На теб ти трябва някой по-твърд, отколкото си ти, а такива мъже се намират трудно. Не си най-лесният човек за сближаване. Имаш нужда от някой, който няма да ти позволи да го държиш емоционално настрана.

— Е, Даркнес знае всичко за издигането на стени и за държането на хората надалеч. Мога да вземам уроци от него.

— Точно така. Той те е накарал да изпитваш чувства, които ти не желаш. Именно това ти трябва. И двамата сте твърдоглави и упорити. Звучи ми като перфектния партньор.

— Не искам да говоря за това. Казах повече от достатъчно снощи.

— Значи си стигнала до етапа *отричам, че този мъж е всичко за мен?*

— Млъкни!

Миси хвърли коричка хляб по приятелката си.

— Все още ли си гневна? Наистина трябва да се направи нещо с тази кухня, и аз няма да го направя сама? Какво мислиш за чупенето на шкафове?

— Не съм в настроение.

— Трябва да се отървем от тези боклуци.

— След това ще трябва да поставим нови.

— Правилно — въздъхна Миси.

— Би следвало да наемем някой да го направи.

— Ти можеш да си позволиш това, но аз не мога. Делим всичко на половина, нали помниш? Съжалявам. Надявам се новата поредица, над която работя, да стане бестселър. Готварската печка е едно от нещата, които трябва да сменим първо. Омръзна ми да паля горелките на тези котлони.

— Ще се справиш.

— Аз съм една незначителна авторка, но поне мога да си плащам сметките. Защо ли напуснах постоянната си работа?

— Тъй като и двете имаме вяра, че си отлична писателка. Дай си повече време.

Миси избърса устата си със салфетка.

— Трябва да се обадиш в Хоумленд и да говориш с този Даркнес. Изглеждаш нещастна, а едва вчера си тръгна от там. Признай, че си хлътнала по него.

— Беше просто страхотен секс.

— Точно така. — Миси завъртя очи. — Сякаш никога преди не си срещала секси мъже по време на работа и си рискувала задника си за всеки един от тях. — Тя се изправи. — Самозалъгвай се, но не забравяй с кого говориш. Мен не можеш да ме измамиш.

— Познавам го съвсем отскоро.

Миси изплакна чинията си, обърна се и се облегна на плота.

— Понякога просто знаеш кога е правилно. Вярвам в това. По дяволите, изкарвам си прехраната като пиша книги по този въпрос. Изливам сърцето си в моите истории и се надявам, че ще срещна някой мъж, който ще ме накара да изпитвам чувства. Любовта е объркваща и ужасяваща, Кат. Не е нужно мъжът да бъде твой тип или някой, който можеш да тъпчеш. Само след година ще бъдеш нещастна. Виждала съм го да се случва преди. За първи път срещаш мъж, който не можеш да контролираш, който не се превива пред силната ти воля, и те кара да поемаш рискове, които никога преди не би предприела. Използвай тази твоя интелигентност и се осъзнай бързо, защото нека да си го кажем, ти си много влюбена в него. Това е мъжът. Последвай го.

— Не. Той не ме иска. Заяви го съвсем ясно.

— И ти не го искаш, съответно. И двамата сте глупави. Това е първият път, в който виждам да губиш контрол, Кат. Има причина за това. Ти наистина чувстваш нещо към него и това ужасно те плаши. Мисля, че животът се готви да ти зашлеви плесница. А сега, аз съм тук, и те предизвиквам на тепиха. Баам! — Миси се усмихна широко. — Ударът изпълнен!

— Прекарваш твърде много време с измислени герои.

— Наистина ли си помисли, че ще те ударя? Стига бе! Ще ми сриташ задника набързо.

— Никога не бих те ударила.

— Защото знаеш, че не мога да се бия и не би ти било забавно да удряш някой, който просто лежи и пици. Не бъди такава страхливка и

се обади на Даркнес. Ако аз бях дълбоко влюбена в някой мъж, ти досега да си ме смъмрила жестоко, че съм твърде страхлива, за да му дам шанс.

— Той не иска връзка.

— Какъв е твоят девиз? О, да. Лошите неща просто се случват. Справи се с това. Никой от вас двамата не си търси партньор, но въпреки това той те закова. Сама каза, че избягва всички жени и не е правил секс от доста дълго време. Прекъснал е монашеския си живот само заради теб.

— Монашески?

— Религиозен ли е? — Миси кимна.

— Не мисля.

— Точно. Не е могъл да ти устои. Ако той е толкова студен и се контролира, както казваш, това е нещо голямо. Ти си робот, когато става дума за твоята работа и си нарушила правилата. Това е голямо. Огромно! — Младата жена се отблъсна от плота. — Престани да се правиш на глупачка и го последвай. Двамата сте перфектната двойка.

— Ще си помисля.

— Направи го. Отивам да пиша. Извикай ме, ако решиш да унищожаваш нещо. И аз имам своите разочарования, които трябва да излея по някакъв начин.

— Добре ли си? — Кат се завъртя на стола и се вгледа в приятелката си.

Миси спря до вратата.

— Не проваляй нещо, което би могло да бъде хубаво. Бих убила за шанса да срещна мъж, който да ме подлудява и който да ме накара да чувствам това, което си мисля, че ти чувстваш. Стигнала съм дотам, да наблюдавам как живеят другите хора чрез книгите и от моя прозорец. Едната от нас заслужава щастие. Направи всичко възможно, положи максимални усилия за този мъж. Животът е твърде кратък и съжалението е най-лошото чувство, с което може да живееш.

— Мислиш за Крис.

Миси се натъжи.

— Да. Винаги го правя. Имах шанс, но го загубих. Той нямаше да се премести в Ню Йорк, ако не бях твърдо решила да завърша колеж, преди да се омъжа. И какво направих с моята диплома? Нищо. Той и съпругата му имат четвърто дете вече.

— Откъде знаеш?

— Потърсих в интернет. Трябва да видиш милите семейни снимки. Те изглеждат истински щастливи. Можеше аз да съм тази, обвила ръка около него. Но вместо това имам куче и коте.

— И мен също.

Приятелката ѝ се усмихна.

— Знам, но независимо от това, което си мисли тъпият ти шеф, няма да го правя с теб. — Настроението ѝ помръкна. — Моят сексуален живот е свързан само с един вибратор. Знам, че „работещите на батерии гаджета“ не оставят дрехите си на пода и не пръцкат в съня си, но съм готова, всеки ден от седмицата, да понеса всички недостатъци, които притежава реалният мъж, отколкото да съм толкова самотна. Не можеш да решиш този проблем вместо мен.

— Разбирам.

— Знам. Така че, последвай този мъж, Кат. Дори с риск сърцето ти да бъде разбито. Поне опитай. Аз бих го направила.

— Не мога да щурмувам портите на Хоумленд и няма да бъда допусната отново вътре. Даркнес даде ясно да се разбере това.

— Обади му се, за да го дразниш. Не му позволявай да те пренебрегва. Накарай го да страда.

— Ще си помисля.

— Направи го. — Миси излезе и се запъти по коридора към кабинета си.

Кат затвори очи и въздъхна.

— По дяволите! — Даркнес ѝ липсваше, но гордостта ѝ щеше да пострада, ако се опиташе да му се обади.

ГЛАВА 14

Джъстис затвори телефона и се взря в Даркнес. Повдигна листа хартия, на който току-що бе писал, и му го подаде.

— Това е списък с имената, които бащата на Джеси е успял да получи. Обадил се е на доста хора, които му дължат услуга. Ще ни изпрати адреса, ако съумееш да разпознаеш името ѝ. Не е могъл да получи възрастта или описанието им, но е в състояние да измъкне няколко досиета, без да буди подозрение. Това са всички, които Мейсън командва.

Даркнес пое листа и зачете имената. Едно го накара да спре. Останалите съвсем не се доближаваха. Отново прочете деветото име поред.

— Това трябва да е тя. Катрина Пъркинс.

— Сигурен ли си?

Даркнес вдигна поглед от списъка.

— Тя каза, че всички я наричат Кат. С буквата К. Катрина може да бъде съкратено до Кат. Използва името Катрин Декър, за да влезе в Хоумленд. Нали запазват първите си имена, близки до истинските, когато са под прикритие? Тим ми го каза. Правят го, защото това привлича вниманието им по-лесно, когато ги повикаш.

— Съгласен съм. — Джъстис взе мобилния си телефон и набра нещо на екрана. — Ще отнеме няколко минути.

— Искам да изпратим четири екипа, за да я доведат обратно тук.

Джъстис остави телефона.

— Защо искаш тази женска да се върне обратно? Ти беше този, който твърдеше, че трябва да я пуснем да си отиде.

— Цялата информация, която получихме за Робърт Мейсън ме тревожи. Бил е прехвърлян седем пъти за четири години. Но се задържал на този пост. Вярвам, че е имало причина за това. Четохте досието му. Не е поискал да бъде преназначен на друго място. Напълно е възможно да е работел с Борис. Имали са възможност да се срещат лично, без никой да разбере за срещите им.

— Не са открити никакви банкови записи, показващи връзка между Мейсън и парите, които преведохме във фалшивата сметка на Борис. Мейсън изглежда чист.

— Няма и да има. Той е умен мъж, който хваща грешките на другите, и така изкарва прехраната си. Изпрати агенти след половинката на Тру, а после възложи мисия на Кат.

— Все още не сме сигурни защо я е изпратил?

— Знам — отвърна кратко Даркнес.

— Предполагаш, че е търсил информация за Джери Борис. Съгласен съм. Те са свързани чрез сестра му.

— Досега трябва да е разбрал, че се ровим в миналото му. Не искам да преследва Кат, за да ѝ запуши устата. Борис се опита да вкара Джени в капан. Мейсън може да направи същото с Кат. Изглежда тези мъже нямат нищо против да се крият зад жени, позволявайки им да поемат вината за техните престъпления.

— Искаш да я подложиш на разпит?

Планът му не беше такъв, но Даркнес само повдигна вежди.

— Тя може да знае отговорите, които ни трябва.

— Разбирам. Ще изчакаме досието ѝ, за да сме сигурни, че тя е правилната жена. Последното, от което се нуждаем, е да доведем погрешната.

— Разпореди се екипите да се подготвят.

— Два трябва да са достатъчни.

— Искам четири.

Джъстис се намръщи.

— Мислиш, че тази жена е толкова опасна?

— Вярвам, че Мейсън е. Той има агенти, които я следят. Може да заповяда да я арестуват или да я изпрати някъде на мисия. Или да наеме някой да я убие.

— Това е възможно само ако той наистина работи с Джери Борис. Изобщо не харесвам този човек. Не успя ли да намериш друга връзка между тях, освен семейната, докато беше в Медицинския център?

— Той показва признаци на голям стрес. Не исках да го убия. Ти ме помоли да го оставя жив.

— Прочетох последното медицинско заключение. Счупил си му два пръста и си го порязал.

— Само малко.

Джъстис се облегна назад и въздъхна дълбоко.

— Трябвало е да присъства и лекар, щом си искал да продължиш да го разпитваш.

— Направено е. — Той нямаше намерението да се извинява.

Лидерът на Новите видове се взря в него, без да мигне. Даркнес отвърна на погледа му.

— Фюри се чувства виновен. Наясно си с това, нали?

— Няма причина. Защо повдигаш този въпрос?

— Той те заведе при Борис. Имам усещането, че си използвал тази вина, за да го накараш да се съгласи. И това не ми харесва.

Даркнес се изправи.

— Не съм използвал емоциите му, за да го принудя да прави нещо. Обясних му защо искам да поговоря с Борис и той се съгласи.

Джъстис също стана прав.

— Фюри е предубеден, що се отнася до теб. И двамата сме наясно с това, дори той да не го осъзнава. Семейството е много важно, особено когато става дума за споделена кръв. Което е много рядко. Не го използвай отново.

Даркнес стисна зъби.

— Отговори на въпросите му, Даркнес. Дължиш му толкова много.

— Смятам да го направя.

Джъстис седна.

— Добре. Отиди и го направи сега, докато чакаме досието да пристигне. Ще се свържа с теб веднага щом дойде и ще накарам Тим да подготви четири екипа.

— Не искам Тим там.

— Тогава Трей може да ги ръководи.

— Аз ще ги водя.

Джъстис не успя да прикрие изненадата си.

— Ти не обичаш да напускаш територията на НСО.

— Ще направя изключение. Настоявам да бъда назначен за ръководител на операцията по връщането на Кат.

Лидерът на Видовете го изглежда с преценяващ поглед.

— Разбирам. Чудесно. Трябва да проведе няколко разговора.

Даркнес излезе от кабинета на Джъстис, но не и от сградата. Той потърси Фюри. Новия вид говореше по телефона, когато той отвори вратата, но махна на Даркнес да влезе. Минута по-късно приключи разговора.

— Какво каза Джъстис?

— Изненадан съм, че не ти се е обадил, веднага след като излязох.

— Говорихме вече. Разбра ли истинското име на жената?

— Вярвам, че съм. Джъстис поиска от сенатора да набави досието ѝ, за да се уверим. Той се съгласи аз да отида с четири екипа и да я върна обратно. Само чакаме потвърждение, че името и лицето съвпадат.

— Радвам се. Тя ще бъде в по-голяма безопасност тук, в Хоумленд.

Даркнес се поколеба. Лоши спомени завладяха съзнанието му.

— Нейното име беше Галина. Бе привлекателна жена в началото на тридесетте.

Фюри се намръщи.

— Това истинското име на Кат ли е?

— Не. — Даркнес въздъхна. — Тя беше жената, наета да дойде в лагера, когато братята ми... — Замълча. — Нашите братя бяха отведени, след като ни взеха от Мерикъл Индъстрис.

Фюри преглътна, мускулите на гърлото му се стегнаха.

— Продължавай.

— Тя беше висока, русокоса, с красиви светлозелени очи. Не знам дали това е истинското ѝ име, но тя беше толкова изплашена, че можех да подуша страха ѝ. Доведоха я до мястото, където ме бяха оковали с вериги. Единият от пазачите ги махна, извади пистолета си и го насочи към главата ѝ. Каза ѝ да се захваща за работа или ще я застреля. Оставиха я там, с мен. Не знаех какво да мисля.

— Била е затворничка?

— Така повярвах. Жената падна на колене и започна да ме моли да не я убивам. Аз не бях окован. Всички ние имахме нашийници с експлозивни около вратовете си. Когато пристигнахме, те хвърлиха един през оградата, за да покажат какво ще ни се случи, ако напуснем периметъра. Секунда, след като мина маркираната линия, нашийникът се взриви. Използваха друг около врата на куче, за да ни демонстрират,

че може да бъде детониран от отговарящия само с натискането на едно копче. Кучето беше дребно и не остана почти нищо от него. Ето защо не бяха необходими никакви вериги. Знаехме, че бягството е напълно невъзможно. Нашийниците се кодираха на всеки шест часа и без парола, те се взривяваха автоматично, така че нямаше как да отстраним охраната. Мъжът, отговарящ за кода, не беше в нашия лагер, но цялото място беше под видеонаблюдение.

Фюри мрачно се взираше в него.

— Много ли ти е трудно да говориш за това? Наистина бих искал да чуя цялата история, но не желая да страдаш.

Даркнес поклати глава.

— Жената бе наета да прави секс с мен. Не исках да се докосвам до нея, но тя се разплака и ми каза, че ще убият нея и семейството ѝ, ако не изпълни задълженията си. Отхвърлянето означаваше смърт. Закле се, че има две малки деца, които са в плен и че на млади години е правила секс за пари. Заради това са я отвлели и са я довели в лагера.

Фюри кимна, но не коментира.

— Фактът, че е била принудена, не можеше да ме накара да я докосвам, но почувствах жал към нея. Тя ме умоляваше и сваляше дрехите си, докато ми разказваше за децата си. Според нейните думи, те били пеленачета. Не я нападнах. Просто стоях там, когато започна да ме гали. Не бях имал жена повече от година. Тя разкопча панталоните ми и аз откликнах на докосването ѝ. Тогава за първи път жена сложи устни върху пениса ми.

Фюри се размърда в стола.

— Разбирам. Това е нещо, което и аз не мога да пренебрегна.

Думите му не накараха Даркнес да се почувства по-малко виновен.

— Не се възпротивявах, когато я водеха при мен на всеки няколко дена. Вече ме бяха обучили как да причинявам болка. Тя беше там да ме научи как да съблазнявам жените, за да получа информация. Това и, според нея, да ми помогне да поддържам нивото на агресията си ниско, тъй като бях най-доминиращият от мъжете. Нашите братя получаваха заповеди от мен.

Фюри отвори уста, сякаш искаше да попита нещо, но размисли и я затвори.

— Те изглеждаха като мен и теб. Всички ние много си приличахме, но аз бях най-високият и най-агресивният. Принуждаваха ни да се обучаваме заедно и да се бием. Моите рефлексии бяха по-бързи и успявах да усвоя бойните умения по-лесно. Никой от хората не смееше да влиза в двубой с мен. Страхуваха се, че ще ги убия.

— Тази жена споделяше ли секс и с нашите братя?

— На тях им водеха други жени, никога едни и същи и не толкова често. Галина бе определена само за мен. Вярвам, че искаха да изградя връзка с нея. — Той замълча за момент. — Е, получи се.

— Би било естествено.

На Даркнес му се искаше да е толкова лесно.

— Започнахме да обмисляме план как да спасим малките и да освободим братята ми от лагера. Тя бе настанена в друг лагер — там, където беше разположен мъжът, отговарящ за нашето наблюдение. Разказа ми за палатката и за многото монитори, които бе видяла. Пазачите се отнасяха небрежно към нея, тъй като беше жена. Започнах да я уча как да се бие. Вътре в палатката, в която ме държаха, нямаше камери. Бях безразсъден в желанието си да спася децата ѝ, колкото беше и тя. Това беше нейният план и тя настояваше, че можем да го направим.

— Нещата не са се развили добре. — Фюри се наведе напред.

— Още по-лошо. — Даркнес сведе поглед и се взря в ръцете си, които почиваха в скута му. Болка стегна гърдите му, но той не трепна под любопитния поглед на другия мъж. — Хората, отговорни за нас, ни принуждаваха да убиваме други човешки същества. Те не бяха американски войници, но ги възприемаха като заплаха. Това оказваше влияние върху всички нас. Бяха ни дали други номера, от едно до четири. Аз бях номер едно. Докато бяхме в Мерикул мечтаехме да убием хората, които ни държаха в плен и онези, които ни нараняваха, но там беше различно. Те бяха непознати. Не знаехме какви са били техните престъпления и защо бяхме принудени да ги убием. Получихме заповед за мисия, ограничена във времето — ако не се върнем в лагера, нашияниците щяха да се взривят. Изпратиха с нас и хора, които да активират нашияниците, ако се отклоним от заданието.

Ръцете на Фюри, върху бюрото, се свиха в юмруци и той побърза да ги скрие отдолу.

— Трябва да е било ужасно.

— Така беше. Това ни разкъсваше отвътре. Номер четири беше по-чувствителен от другите. Колебаеше се по време на убийствата. Опитвахме се да го покриваме и да го подкрепяме. Той израсна психически нестабилен, но ние успяхме да крием това от хората. Номер две имаше проблеми с гнева. Наслаждаваше се на убийствата твърде много. Във всяко човешко същество виждаше враг. Стараехме се да прикриваме този му недостатък. Три беше като теб, Фюри. — Усмихна се на мил спомен, появил се в съзнанието. — Ти ми напомняш на него.

— Как?

— Той беше много разумен. Дори и ядосан, забелязваше най-малките подробности. Внимателно обмисляше нещата, преди да действа. — Даркнес се засмя. — Подкрепяше ме непрекъснато, и го правеше по начин, който предизвикваше моето възхищение. Много умен, и винаги ми беше опора. С него бяхме най-близки. Разговаряхме често и обсъждахме другите двама, работихме с него в екип, за да прикрием недостатъците им. Той можеше да ме накара да се смея. Имаше невероятно чувство за хумор. — Изправи се и отиде до малкия хладилник. — Може ли?

— Обслужвай се.

Той извади сода, отвори я и пи. Не можеше повече да седи на едно място, закрачи из стаята, за да избегне съсредоточения поглед на Фюри. Не знаеше как да разкаже останалата част от историята. Столът изскърца и Фюри застана пред него.

— Просто продължавай да говориш. Искам да чуя всичко.

Даркнес остави напитката.

— Не мисля, че ще искаш да имаш нещо общо с мен, след като чуеш останалото.

— Давай, изпробвай ме.

— Имах доверие на Галина. Открих се изцяло се пред нея, споделяхме си. Тя каза, че ме обича и аз се почувствах силно свързан с тази жена. Разказах ѝ за моите страхове. Чакахме човек на име Дарвин Хавингс да напусне нейния лагер. Той винаги беше придружаван от много пазачи и охраната намаляваше, когато него го нямаше. Това щеше да ѝ даде реален шанс да се доближи до мъжа, който ни наблюдаваше и да го принуди да ѝ даде кода за отключване на нашияници. Тогава щяхме да премахнем всички пазачи в нашия

лагер и да отидем в нейния. Даде ми подробни указания за това, как да я намерим. Беше само на няколко километра от нас. Смятахме да откраднем автомобилите им. Тя каза, че може да шофира и имаше приятели, които биха могли да ни скрият. Останалото щяхме да го измислим по-късно.

Фюри стоеше близо до него и го наблюдаваше.

— Хавингс планираше да напусне лагера след четири дни. Тогава щяхме да осъществим бягството. Галина беше успяла да научи точното време, каза, че подслушала някои от личната му охрана как правели планове. Всички ние бяхме развълнувани. Нямахме никаква представа какво ни очаква във външния свят, но бяхме готови да разберем. Трябваше да бъде по-добре, отколкото да се върнем в Мерикул или да останем там и да ни принуждават да убиваме. Тя напусна леглото ми, за да се върне в нейния лагер, тогава дойде заповед, че през нощта ще нападнем друга група от хора. Никой не трябвало да остане жив.

— Нещата са се развили зле — предположи Фюри.

— Там нямаше мъже. — Даркнес стисна зъби и пое дълбоко въздух, за да се успокои. — Само жени и децата им.

Фюри залитна леко.

— Било е убий или ще умреш.

— Тези жени и деца крещяха, когато влязохме в техния лагер, трепереха и плачеха. Ние ги ужасявахме. Те не бяха въоръжени, дори не направиха опит да вземат малкото оръжия, които имаше там, за да се защитят. Бяха твърде уплашени и шокирани от вида ни. Щеше да бъде истинско клане. Ние отказахме и си тръгнахме. Хората, които ни придружаваха, ни заповядаха да се върнем. Не им обърнахме никакво внимание.

Фюри не скри облекчението, което изпита и Даркнес не го обвиняваше за това. Следващата емоция, която се изписа на лицето му, бе ярост.

— Убили са братята ни за наказание.

Даркнес успя само да кимне. Така бе по-лесно. По-добре Фюри да си мисли, че те са умрели по добра причина.

— Искане ми се да бе толкова просто. — Пое си дълбоко дъх. — Седни! — Последва собствения си съвет и се настани на стола от другата страна на бюрото.

Фюри също седна.

— Кажи ми останалото.

— Върнахме се обратно в нашия лагер и човекът, отговарящ за нас беше бесен. С радост бих го убил с голи ръце. Заповяда ни да се върнем, но ние отказахме. Стояхме там строени в редица, както ни бяха учили, на метър и половина един от друг. Този човек нареди на онзи с устройството, което контролираше нашите ници, да направи крачка напред и го взе от него. Каза, че ще взриви нашите ници, ако не извършим убийствата. Останахме на място. Номер четири умря мигновено.

Фюри пребледня, но кимна. Не каза нищо.

— Трети знаеше, че е негов ред. Не се опита да бяга. Нямаше къде да отиде. Атаката ни нямаше да се увенчае с успех, дванадесет пазачи бяха насочили оръжията си срещу нас, готови да открият огън, ако помръднем. Взривиха го.

— Може да спреш. Виждам, че е твърде трудно за теб. Разбрах всичко.

Буцата, предизвикана от емоциите, заседнала на гърлото на Даркнес, едва не го задуши.

— Не, нищо не си разбрал. Втори не загина по този начин. Аз го убих.

Фюри пребледня още повече.

— Защо?

— Втори изрева от ярост и каза на човека, че ще се върне в онзи лагер и ще разкъса хората. Нуждаеше се от мишена, към която да насочи гнева си. Виждах го в очите му. Гледката как братята ни умират, унищожи и последната капка здрав разум, която притежаваше. Той вече не беше мъжът, когото познавах. Човекът, отговарящ за нас, се засмя и каза, че е знаел, че имаме точка на пречупване. Нареди ни да се върнем в лагера и да убием жените и децата. Можех да усетя желанието за кръвопролитие на Втори. Реагирах мигновено, след като отговорникът ни обърна гръб, за да разговаря с подчинените си, поздравявайки ги за успеха. Хвърлих се върху Две и му счупих врата.

Фюри затвори очи и Даркнес извърна поглед. Не можеше да вини мъжа, че не иска да го гледа повече. Наведе глава и се втренчи в ръцете си — същите, които бяха убили брат му.

— Даркнес, погледни ме.

Той с мъка повдигна глава и задържа погледа на другия мъж. В очите на Фюри имаше сълзи, но не и омраза.

— Много съжалявам — каза дрезгаво Фюри.

— Аз също.

— Бих постъпил по същия начин. Не си могъл да му позволиш да посегне на невинните.

— Има и още. Не бързай да ме съжаляваш.

— Нищо не може да бъде по-лошо.

— Отговарящият за нас беше разярен и започна да проклина. Аз се върнах на мястото си в редицата. Мислех, че ще взриви нашийника ми или ще нареди на пазачите да ме застрелят. Бях готов да умра. Бях загубил братята си и мъката беше непоносима. Никога преди не съм усещал такава болка.

— Чувствам я заедно с теб.

Даркнес го погледна в очите.

— Върнаха ме в палатката. Не разбихах защо ме оставиха да живея, докато половин час по-късно, отговорникът ни, заедно с шестима пазачи, вкараха вътре Галина. Видях я и знаех, че това е наказанието. Имаха намерение да я убият пред очите ми, за да ме накарат да страдам още повече.

— Мамка му! — Фюри посегна и с пръсти изтри сълзите си, които заплашваха да потекат.

— Извиних ѝ се. Тя щеше да умре, заради моите действия. Помислих си, че ако ги нападна, те ще ме убият, а тя ще остане жива. Напрегнах се, готов да направя точно това.

Фюри пое дълбоко въздух.

— Така или иначе, може би са щели да я убият.

— Тя се изсмя, Фюри. Каза ми, че трябва да ѝ се извиня за всичките пъти, в които е трябвало да се преструва, че се наслаждава на моето докосване, макар да съм я отвращавал. В началото вярвах, че това са само думи, за да спечели повече време, но тя продължи да говори. Лъгала ме е през цялото време. Всичко е било една голяма лъжа. Работела за тях, за пари. Наистина имала деца, но веднага след раждането им ги дала за осиновяване, тъй като не ставала за майка. Стоях там зашеметен, докато ме порицаваше колко съм глупав, и докато ми обясняваше как е споделила всичко, което ѝ бях казал за Дарвин Хавингс. Знаели са, че имаме недостатъци и тя била наета, за

да спечели доверието ми и да ги открие. Бяха ни изпратили в онзи лагер, знаейки, че вътре има само жени и деца, за да разберат дали бихме станали оръжията, които искаха от нас да бъдем. Провалихме се.

Фюри изръмжа.

Даркнес сведе поглед към ръцете си.

— Бяха й казали, че тестът е приключил, програмата се закрива и че ще ме убият. Дарвин Хавингс й обещава, че може да гледа как умирам и тя бе дошла да види това. Изрази разочарованието си, че не е станала свидетел на смъртта на братята ни. — Погледна отново другия мъж в очите. — Дарвин Хавингс влезе в палатката и й събщи, че е уволнена. Няма намерени да й позволи да продаде информацията за експеримента, в който е взела участие и че никога не би се доверил на една курва да спазва думата си. Той ме погледна и каза, че това е жена, която няма нищо против да убия. Оставиха я насаме с мен.

— Ти си я убил. — Тонът на Фюри беше мек.

Даркнес не трепна.

— Направих го. Тя извади нож и ме нападна. Можех да я осакатя, без да причинявам смъртта й. Но не го направих. Опита се да ме прободне в сърцето, но аз бях по-бърз. Стана за секунди. Бяха ни обучили да убиваме ефикасно. Направих го безболезнено и бързо.

— Заслужавала е да страда — прошепна Фюри.

Даркнес кимна в съгласие.

— Все пак ме беше грижа за нея. Дори и тогава, след като научих какво беше направила. Доверих й се, бях допуснал тази фатална грешка. Това костваше живота на нашите братя. — Той се изправи. — Съжалявам. — Обърна се и се запъти към вратата.

Когато опита да я отвори, ръката на Фюри се стрелна и го спря. Даркнес се обърна и погледна в очите мъжа, застанал на сантиметри от него.

— Искаш да се биеш ли? Няма да ти отвърна. В края на краищата съм заслужил боя.

Фюри го изненада, като го хвана и го дръпна към себе си. Помисли си, че ще го стисне за гърлото, но другият мъж просто обви ръце около него. И тогава осъзна, че го прегръща. Колебливо вдигна ръце, но не знаеше какво да прави и къде да ги сложи. Мъжете не прегръщаха други мъже. Поне доколкото той знаеше.

— Ти си мой брат — заяви Фюри. — Не искам да те удрям и не искам да ти причинявам повече болка. Твърде дълго носиш това бреме. Стига толкова. Забрави!

Той се отпусна.

— Не мога.

— Иска ми се да бях там с теб.

— Радвам се, че не беше.

— Прегърни ме и ти.

Даркнес все още се колебаеше.

Фюри бавно го пусна и отстъпи крачка назад.

— Не можеш да ме накараш да те намразя и със сигурност няма да те обвинявам заради това, което се е случило. Да се довериш на друг не е престъпление. Вината е на тази жена. Ти си по-добър мъж от мен, защото аз щях да я накарам да страда. Разбираш ли?

— Ти никога не би навредил на жена.

Фюри се наведе и се взря право в очите му.

— В този случай щях да го направя. Бил си много по-милостив, отколкото щях да бъда аз. Нямах представа какви убийствените мисли се въртяха в главата ми, когато Ели размаза кръвта от комплекта инструменти по ръцете ми, докато лежах безпомощен на пода. Добре че бях парализиран. Казах ти, че я отвлякох, за да ѝ навредя. В онзи момент не бях готов да я убия, но разплатата щеше да е ужасна, ако влечението ми към нея не ме бе спряло. Галина е била причината нашите братя да бъдат убити заради един глупав тест и пари. — Дишането му се учести. — Бил си по-милостив, Даркнес. Повярвай ми.

— Значи и в това съм се провалил. Трябваше да предприема по-жестоко отмъщение за братята ни.

Фюри стисна ръката му.

— Не казвай това никога повече. Просто заявих, че не виждам нещата по този начин, макар ти да вярваш, че трябва да бъдеш наказан за действията си. Не си разочаровал нито тях, нито мен. Направил си всичко възможно, за да ги запазиш живи и да оцелеят. За смъртта им са виновни онези хора. Няма лош начин да излезете живи от там, според онова, което ми каза. Тестът е бил обречен да се провали, щом са вярвали, че могат да пречупят волята ни и ние да станем покорни.

— Не мисля, че трябва да бъде наказан, но за мен няма нито прошка, нито спасение. Част от мен умря заедно с нашите братя и жената.

— Ти спасяваш животи, Даркнес. Фокусирай се върху това. Помогна ни да намерим жената-подарък. Днес я спасихме.

— Какво е състоянието ѝ? — Не беше чул тази новина.

— Учудващо добро. — Фюри направи гримаса. — Изглежда хората са се отнасяли с нея като с домашен любимец.

— Не е била сексуално малтретирана?

— Не сме наясно, докладите все още постъпват. Не искаме да я притискаме до стената с въпросите си, докато не получим всички доклади. Макар че, медиците са я прегледали и тя е в много добро здравословно състояние. Няма външни признаци за насилие или белези, които да покажат, че е била сериозно наранена в миналото.

— Добре.

— Но има един проблем, който не очаквахме.

— Какъв?

Фюри се поколеба.

— Тя не бе доволна да види други Видове. Има някаква травма в миналото ѝ, включваща мъж. Не разполагаме с информация все още, но нека да кажем, че Джейд я накара да реагира — изсъска срещу него и беше ужасена.

— Това не е добре.

— Не. Трябваше да възложим на човек да остане с нея. Такава беше молбата ѝ.

— Триша?

Фюри се поколеба.

— Един от мъжките членове на работната група.

— Това не ми харесва.

— И на нас, но искаме да остане спокойна, докато се установи в Хоумленд. Трябва да спечелим доверието ѝ. Тя се чувства по-сигурна в негово присъствие и това е най-важното.

— Хванахте ли хората, които са я държали в плен?

— Все още не. Извън страната са. Но пленихме мъжете, които са били назначени да я пазят и да я държат затворена.

— Искаш ли да ги разпитам?

— Погрижили сме се за това. Искам да си дадеш почивка, Даркнес. Остави миналото зад гърба си и гледай напред, в бъдещето.

Даркнес не знаеше какво да каже.

— Кат не е Галина.

— Тя дойде тук под фалшив претекст.

— Те не си приличат. Кат остави бележка, в която ни предупреди за връзката между Борис и Мейсън. Сигурен съм, че шефът ѝ не е искал да направи това.

— Може да е инсценировка, за да спечели доверието ми.

— Или може би е избрала да бъде лоялна към теб.

— Никоя жена не би го направила.

Фюри се подсмихна.

— Не всички човешки жени са безсърдечни. Ели е добър пример за това.

— Тя е специална.

— Навярно твоята Кат също.

— Тя. Не. Е. Моя!

Фюри пусна ръката му.

— Грижа те е за нея, независимо дали си склонен да си го признаеш или не. Искаш да я защитаваш. Тя е обучен агент. Може да се справи сама, ако е в опасност, но ти няма да оставиш това на случайността. Искаш я тук, където можеш да бъдеш сигурен, че нищо лошо няма да ѝ се случи. Мисля, че част от теб просто иска да я види отново.

— Мейсън може да нареди да я убият, за да предпази собствения си задник. Той я изпрати тук да намери Борис. Това би трябвало да е нарушаване на някои от техните закони. Тя може да свидетелства срещу него.

Фюри кимна.

— Вярно е. — Отдръпна се от вратата.

Даркнес я отвори.

— Прибирам се у дома. Ще си взема душ, докато чакам да дойде досието. Веднага, след като самоличността на Кат се потвърди, поемам ръководството на екипите, които ще отидат да я доведат тук.

— Братко?

Даркнес бавно се обърна.

— Какво?

— Има много неща, които не знаем един за друг, но възнамерявам това да се промени. Няма да ме държиш повече далеч от себе си. Ясно ли е?

— По-добре всичко да остане така, както беше досега.

— Няма да стане. Двамата с Ели ще те поканим на вечеря съвсем скоро. И ще продължаваме да те каним, докато не приемеш. — Ъгълчетата на устата му се извиха нагоре. — Мога да бъда много досаден.

Даркнес изръмжа приглушено. Това му прозвуча по-скоро като заплаха, отколкото като покана.

— Познавам те достатъчно добре, за да кажа, че говориш глупости, за да не признаеш привързаността си към Кат. Отричането е загуба на време, но съжалението никога не изчезва. Получаваш втори шанс, когато тя се върне в Хоумленд.

— Нямам намерение да прекарвам времето си с нея. Просто искам да я доведе на безопасно място. — Той излезе от офиса.

— Никога не съм мислил, че си глупак — извика след него Фюри.

Даркнес спря и се обърна гневно към другия мъж.

— Чу ме. Тя може да бъде единственият ти шанс за щастие. Бъди умен и признай пред себе си тази възможност.

Даркнес се завъртя преди да успее да каже нещо, за което щеше да съжалява. Фюри не разбираше. Мъжът имаше добри намерения, но той никога нямаше да бъде от Видовете, които си вземат половинка. Не беше подходящ за жена. Нямаше сърце. То беше унищожено много отдавна.

ГЛАВА 15

— Кат!

Младата жена стреснато се надигна, събудена от разтревожения тон на Миси. Протегна ръка към нощното шкафче, напипа дръжката и рязко отвори чекмеджето. Почувства пистолета под дланта си и бързо го грабна.

— Черни джипове току-що спряха в двата края на улицата и я блокираха — с още по-тих глас съобщи Миси. — Гледах през прозореца и ги видях. Шегувах се за проклетите бисквитки.

Кат отметна завивките.

— Това няма да е екипът за борба с тероризма. Те използват микробуси. — Претърколи се от леглото. — Черни ли каза?

— Да. И без никакви светлини. Просто стоят там и никой не излиза от тях.

Кат различи силуета на приятелката си близо до вратата.

— Мислиш ли, че са те видели?

— Не. Опитвах се да прочистя ума си преди лягане. Понякога онова готино парче — мъжът, живеещ надолу по улицата — излиза да тича по това време. И точно тогава ги видях да спират. Станах от леглото, за да ги огледам по-добре. Има по два джипа на всеки край, паркирани един до друг, за да блокират пътя. Смяташ ли, че са тук, за да те арестуват? Това са други агенти, нали?

Кат заобиколи покрай приятелката си и излезе в коридора.

— Искам да се качиш на тавана и да се скриеш. Остави Бъч и Гюс в стаята, за да не издадат скривалището ти. И затвори вратата да не избягат.

— Няма да те оставя сама. — Миси я последва по коридора.

Кат приближи до прозореца, раздалечи с дулото на пистолета завесите на сантиметър една от друга и надникна навън. Успя ясно да види едната страна на улицата. Там стояха два тъмни джипа. Вратите им бяха затворени, фаровете не светеха. Огледа много старателно превозните средства.

— Не мисля, че са от ФБР.

— От Федералната агенция за борба с наркотиците може би? Казах ти, че онова момче, четири къщи по-надолу, ми прилича на такъв, дето пуши трева. Може би си отглежда растенията сам и сега са дошли да претърсят къщата му.

— Не. — Кат имаше лошо предчувствие. Внимателно пусна завесата и се обърна. — Качвай се на тавана. Не се шегувам. Знаеш скривалището, за което ти говоря. Не излизай оттам за нищо на света, освен ако не ти дам зелена светлина.

— Обзалагам се, че те не са тук заради нас.

Кат я хвана за ръката.

— Агенцията за борба с наркотиците не използва черни джипове със затъмнени стъкла, нито пък подобна тактика. — До слуха ѝ достигна някакъв шум и Кат надникна отново навън. Вратите на джиповете бяха отворени и мъже, облечени в черно, включително и каски, излизаха от тях. Видя бял надпис върху гърдите им и автоматите, които държаха в ръцете си.

— Това е НСО.

— Сигурна ли си?

— Идват за мен. Закарай задника си на тавана.

— Защо го правят?

Кат избута Миси, насочвайки я към скрития вход за тавана. Спря пред вратата на спалнята на приятелката си и погледна вътре. Завесите бяха отворени и в стаята влизаше достатъчно светлина от уличните лампи, за да се увери, че кучето и котката все още спяха върху леглото.

— Не знам защо са тук, но не е за добро. Скрий се! Не искам да се замесваш в тази каша.

— Страх ме е.

— Нямам време за спорове.

Натисна панела на стената и той се отвори. Миси се поколеба.

— Може би трябва да оставиш оръжието или по-добре се скрий заедно с мен.

— Не. — Тя побутна приятелката си вътре. — Мърдай!

Миси изтича нагоре по стълбите, босите ѝ крака стъпваха безшумно по килима. Кат затвори панела и избута масата пред него. Защо НСО беше тук? Във всеки случай не и на гости. Бяха в пълно

бойно снаряжение и готови да нападнат къщата ѝ посред нощ. Това я вбеси.

Втурна се в стаята си, взе шишенце с парфюм от тоалетката и отново излезе в коридора. Пръсна няколко пъти, докато се предвижваше към края му. Даркнес ѝ бе казал, че парфюмът пречи на обонянието им. Надяваше се, че така ще прикрие следите от аромата на Миси.

От долния етаж се чу приглушен звук и младата жена стисна зъби, спирайки на върха на стълбите. Пое си дълбоко дъх и погледна надолу. Там беше тъмно, но първите няколко стъпала изскърцаха. Леко присви лакът и отново зачака. Сърцето ѝ блъскаше силно, докато махаше предпазителя на пистолета, после стисна оръжието здраво с двете си ръце. Мъжете мислеха, че ще я изненадат, но явно те бяха тези, които щяха да бъдат хванати неподготвени.

Дървените стъпала изскърцаха отново и Кат натисна с лакът ключа на лампата. Стълбището и коридора на долния етаж се обляха в светлина. Прицели се в първия, който попадна в полезрението ѝ, когато надникна иззад стената на горната площадка, докато по-голяма част от тялото ѝ остана скрито зад нея.

— Не мърдай, задник! — Надяваше да звучи толкова ядосано, колкото се чувстваше.

Мъжът в пълна бойна екипировка спря, лицето му бе скрито зад защитния визьор на каската. Кат коригира целта си, насочвайки се към областта на шията му. Други двама стояха зад него, и те вдигнаха оръжията си, като се опитаха да я вземат на мушка.

— Направи още една стъпка и ще те застрелям! Какво търсите в къщата ми? Какво иска НСО от мен?

Прозвуча силно ръмжене и се появи четвърти мъж. Облечените му в ръкавици ръце стиснаха цевите на вдигнатите пушки и ги натиснаха надолу да сочат към пода. Визьорът му беше вдигнат, колкото да се взре в жената.

— Не стреляйте в нея!

Тя познаваше този глас.

— Това ли е начинът да ми дойдеш на гости, Даркнес? — попита, без да сваля оръжието си. — Какво става?

Новия вид пусна дулата, посегна и свали каската си, за да погледне нагоре към жената.

— Престани да се целиш в Трей.

— Проникваш в къщата ми и имаш наглостта да ми даваш заповеди? — Кат се отдръпна леко от стената, като се постара по-голяма част от тялото ѝ да остане прикрито. — Не. Защо си дошъл?

— Трябва да поговорим.

— Звънецът на входната ми врата работи. Телефонът ми също. Чувал ли си някога за съществуването на тези неща?

— Остави пистолета, Кат.

— Не. Обясни ми защо доведе щурмови екип в къщата ми. Дойде да ме арестуваш ли? Това не е територия на НСО. Вашите глупости не важат тук. Искаш ме? Вземете заповед и изпратете истински ченгета да ми закопчат задника. Няма да се дам доброволно.

Даркнес се намръщи.

— Моля те, поне насочи пистолета към мен. Караш Трей да се поти. Мога да го помириша.

Тя погледна към мъжа, в който се целеше.

— Добре. Кажи му да отстъпи.

Кат наведе дулото на оръжието си леко надолу, така че мъжът да се почувства в безопасност да се движи. Той отстъпи две крачки, обърна се и изчезна от погледа ѝ. Промърмори нещо под носа си, но беше толкова тихо, че тя не можа да го чуе. Даркнес кимна и останалите двама го последваха.

— Може ли да се кача? — Новия вид пристъпи крачка напред.

— Не. — Кат се прицели в бедрото му. Щеше да ѝ е неприятно да го простреля, но това не означаваше, че няма да го направи, ако не ѝ оставеше никакъв избор. — Какво става? Защо си тук, за да ме арестуваш ли?

— Какво те кара да мислиш така?

Тя наклони глава и повдигна вежди.

— Сериозно ли? Дойде с четири джипа, пълни с момчетата от вашата работна група и проникна в къщата ми, сякаш съм някакъв опасен престъпник. И очакваш от мен да ти повярвам?

— Не видяхме никакви камери.

— Няма такива. Имам куче и котка. Те ме предупредиха, че става нещо. — Това беше лъжа, но не искаше да споменава за Миси. И двете животинчета спяха. Бъч бе ужасно куче пазач. Беше страхливец и

спеше като мъртъв, когато си легнеш. Ако бе буден щеше да бъде до смърт натрапниците. — Какви са обвиненията?

— Трябва да дойдеш в Хоумленд с мен.

— Не.

Новия вид направи още една крачка и стисна парапета.

— Свали оръжието!

— Започвай да говориш или се разкарай, Даркнес. Не си дошъл само за да си говорим глупости. За твоя информация, хората използват телефони за тази работа в наши дни. Не съм направила нищо лошо, освен че казах твърде много. Ти ми нареди да напусна и аз си тръгнах. Разделихме се в добри отношения.

— Може би си в опасност.

— Имаш предвид от групата тежковъоръжени мъже, които доведе в моята къща? Ако претърсват дома ми, тук няма второ стълбище и прозорците на този етаж са залепнали от боята. Последният собственик беше мъряч, а аз никога не намерих време да ги разлепя. Това се отразява чудесно на отоплението и на климатизацията, и е едно от нещата в тази къща, което работи добре. Кажете им да не се опитват да се промъкват зад гърба ми. Няма да успеят. Също така страшно ще се ядосам, ако наранят моите домашни любимци.

— Заповядах им да се оттеглят и не сме дошли да ти причиняваме болка.

— Много мило от твоя страна. Какъв беше планът? Да ме хванете, докато спя? — Изобщо не й хареса, че можеха да направят точно това, ако Миси нямаше тези странни навици за борба с безсънието си.

— Ти си в опасност.

— Без майтап. — Стисна оръжието по-здраво. — Ти ме постави в нея.

— Не е от нас. Дойдохме, за да се уверим, че си в безопасност и да те отведем обратно в Хоумленд, където нашата защита е много по-добра.

— Кой ме застрашава тогава? Умирам от любопитство да разбера.

— Робърт Мейсън е шурей на Джери Борис. Това е връзката между тях. Твоят шеф е брат на покойната съпруга на Борис.

— Добре. Кой е Джери Борис? Какъв е проблемът с него?

— Ще ти кажа, ако свалиш оръжието.

Младата жена знаеше, че искането му е разумно.

— Добре, но ти оставаш на мястото си, иначе ще го насоча отново, ясна ли съм? Ще те прострелям в крака. — Кат свали оръжието надолу до тялото си, но беше готова да го вдигне, ако Новия вид се опиташе да се втурне нагоре по стълбите. Тя не му вярваше вече и се чувстваше обидена. — Говори!

— Джери Борис е бил директор на Хоумленд, когато са го отворили за първи път.

— Мислех, че той не е Нов вид.

— Човек е. В началото ние не ръководихме Хоумленд. Правеха го хората, докато ние не поехме властта.

Тази информация не ѝ беше известна.

— Добре. Продължавай.

— Борис беше отстранен. Той не харесва Видовете и създаваше проблеми на някои от тях.

— Съдейки по думите ти тази работа не е била точно за него. Значи сте го арестували, защото е задник?

— Беше му предложено да ръководи затвора Фулър.

Тя си спомни, че шефът ѝ беше споменал за това място.

— Какво е това?

— Мястото, където изпращаме хората, които са ни навредили. Повечето от тях са бивши служители на Мерикъл, които успяхме да хванем. Борис беше добър за тази работа, тъй като трябваше да отговаря само за човеците. Някой беше решил, че това е перфектното място за него. Това беше политически ход, за да е сигурно, че ще си държи езика зад зъбите.

— Схванах. Не може да се оплаче пред пресата, ако все още технически се води на работа. Защо онези гадняри не са в обикновен затвор?

— Вашата съдебна система е погрешна.

Кат не можеше да го отрече.

— Продължавай.

— Това е дълга история.

— И нощта няма да стане по-млада, нито пък пистолета в ръката ми ще стане по-лек.

Даркнес изръмжа.

— Да не си посмял. Ти си този, който проникна в дома ми.

— Борис е имал достъп до компютърната ни система в Хоумленд, без ние да знаем, и е използвал информацията от „горещата линия“, която създадохме за намирането на изгубени Видове. Някои от тях са били отвлечени от лабораториите на Мерикъл след първото нападение. То е било излъчено по телевизията и е послужило на другите човеци като предупреждение, което им е позволило да избягат и да вземат Видове със себе си. Ние издирваме тези, които са били отвлечени. Той е събирал информацията от „горещата линия“, проверявал е нейната достоверност и след това е изтривал съобщенията. Принуждаваше НСО да му плаща, за да получи местата, където държат липсващите Видове.

— Това е абсолютно откачено.

Даркнес сложи крак на първото стъпало.

— Идвам.

Кат вдигна пистолета.

— Остани там, където си.

Новия вид отстъпи.

— Научихме това, което прави, след като се опита да накара един човек, да поеме вината за престъпленията му. Беше арестуван и затворен в Хоумленд.

— Разбрах. Значи Мейсън иска да го освободи, защото са роднини. Това е толкова непрофесионално. Ама че задник!

— Вярваме, че Робърт Мейсън е работил с Джери Борис. Това е възможно, защото е бил наясно с дейността му и използва позицията си във ФБР, за да го защити. Жената, на която Борис се опита да прехвърли вината, се намираше в Хоумленд и агенти на ФБР се опитаха да я отведат. Тя беше единственият човек, който можеше да идентифицира Борис визуално. Тогава той използваше фалшиво име.

Кат никога не бе харесвала шефа си и нямаше високо мнение за него. Да чуе, че може да се е занимавал с нещо толкова подло, не я изненада.

— Мейсън наистина има проблеми, когато става въпрос за Новите видове.

— Той може да те нарани.

Тя поклати глава.

— Няма начин.

— С какви заповеди те изпрати в Хоумленд?

Младата жена се замисли дали да отговори, но тя вярваше на Даркнес. Шефът ѝ беше лош човек.

— Искаше информация и трябваше да потърся Джери Борис. Подозирах, че е на лична основа. Представи нещата така, сякаш вие сте банда главорези, които отвлечат невинни хора, дрогирате и изнасилвате жените.

Даркнес зяпна изумен.

— Не вярвам на това. Но ми беше заповядано да дойда, така че реших да се възползвам по най-добрия начин — да се позабавлявам, да се отпусна, а и ми харесва да преподавам. Изобщо не направих опит да търся Джери Борис, нито да изровя някаква мръсотия за НСО.

— Какво написа в доклада си? — Той изглеждаше ядосан.

— Не съм го предала. Освен това Мейсън не знае, че съм напуснала Хоумленд. Все още не съм готова да се занимавам с него. Възнамерявах да отида в понеделник и да напиша колко отегчително е било всичко. — Тя сви рамене. — Знаеш, че никога не съм напускала къщата за гости, освен да преподавам и че не научих нищо важно. Мейсън ще побеснее, но той ме нарича чифт цици и си мисли, че го правя с момичета. Не е от любимите ми хора.

— Правиш го с момичета?

— Мисли си, че съм лесбийка. Няма нужда да ти казвам, че не съм. Много се надявам всичко това да го провали. Не знам как е получил поста си. Той е един вид инструмент на някой друг, но заповедите са си заповеди. Изпратиха ме в Хоумленд. Трябваше да отида. Как разбра, че съм от ФБР.

— Фалшивата ти самоличност не беше съвършена. Нашите мъже не са допуснали грешка. Казах ти го, за да те накарам да си мислиш, че сме повярвали на историята ти.

— Разбираемо е. Трябвало е да вярвам, че вие ми вярвате. Добре изиграна игра. Все пак ми подхвърли няколко намека.

— Ти също го направи. — Той кихна.

— Добре ли си?

— Усещам мириса на парфюм. Това ме дразни.

— Съквартирантката ми си пръсна малко преди да излезе порано. — Взряха се един в друг. — Не бях съгласна със заповедите, с

които ме изпратиха там. Мейсън е задник.

— Защо?

— Трябва да чуеш неговата теория за кучетата. Нямам намерение да я повтарям. Беше достатъчно лошо, когато я чух за първи път, особено след като самата аз имам куче. Предполагам, че е пропуснал обучението по чувствителност.

— Шефът ти може да поиска да те нарани, за да те накара да мълчиш, след като се разбере, че знаем за връзката му с Борис.

— Той изпрати и други агенти също. Какво мислиш? Че ще се превърне в нинджа убиец и ще ликвидира всички ни? Останалите не стигнаха много далеч, но смятам, че са имали заповеди, подобни на моите. Мейсън няма да опита да затвори устите на толкова много агенти.

Даркнес обърна глава и прошепна нещо, което тя не можа да чуе. Ръката ѝ стисна по-здраво пистолета. Намръщи се, когато Новия вид отново се обърна към нея.

— Твоят екип става нетърпелив ли? Защо не им кажеш да напуснат къщата ми? Предлагам ти следващия път да се обадиш, ако искаш да говориш с мен, вместо да вършиш подобни глупости. Това е оскърбително.

Някъде зад нея се счупи стъкло и тя се завъртя стреснато. Погледът ѝ долови движение и младата жена се дръпна назад. Даркнес скочи, движеше по-бързо, отколкото зрението ѝ можеше да проследи. Сграбчи я и изтръгна пистолета от ръката ѝ. Оръжието тупна шумно на пода, Новия вид я вдигна на ръце и я притисна обратно към стената.

— Ах, ти кучи син!

— Предупредих те, че мога да го направя. Не е моя вината, че си забравила — не е необходимо да стъпвам на всяко стъпало, за да те достигна.

— Пусни ме! — Стисна го здраво за раменете.

— Ще те отведе в Хоумленд, Кат. Всичко ще бъде по-лесно, ако просто изпълняваш.

— Нищо, свързано с теб, не е просто, Даркнес.

— Знам. Искам да съм сигурен, че си в безопасност. Взимам те със себе си и ще те държа там толкова дълго, колкото преценя, че е необходимо.

— Мейсън няма да тръгне да ме преследва. Ще бъде твърде зает да защитава собствения си задник, ако всичко, което каза, е истина. Аз трябва да отида на работа в понеделник.

— Може да работиш за НСО.

— И да правя какво?

Той сви рамене.

— Ще измислим нещо.

— Не можете да компенсирате годините, които вече съм вложила в работата, нито обезщетенията за пенсия. Знаеш ли дори какво е това?

Новия вид се наведе.

— Спри!

Тя изви вежди.

— Моля?

— Държиш се предизвикателно и се опитваш да ме вбесиш.

— Ти доведе щурмови отряд в къщата ми. — Наведе се по-близо до него, носовете им почти се докоснаха. — Вече съм много ядосана.

Той изръмжа и устните му се разтвориха.

— Кат! — Това беше предупреждение.

Тя погледна надолу и видя зъбите му. Това ѝ напомни за нещата, които бяха споделили и колко много ѝ бе липсвал. Би могъл да изпрати някой друг да я вземе, но беше дошъл лично. Това трябваше да означава нещо. Усещането от допира на телата им не можеше да бъде пренебрегнато и от двамата. В този момент Кат напълно разбра връзката между любов и омраза. Ненавиждаше начина, по който беше постъпил, но беше щастлива да го види отново.

Вдигна поглед и се взря в очите му.

— Сексът няма да ме направи по-сговорчива да дойда с теб.

Новия вид си пое рязко дъх, не успя да скрие изненадата си от нейните думи.

— Кой е казал, че се опитвам да те съблазня?

— Приковал си ме към стената и издаваш еротични звуци. — Тя вдигна крака и ги обви около кръста му. Кобурът на пистолета, прикрепен на бедрото му, се заби в кожата ѝ, така че тя намести крака си по-високо и склучи глезени зад гърба му. — Можеше просто да ми се обадиш, ако си искал да ме чукаш отново. — Пусна раменете му и стисна в юмрук косата му. Дръпна рязко главата му нагоре и настрани, тъй като той не очакваше тя да го направи. Младата жена притисна

носа си срещу гърлото му и вдиша. — Какъв афтършейв използваш? Ухае много хубаво.

Новия вид се напрегна, но не се отдръпна.

— Това е просто моята миризма.

Кат се усмихна при звука на гласа му, който се беше задълбочил.

— Как беше онова, което ми каза? А, да. Миришеш толкова хубаво, че мога просто да те изям.

Ръцете му върху хълбоците ѝ отпуснаха хватката си, плъзнаха се към дупето ѝ и здраво го стиснаха в шепи. Притисна я плътно до стената и дори през слоевете дрехи, тя усети ерекцията му срещу влажната си сърцевина.

— Кат, недей!

— Мислех си, че никога повече не искаш да ме видиш? — Прокара върха на езика си по кожата му и спря точно под меката част на ухото му. — Носиш ли белезници, господин Контрол? — Гризна го по ухото. — Контролирай това! — Дланите ѝ зашариха по тялото му, докъдето можеше да достигне.

Гърдите му започнаха да вибрират, пръстите му се свиха. От гърлото му излезе дълбоко ръмжене, опита се да дръпне глава настрана. Младата жена притисна свободната си ръка към другата страна на лицето му и задържа главата му да не мърда. Устните ѝ освободиха ухото и се спуснаха към врата му, като го целуваше и хапеше нежно със зъби. Бедрата ѝ стиснаха здраво кръста му и тя се размърда срещу него.

Даркнес изръмжа гърлено.

— Има петнадесет мъже, които ни чакат да тръгнем.

— Заслужила съм екип от шестнадесет човека? Поласкана съм.

— Не знаех дали няма да се сблъскаме с друг отряд. Искан да имам достатъчно мъже с мен, за да съм сигурен, че мога да те измъкна. Мисля, че Мейсън ще се опита да те убие.

Кат спря да го целува и отдръпна глава назад, взирайки се в очите му. Той наистина вярваше, че тя е в опасност. Осъзна, че това не беше само една лудория, за да я види отново. Част от нея изпита тъга, но фактът, че бе положил толкова усилия, за да е сигурен, че тя ще бъде в безопасност, стопли сърцето ѝ.

— Грижа те е за мен.

Новия вид затвори очи.

— Може ли да обсъдим това по-късно? — Погледна надолу по коридора. — Трябва да тръгваме.

— Даркнес?

Тъмните му очи се присвиха.

— Какво?

— Ще дойда с теб при две условия.

— Нямах избор.

— Две условия — повтори тя.

— Какво искаш?

— След като съм в такава голяма опасност, може ли да остана при теб, когато отидем в Хоумленд.

Един мускул на челюстта ми заигра.

— Какво е второто?

— Да пазиш гърба ми и под душа. В кабинката заедно с мен.

— Не.

— Мога да измия гърба ти, докато си там.

Той изръмжа ниско.

— Няма да го направя.

— И аз няма да позволя на куп момчета да ме отвлекат, но мога да ти позволя да ме отведеш, ако се съгласиш с това.

— Не.

Кат облиза устни и много ѝ хареса начина, по който той се втрени в тях. Притисна дулото на неговия пистолет към бедрото му. С палец се увери, че предпазителят е пуснат. — Откраднах оръжието ти, сладък. Ти беше нещо разсеян. Е, в края на краищата, съгласен ли си с моите условия?

— Няма да ме застреляш. — Беше бесен.

— Няма. — Отдръпна оръжието. — Не това е целта ми. Никога не ме подценявай, бебчо. Приеми моите условия или няма да тръгна с теб.

— Не живея с други хора, нито се къпя с тях.

— Тогава няма да дойда с теб.

— Ще те просна в безсъзнание и ще те отведа оттук метна на рамо. Ще се събудиш в Хоумленд.

— Искаш да ме повалиш? — Изви вежди въпросително. — Може да ми счупиш челюстта или да ми причиниш мозъчно сътресение? — Наистина не вярваше, че ще го направи.

— Ще те окова в белезници, както го направих преди.

— Тогава ти позволих. Беше само символична борба. Един от нас ще пострада, ако наистина се сбием. Приеми моите условия или се разкарай от къщата ми.

— Инат си.

— Ти също. Мисля, че за това се привличаме взаимно. Искаш жена, която да е покорна, но не съвсем.

— Не е вярно.

— Така ли? Тогава, какво ти харесва в мен?

— Всичко, освен твоята упоритост. Очаква се човешките жени да бъдат по-пасивни.

Кат се засмя.

— Щеше да ти е скучно, ако бях такава.

— Смела си и не се страхуваш от мен.

— Не вярвам, че ще ме нараниш. Ти си добър мъж, Даркнес.

Той отново се намръщи.

— Такъв си. — Пъхна пистолета обратно в кобура му и се присегна да го погали по лицето. — Дори и да не желаеш да го признаеш. Искаш ли да дойда с теб? Ще спим заедно и ще споделяме душкабината. Не вярвам, че съм в опасност, но ако искаш да покриеш задника ми, то по-добре да бъде в буквалния смисъл на думата. — Намигна му.

Новия вид отпусна хватката, с която бе притиснал Кат до стената и ѝ помогна да стъпи на краката си.

— Да тръгваме.

— Може ли поне да се преоблека първо — по пижама съм, и да взема някои неща?

— Защо? Според твоите думи няма да имаме основание да носим дрехи. Ще кажа на хората от екипа да вземат домашните ти любимци и да запечатат счупения прозорец. Накарах ги да хвърлят камък, за да отклоня вниманието ти.

— Остави ги. Съквартирантката ми ще се прибере на сутринта. Тя също може да се справи с прозореца. — Не искаше да забърква Миси. Не вярваше, че шефът ѝ е заплаха, независимо от това, което предполагаше Даркнес. — Домашните любимци са повече нейни, отколкото мои, така или иначе. Само ще избутам масата пред вратата ми, за да не могат да влязат вътре. Кучето може да върти дръжката с

муцуната си и не искам да има инцидент върху моя под, ако тя закъснее от работа. Нейните домашни любимци, нейната мръсотия.

Приблужи до масата, която криеше тайния вход към тавана, и я хвана. Това щеше да позволи на приятелката ѝ да се измъкне.

— Ще дойда в Хоумленд с теб. Знам, че всичко ще е наред. Ще остана там няколко дни. — Стените бяха тънки, така че Миси можеше да я чуе. Беше сигурна в това. Избута масата пред вратата на спалнята си. — Хайде да вървим! — Колкото по-бързо тръгнаха, толкова по-малък беше шансът да намерят Миси.

Даркнес я поведе.

— Стой наблизо.

— Такова е намерението ми.

ГЛАВА 16

— Това не е парадният вход — обяви Кат, взирайки се през прозореца.

— Не, не е. Имаме няколко тайни достъпа. — Даркнес седеше до нея, на втория ред седалки. — Това е една къща, която купихме.

Джипът влезе в гаража и вратите се затвориха. Не светнаха никакви лампи. Шофьорът включи фенерче и излезе. На секундата осветлението на тавана се задейства. Помещението беше празно. Даркнес отвори вратата на автомобила и слезе.

— Следвай ме, Кат.

Тя се спусна от високата седалка, като внимаваше дългата ѝ тениска, с която спеше, да не се вдигне прекалено високо и да оголи бедрата ѝ. Застана до джипа в очакване да я заведат в къщата. Но Новия вид я хвана за лакътя и я насочи към външната врата.

— Ще минем през задния двор и ще влезем в Хоумленд — информира я тихо. — Мога да те нося. Казах ти да си сложиш обувки.

Имаше дълъг списък с неща, които ѝ се искаше да беше взела, но обстоятелствата наложиха бързо да напусне дома си.

— Добре съм. — Дворът беше тъмен, а тревата под краката ѝ бе мека като килим. — Засега.

Един от останалите трима мъже изсвири тихо. Въпреки тъмнината, можеше да различи силуетите им. Част от стената, покрита с пълзящи растения, се отвори, разкривайки улица. Това, че имаха скрити входове за Хоумленд, изобщо не се понрави на професионалиста в Кат.

— Мислех, че цялата ви територия е заобиколена от стена, висока десет метра.

— Така е.

Младата жена мина през отвора и видя, че пътят не стигаше далеч, напъряно му се извисяваше масивен зид.

— И тук ли също има отвор?

— Не. Не и в този участък. Ще се наложи да се катерим.

— Чудесно.

От върха на стената се спуснаха въжета и тупнаха о земята. Кат видя как един от мъжете се хвана за едното от тях и започна да се изкачва, като се набираше първо с едната, а после с другата ръка. Младата жена стисна зъби. Не искаше да си признае, но бе минало доста време от обучението ѝ, а и не беше с нощница, когато за последен път се катери по стена.

— Виждам проблем.

— Аз не. — Даркнес я обърна с лице към себе си. — Увий се около мен. — Вдигна я и я притисна към гърдите си.

— Не можеш да се катериш и едновременно с това да ме държиш.

— Мога. Тежиш шейсет и три килограма.

— Шейсет и две.

— Достатъчно близко. Дръж се здраво и не се пускай. Офицерите над нас ще те хванат веднага щом могат да те достигнат. Ще те вдигнат горе, за да не се нараниш на тухлите.

— Защо просто не минахме през главните порти?

— Мейсън може да ги наблюдава. Не искаме да знае къде се намираш. Така е по-безопасно.

Тя го прегърна през врата и обви крака около кръста му.

— Ще ми се видят бикините.

— Затова изчаках да се кача последен.

— Толкова си внимателен. — Надяваше се, че не е пропуснал сарказма ѝ.

— Нека просто да не да говорим точно сега.

Кат зарови лице в топлата му шия, униформата му беше обемиста.

— Ти само ме изпусни и ще видиш тогава как ще се ядосам.

— Ще се погрижа да се приземиш върху мен, ако паднем.

— Това не ме успокоява.

— Довери ми се — изръмжа той.

Точно там беше проблемът. Вярваше му напълно. Иначе не би се съгласила да тръгне с него. Искаше да го види отново.

— Добре.

— Те стигнаха горе. Готова ли си?

На върха на езика ѝ бе да каже *не*.

- Разбира се. Ще бъде забавно.
- Не ме разсмивай.
- Няма да кажа нито дума повече.
- Чудесно.

Даркнес свали ръцете си от нея и пристъпи напред, спря до зида, възето се удари в гърба ѝ. Кат се притисна по-силно към тялото му и стисна здраво очи. В никакъв случай нямаше да поглежда надолу. Беше чиста лудост да носи още някой със себе си, докато се изкачва. Дори не бяха се овързали. Новия вид подскочи и тя заключи бедрата си плътно около него, като внимаваше да не го задуши в страха си. Мишците му се напрегнаха и той използва силата си, за да ги издърпа нагоре, като се набираше първо с едната, а после с другата ръка.

Всичко свърши твърде бързо. Даркнес спря.

- Протегни едната си ръка.
- Мамка му.

Кат вдигна глава и погледна нагоре. Две тъмни фигури се бяха надвесили от горната част на стената. Едната посегна към нея. Трябваше да пусне Даркнес и да се довери на непознатия. Ако питаха нея, това изобщо не би бил нейния избор, но това бе единственият начин да се качи на зида. Искаше се кураж да се пусне от Даркнес и да се протегне нагоре. Една силна, облечена в ръкавица, ръка се обви около китката ѝ.

— Държа я.

— Подай им и другата си ръка и ме пусни с краката си — настоя Даркнес.

— Ще ти го върна тъпкано — промърмори тя.

Новия вид присви крака, образувайки един вид седалка за дупето ѝ, когато Кат го пусна. Тогава още една облечена в ръкавица ръка хвана здраво китката ѝ. Младата жена освободи Даркнес от хватката на бедрата си и мъжете я повдигнаха нагоре.

Изведнъж се появи трети. Той застана между другите двама, стисна я за бедрата и просто я вдигна до върха на стената. И тримата я пуснаха в секундата, в която тя стъпи на краката си. Понечи да се отдръпне назад, но единият от мъжете изръмжа, бързо се завъртя и обви ръка около кръста ѝ.

— Внимавай!

Кат обърна глава и ахна. От външната страна стената имаше висок до кръста ѝ бордюр, но от вътрешната нямаше нищо друго, освен празно пространство. Още няколко сантиметра и щеше да падне долу.

— Благодаря.

Даркнес бързо се изкачи горе и се спусна към тях, издърпвайки я от обятията на мъжа, който я държеше неподвижно.

— Какво правиш, Бук?

— Тя едва не падна от стената.

— Благодаря. — Даркнес внезапно се наведе и Кат ахна, когато едното му рамо опря в бедрата ѝ. Той се изправи, взимайки я със себе си. Една облечена в ръкавица ръка дръпна ризата ѝ и я задържа върху задната част на бедрата ѝ.

— Пусни ме! — Кат не се съпротивляваше, но трескаво посегна към него, за да се задържи. Ръцете ѝ попаднаха върху долния край на бронезилетката му. Твърде много се страхуваше, че ще я изпусне да падне от стената.

— Млъкни, Кат! Отиваме към стълбите. Това е най-сигурният начин да те сваля долу.

Младата жена затвори очи и остана да виси на рамото му. Беше толкова унижително и тя започна да мисли начин как да му го върне.

— Мога да ходя.

— Този участък не е добре осветен — информира я един от мъжете. — Вие едва не паднахте преди малко. Ние можем да виждаме.

А аз не мога! Кат се успокои и позна, когато стигнаха стълбите. От звука, който ботушите на Даркнес издаваха, щом започнаха да се спускат, разбра, че те са метални и паянтови. Представи си онези нестабилните, по които всеки път се качваше на самолет. Беше благодарна, че сега не може да различи нищо. Най-накрая Новия вид престана да слиза и спря.

— Благодаря.

— Това беше цяло приключение — каза мъжът, който се бе обадил преди това. — В килия ли ще я затвориш, Даркнес?

— Тя не е затворник. Правим го за нейната безопасност. Ще я заведа в моя дом. Ще съобщиш ли на Сигурността, Бук?

— Разбира се. Освен това ще информирам Снабдяването, че ще ти трябват някои неща за женската.

— Аз ще се справя с това. — Даркнес не я пусна да стъпи на земята, вместо това се обърна толкова рязко, че ѝ се зави свят, и закричи. Той се движеше бързо. Вероятно считаше това за ходене, но на нея щеше да ѝ се наложи да тича, ако трябваше да поддържа неговото темпо.

— Може ли да ме оставиш да ходя сама?

— Боса си. Не сме много далеч от мъжкото общежитие.

— Страхотно. Ще минеш с мен покрай куп момчета, така че да могат да видят голите ми крака и задника ми.

— Покрита си.

— Колко далеч сме от дома ти? — Той продължи да върви, без да отговори. — Ало?

Новия вид обви и другата си ръка около сгъвката на коленете ѝ, за да покрие още от разголената ѝ плът.

— Онази къща до вилата, в която бе отседнала, не е моят дом. Бях се настанил там, за да съм по-близо до теб. Иначе живея в мъжкото общежитие.

— Отлично. Не живеят ли там повечето от момчетата? — В представите ѝ веднага изникна картина на студентско общежитие. — Става все по-добре и по-добре.

— Ще те вкарам през задната врата. Не би трябвало да срещнем някой по това време. Всички са или на смяна, или спят.

Даркнес спря и свали едната си ръка от краката ѝ. Чу се звуков сигнал и тя разбра, че е отворил вратата с личната си карта. Влязоха в добре осветен коридор, облицован с плочки.

— Пусни ме долу — нареди му отново.

— Играеш си с търпението ми, Кат. Не съм в добро настроение. Ти поиска да живеем под един покрив, така че точно това ще получиш.

Беше напълно прав. Тя си мислеше, че ще отидат в къщата му, а не в сграда, пълна с други мъже. Намръщи се, надяваше се той да няма съквартирант. Щеше да бъде много неудобно. И щеше да бъде още по-лошо, ако не разполагаше със своя собствена спалня. Влязоха в един асансьор, но той беше празен. Това бе истинско облекчение. Секунди по-късно вратите се отвориха и Даркнес пристъпи в коридор, постлан с мокет. Отправи се към края му и спря пред една врата.

Последва друг звуков сигнал и вратата се отвори. Новия вид внесе Кат вътре, наведе се и я сложи да стъпи на краката си. Тя се

изправи и отметна косата от лицето си. Вратата се затвори и младата жена се обърна, изучавайки малката всекидневна. Отляво се виждаше кухнята, а в другия край на стаята зееше отворена врата.

— Това е. Добре дошла в моя дом. — Даркнес не звучеше щастлив. — Имам само една спалня и тя е значително по-малка от онази, в къщата за гости. За банята трябва да минеш през спалнята. В хладилника има храна, ако си гладна, и напитки, ако ожаднееш.

Тя се обърна с лице към него.

— Уютно е, макар и малко оскъдно обзаведено.

— Всичко, което ми е необходимо, е диван, телевизор и легло. Не прекарвам много време тук.

Кат преглътна, почувства се нервна.

— Нямах нужда от нищо повече, освен това. Разбрах. И аз не се заседявам много у дома.

Новия вид се намръщи, посегна към предницата на жилетката си и я свали. Хвърли я на пода до вратата.

— Може би ще ти е по-удобно в онази вила. Каж ми, когато си готова да отидеш там. — Прекоси стаята и влезе в спалнята.

Младата жена го последва. Той включи осветлението и седна на голямо легло. Кат го наблюдаваше как свали ръкавиците, а след това и ботушите си. После стана и издърпа тениската през главата си, разкривайки голите си корем и гърди. Тъмният му поглед се прикова в нея.

— Ще си взема душ. Потен съм след изкачването на стената. Спя от тази страна на леглото, която е по-близо до вратата, и недей да отваряш нощното ми шкафче. Това е правило.

— Порнографски списания? — Искаше да го накара да се усмихне. Новия вид изглеждаше ядосан.

— Оръжия. Не докосвай пистолетите, Кат. Ясен ли съм?

Тя кимна.

— Защо си толкова ядосан? Ти си този, който ме принуди да дойда тук.

— Исках те в Хоумленд, а не да живееш с мен.

Обърна се, влезе в банята и решително затвори вратата. Кат пристъпи до леглото и седна. Значи напразно се бе надявала, че я е последвал, защото му е липсвала. Но можеше да му се признае, той държеше на думата си. Спокойно би могъл да я заведе в къщата за

гости и да я остави там. Само защото се намираше в апартамента му, не означаваше, че е добре дошла в личното му пространство или че ще се радва да остане там. Очевидно не беше така.

От другото помещение се чу как водата потече и Кат се загледа във вратата на банята. Можеше да си представи как ще протече останалата част от нощта. Той щеше да излезе от банята и вероятно да изключи осветлението, без да ѝ обърне внимание. Това беше глупаво. Мейсън не бе заплаха за нея, така че не би трябвало да бъде тук. Даркнес просто бе параноик.

Стана и приближи до банята. Гневът ѝ пламна. Пробва топката на вратата, леко я завъртя. Пое си дълбоко дъх, бутна, отвори вратата и пристъпи в бързо изпълващата се с пара помещение. Душкабината беше от стъкло и Даркнес стоеше напълно гол под горещата струя вода. Той извърна глава и очите му се присвиха.

Кат решително сграбчи края на дългата тениска, издърпа я през главата си и я пусна на плота. Пъхна палци под бикините, наведе се и ги свали.

— Да бъда проклета, ако те оставя да ме пренебрегваш.

Новия вид изглеждаше шокиран, когато тя се изправи и прекоси малкото помещение. Рязко отвори вратата и влезе при него. Той трябваше да се мръдне, за да ѝ направи място. Меко ръмжене излезе от гърлото му, но пенисът му се втвърди и щръкна, докато оглеждаше тялото ѝ.

Кат забеляза душ гел на рафта, вграден в стената, и го грабна. Изсипа от течността в шепата си и повдигна брадичка.

— Обърни се. Обещах да ти измия гърба, помниш ли?

Новия вид не помръдна, сякаш бе замръзнал на място.

— Чудесно. Тогава ще те измия отпред.

— Кат! — изръмжа той и зъбите му лъснаха.

Тя посегна право към най-добрата част от него. Пристъпи напред и обви насапунисаната си длан около пениса му. Той ахна и рязко се дръпна назад, гърбът му се удари в плочките. Младата жена се пристисна в него и потърка ствола му.

— Искам да се уверя, че наистина си чист. — Мъжествеността му стана по-твърда в ръката ѝ, по-голяма и по-дебела. И още по-твърда. Ръката ѝ не спираше да се движи — от основата до върха и обратно. — Не искаш да говориш? Чудесно. — Погледна надолу

между телата им и се намести така, че главата на члена му опря в корема ѝ. Водата продължаваше да се стича върху двамата.

Даркнес не я докосна, просто стоеше и ѝ позволяваше да си играе с него. Кат прокара другата си ръка по плочките на корема, възхищавайки се на мускулите му. Това бе нещо, което искаше да направи от дълго време, светлината ѝ позволи да види как тези мускули се напрягат и потрепват от лекото ѝ проучване.

Новия вид имаше перфектен пенис. Колкото по-възбуден ставаше, толкова повече почервеняваше. Част от пяната се отми, което я накара да посегне отново към шишето. Забеляза как дишането му постепенно се забързва. Той държеше стиснатите си в юмруци ръце притиснати отстрани до тялото, а гърба и задника плътно прилепнали до плочките. Кат изсипа повече душ гел в шепата си и размаза част от течността по корема и нагоре по гърдите му. Отново замасажира члена му, като този път плъзна длан и по-надолу.

Мъжът изръмжа, когато тя нежно обхвана топките му и той разкрачи крака, за да ѝ даде по-голям достъп. Кат усети победа и вдигна поглед към лицето му. Очите му бяха затворени, а устните му почти извити в гримаса. Тя застана още по-близо до него и нагласи пениса му така, че главата и цялата му дължина да се трийт в корема ѝ. Вниманието ѝ се фокусира върху зърната му. Не можа да устои и пое едното в устата си.

— Мамка му — просъска през зъби Даркнес.

Тя пусна настръхналата пъпка и налапа другата. Крайно време беше Даркнес да знае какво е чувството да бъдеш измъчван. Бе го правил с нея много пъти. Обви пръсти около ствола му и го стисна толкова силно, колкото знаеше, че ще му достави удоволствие и ги раздвижи нагоре-надолу.

Новия вид я обгърна, едната му ръка стисна задника ѝ, забивайки пръсти в кожата ѝ. Размърда бедра, търкайки пениса си срещу кожата ѝ. Тя засмука зърното му по-силно, прокарайки зъби по твърдото връхче.

Другата му ръка се зарови в косата ѝ, стисна я в юмрук и я дръпна. Не беше чак толкова силно, за да я заболи, но тя отдръпна устни и погледна нагоре. Той наведе брадичка и се втрени в нея. Страстта бе втвърдила чертите му, но глада ясно се четеше в очите му.

— Проклета да си!

Даркнес затвори очи и отметна глава. Гореща сперма се изстреля през корема ѝ. Тя сведе поглед, за да го гледа как свършва. Тялото му се тресеше в конвулсии, плочките на корема му бяха изпъкнали, но гледката на члена му бе най-впечатляваща. Оргазмът му продължи дълго.

Той пусна дупето ѝ и внимателно затвори ръката си върху нейната, подтиквайки я да освободи ствола му. Кат разтвори пръсти.

— Толкова си секси — призна тя.

Новия вид си пое дълбоко дъх и наведе брадичка. Тъмните му очи се отвориха и тя забеляза жълтите точки в ирисите му. Точно този Даркнес най-много ѝ харесваше. Той пусна ръката ѝ и обгърна с длан бедрото ѝ.

— Отмъщението е сладко, скъпа.

Пусна косата ѝ, посегна и грабна слушалката на душа. Внезапно Новия вид се раздвижи и Кат за малко да се подхлъзне и падне, но той я завъртя и пристисна гърба ѝ до студените плочки. Застана толкова близо до нея, че тялото ѝ се оказа като в капан, заклещено в ъгъла. Застопори единият ѝ крак между бедрата си, пусна талията ѝ и като се наведе леко, хвана другия ѝ крак за свивката на коляното и го вдигна. Така, тя се оказа застанала на един крак, затова се хвана за ръцете му, за да запази равновесие.

— Какво пра... ааа!

Водата, излизаща от душа под налягане, удари в клитора ѝ. Беше шокиращо и внезапно — чувството беше невероятно. Той държеше струйника точно срещу женствеността ѝ. Кат стисна ръцете му още по-силно и сгъна коляно около дланта му, за да не падне.

— Прекалено силно — изплака тя.

— Много лошо — изръмжа той. Наведе глава, бутна лицето ѝ настрана и горещата му уста захапа шията ѝ. Това беше болезнено, но и много приятно. Новия вид отново изръмжа, той започна да движи слушалката леко напред-назад, галейки я с водата.

— По дяволите! — Кат щеше да свърши всеки момент. Тя залюля бедра, което само направи усещането по-интензивно — просто не можеше да не се движи, беше невъзможно при такова прекалено удоволствие. — Даркнес!!! — извика името му, когато всичко в нея се взриви.

Кракът ѝ се огъна, но тя не падна. Вместо това, слушалката на душа се удари в пода и силна ръка обгърна кръста ѝ. Освобождавайки коляното ѝ, той я повдигна. Кат обви ръце около врата му, едва поемайки си въздух.

— За малко да стане злополука — промърмори той.

— Нали ме хвана?! Това е най-лошото, което може да се случи, ако някой от нас се подхлъзне тук.

Водата от падналата слушалка на душа пръскаше нагоре, Даркнес посегна зад тях и я спря.

— Не. Не е това, скъпа.

На Кат много ѝ харесваше да я нарича така.

* * *

Даркнес продължаваше да държи Кат в обятията си и едва удържаше рева, който напираше в гърдите му. Искаше му се да отметне глава и да даде воля на неудовлетвореността си, тогава щеше да се почувства по-добре. Почти толкова добре, колкото когато ръцете ѝ шареха по тялото му. Пенисът му отново щръкна възбуден — искаше да я чука.

Да я наблюдава как достига върха винаги го караше да се чувства по този начин.

Отвори с рамо стъклената преграда, прекрачи прага на душкабината и стъпи върху плочките на пода — всичко щеше да прогизне във вода, но не го интересуваше.

Младата жена бе оставила вратата на банята отворена, така че той просто се втурна в спалнята и я хвърли на леглото.

Кат ахна, не беше очаквала такава реакция от него. По дяволите, поне би могъл да каже нещо. Но той просто я последва и се качи на кревата. Хвана краката ѝ и ги разтвори широко, излагайки на показ розовата ѝ мекота. Трябваше да я вкуси. Нямахше друг избор. Не държеше презервативи в жилището си, а и вече бе твърде късно да звъни на Снабдяването. Можеше да отиде до Медицинския център, но тогава щеше да събуди някого.

Зарови лице в горещата ѝ плът и прокара език по нежните гънки. Сладкият ѝ вкус го караше да полудява. Едната ѝ ръка се зарови в

мократа му коса и я стисна в шепа. Може би искаше го издърпа, но това беше без значение, тъй като нищо не бе в състояние да го откъсне от нея. Затвори устни около клитора ѝ и потърка със зъби настръхналата пъпка. След това прокара език по нея и с ритмични бръсвания започна да ближе набъбналата плът.

Кат изстена и размърда крака. Качи единия върху гърба му и се задвижи под него, полюшвайки бедра. Новия вид я натисна надолу и я прикова на място.

Започна да мърка, като този път не се постара да потисне излизащите звуци — вибрациите щяха само да засилят нейното удоволствие. Хълбоците му инстинктивно се размърдаха напред-назад — пенисът му беше твърд и болезнен. Триенето в завивките облекчи малко напрежението му, но щеше да се почувства по-добре, ако беше в нея.

Кат достигна върха, изричайки името му. Той само изръмжа и запълзя нагоре по тялото ѝ, не беше нежен, когато хвана ръцете ѝ и ги застопори от двете ѝ страни. Разкрачи бедра между нейните, принуждавайки ги да се разтворят още повече. Повдигна таза си и се намести, докато върхът на члена му намери рая. И проникна в Кат.

Тя беше влажна, топла и нямаше нищо между тях — плътта се триеше в плът. Тласкаше в нея силно и бързо, не беше в състояние да направи нещо по-малко. Наблюдаваше лицето ѝ — там нямаше болка, а само безкрайно удоволствие. Кат мятеше глава и издаваше звуци, които го призоваваха да бъде дори малко по-груб, отколкото трябва.

Леглото скърцаше, съседът му щеше да чуе как таблата се удря в стената, но на него не му пукаше. Щеше да пребие Смайли, ако мъжкарят се оплачеше от нещо. Вагиналните ѝ стени се свиха плътно около члена му, и той се принуди да забави малко ритъма — така здраво го бе засмукала, че едва успяваше да се движи. Изръмжа, освободи едната ѝ ръка, посегна надолу и подхвана коляното ѝ под свивката. Вдигна го нагоре, за да улесни проникването.

Кат избухна в екстаз. Обви ръка около врата му, притисна лице в рамото му и изкрещя. Когато първите вълни на оргазма го заляха, той изръмжа и излезе от нея, извъртайки таза си настрани. Спермата му се изля върху бедрото ѝ. Даркнес знаеше, че не бе успял да го извади навреме. Част от семето му беше вътре в нея.

— Велики Боже! — задъхано възкликна младата жена.

— Пиеш ли хапчета?

Тя отвори очи и го погледна объркано.

— Какво?

Новия вид освободи крака ѝ и я хвана за брадичката.

— Вземаш ли хапчета против забременяване?

Младата жена премигна, все още объркана.

— Не.

— Мамка му, мамка му! — Той я пусна, претърколи се и се изправи на крака. Най-близкото нещо, което можеше да удари, беше стената. Юмрукът му се заби в нея. Под кокалчетата му се разхвърча мазилка.

— Даркнес? — Гласът ѝ прозвуча тревожно.

Тя е виновна. Не го знаеше, но беше. Видът се завъртя, ръмжейки.

— Не биваше да идваш при мен под душа. Винаги трябва да ме провокираш.

Кат седна по средата на леглото. Зърната ѝ бяха щръкнали, а влажната ѝ кожа — настръхнала. Което означаваше, че ѝ е студено, тъй като в момента не се възбуждаха един друг. Той бързо отиде в банята и грабна една хавлия от рафта. Завъртя се и се подхлъзна на мокрите плочки, едва не падна, преди да възстанови равновесието си. Това беше още едно напомняне как Кат успяваше да го влуди. Голяма локва вода проследяваше пътя от душа до килима в стаята му. Даркнес отиде до леглото и ѝ хвърли кърпата.

— Покрий се! Не мога да те гледам гола точно сега. — Това само му напомняше какво бяха правила и как бе изгубил контрол.

— Какво става?

Той стисна зъби.

Изражението на Кат се смекчи.

— Говори с мен. Моля те?

Но Новия вид мълчеше.

— Прекарвахме си страхотно, а сега си нарани ръката. Кърви. Какво направих? Казах ли нещо? Не бях на себе си.

Даркнес все още не продумваше нищо. Не можеше. Не трябваше.

— Попита ме дали пия противозачатъчни. — Чертите ѝ се стегнаха и тя пребледня.

Тишината в стаята стана неловка. Кат взе хавлията и стана от леглото. Той забеляза червените петна по дупето ѝ, когато тя се обърна, за да се увие. Беше ги направил под душа. Можеше да ѝ останат синини. Още едно нещо, за което щеше да съжалява.

Младата жена се обърна към него, след като обви кърпата около тялото си и я завърза здраво на възел върху гърдите си. Предпазливо се приближи до него и се вгледа в лицето му. Даркнес не помръдна.

— Всички ще научат, че споделяме твоето жилище. — Гласът ѝ стана нежен. — Вероятно са ни чули, когато правихме секс. Бяхме доста шумни. Тайната ни е разкрита. — Не му хареса, когато очите ѝ се напълниха със сълзи. Но тя успя да ги преглътне. — Ти си задник!

Това го изненада. Младата жена вдигна ръка и заби юмрук в рамото му. Той погледна към място, където го бе ударила, след това обратно към нея. Заболя го, но не достатъчно силно, за да го нарани.

— Значи презервативите не ти трябваха, защото някой може да те подуши върху мен. А защото можеш да ме забремениш. Трябваше да ми кажеш. Аз не съм малоумна. Разбирам от намеци. — Вирна брадичка. — Отречи го! Хайде, давай!

Даркнес стисна здраво зъби. Кат отстъпи назад и почти се спъна. Той мигновено се присегна, хвана я за ръката и ѝ помогна да се задържи на крака. Тя се отскубна от хватката му и нови сълзи напълниха очите ѝ. Но тя примигна и успя и тях да преглътне.

— Можех да взема предпазни мерки. Ти и твоите проклети тайни.

— Хората не бива да разберат, Кат.

Тя се отдръпна далеч от него и обви ръце около кръста си.

— Това ще постави нашите малки в опасност. Могат да се опитат да ги отвлекат и да ги продадат. Ненаправно Мерикул се опита да ни размножава, но без успех. Оставяйки всички да мислят, че след време нашето поколение ще умре, успяваме да се предпазим от най-върлите фанатици, които ни преследват.

В стаята отново настъпи тишина. Много му се искаше да знае какво си мисли тя. Поуспокои се малко.

— На сутринта ще те заведа в Медицинския център. Има едни хапчета, които може да приемеш, за да си уверена, че няма да забременееш. Изгубих контрол.

Кат отказваше да го погледне. Тялото ѝ се тресеше, но той не беше сигурен, дали е от студ или от емоции, тъй като не можеше да види лицето ѝ. Тя си пое дълбоко дъх и се обърна.

Гневът, изкривил чертите ѝ, не беше изненада.

— В Хоумленд има деца?

Новия вид запази мълчание. Не можеше да ѝ каже.

— Има ли?

— Това е опасна информация.

В очите ѝ се мярна болка.

— Какво? Мислиш, че ще кажа на пресата? Коя част от „никога не бих наранила НСО“ не разбра? За толкова долна ли ме смяташ, че вярваш, че бих могла да изложи децата на риск? Исусе! И, за да сложиш сол в раната, нехайно споменаваш за „хапчето след секс“? Ти наистина си копеле.

Най-вероятно той заслужаваше това. Просто не знаеше как да реагира.

Тя сложи длан върху корема си.

— Не се притеснявай. Аз съм умна жена. Схващам бързо. Ако краткото ти изплъзване от контрол има последици, те няма да бъдат за теб. Ти не допускаш никого до себе си. Какъв е протоколът?

— Не разбирам.

— Какво ще стане, ако съм бременна? — Тя пребледня. — Те не могат да ме принудят да го махна, нали? — Направи крачка назад, близо до ръба на леглото, за да увеличи разстоянието между тях.

— Не. — Не му хареса неподправения страх, изписан на лицето ѝ.

Отговорът му не я успокои.

— Но и не мога да си тръгна, нали? Не — отговори сама на собствения си въпрос. — Ето как сте го запазили в тайна. Трябва да ги държите тук или в Резервата. Скрити така, че никой да не знае, че те съществуват.

Даркнес се намръщи, не му хареса колко точни бяха предположенията ѝ.

Обгръщайки се през кръста, Кат закри из стаята.

— Резервата. Твърде е рисковано да ги държите тук. Беше ми позволено да вляза. Ето защо всеки трябва да има придружител. Да няма случаен сблъсък с деца. Умно. — Не обръщаше никакво

внимание на Даркнес, толкова беше погълната от мислите си, които изричаше на глас. — По дяволите! — Спря изведнъж и се втренчи с ужас в Новия вид. — Идиоти като Дарвин Хавингс ще направят всичко възможно, за да се докопат до бебета на Новите видове. Те са в състояние да ги отгледат и да повредят умовете им. Той и хората като него, ще им направят това, което са направили на теб и братята ти, заставяйки ги да убиват.

Даркнес кимна.

Сълзите отново напълниха очите ѝ.

— Разбирам.

Той остана неподвижен, когато тя приближи до него. Очакваше пак да го удари, но тя го изненада като притисна челото си до гърдите му. Новия вид имаше желание да я прегърне, поколеба се само за миг, преди да се подчини на инстинктите си и да го направи. Младата жена не се отдръпна.

— Какъв е протоколът?

— Не знам.

— Какво правите, когато мислите, че някой случайно може да е забременил някоя или шансът за това е много голям?

— Не ми се е случвало преди. Трябва да отидем в Медицинския център и да си направиш тест, Кат.

— Точно така. Тест за бременност. Резултатите от него ще са известни в рамките на няколко седмици. Предполагам, че няма да мога да се върна обратно на работа в понеделник. — Тя се засмя. Смехът ѝ прозвуча дрезгаво и рязко. — Може би ще се наложи да работя за НСО, в края на краищата.

— Кат. — Даркнес не беше сигурен какво друго да каже.

Тя отдръпна глава от гърдите му, но не го погледна.

— Уморена съм. Онази нощ не успях достатъчно да се наспя, а снощи дремнах само два часа. — Заобиколи го и влезе в банята.

Той я проследи с поглед. Кат подсуши косата си, след това отново облече нощницата си. Бикините ѝ останаха на пода, бяха мокри. Обърна се и най-накрая го погледна.

— Имаш ли резервна четка за зъби?

— Може да използваш моята.

Младата жена изсумтя.

— Страхотно. Сега си готов да споделиш нещо лично. Забрави. Ще се примиря с лошия дъх, докато успееш да ми вземеш нова. — Излезе от банята и прекоси спалнята, оглеждайки леглото. — Намокрили сме завивката. Имаш ли друга?

— Да. Ще я донеса — предложи той.

— Защо не се погрижиш за кокалчетата на ръката си? Те все още кървят. Аз ще се справя сама с това. Само ми кажи къде е. Все още ли искаш да легнеш от страна, близо до вратата? Предполагам, че го правиш от съображения за сигурност.

— На най-горния рафт в гардероба, отдясно. Кат?

Младата жена се поколеба.

— Всичко ще изглежда по-добре на сутринта. Това е, в което наистина искам да повярвам в момента. Просто... нека не говорим повече тази нощ.

ГЛАВА 17

Кат все още се чувстваше леко замаяна от изминалата нощ, Даркнес се върна в апартамента с няколко торби в ръка. Той затвори и заключи вратата след себе си.

— Нося ти някои неща.

— Четка за зъби?

— Това и още други.

— Благодаря.

Новия вид влезе в кухнята и извади съдържанието на торбите върху плота.

— Ще ти направя закуска.

— Вече хапнах препечени филийки. На хляба ти скоро ще му изтече срока на годност.

— Това не е добра закуска. Знам как да направя омлет. Донесох яйца, шунка и сирене. Дай ми десет минути.

— Не, благодаря.

Вниманието му се насочи към нея.

— Все още си ядосана.

— Омръзнаха ми словесните игри с теб. Няма да ям нещо, което ти си приготвил.

— Защо? Аз съм добър готвач.

Младата жена многозначително погледна към торбите.

— Не си ходил до Медицинския център за хапчета, които да сложиш в храната ми, нали? — Наблюдаваше лицето му за някаква реакция.

Устните му се присвиха ядовито.

— Мислиш ли, че съм способен на това?

— Нямам представа на какво си способен. Доста разсъждавах, докато те нямаше. Искам да бъда настанена в къща за гости. Отказвам се от условията, за които настоявах. Вече не искам да живея с теб. Нямам представа какви са чувствата ми в момента, но да бъда

проклета, ако те оставя да вземаш решения вместо мен, господин Контрол.

Той бързо приближи, падна на колене пред нея и изръмжа.

— Никога не бих постъпил по този начин. Имаш право на избор дали да вземеш хапчето.

Откакто се събуди, бе мислила само за това. Даркнес спа при нея, но остана в своята половина на леглото. Тя се сви на ръба на своята, за да не го докосва. Това не бе добър начин да прекарат първата си нощ като съквартиранти. Идеята да има бебе бе плашеща, но тя нямаше нищо против. Обстоятелствата не можеха да станат по-лоши. Очите му бяха почти черни и той изглеждаше ядосан. Това не беше нещо ново.

— Какво ще стане, ако съм бременна и искам да го задържа? Ще превърнеш ли живота ми в ад?

Даркнес пребледня.

— Твоят живот е във външния свят. Ще изоставиш детето си тук?

По-добре да беше я заплюл.

— Върви по дяволите! Разбира се, че не! — Тогава я осени ново подозрение. — Други жени правили ли са го?

— Не.

Това я накара да изпита облекчение, но веднага след това се почувства много обидена от думите му.

— Не казвай нищо повече! Помня какво държиш в нощното си шкафче. Не ме карай да те застрелям.

Новия вид се дръпна назад.

— Наистина ли мислиш, че съм толкова лоша? Че ще износя бебето и ще го зарежа при теб? Искам веднага да бъда настанена в къща за гости.

— Нямах предвид това. Просто не те виждам щастлива тук. Сама каза, че кариерата ти е най-важното нещо за теб.

— Беше. Пратих я по дяволите, защото си мислех, че ти си специален. Моя грешка. Научих си урока. Робърт Мейсън сам ще се погрижи за това, преди собственият му задник да излети, когато всички подробности излязат наяве защо ме е изпратил тук. Чуваш ли този шум? Това беше моята кариера, която се срина с гръм и трясък.

— Съжалявам.

— Проблемът не е твой. Аз го направих. Знам у кого е вината.

Даркнес се отпусна на пети.

— Какво мога да направя?

— Заведи ме в къща за гости, веднага след като намеря нещо да облека и си измия зъбите. — Тя го заобиколи, като внимаваше да не се докосне до него. — Към кого трябва да се обърна, за да ме наемат? — Спря до вратата на спалнята и го погледна. — Можеш ли да ми помогнеш да си намеря работа тук?

— Да.

— Чудесно. — Тя прехапа устни. — Трябва ли да отида в Резервата, ако съм бременна?

Той поклати глава.

— И тук има деца.

Кат влезе в спалнята и спря, не знаеше какво да прави. Животът ѝ тотално се бе объркал. Това ѝ напомни за Миси. Как щеше да ѝ обясни защо никога не би могла да се прибере у дома? Налагаше се да я излъже, а това щеше да разбие сърцето ѝ. Те бяха като сестри. Къщата им бе наполовина нейна отговорност. Как Миси щеше да се справя сама с плащанията? Нямахте да може да го направи без нея. Щяха да наложат възбрана върху имота и да им вземат къщата. Най-добрата ѝ приятелка щеше да я намрази, защото е останала бездомна. Коленете ѝ омекнаха. Тя приближи до леглото и седна.

— Не впрягай каруцата пред коня — промърмори под нос.

Възможността да е бременна беше съвсем малка. *Какви са шансовете?* Винаги бе правила безопасен секс, когато се срещаше с някой или започнеше нова връзка. А с Даркнес бе скочила с главата напред, защото той беше толкова секси. Още повече беше общоизвестно, че Новите видове не пренасят болести и не могат да имат деца. Това доказваше теорията ѝ, че на този свят няма нищо сигурно.

— Кат? — Даркнес подаде глава от вратата. — Добре ли си?

— Не. Дай ми няколко минути.

Но той не се махна, напротив, прекоси стаята.

— Говори с мен. Мразя да те виждам по този начин.

— И аз мразя да се чувствам по този начин — призна тя.

— Какво мога да направя? Само ми кажи и аз ще го направя.

Би трябвало да го помоли да се махне, но вместо това бързо стана и Новия вид ахна изненадано, когато се хвърли в обятията му.

Той обви ръце около нея, приближи и седна на леглото, а тя се качи в скута му.

— Просто ме прегърни и не казвай нищо.

Новия вид облегна брадичка върху главата ѝ, а Кат се сгуши в него. Ръцете му се стегнаха около тялото ѝ, намести я по-добре в скута си, плъзна се до таблата на леглото и се облегна на нея. Младата жена се почувства много по-добре, когато я погали по гърба, и се отпусна.

— Говори с мен, Кат. Притесняваш ме.

Това ѝ се стори смешно. Засмя се, след което притихна.

— Аз самата съм притеснена.

— Продължавам да изчислявам шансовете. Почти няма никаква вероятност.

— Знам. Беше само веднъж.

— Ще се обадя да разбере кога най-бързо можем да научим, ако си бременна.

— Добре. Нека да не говорим за лоши вероятности и за двама души, които не трябва да имат поколение.

Даркнес се напрегна.

— Детето няма да има недостатъци, защото ти си човек, а аз съм от Видовете. Моите гени ще доминират над твоите. Той ще се роди Нов вид.

Младата жена също се напрегна и го погледна.

— Имах предвид, че и двамата сме работохолици и не сме обвързани. — Тя се размърда и се освободи от него. — Благодаря ти, че ме поддържа. Сега съм по-добре. За малко да забравя колко мразиш човеците.

Той изръмжа.

— Не това исках да кажа.

— Недостатъци? Продължавай в същия дух. — Погледна многозначително към нощното шкафче, след което насочи вниманието си пак към него. — Господи, голям задник си. Отивам да се изкъпя. Би ли ми донесъл четката за зъби и нещо за обличане? Не искам да пътувам до къщата за гости по тениска и мокри бикини. — Бързо се отправи към банята, преди напълно да се е ядосала.

Затръшна вратата след себе си, но не я заключи. Наистина ѝ се искаше да си измие зъбите и да облече нещо друго. А на него щеше да му е трудно да ѝ донесе нещата, ако не можеше да влезе. Пусна душа и

пристъпи под струята, надявайки се водата да охлади гнева ѝ. Нагласи температурата на водата да е малко по-ниска, отколкото обикновено предпочиташе. Даркнес я вбесяваше. Имаше моменти, в които си припомняше защо се бе влюбила в него, но после той си отваряше устата и всичко отиваше по дяволите.

Влюбена съм в него. За първи път съм влюбена. Беше обезсърчена, защото знаеше, че Новия вид никога няма да отвърне на чувствата ѝ. Нямахте да позволи на никого да премине през емоционалните стени, с които се бе обградил. Беше глупаво да мисли, че ако живее с него и го накара да я опознае по-добре, ще успее да го промени.

* * *

Видът изруга и посегна към телефона до леглото. Набра домашния номер на Триша, тя отговори на второто позвъняване.

— Ало?

— Обажда се Даркнес. Заета ли си?

— Не. Какво става?

— Имам нужда от теб като лекар.

— Аз съм точно такава.

— Исках да кажа, че имам нужда от дискретност. Имам въпрос.

— С други думи, не искаш да споменавам нищо пред Слейд. Давай. Любопитна съм. Той вече излезе, така че няма да чуе нищо.

— Направих грешка.

— Добре. Каква?

Той се поколеба.

— Колко бързо можеш да разбереш, ако една жена е бременна?

Мълчанието в другия край на линията продължи около десет секунди.

— О! Ти и агентката на ФБР? Добре, разбрах. — Замълча за момент. — Пет дни от момента на вашата... хм... злополука. Презервативът ли се скъса?

Той стисна зъби.

— Отказвам да говоря по този въпрос.

— Чудесно. Кръвният тест може да ни каже до пет дни. Кога се случи това? Мога да ви впиша и двамата в графика.

— Изследването ще покаже ли точно?

— Да. Получавала съм резултати и за три дни, но за пет е по-сигурно. Хормоните на Видовете много бързо се открояват, ако жената носи дете Нов вид. Освен това, те ускоряват и бременността. Ти си от котешката порода, така че тя ще трае около двайсет седмици или приблизително толкова. Зависи най-вече от това колко упорито е бебето. Някои обичат да идват малко по-рано, докато други се бавят с още седмица или малко повече.

— Не искам никой да научава за това.

— Дори и тя? — Триша замълча отново. — Има варианти. Трябва да ѝ кажеш. Сама трябва да направи избора.

— Информирах я. Тя не иска да вземе хапчето.

— Знае, че може да забременее от теб? Ще се наложи да уведомиш някого от Сигурността, Даркнес. Какво ще стане, ако поиска да си тръгне? Или каже на някой отвън?

— Кат разбира важноста да се запази всичко в тайна.

— Но въпреки това съществува риск. Знаеш го.

— Ще го направя, но не точно сега.

— Да разбирам ли, че инцидентът се е случил съвсем скоро?

— Благодаря ти, Триша. — И затвори.

Мъжът се изправи, отиде в кухнята и взе новата четка за зъби. Спря до гардероба, за да намери някаква тениска и спортни шорти за Кат. Влезе в банята и ги остави на плота. С жаден поглед погълна гледката, която представляваше младата жена, навела назад глава под струята на водата. Ароматът на балсам изпълваше помещението. Вниманието му се насочи към гърдите ѝ. Пенисът му се втвърди. Новия вид се обърна, преди тя да го хване, че ѝ се възхищава и напусна банята.

Бързо излезе от апартамента и тръгна по коридора, където почука на вратата до асансьора. Бук отвори, облечен само с боксерки, явно се канеше да си ляга след смяната. Мъжът повдигна вежди.

— Имаш ли презервативи?

— Ти нямаш ли? Нали наскоро раздадох на всички.

Даркнес не искаше да обсъжда този въпрос.

— Имах, но ги изхвърлих. Не мислех, че някога ще ми потрябват.
— Беше решил, че Кат няма да се върне в Хоумленд.

Усмивка изви устните на другия мъж.

— Изчакай. — Бук се обърна и изчезна в спалнята си. Върна се бързо, с кутия в ръка. Подхвърли му я и той я хвана. — Нещо друго?

— Благодаря.

— Не съм изненадан. Снощи изглеждаше така, сякаш искаш да ми откъснеш ръката, когато държах жената, за да не падне от стената.

— Може ли това да си остане между нас?

— Разбира се. Радвам се, че си намери някого.

Новия вид бързо се завъртя и се отдалечи. Бук се подсмихна. Даркнес устоя на порива да затръшне вратата, когато се прибра в апартамента си. Не искаше да става за подигравка на другите мъже. Заклучи и отнесе кутията с презервативи в спалнята. Мушна я в чекмеджето при двата пистолета и седна на леглото. Душът все още течеше в другата стая.

Кат щеше да си тръгне. Тя щеше да остане в Хоумленд, но не в дома му. Това би трябвало да го накара да се почувства доволен. Но не беше. Тя щеше да бъде сама. Мъжете, които посещаваха уроците ѝ щяха да научат, че се е върнала. Моментално си спомни за онзи мъжкар от бара, от котешкия вид, който ѝ бе предложил да споделят секс. И други щяха да опитат. Изръмжа.

Беше наранил чувствата ѝ, беше я обидил. А тя бе изтълкувала коментара му относно бебето погрешно. Не го беше казал, за да я оскърби. Просто искаше да я увери, че детето ще бъде здраво и силно, ако е забременяла. Стана и отиде до вратата на банята, сложи ръка на дръжката. Водата вътре спря. Въпреки това, той остана секунда-две, заслушан как тя се движи из малкото помещение.

Пусна топката на бравата и се отдръпна, сядайки в края на леглото. И зачака. Младата жена се забави доста, но най-накрая се появи. Кожата ѝ бе порозовяла от душа, тъмната ѝ коса бе мокра, а дрехите му стояха като чувал върху дребната ѝ фигура. Тя спря, когато видя, че той я наблюдава.

— Готова съм да тръгваме.

Трябваше просто да я придружи до къщата за гости. Бяха я подготвили за нея, преди той и екипите да отидат да я вземат от дома ѝ. Но остана седнал.

— Ти каза *той*. — Кат наклони леко глава. — Когато говореше за бебето, ти каза *той*. Защо?

Новия вид се досети, че през цялото време тя е преповтаряла техния разговор.

— Всички деца на Видовете са от мъжки пол.

— Няма момичета? — Скептицизмът ѝ бе очевиден.

— Не. Както споменах, те получават нашите гени. Синовете ужасно много приличат на бащите си. Техни миниатюрни копия. Нито едно от тях все още не е възмъжало, но е видимо, че са почти еднакви. Не съм видял по лицата някоя от чертите на майките им.

Изражението ѝ се смекчи.

— Ще бъде точно копие на теб?

Щом чу думите ѝ, дишането му се промени. Неговият син... ако има такъв... ще има такъв. Никога не си бе мислил, че ще има дете. Почувства непознати емоции. Кат пристъпи по-близо, в очите ѝ имаше тревога.

— Добре ли си?

— Току-що осъзнах реалността.

— Дишаш учестено. Трябва да си поемеш дълбоко въздух. — Младата жена застана пред него и се наведе, като постави ръце на раменете му. — Имаш пристъп на паника.

— Не страдам от такова нещо.

— Да, добре, но точно на това ми прилича. Бавно вдишай и издишай. Имаш ли хартиен плик?

С много усилия, Новия вид накара дробовете си да заработят нормално.

— Добре съм.

— Всеки път, когато искам да те мразя, че се държиш като робот, правиш нещо неочаквано. — Тя се поколеба, но след това го изненада, като възседна скута му. Даркнес я хвана за бедрата, за да не падне назад. — Шансът да съм бременна е много малък, нали помниш? В най-лошият случай, това няма да е краят на света. Наближавам трийсетте, така че е крайно време да се замисля за дете. Майка ми ще бъде във възторг. Не съм сигурна дали това е плюс или минус. Не мога да прекарам повече от ден около нея, без да пожелаая да бях осиновена. Тя наистина е един негативен човек. — Тя погали ръцете му, спускайки длани от раменете надолу. — Няма да очаквам нищо от теб.

Даркнес изобщо не хареса емоциите, които го завладяха при думите ѝ. Гняв. Болка. Но не и облекчение.

— Е, ако ми помогнеш да си намеря работа тук, ще бъде чудесно. Така или иначе, съвсем скоро ще се нуждая от такава. Човешките служители в Хоумленд ли живеят или на друго място? Трябва да разбера как е уреден животът тук и да видя дали ще мога да си позволя да накарам най-добрата ми приятелка да не се отрече от мен. Ако не съм бременна, ще ми се наложи да пътувам доста дълго от дома до работното ми място. Но мога да го направя все пак.

— Да се отрече от теб?

— Притежавам половината от къщата, в която ти нахлу. Миси не може да се справи сама с плащанията. Не мога да я зарежа просто така. Тя е гладуваща писателка. — Усмихна се. — Поне така нарича себе си. Иначе има достатъчно храна. Просто не печели редовно като мен, доходите ѝ са непостоянни, зависят от това колко от романите ѝ ще се продадат.

— Романи?

— Тя пише еротични любовни истории. — Той изглеждаше объркан. — Трябва да ѝ се обадя. Няма да споменавам нищо за тази бъркотия. Просто трябва да ѝ кажа, че съм добре.

— Не може.

— Миси знае къде съм. — Поколеба се. — Тя беше там миналата нощ. Не исках да се замесва във всичко това, така че я накарах да се скрие. Няма да каже на никого. Имам ѝ пълно доверие, Даркнес. Много добри приятелки сме още от девети клас. И двете имахме скапан живот вкъщи и това ни свърза по особен начин.

Той облиза устни, докато разсъждаваше над думите ѝ.

— Ще се ядосаш, а аз не го искам.

— Какво означава това?

— Ще запазиш ли спокойствие?

— Да.

Новия вид все още се колебаеше. Кат беше в добро настроение, яхнала скута му. Не искаше тя да крещи или да го удари отново. Не го беше заболяло, но всяко нещо си имаше граници.

— Снощи, след като си тръгнахме, един от екипите претърси дома ти. Само три екипа са върнахме в Хоумленд. Мъжете останаха, за да сме сигурни, че никой няма да те последва. Настанихме ги там.

Младата жена пребледня.

— Миси добре ли е?

— Да, всичко е наред. Сноу я е открил, но нищо не ѝ е направил. Чух го тази сутрин, когато излязох да изпълня поръчките.

— И чака чак досега, за да ми кажеш? — Кат се ядоса. — Къде е тя?

— Във вашия дом. Екипът е там с нея. Говорих директно със Сноу. Той е добър мъж. Била е уплашена само за няколко секунди, когато той се е промъкнал зад нея. Разбрал, че жената живее там, защото ароматът ѝ бил навсякъде, а и тя е била много леко облечена. Сноу знаел, че тя не е нарушител. Той се закле, че нямала нищо против екипът да остане в къщата и че не е поискала те да си тръгнат.

— Той е Нов вид, нали?

— Сноу — да, но другите трима членове на екипа са човеци.

Кат се поуспокои малко.

— Е, това трябва да я е развълнувало. Винаги е искала да се срещне с един от вас. Нали не е с белезници или с нещо друго?

— Не. Дали са ѝ свободен достъп до цялата къща. Приятелката ти е в безопасност. Екипът ще остане там, в случай че някой дойде да те търси. Искам да бъде заловен.

Изненадващо, младата жена го бутна и той падна назад. Кат се качи върху него, пресягайки се към телефона на нощното му шкафче.

— Ще ѝ се обадя, само да се уверя.

Той я хвана с две ръце за кръста и се претърколи, затискайки я под себе си.

— Приятелката ти е добре. Вашите телефонни линии не са сигурни. Аз ще уредя нещата, ако настояваш да говориш с нея.

Кат не се съпротивлява повече, гъвкавото ѝ тяло го накара да осъзнае колко е женствена. Неговата тениска, която ѝ бе дал назаем, очертаваше гърдите ѝ, и това привлече вниманието му.

— Не ме гледай така.

Той вдигна поглед и видя, че се е намръщила.

— Как те гледам?

— Знаеш как. Очите ти променят цвета си отново. Имам лимит от една грешка на ден, и ние вече го изпълнихме.

— Имам презервативи.

— Много мило от твоя страна. И малко самонадеяно. Какво те кара да мислиш, че искам да правя секс с теб?

— Ти поиска да живееш с мен. — Той обичаше предизвикателствата, а Кат винаги му ги осигуряваше. — Нима си предполагала, че няма да те докосна?

— Казах ти, че се отказвам от условията. Местя се в къща за гости.

— Така ли? — Стана му забавно и той се усмихна. — Само ако ти позволя да станеш и да излезеш.

Даркнес почти очакваше тя да забие нокти в него, когато посегна и обхвана лицето му в шепи. Но Кат го погали.

— Не мога да те разбера. Много си непоследователен, знаеш ли? В един момент си студен, а в следващия си горещ.

Преценката ѝ бе напълно погрешна.

— Това е по твоя вина.

Тя повдигна вежда.

— Така ли? И защо?

— Защото ме подлудяваш. Не знам дали трябва да ти позволя да си отидеш, или не. — Искаше да бъде честен с нея. — И ти ме объркваш.

— Поне се чувстваме по един и същ начин. — Младата жена се вгледа в устните му. — Целувките все още ли са забранени? Имаш свършена уста.

— Все още не съм готов за това. — Така се чувстваше и искаше да бъде честен.

Кат плъзна ръце нагоре и пръстите ѝ се заиграха с косата му.

— Поне ми даваш да те докосвам. Това е напредък. Имаш копrienено мека коса. Харесва ми и колко си топъл, сякаш непрекъснато имаш треска. Нощес ми бе студено, но не знаех как ще реагираш, ако се свия до теб. Щеше ли да ми позволиш да го направя, или щеше да станеш от леглото?

— Щях да те прегърна, но знаех, че си ядосана. Ето защо останах колкото се може по-далеч от теб.

— Изненадана съм, че не скри ножовете. Ти не си най-доверчивият човек. Шегувах се, когато заплаших, че ще те застрелям.

— Уча се.

Кат задържа погледа му.

— Аз не съм *тя*, нали знаеш?

Даркнес не обичаше да му напомнят за миналото. Много добре разбра, кого имаше предвид тя — Галина.

— Наясно съм.

— Може ли да създадем някои нови правила?

— Защо?

— Уморих се да стъпвам на пръсти около теб и непрекъснато да внимава какво правя или казвам.

— Трудно ми е да се доверявам.

— Разбирам те. Наистина те разбирам. В моята служба хората постоянно ме лъжат. Но сега ние не сме на работа. Само ти и аз сме, Даркнес. Готова съм да рискувам заради теб. Можеш ли поне да се опиташ да направиш същото за мен?

— Не знам. Какво искаш?

— Без повече лъжи. Независимо, дали сме облечени или голи. Не искам да анализираме всичко, което си казваме един на друг. Добро, лошо, каквото и да е. Просто ще го казваме така, както е.

— Никой никога не може да бъде толкова откровен.

— Аз мога да бъда спрямо теб. Ще ти кажа как се чувствам. На теб може да не ти е удобно, но един от нас трябва да го направи. Не забравяй, че и на мен няма да ми е лесно. Ти ме караш да искам да поемам рискове. Надявам се, някой ден да те вдъхновя да направиш същото.

Кат винаги го изумяваше. Не беше сигурен как да реагира.

— Започвам. — Гърдите ѝ се притиснаха в неговите, когато си пое дълбоко дъх. Издиша го, преди да заговори. — Бях привлечена от теб и си мислех, че ще бъда щастлива да правим само секс. Не очаквах емоциите, които ме накара да почувствам. Те варират от гняв до безсилие, желание просто да ме прегърнеш. Искам да се сбliжа с теб, но не знам как да го направя. Не искам поредица от „секс за една нощ“ или както го наричат там. Искам повече.

Новия вид реагира по същия начин, по който бе реагирал, когато разбра, че може би са създали дете. Дишането му рязко се ускори, а сърцето му заблъска лудо. Не можеше да отговори, дори не беше сигурен какво да мисли.

Кат стисна бузите му в шепи.

— Дишай бавно. Не изпадай в пристъп на паника. Просто ти казах това, което искам. Знам, че не си готов за това. Само разкрих чувствата си. — Пое си дъх и го изпусна бавно. — Прави като мен.

Тя продължи да диша по този начин и той започна да ѝ подражава. Малкото упражнение помогна и неприятното физическо затруднение премина. Кат се усмихна, погали го по бузата.

— Това е комплимент за мен.

— Че те послушах ли?

— Че накарах господин Контрол да изгуби самообладание.

— Ето защо не мога да ти дам повече. — Не желаете да я нарани, но тя искаше честност. — Нямам пристъпи на паника.

— Нямам си. Минало време. Вече преживя два.

В него се надигна гняв.

— Не мога да направя това. — Опита се да стане и да се отдалечи от нея, но тя отказа да освободи лицето му. И той се спря.

— Толкова е плашещо и объркващо, когато започнеш да се влюбваш в някой, Даркнес. Чух тези думи от мъж, който ме нарани наистина много. Те са твои. Можеш физически да държиш задника си далеч от мен, но това няма да те спре да мислиш за мен или да признаеш, че ме харесваш. Това важи и за двамата. — Разтвори ръце. — Изборът е твой — да остана или да се преместя в къщата за гости. Може ли поне да помислиш за пет минути, преди да вземеш решение?

Новия вид се изтърколи от леглото и отиде във всекидневната. Закрачи из стаята, обмисляйки думите ѝ. Но тя не го последва. Той продължаваше да поглежда към вратата, но младата жена го остави на спокойствие. Изруга. Испита нужда да удари нещо, но успя да се въздържи. Кат го подлудяваше. Първоначалният му инстинкт бе да я помоли да напусне, но призна дълбоко в себе си, че не иска тя да си отиде. Не се беше чувствал така емоционално разкъсан от години.

ГЛАВА 18

Даркнес все още беше в апартамента, но тишината в другата стая изнервяше Кат. Какво щеше да реши той? За да му даде време да помисли, тя остана в леглото.

След пет минути се надигна, смъкна се от леглото и колебливо се промъкна до вратата. С буреносно изражение, Даркнес крачеше между кухнята и входната врата. Той бе красив мъж, но не беше неин тип. Миси бе права. Нямаше представа как да го обуздае. Дори не мислеше, че е възможно. Новия вид беше непредвидим и тя не можеше да предвиди какъв ще бъде следващият му ход. Ноздрите му се разшириха, той спря и извърна глава.

Кат се усмихна.

— Още ли мислиш?

— Може да останеш.

Усмивката ѝ се разшири.

— Добре.

— Не мога да ти обещаю нищо, Кат.

— И това е някакво начало.

— Никога не съм живял с някого преди. И може да не се справя с това.

— Готова съм да рискувам. И аз не съм много добра в това отношение. Досадна съм, а и ти ме вбесяваш. Което означава, че често ще ти лазя по нервите. Забрави за покорството, което чух, че вие очаквате от жените.

— Ненавиждам го.

— Добре.

— Щеше да бъдеш ужасена от мен, ако не си толкова смела.

— Определението, което използва, ми харесва.

Той повдигна въпросително вежди.

— Някои хора не биха го казали толкова ласкаво. Например, че ще е глупаво да не избягам, когато си ядосан. — Тя се отдръпна от

стената. — Все още ли имаш желание да направиш омлети? Гладна съм. Всъщност имам вълчи апетит.

— Никога не бих ти сложил лекарство в яденето.

— Това не беше справедливо. Извинявай. Просто знам колко ще ти е омразно, ако в крайна сметка съм бременна.

— Бих бил лош родител и още по-лоша половинка.

— Нека забравим за това сега. Защо да се тревожим за нещо, което най-вероятно няма да се случи? Вземи презервативи. Ще ги използваме.

— Обадох се на един от нашите лекари. Кръвният тест ще ни даде отговор до пет дни.

— Доста кратък срок.

Новия вид отиде в кухнята и рязко отвори хладилника.

— Също като при бременността.

— Какво значи това? — Тя го последва, с желание да му помогне.

— Нека да обсъдим този въпрос, ако наистина си бременна. Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре.

— Имаш предвид, че информацията е поверителна и се страхуваш, че ще кажа на някого.

Той извади картонена опаковка с яйца и кимна.

— Не се сърди. Трябва да информирам НСО, че знаеш за децата.

— Ще помогне ли, ако подпиша с кръв клетва за мълчание?

— Ние не сме чак толкова лоши. Една декларация за конфиденциалност ще свърши работа. Това ще успокои част от тревогите им. Вашите закони не важат тук, но нашите са валидни във външния свят.

— Звучи честно. — Тя се засмя. — Сарказъм.

— Разбрах. — Даркнес се усмихна в отговор. — Възползваме се от всяко предимство, което можем да получим.

— Не те обвинявам. Новите видове са получавали само лайнияния край на пръчката през голяма част от живота. Време е краят да се обърне.

Той се разсмя, смехът му бе дълбок и прекрасен. Това оживи изражението му. Младата жена обожаваше да го вижда точно такъв.

— Никога преди не съм чувал този израз.

— Описателно, но ефективно, за да добиеш истинска представа. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Стой на страна. Кухнята е малка. Иначе ще се блъскаме един в друг. — Замълча за момент. — Трябва да те предупредя, че знам как се приготвят само няколко ястия. Готвенето беше нещо ново за нас и аз проявих интерес да се науча да правя само онова, което най-много ми харесва да ям.

— Списъкът кратък ли е?

— Омлет, бекон, пържоли и печени сандвичи със сирене и шунка.

— Аз знам как да отварям консерви и да претоплям това, което е в тях. Така и не се научих да готвя. Миси се грижи за храната. Тя е фантастичен готвач и умее да пече сладкиши. Харесва ми всичко, което изброи. Какво мислиш за консерви с телешко варено и супи? С тях съм много добра.

Видът се подсмихна.

— Барът е отворен по всяко време. Там храната е отлична. В Резервата има кафетерия с огромен бюфет на самообслужване. Повечето от мъжете там не готвят или нямат кухня в домовете си, така че се хранят навън.

— Няма да умрем от глад. Това е бонус.

— Така е.

— Разкажи ми за Сноу. Някакъв шанс да се чифтоса с Миси и да я доведе тук? Тя може да ни готви.

Той я зяпна изумен.

— Какво? Въпросът е съвсем логичен. Тя е необвързана и винаги се оплаква колко самотна се чувства. А съм виждала и момчетата. Миси няма никакъв шанс, ако Сноу реши да се върне тук с нея. Тя най-вероятно ще кара джипа насам вместо него.

— И той е необвързан, но нямам идея дали иска половинка.

— Би могъл, ако тя му приготви курабийки. Казах ти, че момичето умее да пече. Сноу чете ли?

— Предполагам, че да. Защо?

— Тя пише в книгите си за горещ секс, и винаги пита всеки, който срещне дали е чел романите ѝ. Надявам се, че той има добро чувство за хумор.

— Сноу прилича малко на мен.

— По дяволите. Това не е добре.

Новия вид се намръщи.

— Миси не е като мен. По характер сме напълно противоположни. Тя е покорна. Нали няма да стъпче чувствата ѝ и да ѝ разбие сърцето?

— Не знам.

— Ще му сриташ ли задника заради мен, ако го направи? — Подразни го тя с усмивка.

Тъмните му вежди се извиха и той поклати глава.

— Шегуваш се.

— Не и ако наистина разбие сърцето ѝ. Тогава ще се опитам аз да му сритам задника. Ще ме подкрепиш ли? Може би ще му държиш ръцете, така че да не ме направи на пух и прах с няколко удара?

Даркнес моментално стана сериозен.

— Никой няма да посмее да те удари.

— Защо?

— Ще го убия.

Той не се шегуваше. Младата жена осъзна това.

— Толкова си секси, когато говориш по този начин.

Мъжът постави тиган на печката и извърна поглед.

— Искаш да ядеш или да се озовеш в леглото ми?

— Трудно решение. — И беше искрена.

— Първо ще ядем. Каза, че си гладна. Спри да ме разсейваш.

— Но това е толкова забавно.

Устните му се извиха в усмивка.

— Искаш ли да прегорят омлета ти?

— Не. — Тя се обърна. — Имаш ли пералня и сушилня? Трябва да направим нещо за мокрите ти завивки и се нуждаем от чисти дрехи, които не миришат противно. Благодаря ти, че ми донесе някои неща.

— Ще го направя сам, след като ядем. Машините са долу, на първия етаж.

— Само ми кажи къде да отида и аз ще се заема с прането.

— Не.

Резкият му отговор я накара да се обърне.

— Това нарушение на закона ли е?

— Тук е мъжкото общежитие. По това време на деня долу е пълно с мъже.

— Жени не се допускат?

— Напротив, но ти няма да се разхождаш без мен.

— Вярно. Трябва ми придружител. Предположих, че няма да имам нужда от такъв, докато съм в сградата.

— Не е заради това. Някои от тях ще поискат да споделят секс с теб. — Тонът му се задълбочи, излезе почти като ръмжене. — Искаш истината? Ще ги нараня.

Кат се усмихна.

— Ти си ревнив.

Това ѝ спечели намръщен поглед.

— Никога няма да приема. Ти си единственият мъж, когото искам.

— Въпреки това ще ги нараня. — Той съсредоточи вниманието си върху тигана. — Спри да ме разсейваш. Не съм опитен в тези игри. Искам първото ястие, което приготвя за теб, да не бъде провал. Опитвам се да те впечатля.

— Съблечи всичко от себе си, ако съсипеш закуската. Пак ще бъда впечатлена.

Той изруга тихо и облиза палеца си. Кат разбра, че се е изгорил. Нямахше как да не се засмее.

— Добре ли си? Извинявай. Отивам в спалнята. Извикай ме, когато е готово. — Обърна се и се насочи към другата стая.

— Добре съм. Оздравявам бързо.

С усмивка, Кат влезе в спалнята и махна завивките от леглото. Трябваше да се изперат. Той нямахше да ѝ позволи да го направи, но поне можеше да ги приготви за пране. Сутринта ѝ бе започнала зле, но сега беше много по-добре. Даркнес ѝ бе разрешил да остане. И двамата щяха да направят усилие, за да видят дали ще могат да живеят заедно.

Претърси стаята и намери празен кош за мръсни дрехи в дъното на гардероба. Бе тъжно да открие, че в там висяха само униформите му. Погледна към високия скрин и предположи, че вътре се намират сгънати ежедневните му дрехи. Хвърли завивките в пластмасовия кош, вдигна го и го отнесе до входната врата, където го остави.

— Мирише чудесно.

— Искаш ли шунка и сирене?

— Да. — Младата жена събра кърпите, които бяха използвали, както и униформата му от снощи, без бронезилетката, и ги добави към

купчината. — Къде са мръсните ти дрехи?

— Изпрах ги вчера. Имах достатъчно свободно време, докато чаках досието ти от ФБР.

Това уби доброто й настроение. Приблужи до плота.

— Моето досие?

— Да.

— Как се добра до него?

Новия вид раздели омлета в две чинии.

— Имаме контакт във външния свят, който е в състояние да се снабди с него.

— Кой?

— Сенатор Джейкъб Хилс.

Името й беше много познато. Изведнъж се досети.

— Политическата му платформа е свързана с НСО и вашите граждански права. Той не е ли бащата на Джеси Норт?

— Да.

— Прочете ли нещо интересно за мен?

— Досието ти е добро. Нямах криминални проявления в миналото и предишният ти началник има добро мнение за теб, според оценките му. Не си много близка със семейството си. — Замълча за момент. — Ти...

— Достатъчно. Звучи ми толкова скучно. Това ме натъжава.

Той взе двете чинии и заобиколи преградната стена.

— Обикновено се храня с чиния в скута си.

Кат взе тази, която й подаде.

— Трябва ти масичка за кафе. — И просто седна на пода.

— Мога да набавя една още днес. Ще взема от друг апартамент.

— Просто така? Никой няма да има нищо против, ако откраднеш тяхната?

Новия вид се засмя и седна срещу нея.

— Не всички апартаменти са заети. Пътуваме често — ту сме в Хоумленд, ту в Резервата.

— Трябва ни нещо за пиене. — Тя стана и грабна две соди, след като разбра какво предпочита той. После седна отново. — Имам въпрос.

Даркнес се взря в нея.

— Ти винаги имаш много от тях. Какво искаш да знаеш?

Кат огледа наоколо.

— Живее ли някой друг в този апартамент, когато си в Резервата?

— Не. Прекарвам по-голяма част от времето си тук, така че това е постоянното ми жилище.

— Добре.

— Защо питаш?

— Просто се чудех къде ще живея, ако се наложи да заминеш в Резервата. — Чертите му се напрегнаха и очите му потъмняха. — Какво? Толкова дълго ли възнамеряваш да останеш там? — Младата жена сведе поглед. — Хайде да ядем. Това изглежда наистина вкусно.

Хранеха се в мълчание. Почти бяха приключили, когато телефонът иззвъня. Кат се стресна, но Даркнес просто се изправи и отиде да говори в кухнята. Проведе разговор съвсем тихо, след което затвори.

— Трябва да тръгвам.

— Всичко наред ли е?

— Фюри иска да разговаряме в офиса. Сега той поема ръководството, докато Джъстис е на почивка за няколко дни.

— Къде отиде?

— В Резервата с половинката си. — Вдигна чинията си и я отнесе в мивката. — Не излизай от апартамента и не се обаждай на никого. Мога ли да ти се доверя, че ще направиш това, за което те моля?

— Да. Искам да говоря с Миси, но ще го направя, когато ми осигуриш безопасна линия. Чух те по-рано.

Той изглеждаше несигурен.

— Довери ми се — настоя Кат. — Няма да напускам апартамента, нито ще докосвам телефона. Дори да звъни. Разбирам необходимостта ви от сигурност и процедури. Може да не ми харесва и да мисля, че е доста параноично, но правилата са си правила. Трябва да ги спазвам докато съм в Хоумленд.

— Благодаря ти. Ще се върна скоро. — Той отиде до вратата и взе коша за пране.

Кат го изпрати с поглед и дояде омлета си. Щеше да спази думата си.

* * *

— Какво мога да направя за теб? — Даркнес седна в офиса на Фюри. По пътя си се бе отбил на няколко места.

— Какво те забави толкова много?

— Имах задачи.

Фюри се наведе напред, облегна лакти върху бюрото и подпря брадичка на юмруците си.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

— Не.

— Аз замествам Джъстис, помниш ли? Прочетох всички доклади на Сигурността.

— Нищо не се е случило във външния свят. Един от екипите ни все още е там, проверих хората преди да дойда тук. Те са добре. Всичко е наред и никой не се е опитал да проникне в дома, в който се намират.

— Ами Катрина Пъркинс?

— Тя е тук. Успях да я доведа.

Фюри се намръщи.

— Не си я настанил в една от къщите за гости. Имах свободен офицер, без работа, тъй като бе назначен извън задълженията му да я държи под око. — Повдигна глава и почука с пръст върху една папка. — Това е доклад за нарушаване на реда в мъжкото общежитие. Мъжът, живеещ в апартамента под твоя, съобщава за силни шумове, идващи от жилището ти. Страхувал се е твърде много, за да почука на вратата ти. Той е примат от Резервата и отсяда тук само за няколко седмици в годината.

Това разгневи Даркнес и той реши да говори с мъжа, който бе дръзнал да се оплаче.

— Не го прави. Почти чета мислите ти. Катрина Пъркинс е в дома ти. Тя не е в къщата за гости, така че ще приемем, че е все още там.

— Не съм нарушил нито едно правило. Помолих един от мъжете да държи под око вратата ми. Кат е на сигурно място. Следвах протокола.

— Това не е официално, дявол да го вземе. Ти живееш с нея?

— Тя настоя. Това бяха условията ѝ, за да се върне в Хоумленд с мен.

Очите на Фюри се разшириха. Но Новия вид успя бързо да се възстанови от шока.

— Тя е жена, човешко създание. Можеше лесно да я подчиниш и да я принудиш да тръгне с теб.

— Не исках да го правя.

Другият мъж имаше наглостта да се засмее.

— А суматохата в твоя дом? Предполагам, че не е щастлива там?
— Огледа Даркнес. — Не виждам наранявания.

Даркнес изръмжа тихо и се изправи.

— Имам по-важна работа, отколкото да бъда главната причина за веселието ти.

— Седни! Това е заповед!

Даркнес замръзна.

— Ти каза, че не е официално.

— За НСО. Но въпросът е семеен. Какво става? Говори с мен.

— Какво ви става на всички? — попита раздразнен. — Защо всеки иска от мен да говоря? Тя е тук и е много добре. Не съм нарушил правилата, като я настаних в дома си, и накарах да я наблюдават, тъй като не е половинка. Това е всичко, което трябва да знаеш.

— Моля те, седни.

Даркнес се тръсна на стола и той изскърца под тежестта му. Новия вид скръсти ръце.

— Не е твоя работа.

— Но все пак се интересувам. — Фюри стана, заобиколи бюрото и се настани в стола до него. — Така по-добре ли е? Сега сме просто двама мъже, които разговарят. Започвай.

— Тя искаше да остане с мен. Нямам какво друго да кажа.

— Ти не допускаш никого толкова близо до себе си.

— Казах ѝ го.

Един дълъг момент Фюри изучава лицето му.

— Нещо друго?

— Не. — Даркнес избегна да срещне любопитния поглед на другия мъж.

— Триша се обади.

Даркнес изръмжа.

— Толкова за поверителността.

— Просто каза, че трябва да поговорим. Аз съм ти най-близък. Какво знае тя, което аз не знам? Да не би да си избухнал и да си наранил жената по някакъв начин?

Даркнес скочи на крака и едва се удържа да не го удари.

— Никога не бих навредил на Кат.

Фюри стана от стола.

— Никога не съм мислил, че ще го сториш преднамерено, но няма да си първият, който се притеснява, че може да е увредил жена в разгара на страстта. Триша беше притеснена и затова се свърза с мен. Ти си труден мъж, който отказва да потърси помощ от някого. Какво става? Моля те, кажи ми? Трябва ли да излезем навън и да се бием отново, докато си готов да ми се довериш?

Даркнес седна.

— Няма да се бия с теб.

— Добре. Ели мрази, когато наранявам ръцете си. Тя обича да ги държи и не харесва да усеща раните по тях. — Той седна и обърна стола си към него. — Защо Триша се притеснява за теб? Намеренията ѝ са добри. Тя се безпокои. Всички го правим.

Даркнес направи гримаса.

— Това е досадно.

— Разбирам, но трябва да се държим заедно. Всичко е ново за нас. Възможно ли е да си привлечен от Кат?

— На психолог ли ще си играеш?

— Аз съм ти приятел и брат. Помага, когато можеш да обсъдиш нещата с някой, който вече го е преживял. Борих се с чувствата си към Ели. Това ли се случва с теб? Чувстваш се така, сякаш губиш разсъдък си, защото любовта те кара да се съмняваш в здравия си разум. Нормално е. Ти не си ранен, Кат също не е, това означава, че си се свързал с Триша, за да те прегледа. Не страдаш от психично разстройство.

— Не е това.

Мълчанието на Фюри, който сякаш очакваше подробно обяснение, го успокои малко. Новия вид пое дълбоко дъх и го изпусна.

— Загубих контрол.

— Как? Избухна и хвърля разни неща?

Даркнес стисна облегалките на стола.

— Сексуално.

— Хората не са толкова крехки, за колкото ги мислим. Те не са направени от стъкло. Ели се справя с мен. Радва се на грубия секс понякога.

— Свърших в нея, преди да съм напълно излязъл. — Говореше тихо, унижен да си го признае. — Чувствах се прекалено хубаво, а и тя ме захапа. Загубих контрол.

Фюри пребледня.

— Не пие ли противозачатъчни?

— Не.

— Мамка му! Искаш ли да я подуша? Мога да ти кажа, ако е в овулация. — Наведе се напред и го погледна съчувствено. — Ще трябва да говориш с нея, ако е.

— Тя е умна жена. Избухнах в гняв, след като се случи това. Не се наложи да ѝ го казвам. Отгатна сама.

Гневът изкриви чертите на Фюри.

— Трябваше да ме уведомиш веднага.

— Тя няма да издаде тази информация.

— Жената работи за ФБР. За Робърт Мейсън. — Фюри стана толкова рязко, че столът падна зад него. — Ти, твърдоглав задник такъв! Поставяш Салвейшън и всяко друго дете в опасност. Ще заповядам да я доведат веднага. Трябва да я поставим под най-строга изолация, докато бъдем сигурни.

Даркнес скочи от стола и се нахвърли върху Фюри. И двамата се стовариха върху бюрото. Оголи зъби срещу лицето му, като едва се сдържаше да не го удари.

— Никой няма да закача Кат. Тя няма да изложи на риск сина ти или другите деца.

Шокиран, Фюри пребледня, но сграбчи тениската на Даркнес и го отдалечи от себе си.

— Вземи се в ръце!

Новия вид го пусна, претърколи се и отиде в другия край на стаята, за да осигури пространство между тях.

— Тя остава с мен.

Фюри се смъкна от бюрото и погледна към разбърканите документи, паднали на пода. Изглежда сърдито брат си.

— Нямаше да я нараня.

— Кат работи за ФБР. Наясно е с опасностите, пред които децата биха могли да се изправят. Готова е да подпише документ за поверителност, за да ни увери в мълчанието си. Вече говорихме по този въпрос. Нареди да ги приготвят, но не изпращай никого при нея. Ако го направиш, всички ще свършат в Медицинския център.

Държейки се на разстояние, Фюри оправи тениската си. Гневът му се стопи, чертите на лицето му се смекчиха.

— Толкова много ли ѝ се доверяваш?

— Да. — Даркнес постепенно асимилира, че не просто защитава Кат, за да е в безопасност. Вярваше, че тя ще спази думата си. Наистина ѝ се доверяваше. — Мамка му. — Пристъпи напред и се наведе, за да събере разпръснатите документи. Нямаше намерение да се нахвърля върху мъжа. — Съжалявам. На ръба съм.

— От страх ли?

Даркнес вдигна рязко глава.

— Грешиш.

— Тази жена може би носи сина ти. Не можеш просто така да го пренебрегнеш.

— Няма да се притеснявам, докато не се уверим. Беше само веднъж.

Фюри изсумтя, после изведнъж се разсмя.

— Кое е толкова смешно? — попита Даркнес, като се изправи и стовари останалата част от папките върху бюрото.

— Ти.

— Това не ми харесва.

Фюри скъси разстоянието между тях и го хвана за раменете.

— Не може да очакваш от мен да повярвам, че просто си пренебрегнал тази информация и не си обсебен от мисълта какво ще правиш, ако тя е бременна. Не желаш никой да се сближава с теб, но сега може би няма да имаш избор. Това ще бъде твоят син. Ти си ужасен.

Даркнес се изтръгна от хватката му, изгаряше от желание да го тръшне върху бюрото отново.

— Не. Аз плаша другите. Не изпитвам страх.

Другият мъж се вгледа в лицето му.

— Не сме толкова различни, все пак. Отричането е първата стъпка, когато се влюбваш. Познавам признаците. Виждах ги в

огледалото, след като Ели се появи в живота ми. — Отдръпна се бързо, за да е на безопасно разстояние. — Доверяваш се на жената, а не на мен — аз съм твоя кръв.

Даркнес се обърна.

— Изпрати документите у дома. Приключих тук.

— Документи за обвързване ли?

Новия вид спря до вратата и се обърна, погледът му бе смъртоносен.

— Декларация за поверителност. Знаеш какво имам предвид. Не се ебавай с мен, братко.

Фюри облегна бедро на бюрото.

— Кажи на твоята половинка здравей от мен. Обезателно ще я поканим на вечеря заедно с теб.

— Майната ти! — Даркнес изхвърча от стаята и затръшна вратата.

Острият му слух не пропусна звука от гръмкия смях на другия мъж. Ръцете му се свиха в юмруци, идеше му да удари нещо.

ГЛАВА 19

Кат знаеше кога я избягват. Даркнес определено стоеше далеч от апартамента си, колкото бе възможно повече. Един офицер от Сигурността бе винаги на пост отвън в коридора. Тя бе инструктирана да стои вътре, или Новия вид щеше да я спре.

Скуката бе ужасно нещо. Младата жена прехвърли всички канали и едва не запрата дистанционното по телевизора. Нямаше нищо интересно, което да иска да гледа, нищо, което да разсее еднообразието. Последните три дена Даркнес излизаше рано, нямаше го по цял ден и се прибираще късно през нощта. Правеха секс, в който участваха белезници. Държеше я с гръб към себе си и не й позволяваше да го докосва. Кат не можеше да каже, че не бе фантастично, просто всичко бе под контрол и доста безчувствено. Той не искаше да говори, просто след това заспиваше. Свиваше се на ръба на леглото, с гръб към нея.

Вратата се отвори и тя обърна глава, изненадана да види, че се е прибрал посред бял ден. Изключи звука на телевизора и се изправи.

— Здравсти!

Новия вид затръшна вратата.

— Здравей. Трябва да си преоблека униформата. Днес е необичайно горещо и се изпотих по време на патрулирането. — Прекоси хола към спалнята.

Гневът ѝ кипна.

— Достатъчно!

Той спря и се обърна.

— Моля?!

— Това е единственото, която си ми казал от сутринта, след като ме доведе тук. Теб те няма през цялото време. Полудявам.

— Ти искаше да живееш с мен. — Устните му се извиха в гримаса. — Смените ми са дълги.

Младата жена затвори очи и преброи до десет. Когато ги отвори, него вече го нямаше. Кат нахлу в спалнята и го завари да съблича

униформата си. Една изпрана вече лежеше върху леглото.

— Искам някой да ме придружи до портите. Нуждая се от малко пари, за да се прибера у дома. Ти не ме остави да си взема чантата.

— Няма да си тръгваш. — Новия вид седна на леглото, за да разкопчее ботушите си. — Все още работим върху проблема с Робърт Мейсън.

— Какво означава това?

— Джъстис реши да мине по каналния ред, след като Мейсън работи за ФБР. Не обичаме да си създаваме врагове и трябва да останем в добри отношения с хората. Сигурни сме, че го разследват и в момента е отстранен от работа. Паспортът му е отнет, за да не може да напусне Щатите.

— Значи вече не съм в опасност. Дори и ти го разбираш. Връщам се у дома.

Даркнес се изправи в цял ръст.

— Не можеш.

— Мога! Дойдох тук, за да прекарвам времето си с теб. Но това не се случва.

Новия вид се намръщи.

— Мейсън все още може да бъде заплаха за теб.

— Докато е обект на разследване? Той може да е задник, но не е пълен идиот. Казах ти, че няма да ме убие. Обзалагам се, че другите агенти, които изпрати в Хоумленд, също са добре, нали?

Липсата на отговор беше достатъчно добър отговор. Даркнес самодоволно щеше да я информира, ако нещо се бе случило с останалите ѝ колеги, само за да докаже правотата си. Мълчанието му говореше достатъчно.

— Искам достъп до телефон, тогава. Ще се обадя на Миси да дойде да ме вземе.

Новия вид отправи красноречив поглед към корема ѝ.

— Все още не са минали пет дни. — Взря се в очите ѝ. — Няма да си тръгнеш, докато не направиш този тест и резултатът е отрицателен.

— Добре. — Кат се опита да бъде разумна. — Разбрах. Ще ме придружиш ли до къщата за гости или трябва да помоля мъжа в коридора?

Даркнес събу ботушите си и разкопча панталона.

— Къщата, предназначена за теб, беше дадена на друг. Имаме посетители. Ще останеш тук.

— Тогава ми намери друга.

Той събу панталоните и облече чисти.

— В момента няма свободни жилища за гости. Толкоз!

Младата жена искаше да го нарече лъжец, но по начина, по който се държеше, изглеждаше така, сякаш иска да се отърве от нея. Това също така можеше да обясни отвратителното му настроение. Той нямаше друг избор, освен да бъде с нея.

— Супер. Чудесно. — Врътна се и отиде в хола.

Две минути по-късно Даркнес излезе от спалнята.

— Ще се видим по-късно.

— Точно така. — Кат отказа да го погледне. — Не си прави труда да ме събуждаш, когато се прибереш. Ще спя на дивана.

— Защо? — попита я грубо.

Чак тогава тя го погледна.

— Писна ми да ме използваш само за секс.

Ноздрите му се разшириха и той пристъпи напред.

— Ти искаше да живеем под един покрив.

— Това беше преди да знам, че единственото ни общуване ще бъде: ти ме будиш, закопчавайки китките ми с белезници, и ме чукаш. Дори не говориш по време на акта. Е, предпочитам просто да го пропусна.

— Но на теб ти харесва.

— На мен също така ми харесва да разговарям, да прекарвам времето си с някого, а не да бъда избягвана. На теб не ти пука за моите нужди. Изглежда ме наказваш, Даркнес. Дойде ми до гуша! Оставям ти спалнята, аз ще взема дивана. Запиши ми час, за да направя кръвния тест вдругиден. В момента, в който резултатът стане ясен, изчезвам оттук.

— Не те наказвам.

Част от гнева ѝ се стопи.

— Така го чувствам. Не съм дошла тук, за да се побърквам. Откакто ме доведе, не съм напускала този апартамент. Мога да излизам само на балкона. Не обичам много да гледам телевизия, но това е единственото развлечение, което имам. Ще полудея. Мислех, че ще можем да се опознаем по-добре.

— Познавам всеки сантиметър от тялото ти. — Изражението му беше безмилостно, когато се взря в очите ѝ. — Научих всичко, което ти харесва.

— Искам много повече от секс. Сигурна съм, че дадох ясно да се разбере.

— Казах ти, че нямам нищо друго, което да предложа.

От това я заболя много. Нямаше желание вече да се бори с него. Новия вид беше непреклонен и твърдо решен да я държи на една ръка разстояние.

— Печелиш. Предавам се. Мислех, че има нещо повече между нас, но виждам, че никога няма да позволиш това да се случи. Отсега нататък може да спиш сам. Това би трябвало да те зарадва. — Обърна се и влезе в кухнята.

За няколко минути в апартамента цареше тишина, след това се чу как вратата се отворя и затворя след Даркнес. Кат си направи сандвич и отново седна на дивана. Тъпата болка в гърдите ѝ беше от разочарование и тъга. Беше му дала шанс все пак, и знаеше, че няма да съжالياва за направеното усилие. Но Даркнес не допускаше компромиси.

Апетитът ѝ изчезна. Тя изруга и хвърли сандвича в кошчето. Отиде до вратата, отвори я и подаде глава навън. На около три метра, мъж от Новите видове седеше на един стол и държеше лаптоп. Погледна я с любопитство.

— Имаш ли нужда от нещо?

— Не ми е позволено да напускам сградата, нали?

Той се напрегна.

— Точно така.

— Има ли достъп до покрива на тази сграда?

Мъжът се поколеба.

— Да. Защо?

— Трябва да се поразтъпча. Балконът не е достатъчно голям, за да го направя. Бих искала да видя малко слънце и да подишам чист въздух. Може ли да ме заведеш там? Това технически не би нарушило правилата, нали? Не ме карай да ти се моля. Няма да е хубаво.

Новия вид се поколеба за миг, затвори лаптопа и го подпря до стената, след което се изправи.

— Само ако обещаеш, че няма да се опиташ да направиш нещо.

— Нямам криле, за да литна и със сигурност няма да скоча заради Даркнес.

Мъжът се ухили.

— Аз съм Фелд.

— Приятно ми е да се запознаем. — Тя излезе и затвори вратата. — Казвай ми Кат. Накратко от Катрина.

Новия вид ѝ посочи накъде да върви, извади идентификационната си карта от предния джоб, отблокира ключалката и отвори една врата. Стълбището водеше нагоре. Мъжът тръгна пръв и Кат го последва. На върха трябваше отново да плъзне картата си през процеп и бутна нагоре плоския панел на тавана.

— Не го използваме често. Само стой далеч от ръба. Доста е високо, а краищата са наклонени. Не са инсталирали обезопасяващи парапети, за да оградят покрива.

Кат си пое дълбоко въздух, когато излезе на слънце. Беше топъл ден, точно както Даркнес бе казал. Гледката от покрива разкриваше повече от Хоумленд. Можеше да види дори високата стена, която изолираше територията от външния свят. Отляво, в далечината, се виждаше парка.

— Благодаря ти. — Усмихна се на Новия вид.

— Знам какво е чувството да си затворен и необходимостта от открито пространство. Бих могъл да се свържа с Даркнес да видим дали ще ми позволи да те заведа някъде другаде.

— Не си прави труда. Тук е чудесно. — Младата жена се отдалечи на няколко крачки от вратата и се протегна, обръщайки лице към слънцето със затворени очи. Остана така. Под ласките на лекия ветрец. Чувстваше се страхотно във от апартамента.

— Въобще ли не си излизала?

— Не. И Даркнес го няма през цялото време. — Обърна се и погледна Новия вид. — Той има ли приятели изобщо?

Изречението на мъжа показва неговата изненада.

— Хм...

— Това беше неуместна шега.

Той се усмихна.

— Даркнес си е Даркнес.

— Много любезен начин да го опишеш. — Кат се обърна, за да се наслади на гледката.

— Той е добър мъж. Просто... не е много дружелюбен.

Тя кимна.

— Всички го уважават.

— Сигурна съм, че е така.

— Може ли да те питам нещо?

Кат се обърна към него.

— Разбира се.

— Ще преподаваш ли още уроци? Много ми хареса този, на който успях да присъствам.

Тя не си го спомняше. Но тогава присъстваха толкова много Нови видове.

— Не мисля. След няколко дни се прибирам у дома и се съмнявам, че ще се върна.

— Жалко. Аз не работя в Сигурността, но всички, които са на служба там, харесаха уроците ти.

— С какво обикновено се занимаваш или не ти е позволено да казваш?

— Аз съм медицинска сестра. — Той се ухили. — Даркнес ме помоли да бъда един от охраната ти. Добре съм запознат с човешките жени. Той знае, че не представлявам никаква заплаха за теб.

— Заплаха? — Това възбуди любопитството й.

Новия вид се изчерви.

— Някои от нашите мъже не биха разбрали това, че живеете под един покрив. Даркнес не искаше никой да направи грешката да сметне, че си на разположение за всеки, след като не си му половинка. Той си е спечелил репутацията на мъж, който не се сближава с другите. Нашите мъже са свикнали да използват женските ни, които споделят секс с други Видове. Нашите жени нямат моногамни връзки. Така че някои от мъжете ни могат да бъдат объркани от твоето положение.

Кат обмисли тази информация.

— Аз не представлявам нищо за него, освен едно досадно задължение.

Фелд пристъпи от крак на крак.

— Той заплаши да откъсне от телата ни онази част, с която сме те докоснали. Даркнес държи на теб. Също така, лично избра мъжете, на които възложи да пазят пред вратата. Днес персоналът на Медицинския център е с един по-малко, защото аз съм тук.

Това я изненада.

— Защо ще го прави?

Новия вид преглътна и отмести поглед, беше му неудобно.

— Ти живееш с него. Може ли да говоря свободно?

— Разбира се.

— Ти си първата жена, с която Даркнес споделя секс, откакто бяхме освободени. Той така упорито избягва жените, че другите вярват, че се интересува от мъже. — Бузите му се зачервиха. — Моля те, не му казвай, че съм ти споделил това. Той има темперамент. Аз не съм добър боец. Затова избрах медицината като професия. Ще ме замъкне в залата за тренировки, за да ми даде да се разбере.

Думите му потвърдиха онова, което ѝ бе казал Даркнес.

— Няма да повторя нищо от това, което току-що ми каза. Кълна се.

Фелд пристъпи напред и сниши глас.

— Също така ми нареди да ти кажа, че в момента няма свободни къщи за гости, ако попиташ. — Той облиза устни и погледна към отворената врата, после насочи напрегнатия си поглед към нея. — Това е лъжа.

Кат се обърка.

— Той иска да останеш с него. Такъв е изводът ми от заповедите, които ми даде, преди да излезе, когато спомена, че може да поискаш да бъдеш преместена. Даркнес не говори много, но е ясно, че означаваш нещо за него. Той е добър мъж. Просто е труден за общуване. Държи всичко в себе си.

Младата жена приближи до Новия вид и попита с тих глас.

— Поискал е да ме излъжеш?

Фелд кимна.

— Даркнес е известен със своята честност. Бях изненадан от тази му заповед. Моето предположение е, че той отчаяно се опитва да те задържи в дома си. Може да не се чувства удобно да ти го признае или дори да не знае как да го направи.

— Той никога не е тук. Не смяташ ли, че ще прекарва повече време с мен, ако случаят е такъв?

— Това е Даркнес. Казвам ти всичко това, защото не ми се ще да изгуби единственото нещо, към което е показал интерес досега. Аз веднага бих казал на една жена, че е важна за мен, но той... — Фелд

въздъхна. — ... той определи за твоя охрана офицери, за които знае, че ще се страхуват да докоснат женската му и ги моли да я излъжат, така че тя да повярва, че няма друг вариант, освен да остане в леглото му. Разбираш ли? Той е горд и непреклонен. Сигурно се страхува да не бъде отхвърлен. Знаем, че те е грижа за него. Приятел съм с Бук. Ти си настояла да живееш с Даркнес. Той е дочул разговора ви, в дома ти, когато отидоха да те доведат в Хоумленд. Новите видове имат отличен слух. Не се отказвай от Даркнес. Вярвам, че той си струва безсилието и гнева, които те кара да изпитваш.

— Той продължава да ме отблъсква.

— Притисни го. Няма да те нарани. Залагам живота си за това. Той се нуждае от много силна жена, която да се справи с него. Знаем какво работиш във външния свят. Една слаба жена не би избрала да работи за ФБР. Имам приятели, човешки жени, които също са избрали доминиращи, мъжки професии. Свикнала си да се изправяш пред трудни ситуации. Този мъж си струва. Очевидно, досега не си успяла да намериш мъж, достоен за теб. Даркнес е твоят човек.

Кат се вгледа в красивите очи на Фелд.

— Благодаря, че ми разказа всичко това. Няма да те издам. Оценявам го.

— Ние всички трябва да идваме с упътване за експлоатация. — Новия вид се усмихна. — Би било много по-лесно да контактуваме един с друг, нали? Аз имам предимство, тъй като прекарвам голяма част от времето си с човешки медицински персонал. Даркнес не е типичен Нов вид, той е загубил много повече, отколкото останалите. Това го прави още по-упорит в решението му да не позволява на всеки да се приближава до него.

— Това го знам много добре.

— Сърцето му е много по-голямо, отколкото би искал някой да знае. Виждал съм колко внимателно обмислени са някои от действията му. Трябва да намериш начин да преодолееш съпротивата му.

— Имах нужда от този разговор. Бях готова да развея бялото знаме. Да се върнем в апартамента. Необходимо е да измисля нов план на играта.

— Може би ще перифразираш думите си за в бъдеще. Видовете ще възприемат казаното от теб в буквалния смисъл, че искаш да си

играеш със сърцето му, но аз те разбирам. — Усмихна се. — Не изпускай нещата от поглед и спечели играта. Той държи на теб.

Кат се засмя.

* * *

— Всичко наред ли е? — Даркнес внимателно се вгледа във Фелд. Мъжът се изправи, кимна и пъкна четеца под мишница. — Благодаря.

Той тръгна към вратата на апартамента си, но спря, преди да влезе. Обичаше да се прибира у дома, при нея в леглото му, но Кат щеше да спи на дивана. По негова вина. Не можеше да я упреква, че е възмутена от отношението му. Стоеше затворена в малкото пространство, а това би раздразнило всеки. Изчака Фелд да мине покрай него по коридора, преди да отвори вратата.

Зрението му се пригоди към сумрака в стаята. Тя не беше оставила нито една лампа да свети, още един знак, че продължава да му е сърдита. Затвори вратата и се промъкна през стаята, поглеждайки към дивана. Кат не спеше там. Намръщи се и приближи към спалнята. Поколеба се преди да влезе.

Младата жена лежеше в неговата половина на леглото, почти провесена от ръба. Той се облегна на рамката на вратата, признавайки пред себе си, че това, което изпитва, е облекчение. Тя беше там, в леглото му. Отстъпи назад, свали бронираната жилетка и я хвърли на дивана, преди да изхлузи ботушите си. Краката го боляха от допълнителните смени, с които се натоварваше. Те го държаха зает, далеч от Кат. Съблече всичките си дрехи и се върна в спалнята, застана в края на леглото и прикова поглед в тялото ѝ. Кат спеше по корем, едната ѝ ръка и гърба ѝ не бяха завити и голата ѝ кожа белееше в мрака. Не беше облякла някоя от тениските му като бариера срещу докосването му. Косата ѝ се стелеше по възглавницата. Едната ѝ ръка бе свита леко в юмрук на сантиметри от лицето ѝ. Всяко бавно и равномерно вдишване бе доказателство, че спи спокойно.

Новия вид се зачуди дали е заела неговата страна на леглото в съня си или го е направила нарочно, за да го дразни. Усмихна се, предположи, че е второто. Кат обичаше да го предизвиква, когато беше

ядосана. Понякога недоволството ѝ бе шумно и открито, но имаше истински талант за малки прояви на неподчинение.

Пристъпи напред, докато бедрата му се притиснаха в ръба на леглото. Искаше да допълзи до нея и да я обърне по гръб. Нуждаеше се от белезниците. Точно така правеше всяка нощ. Заклучваше ги около китките ѝ и ги закачаше през една от пръчките на таблата.

Поколеба се, въпреки че пенисът му щръкна възбуден. Искаше Кат. Презервативите бяха в чекмеджето до леглото. Беше донесъл повече, в случай че едната кутия не стигнеше.

Кат се размърда, опъна тяло, краката ѝ се раздалечиха леко един от друг, докато се наместваше по-удобно по корем. Дишането ѝ не се промени. Тя спеше. Новия вид заобиколи леглото, клекна до нея и улови между пръстите си кичур от косата ѝ. Наведе се и го подуши.

Бе поръчал козметични продукти по неин избор. Ароматът на праскова винаги щеше да му напомня за нея. Този плод подхождаше на личността ѝ. Мек, сладък, деликатен, с твърда ядка в средата. Съблазнителен на вкус. Той затвори очи и си призна, че тя го бе променила. Станала бе част от него. Нотка на негодувание премина през него, но когато отново отвори очи и се вгледа в умиротворените ѝ черти, емоцията се превърна в копнеж. Щеше да му липсва, когато си отидеше.

— По дяволите.

Кат се размърда и отвори очи. Новия вид остана на място, но пусна косата ѝ. Младата жена се намръщи, премигна, след което зрението ѝ се фокусира.

— Здравсти.

— В моята половина на леглото си.

— Знам. — Вдигна глава и погледна към часовника на нощното шкафче. — Прибираш се по-късно от обичайното. Минава един.

— Трябваше да помисля малко.

Кат седна, притиснала завивката към гърдите си. Протегна ръка, за да напипа лампата. Той я хвана и задържа. Тя нямаше друг избор, освен да остане така.

— Недей. Така ми харесва.

— Не съм изненадана с това име. Даркнес — разбирам.

Новия вид се усмихна.

— Не заради това го избрах.

— А би трябвало. — Кат не се опита да дръпне ръката си. Той обичаше да я докосва.

— Съжалявам за по-рано.

Младата жена въздъхна.

— По-лесно ли е да си признаеш, че не си бил прав, когато не мога да видя лицето ти?

— Да.

— Поне ела по-близо. — Кат се измести леко.

Той се изправи и седна на ръба на матрака.

— Не бях честен с теб.

— Знам. — Тя го изненада, когато се наведе и опря чело на гърдите му, свободната ѝ ръка обгърна раменете му. И остана така, близо до него. — Не ти е лесно да споделяш с някого.

— Не исках да те нараня или ядосам.

Кат обърна глава и потърка буза в кожата му.

— Искаш да кажеш да ме вбесиш. И аз съм виновна, че постъпвам по същия начин с теб. Поне реагираш, което е по-добре от мълчанието. Трябва да поразработим върху уменията си за общуване. Засега имаме само две нива — високо или без звук.

Даркнес пусна ръката ѝ и я прегърна през кръста. Харесваше му да я има в ръцете си. Отпусна брадичка върху главата ѝ. Изглежда пасваше точно.

— Не мога да се променя.

— Не те моля за това. Само искам да ме допуснеш до себе си.

— Не.

Младата жена се напрегна в прегръдките му.

— Без да го обсъждаме, така ли? Без компромиси?

— Предупредих те още от самото начало, Кат. Ти си изкушение, на което не мога да устоя, но никога няма да бъда мъжът, от когото имаш нужда. Мога да ти дам само секс. Това е всичко. Искам да бъда честен. Говорих с Джъстис днес, можем да ти намерим работа в НСО. Нашите хора те харесват и с интерес посещаваха уроците ти. Той ще те вземе като инструктор на пълен работен ден.

— Да ги обучавам по безопасност и защита? Имате си работна група за това.

— Да ги научиш на всичко за хората. Дължим ти много за това, че се справи с онези мъже в микробуса. Беше права. Можеха да

причинят много щети, преди да ги неутрализираме. Не бяхме подготвени за такъв вид нападение. Но вече сме.

— Аз, хм... — Замълча за един дълъг миг. — Трябва да си помисля.

— Може да живееш в Хоумленд или да се прибиращ в дома ти всяка вечер. Изборът е твой. Но ако работиш в Хоумленд, винаги ще си в опасност. Трябва непрекъснато да си нащрек, да си наясно с околната обстановка, за да си уверена, че никой не те следи по пътя. В Резервата не е толкова опасно. Наоколо живеят по-малко хора. Жителите, населяващи близките райони, нямат нищо против нас, но предполагам, че не би желала да се преместиш толкова далеч. — Погали я по гърба. — Предпочитам да останеш да живееш в Хоумленд. Така ще можем да се виждаме.

— Да не би да ме питаш дали искам да продължа да живея с теб?

— Не. Ще ти дадем собствена къща. Ще те посещавам понякога, след като приключат смените ми.

— Ясно. — Кат се отпусна. — Така ще можеш да ме чукаш и да си тръгваш, когато си поискаш. — Наскърбеният ѝ тон му показа, че това няма да стане.

— Не мога да ти предложа повече.

Кат го избута и той я освободи от прегръдките си. Младата жена се изтърколи в другия край на леглото.

— Уморена съм.

— Това не е ли достатъчно за теб?

— Вече знаеш отговора. Ти си умен мъж. Лека ноц.

Тя издърпа завивките и скри тялото си от погледа му. Начинът, по който сви колене и му обърна гръб, му даде ясно да разбере, че не желае да бъде докосвана. Беше разочарован, но не и изненадан. Кат искаше мъж, който можеше да ѝ даде всичко, от което се нуждае. Това никога нямаше да е той.

Опъна се по гръб на противоположната страна на леглото и се загледа в тавана, както бе правил хиляди пъти преди. Звукът на накъсаното ѝ дишане го нараняваше. Тя не плачеше, но страданието ѝ бе очевидно. Беше я разочаровал.

— Съжалявам. — Трудно бе да изрече тези думи.

Кат подсмръкна.

— Недей. Аз бях тази, която искаше да промени нещата.

Искаше му се да протегне ръка и да я докосне.

— Заслужаваш повече.

— Съгласна съм.

Даркнес отново се съсредоточи в тавана. В крайна сметка дишането ѝ се успокои и разбра, че е заспала. Но той не можеше да намери този покой от тревожните си мисли. Отне му известно време, но накрая се унесе...

* * *

Усмивайки се, Кат възседна скута му. Беше гола, белите ѝ гърди бяха пред очите му. Посегна и ги обхвана в длани. Тя изви гръб и ги притисна още по-плътно в ръцете му. И двамата бяха голи. Пенисът му беше вече твърд, когато Кат обви пръсти около ствола. Тя се повдигна, насочи члена му към слабините си и се отпусна върху него.

Той изстена, когато усети около себе си горещата ѝ влажна мекота. Стегната плътно. Вгледа се в лицето ѝ. Беше зашеметяваща. Бузите ѝ бяха зачервени от страст, красивите ѝ очи наполовина затворени. Тя задържа погледа му, докато го поемаше докрай и започна да се плъзга по него — нагоре-надолу. Удоволствието го заля като приливна вълна, нямаше да издържи още дълго. Прокара ръце по корема ѝ и стисна бедрата ѝ, за да я държи, докато тласка нагоре, прониквайки в нея все по-диво и по-дълбоко. От разтворените ѝ устни се откъснаха стонове, които го накараха да полудее от възбуда.

Кат се приведе леко напред, ръката ѝ погали корема му, след това се плъзна нагоре и пръстите ѝ се заиграха с едното му зърно. Стисна го силно между палеца и показалеца си. Болезненото усещане почти го накара да свърши, но тя все още не беше готова. Той стисна зъби, без да обръща внимание на това, че топките му се стегнаха и всеки момент щеше да експлодира. Обгърна я с една ръка, а с палеца на другата притисна клитора ѝ, започна да го трие.

Кат изстена силно, горещата ѝ плът се стегна почти болезнено около члена му. Тя протегна ръка към него. Той помисли, че ще се хване за рамото му, за опора, но вместо това тя се вкопчи във възглавницата под главата му. Затвори очи, наслаждавайки се на усещането да бъде вътре в нея, и тя да го язди.

— Даркнес?

Той отвори очи от еротичните нотки в глас ѝ, но не Кат беше отгоре му — Галина го яздеше. Тя държеше нож в ръката си, острието му отрази светлината, докато се спускаше надолу. Върхът се заби дълбоко в гърдите му. Болка го разкъса и той изрева от силата на...

* * *

— Даркнес!

Гласът на Кат дойде от дясната му страна, ръцете ѝ се вкопчиха в бицепсите му. Той седеше върху леглото си, изправил гръб в тъмното. Дишаше тежко, тялото му бе обляно в пот. Беше сънувал кошмар. Толкова жив и ясен в съзнанието му. Впрегна целият си самоконтрол, за да не я удари с юмрук. Принуди тялото си да не мърда, позволи само на гърдите си да се движат, докато тежко си поемаше въздух.

— Добре ли си? Мисля, че сънува кошмар? — Тя го погали по ръката.

— Недей! — Успя да се отдръпне. Бореше се с желанието си да запрати надалеч младата жена. — Не ме докосвай!

Успокои се, щом тя дръпна ръката си, но това можеше да се превърне в трагедия. Можеше да нападне Кат. Гърдите му бяха непокътнати. Сърцето му не беше прободено от ножа на Галина. Тя беше мъртва. Той я беше убил. Не тя беше в леглото му.

— Опитай се да успокоиш дишането си — прошепна Кат. — Всичко е наред.

Даркнес се претърколи наляво и стана.

— Трябва да тръгвам.

Избяга от спалнята и събра набързо нахвърляните си дрехи. За миг нахлузи панталоните и с тениска в ръка напусна апартамента. Имаше нужда да се отдалечи от Кат. Можеше да я убие. Не беше подходящ за връзка с жена.

ГЛАВА 20

Докато чакаше русата лекарка да се върне в стаята за прегледи, настроението на Кат бе мрачно. Погледна към часовника на стената. Времето течеше бавно и това със сигурност бяха най-дългите двадесет минути в живота ѝ. Вратата се отвори и Кат се напрегна. Но това не беше доктор Али, както се бе представила лекарката. В стаята влезе Даркнес.

Новия вид изглеждаше красив в униформата, въпреки суровите си черти. Тъмният му поглед се прикова в нея там, където седеше върху тапицираната маса за прегледи.

— Здравей.

Това ли е всичко, което има да ми каже? Кат не го бе виждала откакто бе избягал от спалнята преди две нощи. Тогава, по-късно Фийлд се бе появил с извинително изражение, за да ѝ каже, че е бил инструктиран да я премести в къща за гости.

Даркнес не я искаше повече в дома си. Заболя я, но не бе изненадана.

— Трябва ли да ти благодаря, че се появи, за да узнаеш резултата?

— Разбра ли вече?

Тя поклати глава.

— Все още чакам.

Новия вид се облегна на стената и кръстоса глезени. Неговото мълчание я вбеси. Тя успя да остане на мястото си, въпреки че се изкушаваше да вземе разстоянието от двата метра, което ги разделяше, и да го удари. Така, може би, щеше да се почувства по-добре, но в крайна сметка, реши да използва думите.

— Следващия път имай куража сам да изхвърлиш жената от апартамента си.

Той се намръщи.

— Чу ли ме?

— Сметнах, че е по-добре да сложим край на връзката ни.

— Какво ще направиш, ако съм бременна? — попита Кат и повдигна вежди.

Даркнес изръмжа и извърна поглед.

— Не знам.

— Нито пък аз. Но поне в едно сме единни.

— Ще се погрижим за теб и детето.

— По-добре това да не е заплаха.

Мургавата му кожа преbledня леко и той се втренчи в Кат.

— Знаеш, че никога не бих те наранил, нито ще позволя някой друг да го направи. Имам предвид, че НСО ще направи всичко възможно и двамата да бъдете осигурени и защитени.

— От разстояние.

— Ще останеш в Хоумленд или в Резервата.

— Да разбирам ли, че което и място да избира, ти ще бъдеш на другото?

Новия вид не каза нищо. Това отговори на въпроса ѝ. Бе предположила правилно.

Вратата се отвори и док Али влезе.

— Тестът за бременност е отрицателен. — Лекарката скръсти ръце, сякаш бе нервна. Тя погледна единия, после другия. — Ще ви оставя насаме. — Обърна се, за да излезе.

— Сигурна ли сте? — Даркнес се отблъсна от стената.

— Да — отвърна русата докторка и спря за миг. — Сигурна съм. Нивото на хормоните щеше да е много високо, ако тя носеше бебе от Новите видове. Мога да направя и ултразвук, но не е необходимо.

— Благодаря. — Новия вид я остави да си тръгне.

Вратата се затвори и Кат слезе от масата, краката ѝ трепереха. Не ѝ хареса разочарованието, което почувства от новината. Това биха били възможно най-лошите обстоятелства да имат бебе, но част от нея бе започнала да свиква с идеята. Друга част от нея бе благодарна. Даркнес щеше да получи това, което желае. Край на връзката им. Вече нямаше нищо, което да ги свързва.

— Това е добре.

Кат се взря в него. *Мен ли се опитва да убеди или себе си?*

— Е, няма да ти преча да тържествуваш. Таксито ме чака. — Тя отиде до вратата и хвана дръжката на бравата.

Внезапно Даркнес пристъпи зад нея и удари с ръка вратата, за да я задържи затворена. Младата жена почувства неговата близост. Ако се обърнеше, щяха да се докоснат. Но не го направи, и се зачуди, защо той не отваря вратата.

— Кат — изръмжа Новия вид.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Надяваше се да каже, че е готов да опитат да имат истинска връзка, че е променил решението си. Но нямаше да чака повече.

— Какво?

— Помисли ли върху предложението да работиш в НСО?

Кат отказа да го погледне.

— Да. Оценявам предложението, но отговорът ми е не. Ще остана във ФБР, ако ми позволят, или ще си намеря работа на друго място, след като разследването приключи. Ще отида по-късно днес да разговарям с ръководителя на разследването. Първо възнамерявам да се прибера вкъщи и да се преоблека с истински дрехи. — Погледна надолу към тениската с надпис НСО и анцуга без лого. — Това не е най-добрият тоалет, с който да направя впечатление.

— Нуждаеш ли се от нещо?

В главата ѝ веднага се оформи дълъг списък, който започваше с неговото падане на колене и молбата му да остане.

— Не. НСО ме увери, че ще плати за таксито, което ще ме отведе у дома. Това е всичко, което ми трябва. Моят ескорт ще ме взе от тук и ще ме съпроводи до една от страничните порти. Не искат никой да разбере, че си тръгвам.

— Аз...

Кат преглътна сълзите и се обърна. Новия вид беше толкова висок и едър. Щеше да го запомни точно такъв. И начинът, по който винаги миришеше толкова добре.

— Ти какво?

В очите му проблесна болка или може би тя се самозаблуждаваше.

— Желая ти всичко добро, Кат.

— И аз на теб. — Тя се обърна. — Трябва да тръгвам, ако това е всичко, което искаш да ми кажеш.

Даркнес махна ръка от вратата и отстъпи назад. Младата жена натисна бравата, отвори, и забърза по коридора. *Дръж се, не се*

разпадай точно сега. Не му доставяй удоволствието да разбере, че те е наранил. Повтаряше си тези думи непрекъснато, докато намери ескорта, който я чакаше в близост до входната врата.

— Да тръгваме.

Мъжът кимна и я поведе към джипа, паркиран до тротоара. Кат напускаше Хоумленд и никога повече нямаше да се върне тук. Това би направило Даркнес щастлив. Тя щеше да бъде нещастна, но това не беше негова грижа. В този миг тя затвори сърцето си за чувствата, които изпитваше към него.

Портата се оказа една врата в стената, охранявана само от един офицер от Новите видове. Но трима други, тежковъоръжени, патрулираха върху стената.

— Прекоси алеята, влез през задната врата, заобиколи къщата и излез през предната. Таксито те чака там. Шофьорът смята, че живееш там. Вече му е платено. — Офицерът се усмихна насила. — Моля те, не разкривай на никого местоположението на дома. Задната и предната врата бяха отключени специално заради теб.

— Благодаря. Няма да кажа на никого. — И го мислеше.

Инструкциите бяха напълно ясни. Кат напусна Хоумленд, прекоси алеята и мина през един добре поддържан двор до предната порта, избягвайки напълно къщата. Таксито беше паркирано на улицата. Шофьорът беше жена, тя се усмихна, когато Кат седна на задната седалка. Водачката на таксито избърбори бързо адреса на Кат.

— Правилен е нали? Майка ти каза, че си се скарала с приятеля си, когато се обади. Вече ми плати, чрез кредитна карта, така че нямам нищо против да изчакам, докато си събереш багажа.

— Ще се върна по-късно. — Кат се облегна назад. Това беше добро прикритие. — Той се нуждае от време, за да се охлади.

Жената включи на скорост.

— Съжалявам, скъпа. Мъжете могат да бъдат такива задници понякога.

— Да, така е. — Кат си мислеше за Даркнес. Не можеше да обвинява никой друг, освен себе си за това, че бе възлагала надежди за нещо повече с Новия вид. Но това не облекчи силната ѝ мъка. — Не ми се говори.

— Сигурно. Разбирам те напълно. — Жената включи радиото на някаква станция с кънтри музика.

Кат докосна корема си. Новината, че е избегнала непланирана бременност, би трябвало да я радва. Идеята да има едно миниатюрно копие на Даркнес, бе минавала често, често през ума ѝ, и бе започнала да ѝ харесва. Той вероятно чувстваше точно обратното.

Таксито спря пред къщата ѝ, Кат благодари и слезе. Беше много хубаво да се прибере у дома. Боята бе олющена и прозорците трябваше да се сменят, но това беше нейната къща. Миси щеше да се радва да я види. Наложиха се да звънне, защото нямаше ключове.

Приятелката ѝ отвори и веднага се усмихна.

— Прибра се! — Тя я прегърна силно. — Липсваше ми.

— Искях да се обадя, но нямаш възможност. — Даркнес се беше погрижил за това. — Добре ли си?

Миси я пусна, бързо я дръпна вътре, след което затвори и заключи вратата.

— Екстра съм. Чисто е, момчета! Това е Кат!

От дневната излезе мъж в униформа. Той държеше пистолет. Белият надпис НСО върху бронезилетката му показваше кой е той. Чертите на лицето му разкриваха, че не е Нов вид. Но вторият мъж, показал се от кухнята — беше. Той бе висок, белокоп, с необикновени светлосини очи.

Гледката на тези яки мъже вбеси Кат.

— Какво правите още тук? — попита тя човека, като избягваше да погледне отново към Новия вид.

— Беше ни наредено да пазим къщата, в случай че се появи някой.

Гневът на Кат избухна. Даркнес искаше да прекъснат всякакви взаимоотношения, тя също.

— Махайте се от къщата ми!

— Имаме заповед — заяви мъжът и прибра оръжието си.

— Кат — прошепна Миси, — всичко е наред. Те са четирима. Другите двама спят, докато тези дежурят. Те са тук, за да ме защитават.

— Аз мога да го направя. — Тя застана точно пред униформения мъж. — Махайте се от дома ми. Не ме карайте да вдигна телефона и да извикам полицията. Ще го направя. Вземай екипа си и да ви няма. Аз съм вече тук. Прибрахте ли ми оръжието?

— Не.

— Тогава се махайте. Имате точно пет минути. — Кат заобиколи мъжа, грабна Миси за китката и я дръпна към кухнята. — Ще си направя сандвич и по-добре да ви няма, когато привърша с яденето. Върнете се обратно в НСО.

— Кат! — възпротиви се Миси.

Кат спря, когато Новия вид блокира пътя ѝ. Той изръмжа тихо и странните му очи се присвиха.

— Заповядано ни е да останем, мис Пъркинс.

Кат пусна Миси и заби пръст в средата на бронезилетката му.

— Кажи на Даркнес да върви по дяволите. Той ме иска вън от живота си и точно това ще направя. Което означава, момчета, че трябва да се разкарате от дома ми.

По лицето на непознатия се изписа объркване.

— До пет минути да ви няма, иначе ще обяснявате на полицията, а вероятно и на новинарските хрътки, които имаш уши и очи навсякъде, защо сте тук. Аз не искам и не се нуждая от защитата на НСО. А вие не искате никой да разбере, че сте тук. Бих нарекла това справедлива сделка. Изчезвайте! — Кат го избута до стената и се втурна в кухнята.

— Кат, те са много мили. Тревожат се заради Робърт Мейсън. Тук са, за да ни защитят, в случай че той се появи.

Кат се извърна, опитвайки да успокои гнева си.

— Няма да го направи. Аз съм най-малкият от проблемите на този задник. Той е бил отстранен от работа и в момента е в процес на разследване. Мейсън злоупотреби с положението си, като пропиля пари и време на агентите и не искам никога повече да чувам за Новите видове. Ясна ли съм?

Приятелката ѝ се вгледа в нея.

— О, Кат! — Изражението ѝ стана жаловито. — Толкова съжалявам.

— Недей! — предупреди я тя. — Нито дума повече! — Тонът ѝ се смекчи. — Не желая да говоря за това. Не желая да говоря за него. Просто искам да хапна и да продължа живота си, става ли?

— Разбира се — кимна Миси. — Отивам да им благодаря и да им кажа довиждане.

— Направи го. — Кат рязко отвори хладилника, поглеждайки към часовника над печката. — Пет минути, Миси. Не се шегувам.

Искам да ги няма.

— Добре, Кат. — И приятелката ѝ я остави сама.

Младата жена извади сода и една от пакетираниите салати, които Миси толкова много харесваше. В крайна сметка мъката ѝ щеше да изчезне. Той не ѝ бе оставил никакъв друг избор. Да копнее за мъж, който никога не би си позволил да се сближи с нея, би било загуба на време. Тя беше поела риска, беше се борила за него, но битката беше изгубена.

— По дяволите — прошепна тя. Нямахте да бъде лесно да го забрави. Ни най-малко.

* * *

— Какво би трябвало да направя според вас? Да я завържа и да ѝ запуша устата, за да не се обади на полицията? — Сноу скръсти ръце на гърдите си. — Тя ти беше много ядосана. Личеше си отдалече.

Даркнес изръмжа.

— Не трябваше да си тръгвате.

— Не са имали избор. — Фюри взе страната на Сноу. — Били са изгонени. Нямаме право да останем в жилището, без съгласието на собственика. Наблюдаваме Робърт Мейсън. Досега е бил само в офиса на адвоката си и вкъщи. Не е направил опит да отмъсти на твоята Кат.

— Тя не е моя — изсъска Даркнес.

Фюри застана пред него.

— Прав си. Тя не е твоя. Ти я отпрати. Жената е обучен агент. Ти сам видя колко добре се справи при главната ни порта. — Той погледна към Сноу. — Знаеш ли дали има оръжия в дома си?

— Два пистолета и пушка в гардероба. — Сноу седна. — Оставихме ѝ ги там.

Фюри обърна глава и погледна многозначително Даркнес.

— Ето, виждаш ли, тя е въоръжена. Може да се справи с един човешки мъж, ако възникне такава необходимост.

— В къщата ѝ няма охранителна система. — Даркнес не беше склонен да отстъпи. — Поне ми позволи да изпратя екип да инсталира такава.

— Не. — Столът на Джъстис изскърца. — Бях готов да разположа екип на мястото, но Катрина Пъркинс даде ясно да се разбере, че не желае повече помощ от нас. Трябва да уважим решението ѝ.

— Ще платя със собствени пари за системата — каза Даркнес и спокойно задържа погледа на ръководителя на Новите видове.

— Не — повтори Джъстис. — Сноу, можеш да си вървиш.

Мъжът напусна стаята, като затвори вратата след себе си. Джъстис въздъхна силно и се облегна назад.

— Трябваше да я помолиш да остане, щом толкова много се притесняваш за тази жена, Даркнес.

— Не мислех, че ще изгони екипа ни.

Фюри изсумтя.

— Ти я искаше въвн от живота си. Остави я.

— Тя е в опасност — заяви Даркнес.

Фюри седна и поклати глава.

— Не може така, братко, хем не я искаш, хем не я оставяш. Жената не е беззащитна. Ти беше привлечен от нея, защото е силна. Досега Мейсън не е дал никакви признаци, че е заплаха за нея. ФБР го следи отблизо. До момента са ни докладвали за всичко, което са открили. Роднинската му връзка с Джери Борис може би е единствената причина, поради която той го търси. Досега не са намерили нещо, което да покаже, че знае или е бил част от това, което Борис направи на НСО. Хората могат да бъдат изключително лоялни към семействата си. Искаш ли да знаеш какво си мисля?

— Не искам да знам нищо. — Даркнес го изгледа ядно. — Махам се. — Обърна се и тръгна към вратата.

Остана изненадан, когато намери Сноу да го чака точно пред сградата. Мъжът се приближи с мрачно изражение.

— Грижа те е за тази жена.

— Не искам нищо да ѝ се случи. — Даркнес отказваше да признае повече.

Сноу облиза устни и се огледа, преди да мушне ръка под бронезилетката си. Подаде му лист хартия.

— Ето.

Даркнес погледна цифрите, написани върху него.

— Какво е това?

— Кодът за достъп до охранителните камери, които инсталирахме извън къщата на Катрина Пъркинс. Не ги магнах. Вътрешните камери бяха свалени, но ще имаш пълен достъп до предната и задната част на имота.

Даркнес прибра бележката.

— Защо ги остави?

Сноу се поколеба.

— Миси ми харесва. Тя е сладка и исках да я държа под око. Но мисля, че за теб това е много по-важно, отколкото за мен. Аз я уплаших твърде много, за да възбудя интереса ѝ.

— Благодаря ти.

— Няма защо. — Сноу изглеждаше така, сякаш искаше да каже още нещо.

— Какво?

— Имаш женска. Защо се отказваш от нея? Да не би да е заради това, че ще изгуби всичко, когато стане част от нашия свят?

— Аз не съм подходящ за половинка.

По лицето на другия мъж се изписа разбиране.

— Трудно е да загърбиш миналото. Няма бъдеще, ако не можеш да забравиш.

— Не е толкова просто.

— Ние успяхме да се приспособим — напомни му Сноу. — Стремим се винаги да станем нещо повече, отколкото сме били предназначени да бъдем. Ти нямаш ли същата цел?

— Аз съм прекалено повреден.

Сноу кимна.

— Всички ние сме повредени до определена степен. Някои щети са визуални, други дълбоко са белязали душите ни. Това е част от Видовете. Ти не си единственият неподходящ за половинка, който съм срещал. Валиант има Тами.

— Той поне беше готов да си вземе половинка.

— Да искаш и да можеш да го направиш са две различни неща. Но те го постигнаха. Валиант е мъж, с когото не бих могъл да живея. — Сноу се усмихна. — Как мислиш, дали не е оглушала досега, слушайки ревовете му? Той не е от най-търпеливите или спокойни мъжкари.

— Валиант няма да я уплаши.

— Но мен той ме плаши, заедно с останалите обитатели на Дивата зона, които не са точно това, което бих нарекъл нормални. Това говори много, нали?

Даркнес си спомни думите на Кат. Почти чуваше гласа ѝ: *Ние имаме две нива на звука — високо или без звук.*

— Аз не съм като него.

— Ти си по-разумен. Той позволява на чувствата си да го владеят напълно. Показва ги съвсем открито. Не знае как да ги балансира.

— Нито пък аз.

— Опитвал ли си някога?

— Няма да обсъждам този въпрос?

— Теб те е грижа за тази жена. Това е факт. Замислял ли си се, че тя може да срещне някой човек? Какво ще стане, ако той я нарани? Човешките мъже мамят жените. Освен това се разболяват и от венерически болести. Посетих един от уроците ѝ. Домашното насилие е проблем в техния свят. Предполагам, че тя няма да си избере мекушав мъж, с който да се обвърже. Той може да я нарани сериозно или да я убие.

— Достатъчно! — Нещата, които Сноу описваше, го вбесиха.

— Гледал ли си новините им? Те показват случаи на грабежи, изнасилвания, убийства и произволни насилия. Подобни проблеми не съществуват на нашите територии. Стените защитават жените ни от насилието във външния свят. Наш дълг, като мъже, е да ги предпазим от това. Но твоята жена не е тук.

— Тя не е моя жена — изръмжа Даркнес.

Сноу се усмихна.

— Преди да я срещнеш, никога не би изгубил самообладание. Просто щеше спокойно да ме поправиш. Тя вече те е променила.

— Аз съм си същият мъжкар.

Сноу поклати глава.

— Може би трябва да се прибереш и добре да се погледнеш в огледалото. Непрекъснато отричаш. Лъжи другите, но не и себе си.

Даркнес наблюдаваше офицера, докато се отдалечаваше. Ядосан, стисна юмруци. Всеки държеше да му дава съвети и не за първи път го обвиняваха, че е неискрен.

Прибра се у дома и затръшна вратата. В спалнята все още се усещаше слабия аромат на Кат. Задиша през устата и влезе в банята,

включи светлината. Стисна плота и се наведе напред, за да изпълни съвета на Сноу.

Същият мъж го гледаше от огледалото. Не забеляза никакви физически промени. Беше забравил да се подстриже и сега косата стигаше до раменете му. Последното нещо, което искаше, бе да прилича на Фюри или на братята си, които бе загубил. Напомни си, че скоро трябва да я свърши тази работа и влезе в спалнята. Погледът му се спря на леглото и спомените за Кат неизбежно нахлуха в съзнанието му.

Тя му липсваше. С течение на времето това щеше да отmine и той щеше да се върне към нормалното си ежедневие — да ходи на работа, да се прибира у дома и да бъде сам. Да се вира в тавана, докато заспи. Кошмарите щяха да го събудят по някое време. Щеше да се изкъпе и да започне новия ден. Това се бе превърнало в безкраен цикъл, който не му харесваше вече.

— Дяволите да го вземат — изръмжа той.

Отвори гардероба и извади едно заключено куфарче. Кат не се бе опитала да го отвори. Беше проверил. Набра правилната комбинация и извади лаптопа. След няколко минути вече го бе включил, на монитора, на раздвоен екран, се виждаше картина от предната и задната част на къщата на Кат. Даркнес свали ботушите си, настани се удобно върху леглото и постави компютъра в скута.

Нямаше признаци на живот, докато слънцето не залезе. Осветлението в къщата се включваше и изключваше, позволявайки му да следи движението. Руса жена се спря до един от осветените прозорци, на втория етаж. Това трябва да бе Миси. Тя надникна през стъклото и се обърна, устните ѝ се движеха.

Даркнес ненавиждаше това, че се надява Кат да попадне в полезрението на камерите. Светлината изгасна, мина доста време. Стана, за да си приготви нещо леко за хапване. Върна се в спалнята и започна да се храни, докато наблюдаваше дома на Кат. Лаптопът щеше да стои добре на нощното шкафче, точно срещу леглото.

Телефонът извъня и той вдигна.

— Даркнес.

— Как си?

— Добре съм, Фюри.

— Искаш ли да дойдеш на вечеря?

— Вече хапнах.

— Можеш да се присъединиш към нас утре.

— Утре вечер съм дежурен.

Фюри въздъхна.

— Ще се обадя пак след няколко дни.

— Направи го. — Даркнес затвори и облече коприненото долнище на пижамата.

Беше рано, но той легна на една страна и съсредоточи цялото си внимание върху екрана на лаптопа. Не можеше да си позволи да бъде част от живота ѝ, но се чувстваше по-добре, като я наблюдава. Беше за предпочитане, отколкото да зяпа в тавана. Това оправдание го накара да се почувства още по-добре.

ГЛАВА 21

— Аз ще отворя! За мен е! — извика Миси от офиса.

Кат погледна към часовника над печката. Минаваше единайсет. Зачуди се за какво е този път ненаситният апетит на Миси — за пица или за китайска храна. Бяха вечеряли рано и приятелката ѝ имаше твърдото намерение да пише до късно през нощта. Кат обикновено се дразнеше, когато им доставяха храна толкова късно, но все пак нямаше да става рано на другата сутрин за работа.

— Да, храната е — извика Миси.

Кат си наля чаша мляко и отпи. Беше казала сбогом на Даркнес и бе написала доклада си за Робърт Мейсън. Не беше най-добрият ѝ ден. Входната врата се затвори с тих, но отличителен звук.

— Мирише толкова хубаво. — Миси влезе в стаята, носейки кутия с пица. — Искаш ли?

— Не. След няколко минути си лягам.

— Поръчах я с повече бекон и сирене.

Кат се усмихна.

— Ти си такава кучка. Ако ям толкова късно, всичко ще ми се лепне на задника.

— И какво от това?

— Дай ми едно парче. — Кат остави чашата и взе две картонени чинии от шкафа. — Но да е малко.

Миси ѝ подаде едно.

— Добре ли си? Откакто се прибра от работата, си в лошо настроение.

— Назначили са нов човек на мястото на Мейсън. Той е бесен. Изнесе ми цяла лекция и се наложи да напиша доста подробен доклад. Засега съм отстранена от работа. Ще ми се обадят, когато приключат с разследването.

— Отстраниха ли и другите агенти, които бяха изпратени в Хоумленд?

Кат отхапа от пицата и сдъвка залька.

— Да. Чавес беше бесен, че всеки от нас, цитирам „е послушал един идиот“. Съгласна съм с това. Трябваше да настоявам и да откажа мисията, но всички бяхме между чука и наковалнята.

— Виновен си ако го направиш, но си виновен и ако откажеш да изпълниш заповед.

— Точно така.

Миси взе една сода.

— Ще ям в моя офис. Искаш ли да се присъединиш към мен?

— Не. Знам, че трябва да довършиш книгата и да я изпратиш на редактора си.

— Имам още три дена до крайния срок и не мисля, че ще ми остане време за много сън. Включена съм в една антология и ако не я довърша, моята история няма да излезе. Ще изберат някой друг на мое място.

Кат вдигна чинията и чашата си.

— Отивам в леглото. Ще се видим на сутринта. Опитай се да поспиш малко, става ли?

— Добре. Може ли да провериш Гюс и Бъч като се качиш горе?

— Най-вероятно спят. Кълна се, ти имаш най-мързеливите домашни любимци.

Миси се засмя.

— Започват да си играят по средата на нощта. Добре че си лягам толкова късно.

Кат се качи на горния етаж и спря до вратата на Миси да надникне вътре. Кучето спеше върху възглавницата на приятелката ѝ, но котето беше на пода и дъвчеше една от обувките на Миси. Кат потръпна благодарна, че не беше една от нейните. Затвори вратата, за да не могат малките унищожители да дойдат в спалнята ѝ.

На вратата се позвъни отново. Кат се обърна.

— Аз ще отворя — извика Миси. — Сигурно е момчето, което донесе пицата. Попитах за сос, но той го беше забравил. Може би го носи.

Кат влезе в спалнята. Включи лампата с лакът и прекоси стаята до нощното шкафче. Остави храната върху него. Входната врата се затръшна с трясък. Тя постоя за момент и се ослуша. Миси не извика отново. Това беше странно. Приятелката ѝ винаги казваше кой е бил на вратата. Това беше обичай, за който Кат настояваше да се спазва.

Тя излезе от стаята и отиде в края на коридора.

— Миси?

По гърба ѝ полазиха ледени тръпки, когато не получи отговор. Отстъпи назад и се втурна в спалнята си, взе служебния пистолет и се промъкна обратно в коридора. Спря при върха на стълбите.

— Миси?

Минаха секунди. Кат се напрегна да чуе нещо, но долу всичко остана тихо.

— Обаждам се на 911 и имам оръжие! — извика тя.

— Затвори телефона или ще я убия! — заплаши познат глас.

Коленете на Кат се подкосиха. Сигурно грешеше.

— Мейсън?

— Шибана кучка! — извика той. — Слизай веднага!

Тя изпадна в паника. Защо Мейсън беше в дома ѝ? Очевидно Даркнес не беше параноик, като вярваше, че бившият ѝ шеф ще тръгне след нея. С всички усилия си наложи да остане спокойна.

— Няма да направя нищо, докато не разбере, че Миси е добре.

— Говори! — изръмжа той.

— Кат? — Гласът на приятелката ѝ беше тих и напрегнат. — Той е насочил пистолет в главата ми.

— Достатъчно! — заповяда Мейсън. — Хвърли оръжието!

Кат се опита да мисли, но всичко, което можеше да си представи бе как той застрелва Миси.

— Защо си тук, Мейсън? Какво искаш?

— Ти си виновна. Доверих ти се да свършиш работата. А ти какво направи, а? Провали всичко. Каза на онези животни, че аз съм те изпратил. Не трябваше да ме предаваш, Катрина.

Тя прехапа устни. Обикновената тактика нямаше да свърши работа при него. Той бе минал през същото обучение, знаеше всички трикове.

— Не е вярно. Нека поговорим за това, Мейсън. Съгласен ли си? Не съм направила нищо. Отидох в Хоумленд да търся онзи мъж, който искаше да намеря. Но не успях да се добера до никаква информация. — Опита да успокои лудо биещото си сърце. — Днес отидох на работа, за да подам доклада и научих, че имаш заместник. Какво става? Те не поискаха да ми кажат нищо.

— Разследват ме. Искам веднага да слезеш тук, Кат. Ако чуя сирени или видя ченгета, ще убия тази кучка. Нямам какво да губя. Хвърли пистолета или тя е мъртва.

— Опитвам се да разбера защо си тук. — Това беше истина. Той би могъл да проследи всеки агент, но бе избрал нея. — Имаш ли нужда от помощ? — Тя промени тактиката. Мейсън беше неспокоен и мразеше НСО. — Да не би Новите видове да са разбрали, че се опитваме да ги съсипем и да са тръгнали след теб?

Тишина. Кат се молеше, той да се хване на това. Трябва да бе отчаян, за да се появи в дома ѝ. Дали не търсеше отмъщение? Просто случайна мишена за бъркотията, стоварила се на главата му? Животът на Миси зависеше от това дали ще успее да го манипулира.

Мълчанието му не ѝ хареса.

— Кой още знае, че си ме изпратил там? Само аз отидох в Хоумленд, нали? Никой друг? Убедена съм, че не е изтекла информация — излъга тя. Искаше да разшири кръга от заподозрени, включвайки агентите, изпратени като работници на строежа. — На кой друг си казал за Хоумленд?

— Искам пистолета ти. — Гласът му звучеше по-спокойно.

— Добре. — Извади пълнителя и пусна предпазителя. — Ще го хвърля надолу.

Първо хвърли пълнителя, а секунда по-късно и пистолета, притаи се близо до стената, защитавайки тялото си. После хвърли бърз поглед долу и видя босите крака на Миси и обувките на Мейсън точно зад тях. Той я използваше като щит, стараяйки се да бъде извън линията на огъня.

— Искам също и резервния ти пистолет — настоя Майсън.

— Той е в спалнята ми. Успях да грабна само служебното оръжие. Да го донеса ли?

— Десет секунди. — Мъжът започна да брои.

Кат хукна по коридора, влезе в спалнята и бързо взе втория пистолет от най-горния рафт на гардероба. Грабна мобилния си телефон, изключи го от зарядното и се спусна обратно по коридора. През цялото време вдига достатъчно шум, така че негодника да чува всяко нейно движение и да знае къде се намира. Последното нещо, което искаше, бе мъжът да се изнерви, с оръжие, опряно в главата на Миси.

Пъхна пистолета под мишница и включи телефона. Първият ѝ инстинкт бе да се обади на 911, но те щяха да дойдат със сирени и светлини. Също така беше възможно бившият ѝ шеф да подслушва техните канали.

— Взех го — извика тя. — Какво става? Говори с мен, Мейсън. Чудя се, дали да хвърля втория пистолет. Все пак може да убиеш приятелката ми.

Кат прехвърли номерата в мобилния си и намери онзи, които бе запаметила, когато Мейсън я изпрати на мисия. После натисна иконката, и с рамото го задържа до ухото си, докато стискаше пистолета.

— Хвърли оръжието, веднага!

— Не и докато не съм сигурна, че няма да ни убиеш и двете.

— Вие се свързахте с Хоумленд — отговори бодро плътен глас. — С какво мога да ви помогна?

— Искане шибания пистолет! — изкрещя Мейсън.

— Знаем, че си насочил пистолет в главата на Миси, Мейсън. Само ми кажи, защо си в моята къща. По твоя заповед отидох в Хоумленд като Катрин Декър. Нека поговорим. Няма да ти дам оръжието си, докато не разбере какво искаш, или ще ни убиеш и двете.

— Мамка му! — изръмжа мъжът по телефона.

— Ще броя до десет, и ако не си хвърлила оръжието, приятелката ти умира. Едно, две...

— Знаем, че записвате разговора — прошепна Кат. — Той ще застреля Миси, ако чуе сирени. Не се обаждайте на полицията или тя е мъртва. Просто заглушете линията и продължете да записвате.

— Девет — извика Мейсън. — Хвърли проклетото оръжие.

Кат пъхна телефона в панталоните си, под бельото, и извади пълнителя на пистолета.

— Ето. Първо пълнителя. Само се успокой. — Наведе се и го хвърли. Той подскочи по стъпалата. — Следва пистолета. — Хвърли и него.

— Ела тук! — Мейсън звучеше ядосано.

Младата жена вдигна ръце с дланите навън.

— Идвам.

Мейсън държеше Миси в задушавача хватка, точно пред себе си, притиснал пистолет в слепоочието ѝ. Кат заслиза бавно, оглеждайки

черните му дрехи. По средата на стълбите спря.

— Искам да ти помогна. Трябва да ми кажеш защо си тук и какво мога да направя за теб.

Той махна пистолета от главата на Миси и го насочи към нея.

— Обърни се.

Тя бавно се завъртя, и повдигна тениската си, за да му покаже, че няма друго оръжие затъкнато в колана на панталоните ѝ. Те бяха широки, а оръжието — твърде тежко и масивно, за да се скрие там.

— Видя ли? Хвърлих и двата си пистолета. — Кат не прекъсна зрителния контакт с него. — Кажи ми за какво става въпрос?

— Всичко, което трябваше да направиш, бе да измъкнеш Джери оттам.

— Опитах се да го търся, но те ме наблюдаваха през цялото време. Сложиха ми проследяващо устройство на глезена — излъга Кат. — Никой не искаше да говори с мен, не можех да направя и десет крачки, без да знаят точно къде съм. Мисля, че беше прав. Те крият нещо. Охраната им е изключително силна. Може ли да те наричам Робърт?

— Не. — Мъжът я изгледа яростно. — Всичко, което трябваше да направиш, бе едно-единствено, шибано нещо, Пъркинс. Да ми доведеш Джери.

— Опитах. Наистина. Сега теб ли преследват? Какво мога да направя, за да ти помогна? Имаш ли нужда от място, където да се скриеш? Пари? Нямам налични вкъщи, но мога да взема малко. Искам да ти помогна. — Надяваше се да изглежда искрена. — Дали ще започнат да следят и мен?

Ядосаният Мейсън се поколеба малко, но оръжието му си остана насочено към нея.

— Това копеле е прехвърлило парите. Трябва да се добера до него.

— Джери? Какви пари?

Той стисна устни в бяла линия, а лицето му почервения от гняв. Кат се надяваше мъжът да получи инфаркт. Това щеше да реши проблема. Той се огледа и Кат използва възможността да погледне Миси. Приятелката ѝ бе ужасена, но изглеждаше невредима. Кат отново се съсредоточи върху Мейсън.

— Не мога да ти помогна, ако не знам каква е ситуацията. Пред какво сме изправени? Предполагам, че НСО те преследва. Някой от нашия отдел ни е предал. — Искаше той да мисли за тях като за екип, а не врагове. — Моят задник също е заложен.

— Ти не си отстранена от работа, нито си в процес на разследване. Трябваше да отида днес до службата и те видях да влизаш. Така узнах, че не си в Хоумленд. Какво им каза?

— Нищо. И аз съм отстранена от работа. Казаха ми да се явя отново в петък и да напиша рапорт. Твоят заместник присъстваше на срещата. — Не искаше той да знае, че вече им бе разказала всичко. — Бил си там? Значи знаеш, че не останах дълго.

Мейсън изглеждаше несигурен. Кат реши да натисне още малко.

— Какво мога да направя? Не е нужно да сочиш пистолет към Миси. Тя ще направи това, което ѝ кажа. Ние с теб сме мъжете в нашите семейства, не помниш ли? — Беше готова да използва собствените му думи срещу него.

— Трябва да се добера до Джери. Той е прехвърлил парите.

Същото бе казал и преди малко.

— Добре. Какъв е планът? С теб съм. Очевидно НСО владее и ФБР. Те командват парада. Това означава, че двамата с теб ще имаме големи неприятности.

Дулото на пистолета леко се снижи надолу. Изглежда Мейсън обмисляше думите ѝ.

— Трябва да намерим Джери.

— Добре. Защо той има такова значение за теб? Ако НСО ни преследва, трябва да напуснем страната.

— Не и без моите пари. — Ярост изкриви чертите му. — Това глупаво копеле нямаше да се справи с всичко това, без мен. Половината от двата милиона и половина са мои. Накрая той или ще отвори голямата си шибана уста и ще разкаже всичко, или ще използва парите, за да се покрие. Отначало си мислех, че те са го хванали, но колкото повече разсъждавам над това, толкова повече ми се струва, че ми е устроил капан, както на онова момиче. Няма да отида в затвора.

Кат не беше сигурна за кое момиче говори той, но останалото започваше да придобива смисъл.

— Това са много пари.

— Аз създадох фалшивата самоличност, която той използва, погрижих се да прикрия следите му и му казах как да прекара парите, за да не могат да бъдат проследени. А този задник направи така, че да нямам достъп до тях и сега се опитва да ги вземе всичките. — Мейсън внимателно я изучаваше. — Ще разделя парите с теб. Майната му на Джери. Ще го убия веднага след като разбере къде е прехвърлил всички средства. Вътре ли си, Пъркинс? В противен случай сме свършени. Отиваме в затвора или още по-лошо. Джери и тези проклетни животни няма да спечелят.

— Вътре съм.

Той свали пистолета и бутна Миси напред. Кат бързо взе останалата част от стълбите, хвана приятелката си за ръката и я дръпна зад себе си. Не смееше да я пусне. Миси можеше да се опита да избяга и да предизвика Мейсън да я застреля. Негодникът все още стискаше в ръка пистолета.

— Трябва да разберем къде го крият и да се доберем до него. — Мейсън закрачи замислено. — Колко от Хоумленд успя да видиш?

— Голяма част. Разведоха ме из територията с охрана. — Трябваше да го накара да мисли, че ще му бъде от полза, иначе щеше да ги убие и двете. — Искаш ли да ти начертая карта? Видях някои хубави къщи, където вероятно настаняват VIP персони. Може би е в някоя от тях, ако не са го скрили.

Той я погледна проницателно.

— Някакви слабости в охраната им?

— Мисля, че мога да намеря начин да проникнем вътре. Видях задната порта за камионите с доставки. Не беше добре охранявана. — Това бяха пълни глупости, но негодникът трябваше да й повярва. — Можем да откраднем някой микробус за доставки и да вземем униформи. Те не проверяват самоличността, тъй като имат голямо текучество на кадри в този вид бизнес. Дори видях някои от тях, така че знам как стават нещата.

— Оставят ги просто така да карат из Хоумленд?

Кат кимна.

— Да. Те пазят само стените. Във вътрешността няма охрана. Но, за съжаление, аз имах проследяващо устройство на глезена си и двама пазачи, които непрекъснато бяха залепени за задника ми.

— Започнаха веднага да те свалят, нали? — Той се втрени в тениската ѝ. — Имаш хубави цици.

С голямо усилие Кат запази самообладание. Потри с палец китката на Миси, опитвайки се да я успокои.

— Много добре знаеш. Те нямат никакъв шанс.

Майсън закрачи отново.

— Ще намерим Джери и той ще ни даде парите.

* * *

Даркнес подскочи, когато телефонът му звънна. Отвори очи и погледна към екрана на лаптопа, на няколко сантиметра от него. Лампите в дома на Кат все още светеха. Вдигна телефона.

— Даркнес.

— Бук е. Имаме ситуация. Ела веднага в Сигурността.

— Нападат ли ни? — Новия вид скочи мигновено от леглото. Спусна се към гардероба, отвори го и грабна една униформа.

— Получихме обаждане и все още сме на линия. В момента твоята женска планира да нахлуе в Хоумленд с някакъв на име Мейсън. Той е в къщата ѝ и е насочил пистолет в главата на Миси. Предполагам, че го лъже, тъй като повечето от това, което казва, са пълни глупости.

Даркнес почти изпусна телефона, обръщайки се към лаптопа.

— Аз наблюдавам дома ѝ.

— Той е вътре. — Бук се поколеба. — Блубърд записва всичко. Кат се е обадила и е казала, че Мейсън е опрял пистолет в главата на Миси и да запишем целия разговор. Правим го. Казала е също да не се обаждаме на полицията. Мъжът щял да ги застреля, ако пристигнат човешки полицаи. Веднага проследихме обаждането. То идва от мобилен телефон в дома ѝ, сам проверих и се убедих, че това е нейният глас. Всичко е истина.

— Събуди пилота. Хеликоптерът да е готов.

— Вече е направено. След десет минути излитаме. Тогава ще те запозная с подробностите. Мърдай! — Той затвори.

Даркнес хвърли мобилния си на леглото и се втурна да се облича. Едва не забрави да вземе телефона, грабна го, както и ботушите,

нямаше време кога да ги обува. Отвори вратата на балкона, огледа земята долу и скочи. Приземи се на тревата. Болка прониза и двата му крака, но нямаше нищо счупено. Затича се към площадката за излитане.

Кат беше в беда. Беше я предупредил, че Мейсън представлява опасност. Но тя не му бе обърнала никакво внимание и отпрати екипа, който бе назначил да я охранява. Гневът му растеше, докато тичаше, и го стимулираше да продължава напред. Звукът от перките на хеликоптера го увери, че не са тръгнали без него, но бяха готови за излитане.

Посрещнаха го Треј Робъртс и Бук. Беше изненадан да види човека тук толкова бързо, но насочи вниманието си към Новия вид.

— Давай с подробностите — каза задъхан. Седна на земята, за да си обуе ботушите. Все още не се бяха събрали достатъчно мъже, за да сформират пълен екип, но се надяваше да дойдат бързо. Искаше хеликоптера във въздуха.

— Явно Мейсън е мозъкът, който стои зад Борис — отговори Треј вместо Вида. Той държеше мобилния си в ръка и четеше от екрана. — Получавам стенограмите от записа директно на телефона. Предполагам, че Мейсън и Борис са били партньори. Мейсън се е опитал да получи достъп до парите, които са измъкнали с измама от НСО, но се оказало, че били прехвърлени в друга сметка. Борис го е прекарал и той иска да го намери, за да вземе милионите.

Даркнес стана, тропайки с крака, тъй като не успя да обуе добре ботушите си.

— Ние възстановихме парите. Нали принудих Борис да говори. Мейсън не знае ли това?

— Знаеш ли какво предполагам? — Треј вдигна поглед от телефона. — Борис е използвал онлайн банкиране. Най-вероятно е прехвърлил парите в сметката, която ти си измъкнал от него, но преди това е успял да блокира достъпа на Мейсън до нея. Сигурно го е направил, преди да дойде тук, за да постави капан на Джейни Шийвър. Алчен шибаняк. Искал е всичко. Сега Мейсън е полудял, защото го разследват и иска да се измъкне. Тези пари ще му осигурят добър живот някъде другаде.

Още мъже пристигнаха на площадката и Даркнес вдигна юмрук, след което посочи хеликоптера. Той поемаше командването на екипа.

Изобщо не го интересуваше дали Трей или някой друг ще има нещо против. Кат беше в опасност.

— Да тръгваме.

Качиха се в хеликоптера и Даркнес си сложи слушалките.

— Вдигни ни във въздуха — заповяда на пилота, който се извърна в седалката, за да го погледне.

Пилотът кимна и се обърна напред. Започнаха да се издигат и Даркнес си сложи колана. Погледна към слабо осветените лица на мъжете, които бяха дошли. Бяха общо шестима. Той докосна главата си и всички си сложиха слушалките.

— Пилот, приземи ни на осем или десет пресечки от мястото. Човекът, така или иначе ще ни чуе, но заради разстоянието няма да свърже нещата. Имаме ли връзка със Сигурността?

— Казвам се Дарън. Да, Даркнес.

— Накарай ги да ни осигурят място за кацане. Не ме интересува, ако трябва да се спре движението по улицата. Колко сме далеч?

— Десет минути, ако увеличи още скоростта. Искат да знаят дали ще искаме съдействие от полицията? — Пилотът зачака инструкции.

— Не — отговори Трей. — Този тип може да има полицейски скенер. Аз имам такъв, а този негодник е умен. Ще откраднем кола. Така ще се придвижим по-бързо, отколкото ако тичаме.

Даркнес беше готов да пробяга цялото разстояние, но ако използваха автомобил наистина щеше да бъде по-бързо.

— Знаеш ли как да го направиш?

Трей се усмихна и докосна пистолета си.

— Да. Остави на мен.

— Благодаря ти, че пристигна толкова бързо в Хоумленд.

Човекът прочисти гърлото си.

— Вече бях там.

Даркнес се намръщи.

— Тим те е изпратил толкова късно? Защо?

Трей сведе поглед.

— Тим не ме е изпращал. Вече бях в Хоумленд, когато това се случи. Нека поговорим по-късно. — Огледа бързо другите мъже. — Лично е.

Даркнес не пита повече. Вярваше на този човек. Нямаше никакво значение защо е бил в Хоумленд посред нощ. Тревожеше се повече за Кат. Беше ли жива? Видя как Трей извади мобилния си и се зачете в текста, изписан на екрана. От Сигурността изпращаха на него стенограмите от разговора.

— Трей? Тя жива ли е?

Мъжът погледна към него и кимна.

— В момента му чертае карта на Хоумленд. Досега не е стрелял. Очевидно са в кухнята, защото помоли Миси да им направи кафе. Не мога да кажа какво е настроението на онзи мъж, само от четенето на диалога, но не е заплашвал отново да ги застреля. Цялото му внимание е съсредоточено в намирането на парите.

Сега вече Даркнес можеше да диша по-леко.

— Почти пристигнахме — каза пилотът. — Ще направя твърдо приземяване. В един парк. Къщата е на осем пресечки, на север. Ще получим инструкции.

— Аз ще се справя с това — съобщи Трей. — Познавам района. Преди време се срещах с едно момиче, което живее наблизко и знам къде се намира тази улица. Трябва ми само точния адрес. Но ще извадя карта, само за да сме сигурни.

Даркнес откопча колана и се хвана за седалката. Бук, който седеше най-близо до страничната врата, я отвори. В кабината нахлу студен въздух и силният шум от перките на хеликоптера. Новия вид извърна глава, докато машината се наклони рязко и започна да се снижава. Спускаха се бързо, както Дарън беше предупредил. Появиха се улични светлини и в далечината се очерта една малка постройка, която той определи като обществена тоалетна. Хеликоптерът се приземи с разтърсващ удар. Даркнес смъкна слушалките от главата си, като едва успя да ги закачи на стената.

Излезе трети поред и се обърна към Трей. Не му харесваше, че трябва да предаде командването на човека, но не беше сигурен къде е домът на Кат. Улиците го объркваха и повечето къщи му изглеждаха еднакви. Трей даде знак на пилота да излети и посочи към улицата. Затича се и Даркнес го последва. Звукът от хеликоптера се изгуби в далечината.

Стигнаха улица, на която от двете страни имаше къщи. Трей сви наляво.

— По дяволите.

— Какво? — Даркнес го настигна.

— Мислех, че ще има по-голямо движение. Почакайте. Ето една кола. — Той вдигна юмрук и всички спряха.

Един малък седан с четири врати идваше към тях, Треј застана на пътя му, извади оръжие и го насочи към шофьора. С другата ръка посочи към предпазната си жилетка, където с бели букви бе изписано НСО. Шофьорът наби спирачки.

Треј се приближи до колата.

— Аз съм от НСО — извика той. — Вие не сте в опасност. Без паника. Свалете стъклото.

Това беше жена и Даркнес можеше да види страха ѝ. Тя свали стъклото и Треј се наведе.

— Много съжалявам, но имаме спешен случай. Нуждаем се от вашата кола.

Пребледняла, жената поклати глава. Тогава Даркнес се приближи. Опита да се държи приятелски.

— Човеко, случаят е спешен. Нека да вземем колата. Ще я върнем после.

— Обещавам. — Треј посегна и отвори вратата. — Откопчайте колана и се преместете отзад. Може да си тръгнете веднага след като ни оставите. Един мъж държи две жени като заложници. Той ще ги убие, ако се появи полицията. Всички сме от НСО.

Жената се взря в Даркнес. Той нямаше предпазен шлем и можеше да види ужаса в очите ѝ. Ръцете ѝ трепереха, когато се наведе и разкопча колана.

— Моля ви, не ме наранявайте.

— Ние просто се нуждаем от колата ви — увери я Даркнес.

Жената кимна.

— Качвайте се.

— Трябва ни нещо по-голямо. Няма да се съберем всички — обади се Бук.

— Ще се сместим — прекъсна го Треј. — Само ще ни е малко тясно.

Той помогна на жената да излезе от колата и зае мястото на водача.

— Даркнес, сядай отпред на пътническата седалка. Лейди, можете да седнете в скута му.

Тя зяпна в Даркнес.

— Останалите — отзад. Трима ще се съберат на седалката, а един от вас може да се свие върху коленете ви.

— Това е недостойно — изръмжа Джинкс. — Но нека го направим.

Даркнес грабна ръката на непознатата. Пръстите ѝ трепереха в неговите. Новия вид не бе имал време да си сложи ръкавици.

— Всичко ще бъде наред. Сега сте с шест добре въоръжени мъже. Благодаря ви за помощта.

Отведе я до другата страна на колата и се качи. Жената се поколеба, но седна в скута му. Беше тясно, но когато погледна назад, където четирима от Видовете се опитваха да се натъпчат в място предназначено за трима човеци, гледката го накара да изпита благодарност, че седи отпред.

Трей се ухили и затръшна вратата.

— Видяхте ли? Направихме го.

Задните врати се затвориха, Даркнес тресна неговата също. Обви ръка около жената, когато Трей натисна газта и рязко завъртя волана, за да направи обратен завой. После извади телефона от джоба на жилетката и включи екрана. Показа се карта.

— Благодаря ви... — Трей замълча за момент. — Как се казвате?

— Амбър. — Жената се облегна на Даркнес.

— Помагате ни да спасим два живота. — Трей взе остър завой. — Ако наистина чувствате необходимост да докладвате за това, дайте ни дващест минути, преди да се обадите в полицията. Онзи идиот може да има скенер. Ако вместо това позвъните в Хоумленд, ще ви възнаградим, разбрахте ли?

— Да. — Амбър стисна ръката на Даркнес, когато Трей взе поредния остър завой много бързо.

— Някога искали ли сте да разгледате Хоумленд? — Той намали малко скоростта. — Може да се уреди, ако не се обадите на полицията. Обещавам. Кажете им, че Трей Робъртс е казал така. Разбрахте ли, Амбър?

— Да. — Тя все още бе бледа, но изглеждаше като че ли по-малко уплашена.

— Извинявам се за пистолета, но наистина се нуждаехме бързо от превоз. — Той спря до бордюра и паркира колата. Обърна се и се усмихна на жената. — Казвам се Треј Робъртс. А този, който ви държи, е Даркнес. Бяхте чудесна. Обадете се в Хоумленд. Ще ви покажем нашата благодарност.

— Няма да се обадя на полицията.

— Вие сте сладурана. — Треј й намигна. — Тук трябва да се разделим. Благодаря, Амбър.

Даркнес отвори вратата със замах и жената се плъзна от скута му. Тя с любопитство се вгледа лицето му. Той й се усмихна.

— Благодаря ви, Амбър Тази вечер направихте голяма услуга на НСО.

Тя му се усмихна в отговор.

— Радвам се. Аз подкрепям Новите видове.

— Карайте внимателно — тихо й каза Даркнес.

Жената се изчерви.

— Разбира се.

Той се обърна към Треј.

— Да тръгваме. Колко е далеч?

— Нагоре по тази улица — отвърна той и погледна към Амбър. — Обърнете колата тихо и стойте далече от този район. Може да има стрелба.

Жената заобиколи колата и се качи. Последва нарежданията и зави в противоположна посока. Треј тръгна пръв и Даркнес го последва. Движеха се по тревните площи, за да избегнат шума. Треј спря и посочи. Даркнес позна предната част на къщата. Бяха пристигнали пред дома на Кат.

ГЛАВА 22

Кат внимателно наблюдаваше Мейсън. Промените в настроението му бяха знак, че се намира под голямо напрежение. Мъжът не ѝ вярваше и не беше длъжен да го прави. Ръката му здраво стискаше дръжката на пистолета. Тя беше достатъчно близо, за да види, че предпазителят е вдигнат. Мейсън потупа оръжието по бедрото си, поглеждайки Миси намръщено. Това не хареса на Кат, ни най-малко.

— Трябва да поговорим. — Той хвърли още един остър поглед към приятелката ѝ. — Но искам да мога да я виждам.

— Добре. — Кат стана от масата и запристъпва бавно, за да не го нервира още повече. Излезе в коридора.

Той приближи и насочи пистолета към гърдите ѝ. Беше ясно, че очаква младата жена да се опита да го обезоръжи. Тя сложи ръце на вратата, за да се чувства той по-сигурен. Мейсън застана така, че да може да вижда и двете жени.

— Тя представлява опасност.

— Тя ще направи всичко, което ѝ кажа. — Най-лошият страх на Кат се сбъдваше. Чудеше се какво е намислил Мейсън, сега вече знаеше. — Ние сме заедно от много дълго време. Тя е напълно покорна. — Използва термина, който той със сигурност щеше да разбере.

— Трябва да знам, че си сто процента вътре. Няма какво друго да губиш — продължи той с нисък глас.

От страх стомахът ѝ се стегна на възел.

— Какво си намислил?

— Убий я!

Надяваше се да успее да прикрие обхваналия я ужас.

— Мисля, че това е малко драстично.

— Глупости! — изсъска той. — Очаква ме затвор или още по-лошо, ако онези животни ме хванат. Трябва да знам, че мога да ти имам доверие. Убий тая кучка!

Кат разбираше побърканата му логика. Ако убиеше Миси, полицията щеше да я издирва за убийство. Намирането на Джери Борис и заставянето му да се откаже от парите щеше да стане стратегия за оцеляване. Те щяха да се нуждаят от пари, за да получат фалшива самоличност да напуснат Щатите и да се установят в страна, в която нямаше закон за екстрадиция и в която няколко милиона можеха да им осигурят живот в лукс.

— Убий я! — прошепна той. Вдигна оръжието и го опря в главата ѝ. — Или ще убия теб.

— Чудесно. Дай ми пистолета.

Мейсън отстъпи крачка назад.

— На глупак ли ти приличам?

Кат не се изненада, че той не се хвана.

— Тогава ще взема един от моите.

— За да ме застреляш?! — Той поклати глава. — С голи ръце.

— Това е жестоко! — Младата жена изправи рамене. — Ти каза, че са замесени милиони. Сигурна съм, че мога да се добера до тях.

Мейсън се усмихна. Никога не бе имала добро мнение за този мъж, но сега се бе превърнал в абсолютно нищожество. Да убиеш любимо същество за пари беше най-тъпото нещо, което човек можеше да направи.

— Убиваш я и тръгваме. Знаем коя фирма можем да използваме, за да влезем в Хоумленд. Трябва да ги ударим рано. Това е най-доброто време.

Беше прав. Повечето хора нямаше да бъдат бдителни — те или спяха или току-що се събуждаха — ако проникнеха в Хоумленд около седем сутринта. Това беше и времето, когато повечето камиони за доставка влизаха вътре.

— Добре. Получавам половината, все пак. Нали така? Да не ме прецакаш, Мейсън!

— Няма. Мога да те използвам, Катрина. Ти си умна. Ще ни бъде по-лесно да пътуваме като двойка. — Погледът му се спусна към гърдите ѝ.

Кожата ѝ настръхна от начина, по който я погледна. Никога нямаше да му позволи да я докосне.

— Прав си. — Усмихна му се мило, преструвайки се, че го харесва като мъж. Това беше едно от най-трудните неща, които бе

правила. — Трябва да можем да разчитаме един на друг.

— Точно така — Отново погледна към гърдите ѝ. — По всякакъв начин.

Гадост! Насили се да не покаже своето отвращение.

— Ще го направя сега. Обаче не искам тя да разбере какво я очаква, защото може да крещи. Нашата съседка вика ченгетата всеки път, когато се караме. — Искаше той да продължава да вярва, че тя и Миси са двойка, която има проблеми помежду си. — Ще изчакам, докато бдителността ѝ отслабне и ще се приближа отзад. Нека го направим в нейния кабинет. Това е най-отдалеченото място от тази страна на къщата.

— Направи го. — Той отстъпи назад, продължавайки да държи оръжието си насочено към нея.

Кат прекоси кухнята. Миси, облегла се на печката, срещна погледа ѝ. *Довери ми се*, прошепна ѝ тя.

— Как си, скъпа? — Спря пред приятелката си и я хвана за ръката.

— Уплашена — отвърна съвсем тихо Миси.

— Всичко ще бъде наред. — Кат знаеше, че Мейсън стои на около два метра и половина зад нея и наблюдава и слуша всичко. Но не можеше да види лицето ѝ. Тя погледна към плота, търсейки оръжието си. Печката привлече вниманието ѝ. — Защо не отидем в твоя кабинет? Можеш да пишеш, докато говорим.

— Добре.

Кат сложи ръка на кръста на Миси и плъзна длан към копчетата на печката. Мейсън не бе в състояние да види това. Развъртя ги всичките. Очите на Миси се разшириха, но Кат стисна ръката ѝ, като я изгледа строго. Почувства се горда от най-добрата си приятелка, когато тя се усмихна.

— Трябва да допиша нещо. — И Миси смело пристъпи напред.

Тихото свистене на газта, излизаща от печката, можеше да бъде чуто, но се съмняваше, че Мейсън ще го долови от другия край на стаята. Обаче скоро щеше да го помирише. Печката беше стара, и отдавна присъстваше в списъка им с нещата, които трябваше да се сменят. Газовите горелки трудно се възпламеняваха. Дръпна Миси далеч от печката и се обърна, като я притегли зад гърба си.

Мейсън отстъпи в коридора, правейки им достатъчно място да минат. Кат заведе приятелката си в стаята срещу кухнята.

— Тя обича да пали свещи, когато яде. Това я кара да се отпусне. — Обърна се към Мейсън, но продължи да държи Миси зад себе си. — Ще взема да запали някоя и друга.

Миси пребледня. Кат я избута до прозореца, който гледаше към задния двор.

— Къде е запалката? Още ли е в бюрото ти?

— В едно от чекмеджетата — прошепна Миси, долавяйки намека.

— Мейсън може да се интересува какво има в чекмеджетата ти. Той не те познава. Нали така, Мейсън?

Мейсън веднага захапа стръвта. Беше го накарала да мисли, че там може да има скрито оръжие. Той отиде до бюрото, заобиколи го и се наведе, държейки пистолета насочен към тях. И все пак, вниманието му бе отклонено, когато рязко отвори горното чекмедже вляво на голямото писалище.

То имаше по четири чекмеджета в двете си страни. Кат знаеше колко е разхвърляно всичко вътре в тях. Щеше да му се наложи да рови доста. Той се наведе още малко и Кат използва възможността да вземе запалката от рафта до ароматните свещи.

Миси я сграбчи за ръката, пръстите ѝ се забиха в плътта ѝ.

— Скоро трябва да храним кучето и котката.

Кат трепна. Нямаше начин да спаси животните. Животът на Миси беше от първостепенно значение. Знаеше, че приятелката ѝ се е досетила какво прави и каза това, за да ѝ припомни, че домашните ѝ любимци бяха на горния етаж.

— Те не са приоритет в момента.

Сълзи изпълниха очите на младата жена и Кат трябваше да отмести поглед от нея. Това я нарани твърде много. Миризмата на газ достигна до носа ѝ. Мейсън затвори чекмеджето и се наведе още пониско, за да отвори следващото под него. Пистолетът му лежеше на бюрото, с дулото към тях. Кат се премести леко, за да застане на пътя между оръжието и Миси. Погледна към завесите. Те бяха отвратителни, същата щампа на цветя, като в повечето стаи от къщата. Домът беше тяхната сбъдната мечта, но щяха да си купят друг. Миси не можеше да бъде заменена.

— Нищо! — Мейсън заобиколи стола и отвори горното чекмедже от другата страна. Изведнъж се напрягна. — Каква е тази миризма?

— Каква миризма? — Кат го погледна с празен поглед. Времето й беше изтекло.

Той изсумтя и се изправи, пристъпи към вратата на коридора. За части от секундата пистолетът не сочеше към тях, и Кат се завъртя, молейки се запалката да запали от първия път. Притисна я към пердето и щракна. Лумна пламък. Миг по-късно завесите бяха в пламъци. Тя се обърна и обви ръце около Миси.

— Какво, по дяволите?! — извика Мейсън.

Кат избута приятелката си далеч от огъня, обхванал пердетата, за да я предпази от запалване. Прозорецът беше с единично стъкло, тъй като не бяха ги сменили с топлоизолиращи. Миси бе поставила дебели тъмни щори, и това беше единственото нещо, което стоеше между тях и стъклото.

Прозвуча изстрел в момента, в който Кат се завъртя, използвайки цялата си сила, за да хвърли и двете им през прозореца. Те се блъснаха в стъклото и когато то се разби, нямаше нищо друго, освен късмет, щората и дрехите им, което да ги защити.

* * *

Даркнес приближи къщата заедно с мъжете от екипа, даде им знак да се разделят и да обградят сградата. Звукът от изстрел раздრა тишината на нощта. Новия вид се вцепени, ужасен от това, което означаваше той. Изстрелът незабавно бе последван от взрив в задната част на къщата. Имаше ослепителна експлозия на светлина и прозорците по протежение на предната част на сградата се пръснаха, като издухани навън. Звукът беше оглушителен и задейства алармите на всички автомобили по улицата. Те надуха клаксони и свирки и замигаха със светлини.

— Мърдайте! — изрева Даркнес. — Бързо вътре!

Планът да се промъкне вътре и да залови мъжа бе забравен. Даркнес се втурна към дворната врата и скочи, без да се интересува какво има от другата страна. Приземи се на бетон и се втренчи ужасено в тлеещите парчета от сградата. Задната част на къщата бе

унищожена — една пламтяща открита рана от назъбено разрушение. От вътрешността се издигаха пламъци, напомняйки му на факел. Черен дим го задави, когато се втурна напред, готов да влезе в горящата къща при Кат. С периферното си зрение забеляза някакво движение и замръзна на място, извърщайки бързо глава в тази посока. Една гола ръка се подаваше от това, което изглежда беше част от дървена ламперия. Ръката беше малка и явно женска.

— Кат! — Той се втурна към нея, избягвайки тлеещите и горящи парчета.

Цялата ѝ длан бе омазана в кръв. Той я хвана, а с другата си ръка грабна дървото над нея и го отхвърли настрани. Жената, която се вираше в него, когато той падна на колене, не беше Кат. Тази имаше руса коса и ужасени сини очи, и беше с дълга нощница. Порязвания и прясна кръв обезобразяваха крайниците ѝ, но не изглеждаше да е в критично състояние.

— Къде е тя? — Младата жена опита да се раздвижи, но извика от болка.

— Кат?

Тя кимна.

— Къщата се взриви и ме изхвърли далеч от нея. — Жената отново направи усилие да седне, но рухна на земята, хленчейки.

— Остани легнала — нареди ѝ Даркнес.

В един миг Бук се озова до него и пое грижата за ранената. Даркнес бързо се изправи и трескаво затърси из двора. Голяма част от покрива лежеше намачкан на пет крачки от него. Изпод ръба му се подаваше един кървав бос крак. Той беше малък и безжизнен.

— Кат! — Новия вид бе ужасен, когато се наведе; страхуваше се от това, което щеше да намери.

Парчето откъснало се от покрива изглеждаше доста тежко, дълго около два метра и половина и метър и половина широко и беше силно деформирано. Той подхвана единия му край, а Трей се спусна към другата страна, за да му помогне да го премести.

— Сега! — подкани го Трей.

Вдигнаха едновременно отломката и я хвърлиха настрани. Не беше чак толкова тежка, колкото изглеждаше. Даркнес погледна надолу и болка разкъса сърцето му. Беше намерил Кат. Коленете му се подгънаха. Тя лежеше на една страна, с ръка върху лицето, сякаш се бе

опитала да предпази главата си. Кръв от рана на рамото се бе размазала по кожата ѝ. Кръв покриваше и гърдите ѝ, но той не беше сигурен дали тя е от същата травма, или е нещо по-лошо. Панталонките, които ползваше за спане, бяха скъсани и покрити с червени петна.

— Мамка му! — изруга шепнешком Трей и грабна телефона си. — Въздушен транспорт до Хоумленд или да се обадя за линейка?

Даркнес дори не беше сигурен дали е жива. Вдиша дълбоко, вонята на дим беше непоносима, но можеше да помирише кръвта ѝ. Коства му много, за да се пресегне и да я докосне. Нежно хвана ръката ѝ и я премести. Бузата ѝ беше цялата в кръв, а очите ѝ — затворени. Не беше сигурен дали все още диша, когато се протегна, за да провери пулса ѝ. Притисна пръсти отстрани на шията ѝ... и не почувства нищо.

— Нее! — изрева той в агония. Ръката ѝ трепна и Даркнес изръмжа: — Въздушен транспорт. — Искаше да я откара в Хоумленд.

— Действам. Не я мести! — настоя Трей.

Новия вид се наведе над тялото ѝ и започна да чисти всички отломки от него.

— Кат? Тук съм. Аз съм Даркнес.

Очите ѝ останаха затворени, но тя беше жива. Той искаше да я вдигне и да я приласкае в обятията си, но нещо вътре в къщата избухна. Това беше по-малка експлозия, но достатъчна, за да го накара да се страхува, че още отломки от постройката могат да се стоварят в двора. Отново се обърна, за да огледа сградата. Двата етажа бяха разрушени напълно откъм задната страна. Пламъците се бяха разпространили и в други части от къщата.

— Тук е Трей — изкрещя човекът. — Нуждаем се от хеликоптер, за да ни върне. Кацане точно отпред пред къщата, ако е възможно. Имаме две пострадали жени. Предупредете медиците. Тежка травма. — Той направи пауза. — Шибаната къща експлодира.

Даркнес беше изключил за всичко, което ставаше около него, съсредоточен единствено в Кат. Покри тялото ѝ със своето, като се постара тежестта му да не я притиска. Искаше да я предпази от още наранявания. Някой го хвана за ръката и го дръпна. Той се обърна и изръмжа, погледът му срещна очите на Трей.

— Позволи ми да ѝ помогна. Имам известно медицинско обучение. Тя кърви. — Мъжът го пусна, смъкна бронезилетката, а

след това и ризата си. Започна да я къса на ивици.

Даркнес знаеше, че Трей е прав. Кат се нуждаеше от помощ, но той беше блокирал напълно, а съзнанието му беше абсолютно празно.

— Дръпни се — повтори Трей. — Трябва да се спре кървенето, иначе тя няма да оживее.

Новия вид се отдръпна малко и Трей зае освободеното място. Това накара Даркнес да се почувства безпомощен, нещо, което той мразеше. Кат тихо простена от болка, когато Трей повдигна ранената ѝ ръка и уви ръкава на ризата около раната, използвайки краищата му, за да завърже така направената превръзка.

— Това няма да ѝ помогне.

Трей се намръщи.

— Искаш да продължи да кърви ли? Виж нещо плоско, към което можем да я завържем. Хеликоптерът не е пригоден за спешна медицинска помощ. В него няма обездвижваща дъска. Попитах вече.

Сирените се чуваха все по-близо и по-близо. Даркнес не се отдалечи нито за секунда от Кат. Наблюдаваше как Трей внимателно превързва разреза на глезена, източник на кръвта по крака ѝ. Новия вид знаеше, че трябва да се справи с човеците и да поеме контрола над местопроизшествието. Мъжете от неговия вид бяха в опасност, ако не го направеше. Но просто не можеше да остави Кат. Дори не бе в състояние да следва указанията на Трей за това как да ѝ помогне. Все едно беше изключил напълно, само нежно държеше ръката ѝ върху земята до коляното си. Тя вече не кървеше, но беше безжизнена.

Трей се изправи.

— Направих каквото можах. Ще ида да намеря нещо, което да използваме като дъска или ще взема една от линейката. Ще изпратя тук парамедиците. Сигурен съм, че те ще дойдат заедно с полицията. Някой от околните къщи трябва да се е обадил за помощ.

Даркнес изобщо не му обърна внимание, продължавайки да се взира в лицето на Кат. Очите ѝ оставаха затворени.

— Кат? Чуваш ли ме? Аз съм тук.

Негова беше вината, че тя лежеше тук на земята. Беше я накарал да си тръгне от Хоумленд. Иначе сега щеше да спи спокойно в леглото му. Той проучи визуално тялото ѝ. Всички рани, всички драскотини и порязвания бяха по негова вина. Тя бе поискала от него да даде шанс на тяхната връзка. Той ѝ беше отказал.

— Кат? — прошепна слаб женски глас.

Даркнес обърна глава. Блондинката пропълзя до него. Неподправеният страх, изкривил чертите на лицето ѝ, беше същият, който се бе вдълбал и върху неговото, ако можеше да се погледне сега в огледалото. Сълзите падаха свободно по бузите ѝ и той ѝ завидя за способността да плаче. Новия вид изпитваше достатъчно болка, за да заплаче, но очите му оставаха сухи.

— Тя ме спаси — подсмръкна Миси. — Взриви къщата, защото мисля, че Мейсън се готвеше да ме убие. — Раменете ѝ се разтресоха, докато се бореше със сълзите. — Преди да избухне взривът, хвърли и двете ни през прозореца. — Въздъхна тежко и продължи да плаче. — Постави тялото си между мен и стъклото. Ударихме се в земята и тя се претърколи отгоре ми. Когато къщата експлодира, вълната я откъсна от мен. Трябваше да я държа по-здраво. Трябваше да... — Тя спря да говори, изпадайки в трогателни, разкъсващи душата ридания.

Даркнес разбра, че трябва да опита да успокои жената, но не можеше. Той обърна глава към това, което някога е било дом. Цялата задна стена на къщата я нямаше и се виждаше изгорялата вътрешност. Онази част от покрива, която не бе успяла да излети, се бе срутила вътре. Кат беше направила това, за да спаси приятелката си. Искаше му се да убие Миси. Обзе го дива ярост, но той не посегна да удари блондинката. Кат трябваше много да я обича, щом бе жертвала собствения си живот.

Влага изпълни очите му и размаза всичко пред погледа му. Даркнес се наведе и се доближи до лицето на Кат. Усети дишането ѝ срещу устните си. Беше повърхностно, но бе жива. Само не знаеше за колко дълго. Тя щеше да умре.

Сирените спряха някъде съвсем наблизко. Мозъкът му изведнъж започна да функционира и на повърхността изплува нова мишена за гнева му. Изправи се, обърна поглед и хвана Миси за рамото — разтърси я веднъж.

— Къде е Мейсън?

Тя вдигна треперещ пръст към разрушената къща.

— Бяхме в кабинета ми. Той стоеше близо до вратата. Помириса газта и тръгна към коридора. Когато Кат ни хвърли през прозореца, той стреля по нас. Това предизвика взрива.

Той виждаше, че блондинката е в шок. Разкъсваше се между желанието да отиде да намери Мейсън, ако нещо бе останало от него, или да остане при Кат. Краката му взеха решението вместо него, когато отказаха да се движат. Остана на земята до нея. Не искаше тя да умре сама. Не и Кат. Наведе се и притисна лицето си до нейното.

— Аз съм тук, Кат. Не ме оставяй.

— Ето тук! — извика Трей. — Насам!

— Моля те, отвори очи — настоятелно я призова Даркнес, като я наблюдаваше с надеждата, че ще го направи. — Ти си силна жена. Не позволявай на това копеле да победи. Той печели, ако ти умреш.

Нещо тежко тупна в близост до тях и Даркнес рязко вдигна глава, ръмжейки заплашително. Човешка жена в тъмносиня униформа стоеше на колене от другата страна на Кат и стискаше в ръцете си медицинска чанта. Очите ѝ се разшириха и тя пребледня. Новия вид погледна надолу, осъзнавайки що за униформа е това.

— Помогни ѝ. Ти си медик.

Жената кимна, отърсвайки се от страха, който ѝ бе внушил.

— Как се казва? Знаеш ли името ѝ?

— Кат. Тя е моя. Не ѝ позволявай да умре.

Трей го стисна за рамото.

— Даркнес, отдръпни се. Има още няколко от тях. Те се нуждаят от достъп до нея, а ти им пречиш.

Новия вид вдигна поглед към мъжа.

— Не мога.

— Налага се. — Трей се наведе, взирайки се в очите му. — Остави ги да ѝ помогнат.

— Краката ми не искат да се движат.

Трей го огледа.

— Счупи ли си нещо?

— Не мога да се движа. Не мога да я оставя.

Жалост блесна в сините очи на мъжа и той се наведе, обви ръка около Новия вид. Вдигна го бавно, като през цялото време пъшкеше.

— Мамка му, много си тежък. Изправи колене и се стегни.

Даркнес направи това, което му казаха и откри, че може да стои прав. Тогавя Трей, който продължаваше да го държи, го избута назад. Още трима парамедици приклекнаха около Кат, чистейки отломките от нея, за да получат достъп. Други двама помогнаха на Миси да се

премести на пет крачки встрани и я помолиха да лежи неподвижно, за да могат да я прегледат.

Отнякъде се появи Бук. Мъжът имаше тъмни петна под носа и около устата си, сякаш беше вдишал много дим. Той държеше в едната си ръка куче, а в другата коте. Те бяха живи, но изглеждаха твърде вцепенени да се движат. Животинките просто лежаха върху ръцете на мъжа, вкопчили се в гърдите му.

— Влязъл си вътре заради тях? — Трей поклати глава. — Проклети Видове, ти си откачен!

Бук се намръщи.

— Миси беше изпаднала в истерия и много се притесняваше за тях.

— Не мога да повярвам, че са оцелели. — Трей охлаби хватката около кръста на Даркнес. — Добре ли си сега?

Той остана прав, коленете му не се огънаха.

— Къде е този хеликоптер?

— Чака. — Трей го пусна. — Не го ли чу? Дарън го приземи в края на улицата. Не искаше перките да разпалят още повече пожара.

— Трябва да отведем Кат в Хоумленд.

Трей се поколеба.

— Те искат да я транспортират до болницата.

— Хоумленд! — изръмжа Даркнес.

Трей се отдалечи и приклепна до парамедиците, разговаряйки тихо с тях. Даркнес не можеше да чуе какво казва той. До ушите му достигнаха викове на множество хора и той обърна глава, взирайки се в тези, които не бе забелязал досега. Пожарникарите обливаха къщата с вода, а полицаите се движеха между отломките, търсейки под тях други жертви.

Трей се върна при него, погледът му бе мрачен.

— Тя е в критично състояние. Лявата половина на белия й дроб не функционира. Това е страната, на която се е приземила. Евентуално е получила травми при удара, вътрешни кръвоизливи. — Той направи пауза. — Жизнените й показатели са лоши.

Даркнес се опита да не рухне, стегна колене. Видя как парамедиците поставиха медицинска яка около врата на Кат, обърнаха я внимателно върху дъската за обездвижване на гръбначния стълб и фиксираха тялото й с колани към нея.

— Даркнес — прошепна Трей, — не мисля, че тя ще оживее. Много съжалявам, човече!

НЕ! Новия вид блъсна Трей и застана пред хората, които вдигаха дъската, заедно с Кат на нея. Втренчи се в жената, която бе уплашил.

— Имате ли линейка отпред?

Тя кимна.

— Трей, екип, вземете Миси. Да тръгваме! — Той се обърна, изучавайки животинчетата в ръцете на Бук. — Вземи и тях.

— Не може всички да се качите в линейката, заедно с пострадалата — заяви човешката жена. — Няма достатъчно място.

— Те ще отидат до хеликоптера и ще чакат там линейката да докара Кат. Аз оставам с нея. — Той хвърли яростен поглед към Трей. — Не излитайте без нас. Информирайте в Хоумленд, че идваме. Искам всички наши лекари в режим на готовност. Кажете им да пригответ специалните лечебни медикаменти.

Бук пристъпи напред.

— Тя е човек.

— Кат няма да умре — изръмжа Даркнес. — Няма да го позволя. Трей пребледня.

— Прави каквото ти казва.

— Не мога да ви позволя да направите това — протестира човешката жена.

Даркнес ѝ се озъби злобно.

— Как ти е името?

— Хедър.

— Аз съм най-лошия ти шибан кошмар, Хедър! Осъзнай това и спри да спориш с мен. Прави каквото ти казвам. Идваш с нас в хеликоптера. Настоявам! Можете да се грижите за нея и да я поддържате жива, докато нашите лекари се заемат.

— Мамка му! — промърмори Трей. Той повиши глас и с твърд тон заяви: — Това е официална заповед на НСО. Ние имаме необходимата юрисдикция. Поемаме контрола върху местопроизшествието и вашата линейка. — Пристъпи напред и спря пред Хедър. — Сега работите за НСО. До второ нареждане. Да тръгваме. Чухте го какво каза.

Даркнес погледна Трей. Мъжът сви рамене. И двамата знаеха, че са прекрачили границите на своите правомощия. Новия вид беше

благодарен на човека за неговата поддръжка. Наведе глава като признание за дълг.

— Тим и Джъстис ще ни сритат яко задниците — промърмори Трей достатъчно ниско, така че само Даркнес да може да го чуе. — Но какво пък, по дяволите! Това е твоята жена.

* * *

Даркнес остана с Кат. Натовариха я в линейката и потеглиха надолу по улицата. Хеликоптерът бе кацнал на четири пресечки от пожара. По пътното платно бяха спрели множество автомобили, движението бе блокирано. Много от шофьорите бяха излезли въвн от колите си. Новия вид не им обърна никакво внимание, започна да крещи заповеди на санитарите да изнесат Кат и да я занесат до хеликоптера. Хедър беше много уплашена, но тръгна с тях.

Миси се настани до Бук. Той я притисна към тялото си, сякаш тя изпитваше трудност да седи изправена без чужда помощ. Двама от Новите видове държаха в скута си нейните домашни любимци. Кучето беше добре, но котето изглеждаше много уплашено, то бе забило нокти в бронежилетката на Джинкс. Той го погали по гърба, сведе лице и устните му се размърдаха, сякаш говореше нещо на животното.

Даркнес седна на пода, след като помогна да закрепят обездвижващата дъска, заедно с Кат, към седалката на машината. Гледаше да е близо до Хедър, тъй като двамата нямаше как да се закопчечат с колани. Хвана се здраво за долната част на седалката и погледна строго човешката жена.

— Аз ще се погрижа да не паднеш. Ти съсредоточи цялото си внимание върху Кат. Не й позволявай да умре. — Трябваше да говори на висок глас, за да бъде чуто.

— Това е лудост! — извика Хедър. — Тя трябва да бъде откарана в болница.

Трей затвори страничната врата и приклепна до тях, хващайки се за един колан, тъй като нямаше къде да седне. После грабна слушалките и изкрещя на пилота:

— Тръгваме. Лети така, както не си го правил никога досега, Дарън.

Хеликоптерът се вдигна, много бързо, след което се наклони рязко. Даркнес обви ръка около Хедър, когато тя се олюля, но жената стисна с две ръце дъската, придържайки се към нея. Той се съсредоточи върху лицето на Кат. Тя дишаше, но беше прекалено бледа. Трябваше на всяка цена да оцелее, докато стигнат Хоумленд.

Хедър привлече вниманието му, като го стисна за ръката. Новия вид обърна глава и я погледна. Тя премести ръката му отзад върху колана си, давайки му ясно да разбере, че трябва да я държи там. Той я хвана здраво, а тя отвори медицинската чанта и започна да обгрижва пострадалата. Даркнес се възхити на смелостта и уменията ѝ да работи под натиск.

Фюри смяташе, че той е бил привлечен от Кат, защото тя беше смела жена. Но сега, гледайки Хедър, той реши, че не изпитва никакво привличане към нея, макар че беше хубава. Тогава в паметта му нахлуха спомени за Кат. Тя се бе отнасяла към него като никой друг. Изпитваше огромна болка да я гледа да лежи така неподвижна върху дъската, когато другите образи бяха толкова живи в съзнанието му — нейният смях, яростният ѝ поглед, когато му беше ядосана.

От очите ѝ бликаше такава жизненост...

Може би никога повече нямаше да види това, никога повече нямаше да чуе гласа ѝ. Щеше да остане без нищо, освен горчивите спомени, знаейки, че всичко можеше да бъде различно, ако не бе отричал колко важна е станала тя за него. Искаше да я защити, а вместо това я бе оставил уязвима. Емоциите го задушиха, едва не го удавиха в скръб.

Опита се да си поеме въздух. Болката бе стиснала като в железен юмрук дробовете му. Искаше му се да реве от ярост, заради несправедливостта във всичко това. Част от него изпитваше желание да удря нещо, докато кокалчетата му се разкърват. Друга част от него знаеше, че никога няма да си прости, ако я загуби.

Не ме оставяй, Кат! Не умирай! Бори се, мълчаливо я призоваваше той. Ще направя всичко, ако останеш с мен.

ГЛАВА 23

— Защо продължава толкова дълго? — Даркнес притисна в шепа кървящия си юмрук, без да обръща внимание на дупката, която бе оставил в една от стените.

Фюри въздъхна.

— Сега чувстваш ли се по-добре? Позволи на Пол да те превърже. Ще се подхлъзнеш на собствената си кръв.

Даркнес не престана да крачи.

— Тя е вътре повече от десет часа.

— Това отнема време — напомни му Фюри. — Ти настояваше да й дадат от лечебните медикаменти. Трябваше да я сложат под пълна упойка и да стабилизират сърцето й, преди да започнат да я оперират, за да спрат вътрешните кръвоизливи. Никаква новина е добра новина. Това означава, че тя все още е жива.

Даркнес най-после спря на място.

— Може би се страхуват да ми кажат.

Трей отпи от кафето си.

— И аз бих се страхувал.

— Изобщо не помагаш — промърмори Ели.

— Ти би ли искала да му кажеш? Той е толкова плашещ така, когато крачи из помещението и нанася удари по стените. — Трей изви вежди. — Но каквото и да стане, те ще ти кажат. Тя ще се справи. Аз само се опитвах да разведря настроението.

— Защо си още тук? — Даркнес изгледа мъжа.

— Искам да знам как е приятелката ти. Чувствам я много близка.

— Не трябва ли да си на заседанието на работната група?

Трей се поколеба.

— Не бях поканен. Отстраниха ме за няколко дни.

— Тим те е отстранил от работа? — Даркнес изръмжа. — Ще се погрижа за това.

— Успокой се! — промърмори Трей. — Само търсиш на кого да си го изкараш, но това няма нищо общо с теб, нито пък с това, което

направихме миналата нощ.

— Защо те е отстранил? — Фюри се намръщи. — Не съм чул нищо такова.

— Това е между мен и Тим. Отказах да му се подчиня. Ядосан е, но ще го преживее. Нищо повече няма да кажа. — И Трей млькна.

Даркнес закрачи отново. Когато Джъстис влезе, той насочи цялото си внимание към него.

— Имаш ли да ми казваш нещо?

Джъстис погледна Фюри.

— Все още няма. — Фюри погледна часовника. — Тя е боец.

— За човек? — изръмжа Даркнес. — Това ли имаш предвид?

Фюри вдигна ръце с дланите напред.

— Спри! Търсиш с кой да се биеш, но няма да е с мен.

— Не ме гледай — поклати глава Джъстис. — Четох докладите и нямам проблеми с онова, което е направил екипа. Върнахме фелдшерката у дома ѝ, с добра история за разказване. Жената се справи блестящо със стресовата ситуация. Няма да има никакви проблеми с човешките власти. Искрах да знаеш, че полицията идентифицира тялото от къщата на Катрина. Робърт Мейсън е.

Това спести на Даркнес неприятностите да преследва мъжа, за да го убие.

— Сигурни ли са? — Фюри изглеждаше скептичен. — Гледах някои от новините. Не е останало много от онази сграда.

— Идентификацията е положителна. Установяването на самоличността му беше с приоритет, тъй като той е от ФБР, а и защото случаят е свързан с НСО. Извадиха стоматологичния му картон и веднага сравниха данните с тези от офиса на съдебния лекар. Бащата на Джеси оказа натиск. Няма съмнение — той е. Тялото му е силно повредено, но е останало достатъчно, за да могат да го различат и по други белези. — Джъстис приближи до каната с кафе и си наля в една чаша. После се обърна и се взря в Даркнес. — Непрекъснато получаваме запитвания от пресата за онова, което се е случило миналата нощ, но засега успяваме да се справим. Семейството на Катрина е във връзка с Миси. Ние няма да им позволим достъп до Хоумленд, но Миси ги увери, че за дъщеря им се прави всичко възможно.

Даркнес се намръщи. Той не знаеше много за семейството на Кат. Не беше попитал.

— Искат да я видят?

Джъстис кимна.

— Трябва да летят вече насам. Те живеят в друга държава. В медицинския ѝ картон във ФБР за контактното лице бе посочена Миси. Това беше добре за нас, тъй като жената е тук и нямаше нищо против онова, което направи нашият медицински персонал.

— Тя вероятно не осъзнава колко опасни са тези лечебни медикаменти — изръмжа Фюри.

Даркнес го изгледа гневно.

— Не казвам, че постъпи погрешно, когато поиска да ги приложат върху нея — поясни бързо Фюри. — И аз бих взел същото решение. — Хвърли изразителен поглед към Ели. — Надявам се, че приятелката ѝ е запозната със страничните ефекти.

— Какви са те? — Ели внимателно се доближи до половинката си.

Фюри я хвана за ръката.

— Тези медикаменти са тествани върху Видовете, но когато са ги изпробвали върху хора, са причинили инфаркти и масивни инсулти. Прекалено силни са за хората, и те не могат да издържат на тях.

— Все едно поемаш огромно количество амфетамини — добави Трей. — Научих за тези лечебни медикаменти, когато ги приложиха върху половинката на Тру, след като я простреляха. Те ускоряват оздравителния процес, но също така могат да повишат сърдечната честота твърде много, което води до тежка аритмия и инфаркт. Пациентът може да получи също и инсулт, тъй като кръвното налягане удря тавана. — Той се взря в Даркнес. — Знам, че трябваше да поемеш риска. Сигурен съм, че тя е още жива, благодарение на тези лекарства. Те ѝ дават реален шанс за оцеляване, ако лекарите успеят да я стабилизират. Границата е много тънка — те трябва да поддържат жизнените ѝ показатели достатъчно високи, за да е жива, но и достатъчно ниски, за да се бори със страничните ефекти на лекарствата.

— Е, Джини е много добре сега — усмихна се Ели. — Тези медикаменти я спасиха. — Просто трябва да мислим позитивно. Те ще спасят и Катрина.

— Кат — изръмжа Даркнес. — Тя обича да я наричат така.

— Хей! — Фюри също изръмжа в отговор. — Искаш да се биеш? Не и с моята жена!

— Чувствам се безсилен. — Даркнес утихна. — Съжалявам, Ели.

— Всичко е наред. — Ели продължи да му се усмихва. — Ти не си единственият Вид, който някога е бил сприхав с мен.

Вратата в другия край на стаята се отвори и док Али влезе вътре. Тя беше сменила операционните си дрехи с комплект блуза и къси панталонки. Краката ѝ, обути в сандали, стъпваха безшумно по пода, докато приближаваше към тях. Изражението ѝ беше безстрастна маска, зад която бе скрила всички емоции, но тя срещна и задържа погледа на Даркнес, като се насочи направо към него. Спря точно пред Новия вид.

— Много упорита жена имаш, Даркнес. Не исках да изляза и да ти съобщя никакви новини, докато не бях сигурна, че тя ще се справи. Освен ако не се случи нещо непредвидено, разбира се.

Той жадно попи думите ѝ.

Док Али се усмихна.

— Беше много опасно. Няма да лъжа. Трябваше ни ужасно много време, докато преценим точната доза, която тя може да издържи, но ѝ дадохме достатъчно, за да ѝ помогне. Парамедиците, оказали ѝ първа помощ, са преценили погрешно. Белият ѝ дроб е наранен, но не беше спрял да функционира. Има микрофрактури по ребрата от тази страна, но те ще зараснат. Не открихме вътрешни кръвоизливи, така че не се наложи да оперираме. Цялото ѝ тяло е в натъртвания и синини, има тежко мозъчно сътресение и шевове на три места. Загубила е много кръв от тези рани, което обяснява лошите ѝ жизнени показатели, когато я докараха тук. Преживяла е хеморагичен шок. Кръвната ѝ група е същата като на Триша. Това беше голям късмет. Доктор Трейдмонд настоява да картотекираме кръвната група на всички човешки половинки в случай че някой от нас някога се нуждае от кръвопреливане.

— Може ли да видя Кат? — Даркнес се страхуваше да ѝ повярва.

— Да. Ще те заведе при нея. Тя е прикачена към много монитори. Искам да бъдеш подготвен за това. Трейдмонд и Триша са при нея. Оздравителният процес протече толкова бързо, че се наложи да свалим конците, затова няма да ги видиш. Следващия път просто ще използваме скоби, ако някога се наложи да употребим лечебните

медикаменти върху някой от нас. Държим я упоена, за да можем да управляваме сърдечната честота и кръвното налягане. Само веднъж я върнахме в съзнание, за да се уверим, че тя...

— Тя какво? — Даркнес не хареса как усмивката ѝ се стопи и в очите ѝ проблесна тревога.

— Има тежка травма на главата. Трябваше да я упоим бързо, когато сърдечната честота стана твърде висока, но после искахме да се уверим, че тя е добре. Снимките, които направихме, когато тя пристигна, показваха значителен мозъчен оток, но вече го няма. — Док Али се пресегна и сложи ръка на гърдите му. — Притеснявахме се за увреждане.

— Но тя е добре, нали? — Новия вид почувства, че всеки момент ще рухне.

— Това беше затворена черепно-мозъчна травма. Ти я докара много бързо при нас и веднага започнахме с лекарствата. Мислим, че успяхме да го хванем навреме, преди тя да получи трайни увреждания. Снимките на мозъка изглеждат много добре сега. Няма никакво кръвене. Сканираме главата ѝ на всеки час, за да следим състоянието на травмата. Последното нещо, което искаме да направим, е да отворим черепа. Не разполагаме с неврохирург в Хоумленд, но имаме един в режим на готовност от най-близкия травматологичен център, в случай че ни се наложи.

— Какво, ако има увреждане?

Док Али прехапа долната си устна.

— Просто ми кажи.

— Консултирахме се с отделението по неврохирургия. Ако има някакво увреждане, и то е леко, тя няма да може да си спомни какво се е случило с нея. Възможна е краткосрочна амнезия. Това може да доведе до някои промени на личността. Раздразнителност. Промени в настроението. Депресия. — Лекарката млъкна за момент. — Може да има някои леки физически промени. Замъглено виждане, главоболие и известна слабост в крайниците. Ще следим за говорни дефекти също. Неясно изговаряне на думите или проблем с намирането на такива, изречени или чути.

Той затвори очи. Това болеше. Вината е моя. Не можеше да спре да си повтаря тази мисъл. Трябваше да остави Кат в Хоумленд, прикована с белезници към леглото му, вместо да я отблъсва. Беше

поискала от него да направи компромис за някои неща, за да имат някаква връзка, но той бе отказал дори да опита.

— Даркнес? — Док Али го потупа по гърдите. — Тя е издръжлива.

Той отвори очи.

— Ти каза, че сте я извели от упойката. Тя добре ли беше?

— Отвори очи, погледна объркано, но тогава сърдечният ѝ ритъм се покачи твърде рязко. Веднага я поставихме обратно под упойка. Не успя да каже нещо. Всичко се случи прекалено бързо. Човек трудно се отърсва от упойващите, а и не разполагахме с достатъчно време, за да позволим съзнанието ѝ да се проясни. — Свали длан от гърдите му. — Искаш ли да я видиш?

— Да.

— Следвай ме. — Тя се извърна и бързо се отдалечи.

Даркнес я последва по петите. Те имаха отделение с две операционни зали и точно там го заведе лекарката. Док Триша и Трейдмонд бяха в просторната стая и седяха на столове. И двамата се бяха преоблекли и изглеждаха много уморени. Док Триша му се усмихна. Сякаш насила. Док Трейдмонд просто наведе още по-ниско глава, гледайки нещо на лаптопа.

Кат лежеше неподвижно в медицинско легло на колела, подплатено с матрак. От двете ѝ страни бяха вдигнати преградите. Носеше болнична нощница. Дебело одеяло я покриваше до средата на гърдите ѝ. На върха на показалеца ѝ имаше пластмасова щипка и нещо зелено беше залепено около ръката ѝ в близост до лакътя. То вкарваше течности и лекарства в организма ѝ. Кабелите от монитора, който следеше работата на сърцето, се скриваха под горната част на нощницата към гърдите ѝ. Тя дишаше самостоятелно, но все още беше много бледа.

Даркнес застана до леглото. Другата ѝ ръка беше превързана там, където той знаеше, че има дълбока рана. Превръзката бе обвита хлабаво около ръката ѝ. Той се намръщи.

— Раната е излекувана — информира го док Али. — Но ние продължаваме да я наблюдаваме, затова е по-добре превръзката да не е залепена към кожата ѝ. Искаш ли да видиш и другите ѝ наранявания?

Новия вид кимна в знак на съгласие.

Лекарката повдигна одеялото и Даркнес изръмжа. Кат лежеше на една страна, когато я бе намерил. После имаше твърде много хора между тях, докато парамедиците я превързваха към обездвижващата дъска. След това я бяха завили с одеяла, за да поддържат топла срещу ефектите от шока. Сега видя, че ханшът и бедрата ѝ са били целите контузени.

Раните изглеждаха така, сякаш я бяха рязали с тъпи остриета. Кожата ѝ бе нашарена от разноцветни натъртвания, последица от естественото развитие на процеса на оздравяване. Той беше в напреднал стадий. Повечето вече бяха започнали да стават жълти.

— Не знам дали това е от летящите отломки или се е приземила на нещо — обясни док Али. — Но така или иначе е получила такива наранявания и от двете страни. Лявата ѝ страна е нарязана също като дясната, но дясната е по-зле. Ръката, главата и ребрата ѝ.

Даркнес се наведе и забеляза как ръцете му треперят, когато внимателно хвана горния край на нощницата на Кат и надникна под нея. Кръглите електроди на апарата за сърдечна дейност бяха залепени над гърдите ѝ, множество линии се спускаха към ребрата ѝ. Под дясната ѝ гърда имаше синини. Той пусна дрехата и се изправи.

— Това изглеждаше значително по-зле, когато я докараха. — Док Триша застана от другата страна на леглото. — Малките порязвания и драскотини вече заздравяха. Не останаха дори синини. — Тя срещна погледа му. — Трябва да вземем решение. Отивам да говоря с приятелката ѝ.

— Какво решение? — Беше успяла да привлече изцяло вниманието му.

— Да я държим на лекарствата, докато се излекува напълно, или не. С тази скорост, с която протича процесът на оздравяване, до утре вечер ще бъде напълно излекувана. Другият вариант е да спрем да ѝ ги даваме и да я оставим да се възстанови по естествен път до края. Ако се реши второто, ще трябва да изчистим организма ѝ от лечебните медикаменти, натрупани в него.

— Как се справя тя?

Док Триша сви рамене.

— Добре, като се има предвид, че е почти в кома. — Погледна към док Али.

— Аз му казах. Загрижени сме за травмата на главата. — Док Али си пое дъх. — Много ни се иска да я събудим, за да видим как е.

— Тя вече не е в критично състояние — информира го док Триша. — Това е сигурно. Най-лошият ѝ враг беше шокът от загубата на кръв и травмата от нараняванията ѝ. Борихме се и с двете и победихме. Сега ще говорим с Миси, нека тя да реши.

Даркнес поклати глава.

— Оставете я на лекарствата. Кат мрази да бъде в болница. Нека се излекува напълно.

— Това не зависи от вас — заяви доктор Трейдмонд.

Даркнес се обърна рязко и хвърли заплашителен поглед към мъжа.

— Не става. Те са гости на Хоумленд и най-добрата ѝ приятелка е посочена като най-близък роднина в списъка с контакти. Документите ѝ бяха изпратени до нас.

Новия вид се отдръпна от леглото и се насочи към д-р Трейдмонд.

— Ще направите каквото ви казвам. Дръжте я на лекарствата.

Док Али го хвана за ръката. Даркнес спря, защото не искаше да влачи жената. Тя застана пред него, поставяйки дребното си тяло като препятствие между него и мъжа.

— Ще я държим на тях, но ако започне да показва признаци, че лекарствата създават твърде голямо напрежение в тялото ѝ, ще ги спрем веднага. Мисля, че това е разумен компромис.

Забил поглед в човешкия лекар, Даркнес изръмжа ниско, след това се успокои.

— Добре.

Той се отърси от ръката ѝ и се върна обратно до леглото. Вгледа се в спящата Кат. Нямаше намерение да си тръгва. Вече не вярваше на Трейдмонд. Беше бесен на мъжа, че пренебрегна искането му, що се отнасяше до Кат. Поставяше я в опасност, но пък щеше да се увери, че се е излекувала напълно, преди да я събудят.

— Ще я държим тук, докато е на лекарствата. — Триша привлече вниманието му. — Става ли така? Ще я преместим в друга стая, след като сме готови да я събудим.

— Да.

Кат щеше да иска да научи, че Мейсън е мъртъв. Следващият ѝ въпрос вероятно щеше да бъде за приятелката ѝ. Той протегна ръка и хвана ръката на Кат.

— Как е Миси?

— Добре е — увери го док Али. — Има натъртвания и порязвания, но нищо сериозно. Превързахме я и ѝ сложихме лед. Настанихме я в една от стаите.

— Те имат домашни любимци — спомни си Даркнес. — Къде са?

— Бук ги прибра. Аз ги прегледах повторно. Не съм ветеринар, но животните изглеждаха добре. — Триша се отдалечи. — Той ще ги държи при себе си в мъжкото общежитие, докато Миси и Кат са готови да напуснат Хоумленд.

Даркнес понижи глас, в случай че Кат можеше да ги чуе по някакъв начин.

— Те няма къде да отидат. Къщата им е разрушена.

— Сигурна съм, че НСО ще им помогне да си намерят ново жилище. — Али се присегна и го потупа по ръката. — Тя ще се оправи, Даркнес. Защо не се опиташ да поспиш? Цяла нощ си на крака. Ще донесем няколко сгъваеми легла тук и ще почиваме на смени. Можеш да ползваш едното от тях.

— Не.

— Даркнес?

Той погледна надолу към половинката на Обсидиан. Тя се взираше в него непоколебимо.

— Свикнала съм да се занимавам с ръмжащи, упорити момчета. Ти не ме плашиш. Искаш ли да останеш тук? Тогава ще дремнеш. И без да спориш. Ние ще те събудим, ако нещо се обърка. Кат спи. Така че почивай си, докато можеш.

Даркнес разбра, че лекарката има право и се предаде, кимна в знак на съгласие.

Али отстъпи назад.

— Добре.

* * *

— Каква бъркотия — каза Джъстис и въздъхна, сядайки в чакалнята.

— Можеше да бъде много по-лошо. — Фюри притегли Ели поблизо до себе си. — Той все още отрича, но има силни чувства към тази жена.

— Мислиш ли, че това е отричане? — Ели не изглеждаше убедена. — Боях се, че той ще полудее, ако тя умре. Пол държеше пистолет с успокоително от другата страна на плота, в случай че се наложи да го нокаутираме.

— Даркнес е инат. Може да сме братя, но аз съм по-умният. — Фюри обърна глава и целуна Ели по челото. — Престанах да се боря с чувствата си към теб.

— Отпред пред портите е истински цирк. — Джъстис се пресегна и потърка челото си. — Репортери, полицейски детективи и ФБР, всички искат да разпитат Даркнес и екипа. Казах им, че са в Медицинския център. Оставих ги да си мислят, че всички имат необходимост от лечение на наранявания.

— Аз и Даркнес, наистина сме в Медицинския център. — Трей се протегна и се намести по-добре в стола си. — Така че това не е съвсем лъжа. Да се направя ли на глупак и да си поиграя малко с тях? Само ми кажи какво искаш да знаят.

Джъстис изглеждаше така, сякаш обмисля предложението му.

— Кога ще го направиш, преди ли след като разведеш някаква човешка жена из Хоумленд?

Трей се сви.

— Съжалявам за това. Мога да обясня.

— Остави. Джинкс вече се справи. Така беше по-разумно. Тя няма да се свърже с полицията и пресата и няма да ни обвини в нищо. Ние ще ѝ изпратим кошница с подаръци от името на НСО и сме организирали нещата така, че тя да посети Хоумленд през следващите почивни дни. Ще ѝ обясним, че не бива да прави снимки, докато не ги одобрим, и ще пратя Флейм или Смайли да я придружават по време на обиколката. Могат да обядват в бара. Това е нищожна цена, която се налага да платим, за да не четем после заглавия като „Екип на НСО отвлече неомъжена жена“. Ти знаеш, че доста журналисти ще направят заключение, че отвлечаме жени, за да ги доведем в Хоумленд.

Фюри изсумтя.

Джъстис отпусна ръка и се фокусира върху Трей.

— Тим ти е много ядосан. Искаш ли да ми кажеш защо?

— Не. Лично е.

В продължение на една дълга минута Джъстис внимателно изучава Трей.

— Не можем да кажем на никого за обаждането, което постъпи от дома на Катрина. Те ще искат запис от него. Бук ме увери, че Катрина е възнамерявала да се промъкне в Хоумленд, като тактика да забави мъжа, докато дойде помощ. Съгласен съм. Предпочитам да не обясняваме това на пресата. Журналистите са склонни да извъртат истината.

— Без майтап — промърмори Трей. — Те биха си помислили, че ФБР е организирано заговор да завладее Хоумленд, при положение че само един техен корумпиран агент, с помощта на зет си, е получавал пари на гърба на лишените от свобода Нови видове.

— Точно така. — Джъстис отпи от кафето си. — ФБР иска да запази в тайна разследването на Мейсън. Защото то ще ги злепостави.

— Майната им. — Трей се намръщи.

Джъстис се засмя.

— Винаги трябва да бъдем две крачки напред, Трей. Бихме могли да разкажем истинската история пред пресата или да получим признателността на правителството. Кое е по-изгодно за НСО? Мейсън е мъртъв. Борис е в ареста при нас. — Той замълча за момент. — Те ще ни бъдат задължени, а ние можем да изнесем подробностите по-късно, ако възникне такава необходимост.

— Печелим червени точки — допълни Ели. — Разбирам.

Джъстис се засмя.

— Може да се каже и така.

— Да. И аз го разбирам — отвърна Трей. — Каква история да им разкажем тогава? Тези телевизионни хрътки няма да се махнат, докато не получат нещо, или биха могли да компенсират липсата на информация само с глупости. Знаеш, че това няма да е ласкателно.

— Екипът ни за връзки с обществеността работи по въпроса. Засега смята, че трябва да пуснем изявление, че Катрина Пъркинс е консултант на НСО, изпратена от ФБР да ни помогне. В действителност получаваме много смъртни заплахи от всички краища на Щатите и от други страни. Това звучи разумно и обяснява защо е

останала за известно време в Хоумленд. Ще заявим, че е трябвало да я проверим, но не сме го направили. Сега НСО и ФБР са изпратили екипи да я проверят.

Трей кимна.

— Разбирам накъде биеш. Катрина и Миси са били замаяни от изпаренията от пукнатина в газовата инсталация. Мейсън достига пръв до дома им, и разбива вратата, за да стигне до тях. Къщата се взривява и ние пристигаме на местопроизшествието. Единственото нещо, което ме вбесява в целия този сценарии е, че Мейсън ще изглежда като герой, който умира, опитвайки се да спаси колега.

Джъстис наклони глава.

— Съгласен съм, че това е отвратително, но обяснява защо нашият екип е отишъл там, и така няма да избухне корупционен скандал във ФБР. И двете страни ще се представим в добра светлина пред пресата. Уверен съм, че ФБР ще бъде готово да запази мълчание по въпроса, или ще се съгласят с нашата версия на събитията.

— Аз мога да извъртя нещата. — Трей се изправи. — Искаш ли да се оправя с това?

— Най-напред иди да се видиш с нашия екип за връзки с обществеността. Плащаме им достатъчно много, така че трябва да си го заслужат. В момента заседават в конферентната зала в офисградата ни. Те ще ти помогнат да обуздаеш пресата, а и аз ще трябва да направя изявление до няколко часа. Ще кажа на Тим, че съм ти възложил да отговаряш за манипулирането на информацията от страна на работната група. Така ще изглежда още по-официално, когато неин член отговаря пред пресата.

— Заемам се — каза Трей и напусна Медицинския център.

Тогава Джъстис се обърна към Фюри.

— Какво мислиш се случва в главата на брат ти по отношение на Катрина?

— Дяволите да ме вземат, ако знам — сви рамене Фюри. — Даркнес се съпротивлява на емоционалната привързаност, но изглеждаше наистина потресен, че тя едва не умря. Той или ще осъзнае какво означава тя за него, или ще се заинати още повече, за да я държи на една ръка разстояние от себе си. Нямам представа по какъв начин ще се развият нещата. Но аз съм много щастлив, че тя не умря.

— Той напусна Хоумленд, за да отиде в света на хората. Това е нещо голямо. — Ели погледна първо единия, после и другия. — Трябва да е много загрижен за нея. Той отказа да отиде след онази жена-подарък, която откри след толкова усилия.

Фюри отново я привлече към себе си.

— Знам. Ще трябва да изчакаме и да видим накъде отиват нещата.

— Надявам се, че каквото и да го очаква в бъдеще, няма да има повече експлозии. Страхувам се да мисля за последствията, ако той я направи своя половинка. — Лицето на Джъстис се изкриви в гримаса.

Ели смръщи вежди.

— Какво означава това?

— Когато Катрина е наблизо винаги се случват неприятности — промърмори Фюри. — Тази жена или е много опасна, или няма никакъв късмет.

В другия край на чакалнята се отвори врата и Съншайн влезе вътре. Тя бързо се огледа, след това се запъти към Фюри.

— Безопасно ли е?

— Трей няма да се върне, а нашите гости са заобиколени от служители, които да ги държат там, където са.

— Хайде, влизай — прошепна с мелодичния си глас Съншайн.

Салвейшън се втурна в помещението направо към родителите си, размахвайки лист хартия.

— Нарисувах това за вас.

Ели се отдръпна от Фюри и разтвори ръце.

— Ела, покажи на мама!

Усмехнато, момчето я прегърна и ѝ показа картина, нарисувана с пастели.

— Това сте ти и татко.

Джъстис се разсмя.

— И двамата изглеждате толкова тънки.

Ели също се засмя.

— Ние сме клечковци. Влюбена съм в тях!

— Съжалявам, че ви прекъсвам — каза Съншайн, — но той е хиперактивен и е много трудно да го задържа на едно място за дълго време.

— Благодаря ти, че се грижиш за него. — Фюри придърпа сина си в скута си. — И двамата искаме да бъдем тук заради Даркнес.

— Няма проблеми. — Съншайн приближи. — Обичам да прекарвам времето си с него.

— Ще останем тук още няколко часа. — Фюри погледна часовника. — Искаме да сме сигурни, че Даркнес няма да превърти, ако състоянието на жената се промени. Можеш да го заведеш у дома.

— Той иска да остане близо до вас. — Съншайн протегна ръка към детето. — Салвейшън? Искаш ли да гледаме филм? Имам няколко свалени на лаптопа.

— Какъв филм? — Момчето скочи от скута на баща си и се хвърли към Съншайн. — Обичам да гледам филми!

Високата жена от Новите видове го вдигна и го притисна към себе си.

— Какъвто пожелаеш. В интернет има всичко. А може и да си вземем под наем. Хайде да се връщаме в офиса, докато не е дошъл някой. — Тя се огледа, очевидно разтревожена. — Ще се чувствам по-добре, ако сме там. Има чо...

Фюри се прокашля и поклати глава.

— Той не разбира необходимостта от потайност.

Съншайн кимна.

— Точно така.

ГЛАВА 24

Кат отвори очи. Първото нещо, което попадна пред погледа ѝ беше облицован таван. Тя примигна, опитвайки се да разбере защо той е там, вместо гипсовата мазилка в спалнята ѝ. В паметта ѝ бързо изплуваха спомени. Обърна глава и се взря в монитора от дясната ѝ страна. Сърдечният ѝ ритъм беше нормален, в зависимост от числото, което показваше.

Беше скочила през прозореца, заедно с Миси, и тогава изведнъж бе дошла болката и силният звук. Газта сигурно се бе възпламенила. Погледна към ръката си — в сгъвката ѝ имаше венозен абокат, а на палеца — кислороден датчик. Страхувайки се, тя размърда крака, след това леко ги повдигна от болничното легло. Те бяха там и непокътнати. Другата ръка я болеше и младата жена извърна глава, за да види широка, бяла, марлена превръзка, увита около нея.

Жива съм! Миси? О, Боже! Обхвана я паника и тя опита да седне. Беше по-лесно, отколкото си мислеше, и по-малко болезнено. Това не е болница!? Тя позна обзавеждането. Това е техният Медицински център. Аз съм в Хоумленд?! Беше сама в стаята, вратата ѝ бе полуотворена към тих коридор.

Нещо тъмно се предвижи в долния край на леглото ѝ. За част от секундата мярна нещо подобно на черна коса, и след това ахна и едва не падна, когато едно момче подаде глава. Тъмните му очи, с необичайно дълги, гъсти мигли, се взряха в нея. Детето се повдигна още малко, пръстите му стискаха долната пръчка на преградата. Кат можеше да види вече носа му. Момчето премигна с любопитно изражение.

Детето приличаше на Даркнес, с изключение на формата на очите. Може би заради тена и кожата, но тя видя прилика. То се повдигна още малко нагоре, показвайки устата си. Тя беше затворена, но наклонените ѝ надолу ъгълчетата, разкриваха, че е намръщено. Не каза нищо, просто продължи да я гледа.

Кат прочисти гърлото си.

— Как се казваш? — Усмихна му се, с надеждата, че то няма да си отиде.

— Коя си ти?

— Аз съм Кат.

— Не приличаш на такава.

Гласът му беше груб за толкова малко дете, но бе явно, че то е Нов вид. От това, което можеше да види от него, прецени, че е на около пет години.

— Кат е само едно име. Аз не съм котка.

Момчето се наведе и изчезна. Младата жена остана да седи неподвижно, защото знаеше, че то не е излязло от стаята. Нещо се блъсна отляво в леглото и детето се изправи на известно разстояние от нея. Погледът му зашари между нея и монитора.

— Ранена ли си?

Кат огледа тялото си. Одеядлото покриваше по-голяма част от нея, беше облечена в болнична нощница.

— Мисля, че до голяма степен съм добре. Чувствам се добре.

— Ти си в Медицинския център. — То протегна ръка и докосна пластмасовата щипка на пръста ѝ. — Не те ли боли? Това те е стиснало.

Кат запази спокойствие.

— Не. Не е толкова стиснато.

Момчето дръпна щипката и машината изпиука. То изръмжа и я пусна на пода, после отново погледна към младата жена. Очите му бяха големи, почти ужасени.

— Всичко е наред — Тя удържа смеха, който напираше в гърлото ѝ. — Мониторите издават странни шумове. Ти не го нарани и то не може да ти причини болка. Не ми каза името си.

— Салвейшън.

— Хубаво име. — Кат погледна към вратата, чудејки се къде са всички и защо момчето е в стаята ѝ. Не беше виждала Новите видове да позволяват на децата да се размотават из медицинския център. Не беше безопасно с всички лекарства и консумативи, до които можеше да се добере.

— Къде са твоите мама и татко?

— Измъкнах се. — То снижи глас. — Съншайн заспа. Тя ме гледаше. Родителите ми са в чакалнята. Аз пропълзах зад плота, така

че да не могат да ме видят. Те разговаряха.

Кат се изкуши да натисне бутона за повикване, прикрепен към болничното легло. Беше готова да се обзаложи, че родителите му няма да са щастливи да открият, че то се е измъкнало от бавачката си. Не искаше момчето да изпада в беда все пак.

— Трябва да се върнеш при нея. Ще се събуди и ще се притесни, ако не си там.

— Тя хърка.

Кат се засмя.

— Наистина ли?

Детето се усмихна, изражението му беше очарователно.

— Много силно. Това ме събуди.

Изведнъж вратата се отвори докрай и в рамката ѝ застана Даркнес.

— Салвейшън!

Момчето подскочи и се обърна към ръмжащия глас. Кат хвърли бърз предупредителен поглед към Даркнес.

— Не го плаши.

— Той трябва да има страх. Много добре знае, че не бива да се измъква от този, който го гледа. — Даркнес влезе в стаята, фокусиран върху момчето. Посочи към коридора. — Бягай при баща ти. Той е вляво.

Салвейшън направо излетя, движеше се бързо за малко момче. За миг стигна до вратата и после изчезна. Кат се вторачи в Даркнес.

— Това беше гадно. Не биваше да използваш този тон.

— Той не би трябвало да е тук. Търсихме го. Съншайн се събудила и открила, че го няма. Всички хукнаха да го търсят из сградата.

— Той е само едно малко дете. Не може да е на повече от пет години. Кое дете не се впуска в изследване на заобикалящата го среда?

— Той е на три и е от Видовете. Това е въпрос на безопасност.

— Три? — Младата жена беше слисана. — Той е просто едно бебе. — *Доста едро.* — Изплаши го.

Даркнес приближи до края на леглото ѝ.

— Нашите деца не са тромави и безпомощни през първите години от живота си. Салвейшън пропълзя на три месеца, на шест вече тичаше, и казваше цели изречения преди първия си рожден ден. Когато

стана на две години вече четеше и смяташе. На теб може да ти се струва, че е бебе, но той не е човек. Знае, че няма оправдание за това, че е избягал от Съншайн, под чиито грижи е бил оставен, и разбира защо е длъжен да следва правилата. Те са създадени за негова защита.

Кат попи цялата информация.

— Сигурно остаряват бързо?

Даркнес изръмжа.

— Не. Ние не стареем в кучешки години.

— Нямах това предвид.

— Казах ти, ние сме различни от вас.

Тя пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Няма да споря с теб. Къде е Миси? Тя добре ли е?

— Да, добре е.

Кат затвори очи от облекчение.

— Благодаря.

Даркнес изръмжа.

— Ти едва не умря, спасявайки я. Не ми благодари. Пристигнах точно навреме, за да видя резултата от твоите усилия. Беше почти умряла.

Тя огледа тялото си.

— Чувствам се добре. Малко ме боли, но...

Поредното ръмжене се изтръгна от гърдите на Даркнес; без да сваля поглед от лицето ѝ, той заобиколи отстрани леглото и се наведе над нея.

— Дадохме ти специални лекарства, предназначени само за Видовете, за да се излекуваш. Ти кървеше обилно, когато те намерих. Неподвижна. Близко до смъртта. — Очите на Новия вид бяха почти черни, устните му се разтвориха, разкривайки зъбите му.

Кат запази спокойствие, преценявайки това, което ѝ каза.

— Ти си ме спасил. Благодаря ти.

— Рискувала си живота си заради друг. Не искам твоите благодарности. Миси каза, че си пуснала газта и си я запалила, за да взривиш къщата. А също и че си използвала тялото си, за да защитиш нейното от стъклата и падащите отломки. Никога повече не прави нещо подобно.

— Тя е най-добрата ми приятелка. — Младата жена се опита да разбере кое бе причинило гнева му. — Ти би направил същото. Мейсън

ми заповяда да я убия и това беше единственото, което можах да направя. Той имаше пистолет.

Даркнес се отдръпна леко назад.

— Просто не го прави отново.

Той беше разтревожен. Този факт я трогна.

— Къщата?

— Унищожена.

Това не я изненада.

— Мейсън?

— Мъртъв.

— Добре.

— Аз щях да го убия, ако все още беше жив, когато пристигнах.

— Експлозията ли го е убила?

— Да. Открили са го под развалините след като пожарникарите са успели да потушат огъня.

Все повече подробности започнаха да изплуват в съзнанието ѝ.

— Много ли ми е сърдита Миси?

— Тя заяви, че си направила всичко, за да я спасиш.

— Имах предвид за Бъч и Гюс. Това са нейните куче и коте. Аз не можах да ги спася. Мейсън щеше да я застреля, ако бях отказала да докажа, че съм му истински партньор. Той не ми позволи да го доближа достатъчно, за да го обезоръжа или да го нападна, за да може тя да избяга.

— Оцелели са. Миси каза на един от нашите мъже, че още са вътре в къщата и това лудо копеле влязло в горящата сграда заради тях. Бук е късметлия, че не загина. Задната част на къщата беше вече разрушена, а предната щеше всеки момент да рухне, обхваната в пламъци. Намерил ги под матрак, облегат до стената в близост до прозореца. Това вероятно ги е защитило в голяма степен от взрива.

— Моля те, благодари му от мое име. Мисля, че тя никога нямаше да ми прости, ако те бяха умрели.

Даркнес отново изръмжа.

— Тя ти дължи живота си. Как се чувстваш? — Той се вгледа в очите ѝ, сякаш търсеше нещо там.

— Малко замаяна и ме боли. — Погледна към ръката си. — Много ли е зле под тази марля?

— Ще се оправиш. Докторите бяха обезпокоени за увреждането на главата ти.

Кат протегна ръка и опипа косата си, а след това главата си с пръсти.

— Не напипвам нищо. Зле ли изглеждам?

— Бледа си. Всичката ти коса си е на мястото. Не се наложи да те оперират, но си претърпяла удар в главата. Имаше оток.

— Имаше?

— Лечебните медикаменти на Видовете подействаха ефикасно. Откритите рани се затвориха, повечето от синините ти избледняха.

— Открити рани? — Тя погледна отново ръката си. — Има още?

— Ханшът и бедрото ти бяха целите в прорезни рани.

Кат отметна одеялото и вдигна нощницата. Видя още марли върху дясната си страна. Даркнес бързо сграбчи нощницата ѝ и я дръпна надолу.

— Всеки момент някой може да влезе. А ти нямаш нищо отдолу.

— Не ме интересува. Искам да видя какво е станало с мен.

Даркнес се изправи, прекоси стаята и затвори вратата. Заклучи и се върна до леглото. Свали преградата и ѝ подаде ръка.

— Ще ти помогна да се изправиш. Лекарите казаха, че може да ставаш и да използваш банята, но с помощ. Може да страдаш от световъртеж и слабост за ден или два. В банята има огледало.

Кат се извъртя леко и спусна крака от леглото.

— Чувствам се отпаднала.

— Ти едва не умря.

Тя му позволи да я подкрепя, докато стигне от леглото до банята. Даркнес ѝ помогна да махне нощницата и тя се взря в огледалото. Ръката, ханшът и бедрото ѝ бяха покрити с марлени превръзки. Плътта под едната ѝ гърда беше цялата в различни нюанси на синьото. Кат се обърна и се загледа през рамо.

— Беше много по-зле — избоботи Новия вид. Тонът разкри гнева му. — Лекарствата са свършили чудесна работа.

Даркнес внимателно отстрани превръзката от ръката ѝ. Тя го наблюдаваше, изненадана колко нежни можеха да бъдат тези едри ръце. Той хвърли марлята в кошчето и Кат се втренчи в зачервената кожа. Съвсем бледи белези показваха къде точно са били шевовете. Младата жена се олюля на краката си.

Новия вид се наведе и я пое в обятията си.

— Трябваше да останеш в леглото.

— От колко време съм болна?

— От снощи?

— Това е невероятно. Не знаех, че съществуват такива лекарства.

— Предназначени са за използване само от Видовете.

— Трябва да ги споделите със света. Знаеш ли какво чудо е това, че съм се изцелила толкова бързо?

Един мускул на челюстта му заигра, сега вече гневът му личеше ясно.

— Мерикъл правиха опити върху човеци. Резултатите са смъртоносни. Ние сме много по-издръжливи, отколкото вашият вид. Може би не биваше да ти даваме лекарствата поради риска от смърт, но ти беше толкова пострадала, че нямаше какво да губиш. Изумително е, че си жива. — Той я отнесе до болничното легло и я сложи на него. — Ще трябва да ги взимаш още няколко дни. Тялото ти понесе толкова много, Кат.

Тя обмисли думите му, накрая отвърна.

— Чувствам се добре.

— Трима от нашите лекари дежуриха цяла нощ до теб, за да са сигурни, че дозата, която ти вливат от лекарствата няма да те убие, и да поддържат сърдечния ти ритъм и кръвното ти налягане да не се покачват до смъртоносни граници. Късмет е, че ти се справи, Кат. Може да се чувстваш така, сякаш си добре, но тялото ти едва ли е било подложено друг път на такова огромно натоварване.

— Благодаря. Да разбирам ли, че ти си ги накарал да го направят?

Той се поколеба.

— Ти умираше, така или иначе. Това беше единственият ти шанс.

— Моля те, благодари на всички тях от мое име.

— Това им е работата.

С това темата беше приключена. Той като че ли не желаше или не можеше да приеме нейната благодарност. Младата жена заговори за друго.

— Бих искала да се обадя на Миси.

— Тя е в дъното на коридора.

— Миси е тук, в Хоумленд?

— Къде се предполага, че трябваше да я изпратим? Вашият дом е разрушен. — Новия вид извади чиста нощница и ѝ помогна да я облече през главата, след това дръпна дрехата надолу, докато тя беше прилично покрита.

— Благодаря ти, Даркнес.

Той се отдръпна.

— Престани да ми благодариш. Трябваше ли да позволя да бъдеш изпратена в човешка болница, където щеше да умреш? — Тонът му се задълбочи в ръмжене. — Трябваше ли да им се доверя, че ще направят всичко възможно, за да те спасят? Мислех, че си мъртва, когато те намерих под част от покрива, паднал върху теб?

— Покривът е паднал върху мен?

— Само стъпалото ти се подаваше изпод него. Ето как те забелязах.

— Слава богу, че не съм си била обула рубинените пантофки^[1]. Миси казва, че понякога съм истинска вещица.

Даркнес се намръщи.

— Какво означава това?

— Извинявай. Лош опит да се пошегувам.

— Това не е смешно! — изрева той.

Кат подскочи.

Дишайки тежко, Новия вид отстъпи назад.

— Почивай си — промълви тихо, макар да беше все още разярен. — И не говори на никого за момчето. Не би трябвало да го виждаш.

— Вече подписах договор за поверителност. Детето е сладко. Нали няма да има неприятности? Кълна се, че няма да кажа на никого за него.

— По-добре да не е отишъл в стаята на Миси. Трябва да проверя. Тя е заплаха за неговата сигурност.

— Миси по-скоро ще умре, отколкото да изложи детето на опасност. Познавам я така, както познавам себе си. Тя е най-добрата ми приятелка. Не я заплашвай, Даркнес. Просто ѝ обясни ситуацията, в случай че Салвейшън я посети. Тя ще го запази в тайна.

— Остани в леглото и дай на тялото си достатъчно време да се излекува. — Той се въртна, отключи вратата и изчезна.

Кат се отпусна назад в леглото. *По дяволите*. Била е почти умряла. Даркнес е спасил живота ѝ. Всички тези факти постепенно

изплуваха в съзнанието ѝ. Освен това той умишлено се опитваше да влезе в спор с нея.

Толкова за нашата окончателна раздяла. Тя беше отново в Хоумленд. Ако вярваше в знамения, това беше много показателно. Двамата с Даркнес не бяха приключили. Изобщо не бяха. А аз не съжалявам за това. Но мисля, че той със сигурност съжалява.

* * *

Даркнес видя Фюри и Салвейшън в дъното на коридора и се запъти към тях. Фюри говореше тихо на момчето, порицавайки го за поведението му. Той бе коленичил на пода, за да е на едно ниво с детето. Даркнес хвана края на разговора им.

— Ето защо не може да скиташ насам-натам, Сал. Тази човешка жена знае за нашите деца, но какво щеше да стане, ако не знаеше? Ти си твърде малък, за да разбереш, но ние имаме врагове. Трябва да ми се довериш. Аз съм ти баща.

— Съжалявам. — Салвейшън изглеждаше наистина разкаян.

Фюри разроши косата му и го привлече към себе си.

— Просто трябва да бъдеш по-внимателен.

Даркнес спря до тях.

— Знаеш ли дали е бил и при Миси?

Фюри вдигна поглед към него и поклати глава.

— Не. Само при Кат. Тя как го прие?

— Мисли си, че той е бебе.

Фюри се ухили.

— И Ели го приема по същия начин.

— Не съм бебе — изръмжа Сал, оголвайки зъби.

Даркнес се наведе.

— Затова изпълнявай заповедите и не върви срещу правилата на баща си. Възрастните знаят къде са границите.

Сал се притисна към баща си, в очите му се промъкна страх.

— Не съм възрастен. Аз съм млад мъж.

Фюри прегърна момчето до гърдите си и се изправи със сина си в ръце.

— Ще има ли проблеми?

— Кат няма да каже нищо за Сал. Тя много добре разбира защо децата Видове трябва да останат в тайна.

— Чудесно. Как е тя?

— Много по-добре, но е отпаднала.

— Нормално е. Триша и Али се прибраха у дома, при половинките си. Трейдмонд иска да бъде информиран, когато тя се събуди.

— Защо?

— За да прегледа пациентката. В момента той е единственият дежурен лекар тук.

— Тя е добре.

— Няма неврологични увреждания?

— Малко е... — той потърси подходяща дума, — ... отпусната, но мисля, че това е от успокоителните.

— Тед може да прецени това много по-добре от теб.

— Тя е добре. Просто не е толкова съсредоточена, както обикновено. Няма заваляне в говора ѝ, няма загуба на подвижност в крайниците и паметта ѝ е непокътната. Това бяха нещата, за които каза, че трябва да внимаваме. Кажи му да стои далеч от стаята ѝ.

— Защо не разрешаваш Трейдмонд да я прегледа? Той е добър лекар.

— Искаше да спре подаването на лечебните медикаменти.

— Естествено. — Фюри се намръщи. — Те са опасни за хората.

— Той искаше да остави избора на Миси.

— Тя е нейна приятелка.

— Това беше мой избор, но той не го уважи.

Фюри повдигна вежди.

— Ти не си нейна половинка. Или си?

— Трябва да тръгвам.

— Къде? Връщаш се в стаята ѝ ли?

— Тя има нужда от почивка. Трябва да свърша някои неща.

— Които са много по-важни, отколкото да останеш с твоята жена, докато тя е в Медицинския център? — ухили се Фюри.

— Престани с това.

— С кое?

— Да се забавляваш.

— Тя е твоя. Признай си го. Обикновено отричаш, когато го кажа.

Даркнес се ядоса.

— Няма да участвам в твоята игра на думи. Кат и Миси нямат дом. Освен това, не искам тя да продължава да работи за ФБР. Това означава, че те ще се нуждаят от жилище. Кат ще работи за НСО. Трябва да подготвя нещата.

— Ще я задържиш. — Фюри се засмя. — Ще трябва да изготвя документи за брак. Поздравления.

— Не ме карай да ругая пред малкия. — Даркнес хвърли поглед към момчето, после пак съсредоточи вниманието си върху Фюри. — Стой далеч от моите работи!

— Както кажеш, братко.

— Дръж сина си далеч от Миси. Това ще бъде само от полза.

— Но Сал има свободен достъп до Кат? — Фюри има наглостта да се изхили отново.

Даркнес изръмжа и бързо изхвърча от Медицинския център. Фюри го дразнеше преднамерено. А той имаше да урежда един куп подробности, преди Кат и Миси да бъдат пуснати от клиниката. Затича се към сградата на Сигурността, с надеждата, че това малко упражнение ще освободи част от гнева му.

Влезе в залата и се огледа, за да види кои са дежурни. Трябваше да моли за услуга и Блубърд изглеждаше най-подходящата, която да я направи. Беше казала, че иска да му бъде в помощ. Той се приближи към нея. Жената се обърна в стола си и на лицето ѝ мигновено цъфна усмивка.

— Здравей, Даркнес.

Той се огледа и се наведе, като сниши глас.

— Трябва ми списъка на всички налични жилища в Хоумленд?

Тя изви вежди, очевидно я бе изненадал.

— В участъка, определен за Видовете. Има ли нещо свободно?

Блубърд възвърна спокойния си вид и се обърна към монитора. Пръстите ѝ полетяха по клавишите, докато търсеше необходимата информация.

— Винаги има. Защо искаш да знаеш?

— Не задавай въпроси.

Жената спря и обърна глава.

— Обикновено те са за свързани двойки. Да не би да си си взел половинка?

— Не.

Тя се извърна обратно към монитора.

— Виждаш ли светещите точки? Избирай. — Тя посочи към една точка. — Тру и Джини живяха в това жилище, макар че то не излиза при търсене на свободни, защото го махнахме от системата, когато решихме, че ФБР я преследва.

— Кое е най-отдалечено от всички?

Тя му даде информацията.

— От любопитство ли питаш или искаш да го маркирам като заето?

— Ще го взема.

— Добре. — Блубърд се намръщи. — Вече не искаш ли да живееш в мъжките общежития? Някои от мъжете имат лични жилища. Ще си в непосредствена близост до Брас, когато е в Хоумленд. Той е сам мъж.

За една дълга минута Даркнес обмисля дали да ѝ даде отговор и осъзна, че тя заслужаваше да получи такъв.

— Искам повече лично пространство. Покрай последните събития се скарах с някои от мъжете.

— Всеки щеше да ти посочи свободните къщи и да ти ангажира една, ако просто беше попитал. Защо дойде при мен, все едно не искаш никой да знае?

Новия вид стисна зъби, след това пое дълбоко въздух, за да се успокои.

— Не мога да направя нещо, без всички да го обсъждат.

— Ние се притесняваме, защото ни е грижа за теб.

— Омръзна ми от това! Така ще мога да правя всичко, което поискам, без това да се коментира.

— Разбрах.

— Дали все още позволяват на човешките приятелки на Видовете да остават в женското общежитие, както Ели едно време?

— Не се нуждаем от свободна къща за майка, но да, би било добре за Катрина да остане там, ако пожелаеш. Ние сме приятелски настроени към човешките жени.

— Има ли някакви свободни апартаменти?

— Винаги. Ние сме по-малко от мъжете.

— Има ли някой готов да направи обиколка на общежитията и да ги покаже?

— Аз мога да го направя. — Блубърд се усмихна. — Бих искала да се запозная по-добре с Катрина.

Той се навъси.

— Благодаря. Ще видя кога Трейдмонд ще освободи пациентката си.

— Само ми се обади. — Тя му намигна. — Имаш номера ми.

Даркнес бързо напусна Сигурността. Умът му продължаваше да работи. Не разполагаше с много време, а имаше толкова неща за вършене. Потърси Бук от мобилния си. Мъжът вдигна на първото позвъняване.

— Как са домашните любимци на Миси?

— Чудесно. Кучето спи почти непрекъснато. Голям мързеливко. — Бук се засмя. — Котето пък е успяло да отвори вратата на гардероба и е унищожило връзките на ботушите. Изглежда му никнат зъби.

— Подготви ги да бъдат преместени. Миси ще излезе скоро от Медицинския. Тя ще иска домашните ѝ любимци да са при нея.

— Добре. — Бук се поколеба. — Те нямат дом, където да се върнат.

— Наясно съм. — Даркнес затвори телефона, когато един от джиповете паркира пред сградата на Сигурността.

[1] Аналогия с детския роман „Вълшебникът от Оз“, написан от американския писател Лиман Франк Баум. Който обуе рубинените обувки ще придобие специални сили. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

— Какво искате да кажете с това, че Миси си е отишла? — Кат проницателно се взираше в доктор Тед Трейдмонд. Той беше груб, отвратително директен и му липсваха добри обноски.

— Даркнес я отведе преди няколко часа.

— Къде я завел?

— Първо вие ще трябва да отговорите на въпросите ми, преди аз да отговоря на вашите. — И той отново се опита да натика светлината в очите ѝ.

Кат хвана ръката му и измъкна малкото фенерче от нея.

— Къде я е завел?

— Не знам. Не ми каза. Той е един грубиян. Напомних му, че не съм я изписал официално, а той ми отвърна, че ще ме завърже за едно от леглата, ако не се махна от пътя му. Дори не изчака да докарат инвалидна количка. Изръмжа нещо от сорта, че краката ѝ не били супени и можела да ходи чудесно и сама. Сега се дръжте прилично, преди да съм се обадил на медицинската сестра да дойде и да ви държи здраво.

— Не бих го направила, ако бях на ваше място — предупреди го тя. — Чувствам се добре.

— Имате закрыта травма на главата. Искам да отговорите на няколко въпроса. Освен това трябва да проверя разширението на зениците ви. Може да имате мозъчно увреждане.

— Започвам да разбирам защо Даркнес ви е ръмжал през цялото време. Добре съм.

— Вие сте спривава. Това е индикация, че може да имате неврологични проблеми.

— Единственият ми проблем е, че ме дразните. И вие мислите, че Даркнес е груб? Искам да знам къде е най-добрата ми приятелка.

— Нямам представа. Най-вероятно я е закарал до предните порти.

— Мамка му! — Тя отметна одеялото и посегна към преградата на леглото, за да я свали. — Отдръпнете се!

— Никъде няма да ходите!

— Трябва да намеря Миси. Тя ще се побърка. — *Комплектът ми за спешни случаи е в багажника. Имам достатъчно дрехи и за двете ни. Ще трябва да си вземем стая в някой хотел и да решим какво ще правим по-нататък.*

Кат бутна страничната преграда надолу и се плъзна от леглото. Лекарят се опита да я спре, но тя го блъсна назад. Сега се чувстваше много по-добре. Световъртежът беше изчезнал.

— Връщайте се в леглото, млада госпожице!

— Имам нужда от нещо, което да облека. Нямам намерение да изляза през портите по гол задник. — *Ще успея да уговоря таксиметровият шофьор да ни закара до дома. Мога да му платя, след като се добера до багажника на колата ми. Сигурна съм, че ще го направи, ако му обещава петдесет долара бакшиш.*

— Връщайте се в леглото, или веднага се обаждам на медицинската сестра.

— Действайте. Може би той или тя ще ми намерят някоя лекарска униформа или нещо друго, което да облека.

Доктор Трейдмонд измърмори някакво проклетие и се обърна към вратата. Кат успя да се добере до банята и се загледа в отражението си. Беше все още необичайно бледа, но шепата вода, която плисна на лицето си, ѝ подейства добре. Намери четка за зъби в шкафчето, разпечата опаковката ѝ, изми зъбите си и с пръсти среса косата си. Гласове в другата стая я увериха, че лекарят бе изпълнил заплахата си. Излезе от санитарното помещение, готова за словесна битка.

Даркнес и доктор Трейдмонд стояха изправени един срещу друг. Фийлд, Новия вид, с кого бе говорила по-рано, се колебаеше в близост до вратата. Кат спря, попивайки с очи сцената.

— Няма да заплашвате, Кат — изръмжа Даркнес.

— Все още не съм я изписал — изстреля в отговор Трейдмонд. — Фийлд? Накарай го да напусне тази стая.

Очите на Фийлд се разшириха и той заотстъпва към коридора.

— Няма начин.

— Хей! — прекъсна ги Кат. — Даркнес, къде е Миси? Не си я оставил извън предните порти, нали?

Той се обърна към нея.

— Не. Тя е в безопасност.

Кат се облегна на вратата.

— Благодаря ти. Представях си я как стои там с онези протестиращи.

Той се намръщи.

— Ти вярваш ли, че ще я изложа на опасност?

— Доктор Трейдмонд ме накара да мисля, че може би си го направил. Ти ме остави и аз съм заспала, когато се събудих, той беше при мен и искаше да си играем на въпроси и отговори. Нямах настроение за това и тогава поисках да видя Миси. Той каза, че ти си я отвел. А ти не беше съвсем възхитен от това, което направих, за да я предпазя от Мейсън. — Изведнъж в мислите ѝ възникна съмнение. — Тя не е заключена или нещо такова, нали?

Даркнес изръмжа.

— Не. Тя е с домашните си любимци. Няколко женски Видове се грижат за нея.

Кат въздъхна с облекчение.

— Искам да ме заведеш при нея. — Погледна към Фийлд. — Можеш ли да ми намериш нещо, което да облека? Лекарска униформа или каквото и да е. Нещо, което не е отворено на гърба.

Новия вид кимна и хукна по коридора. Доктор Трейдмонд разпери ръце, врътна се и излезе след него.

— Никой не ме слуша. Аз просто съм проклетият лекар, който остана цялата нощ и по-голямата част от деня, за да се грижи за своя пациент.

— Благодаря ви — извика Кат след него. Тя понижи глас и вдигна поглед към Даркнес. — Той е доста нахален.

— Но е добър в това, което прави.

— Очевидно. Все още съм жива, а ти ми каза, че съм била много зле. Просто не ми хареса ярката светлина, която той се опитваше да набута в очите ми и неговото отношение. Какви документи се налага да подпиша, за да ме пуснат? Трябва да взема Миси и да се доберем до вкъщи. Е, поне до това, което е останало от нашата къща. Там е колата

ми. Тя трябва да е оцеляла. Ще взема куфара от багажника и ще се регистрираме в някой хотел.

Даркнес трепна, но не каза нищо. Кат внимателно го заобиколи, отиде до вратата и надникна в коридора. Фийлд носеше малка купчинка сгънати дрехи. Спря се пред нея.

— Надявам се, че тези ще свършат работа. Отидох в стаята за отдых на лекарите, където Триша и Али държат резервните си униформи. Те всички са един и същи размер. Само панталоните може да са ти малко по-къси, защото ти си по-висока от тях.

— Благодаря ти. — Кат взе дрехите и се обърна, затваряйки вратата.

Даркнес продължаваше да стои близо до банята. Младата жена остави купчинката на леглото и посегна зад гърба си, за да развърже връзките на нощницата.

— Може ли малко помощ?

Той отстрани пръстите ѝ, за да ѝ помогне.

— Това ли е твоят план? Да се регистрирате в хотел?

— Да. Имам спестени пари. Утре ще тръгнем да търсим нещо под наем. Депозитът за домашни любимци ще бъде голям, но не мога да направя нищо срещу това. Миси ще се нуждае и от компютър. Побеснява, ако не може да пише в продължение на няколко дни. Знам, че има онлайн резервно копие на работата си. Една грижа по-малко. Тя може да пише навсякъде, стига да има интернет и електричество. Имам дебитна и кредитна карти, скрити в подплатата на куфара. Ще се оправим. Само се надявам застраховката ми да покрива това, което стана с къщата. Все пак се съмнявам, тъй като до голяма степен аз я взривих, но полицейските доклади ще помогнат — било е извършено по принуда.

Кат изхлузи нощницата и облече тениската. Панталоните бяха доста тесни, за да ги обуе над превръзките, но тя успя да се справи. Тогава погледна надолу.

— Предполагам, че не можеш да ми намериш сутиен с моя номер? Чувствам се някак странно без него. Би било добре и едни обувки, също. — Тя се обърна, за да погледне Даркнес.

— Полицаите не са казали истината.

Кат наклони глава.

— Какво?

— Никой не иска истината за Мейсън или нещо от случилото се да излезе в медиите. Те ще изкривят нещата и ще ги обърнат срещу ФБР, като цяло, и в частност срещу НСО.

— Така ще си помислят, че съм взривила къщата, за да измамя застрахователната компания. Ще има разследване на причините за експлозията.

— Всичко е уредено. Ще се счита като нещастен случай.

— НСО ще го покрие? — Тя беше смаяна. — Могат да направят това?

— Можеш да споделиш с нашия правен отдел вашите проблеми и те ще ви помогнат да се справите с тях във вашия свят, както и с въпросите за застраховката на къщата. Не се тревожи за това точно сега.

Кат го зяпна.

— Разбираш ли, че ще ме арестуват, ако подам лъжлив иск? Ако докажат, че аз съм пуснала газта и съм подпалила завесите? Престъпление е да унищожил собствената си къща, а след това да вземеш парите от застраховката и да покриеш онова, което все още дължиш по ипотеката. Не искам да отида в затвора. Пресата може да ме целуне по задника. Ще им кажа истината.

Даркнес въздъхна тежко, наведе се и я грабна на ръце.

— Говориш прекалено много.

— Пусни ме.

Но той не ѝ обърна внимание, занесе я до вратата и я притисна към гърдите си с една ръка, за да натисне бравата. Отвори с крак широко вратата, за да може да мине и закрачи по коридора.

Кат обви ръце около врата му.

— Мога да ходя и сама. При Миси ли ме водиш?

— После. Първо трябва да поговорим.

Тя го погледна и видя, че изражението му е съвсем сериозно. Той беше ядосан и непоколебим в своето решение.

— Чудесно. Само недей пак да ми се караш, че съм рискувала живота си, заради най-добрата ми приятелка.

— Аз не се карам.

— Не. Само ръмжиш и се зъбиш.

Устата му се стегна в бяла линия, но той не каза нищо.

Фоайето беше празно. Изходните врати се отвориха автоматично и Новия вид я понесе навън. Кат погледна към небето, осъзнавайки, че денят почти бе минал. Слънцето все още бе високо, но нямаше да е за дълго. Даркнес спря до един джип и я настани в седалката на пътника.

— Благодаря.

Той заобиколи превозното средство и се качи на шофьорското място.

— Престани.

— Съжалявам. Но така казват хората, когато други направят нещо хубаво за тях. Нарича се вежливост. Трябва да опиташ някой път. Къде отиваме, щом няма да е при Миси?

— Ще видиш.

— Добре. — Тя си сложи колана. — Значи ще играем на „отговори ми с една дума“.

Новия вид запали двигателя и потегли с пълна газ. Кат се вкопчи в седалката с две ръце, чудейки се какво е намислил. В един момент осъзна, че не пътуват към предните порти.

— Къде ме водиш?

— Не искам никой да ни подслушва. Имаме да обсъждаме някои неща.

— Чудесно. Но това все още не отговаря на въпроса ми.

— Водя те в моята къща.

Подминаха мъжкото общежитие. Намръщена, Кат обърна глава.

— Твоят дом е там.

— Преместих се.

— Къде?

— Някъде, където никой няма да чуе, ако се крещи.

— Идеално.

Това не звучеше никак добре. Знаеше, че той е бесен за това, че бе рискувала живота си, и че му се бе наложило да мине през множество проблеми, за да я спаси. Беше му благодарна за всичко, което направи за нея. Най-вероятно гневното му избухване се дължеше на неговия нрав.

Изведнъж двулентовият път свърши пред едни порти, с малка кабина за охраната, отляво. Даркнес намали и един Нов вид излезе от кабината. Офицерът протегна ръка към нещо вътре и им махна да

продължат напред. Портите се отвориха бавно, за да им позволят да влязат в зона на Хоумленд, която младата жена не бе виждала преди.

— Какво е това?

— Жилищната зона на Видовете. Подобна е на жилищната площ за човешки гости, но къщите са по-големи.

— Не знаех, че са разделени.

— Сега вече знаеш.

Тя заби нокти в седалката. Даркнес наистина я дразнеше. Той подкара по една улица с много хубави домове. Зави надясно, след това наляво и спря на алеята пред красива, кафява едноетажна къща. Изгаси двигателя и задейства ръчната спирачка.

— Не мърдай!

— Добре.

Той излезе от джипа и тръгна по плочника към входната врата. Кат нямаше представа защо я остави да чака, освен ако не трябваше първо да посети някой. Той се върна след минута и приближи към нея. Просто се наведе, разкопча колана и я вдигна от седалката. Младата жена го прегърна през раменете, когато я понесе по пътеката.

Входната врата стоеше широко отворена и той влезе в къщата, след което затръшна вратата с крак. Тогава спря и Кат се огледа. Вътрешността представляваше просторна открита площ, по средата с хол, трапезария и бар, който ги отделяше от кухнята.

— Хубаво място.

— Благодаря. — Той прекоси огромното помещение и се отправи по един коридор.

— Къде отиваме?

— В моята стая.

Минаха покрай една отворена врата вдясно. Вероятно стая за гости. Помещението срещу нея приличаше на баня, от бързия поглед, който тя успя да хвърли. Даркнес спря в края на коридора и се извъртя така, че Кат да не се удари във вратата, докато я внасяше в голямата спалня на дома.

— Жилището е много по-голямо от апартамента ти.

— То е с две спални и с две бани. Не е толкова голямо, колкото някои от къщите в тази зона, но е това, което аз избрах. — Приближи до леглото, наведе се и я остави да седне на ръба му. Когато се изправи, отстъпи назад.

Кат се настани удобно и пое дълбоко дъх.

— Добре. Доведе ме тук. Давай, започвай. Хайде, крещи ми. Каж ми какво направих, за да те вбеса. Готова съм.

— Не трябва да рискуваш живота си заради някой друг. Беше много близо до смъртта. Това е недопустимо.

Тя се изненада от разумния му тон.

— Вече водихме този спор. Миси е най-добрата ми приятелка, а Мейсън не ми даде много голям избор. Къде е тя?

— Настаних я в апартамент в женското общежитие, заедно с нейните домашни любимци. Тя е добре. Една моя приятелка ще се погрижи тя да се чувства удобно. Жените ще се грижат за нея и ще й набавят всичко, от което тя се нуждае, за да създаде новия си живот тук.

Това не беше отговорът, който бе очаквала.

— И НСО няма нищо против това?

— Казах, че ще ти осигуря работа в НСО. Направих проучване, вече няма нужда да работиш за ФБР. Подай си предизвестие. Двете с Миси вървите в пакет. Ти обичаш Миси и се грижиш за нея. Това означава, че ние също ще се грижим за нея.

Те не бяха вече бездомни. Щеше да бъде прекрасно да споделят с Миси един апартамент, така както бяха направили веднага след гимназията. Миси вероятно щеше да ползва хола като офис. Така немаше да пречи на Кат докато спеше. Това също така означаваше, че може да каже „сбогом“ на разследването по отношение на Мейсън и целия натиск, който идваше с него по време на работа. Полицията не можеше да я докосне, ако я обвиняха в палеж. Всичко това беше прекалено хубаво, за да е истина.

Даркнес го бе направил възможно.

— Не знам как да изразя цялата си благодарност.

— Спри да го повтаряш — изръмжа той, в очите му проблесна гняв.

Това вече я вбеси.

— Чудесно. Да ти го начукам. Така по-добре ли е?

— Само ако е предложение.

Тази забележка я шокира и тя зяпна изненадана към него. Даркнес пристъпи напред и приклепна до леглото, притисна краката й

между своите. Зашеметена, младата жена се вгледа в очите му. Той имаше онзи гладен поглед, който тя си спомняше много добре.

Кат опря длани в гърдите му.

— Ъъъ. Няма да го допусна отново. Нали се разделихме окончателно, не помниш ли?

— Нещата се променят.

— Но ти не. Ние с теб не искаме едно и също нещо. Ти даде ясно да се разбере, че между нас никога не може да има нещо друго, освен секс. Но аз искам повече.

Той сложи ръце на леглото, отстрани до бедрата ѝ и се наведе.

— Сега ще те целуна, Кат.

— Ти никога не се целуваш.

— Ще направя изключение за теб.

Тя се втренчи в устните му. Те се разделиха и той прокара език по тях, преди да приближи още малко към нея. Кат се отпусна назад, чудейки се дали това не е отмъщение, задето го бе разгневила. Беше минал през много неприятности заради нея. Първо, за да спаси живота ѝ, след това да ѝ намери работа и дом при НСО.

— Не го прави.

— Защо не? — Той говореше тихо, дрезгавият му глас звучеше много секси.

— Защото е жестоко.

— Не разбирам.

— Да, естествено. Беше достатъчно трудно да си тръгна веднъж.

Той вдигна ръка и посегна зад себе си, вадейки нещо от задния си джоб. Чу се дрънчене на метал и той разклати белезници пред лицето ѝ. Тя погледна към тях, след това се взря в очите му.

— Не.

Новия вид повдигна вежди.

— Няма да ти разреша да ме вържеш към таблата на леглото и да играем този танц отново.

Той ги хвърли към другия край на стаята.

— Ще ти позволя да ме докосваш навсякъде, където желаш. Хвърлям ги, защото повече не ми трябва. Няма да те закопчавам с тях вече.

— Ти си такъв негодник. Какво съм сторила, за да заслужи това?

— Влезе ми под кожата. — Даркнес се изправи, движението я принуди да падне по гръб, с ръце все още на гърдите му, между телата им имаше само няколко сантиметра разстояние. Той пропъзля на леглото върху нея и я затвори като в капан под себе си. — Ти почти беше умряла. Когато повдигнах частта от покрива, паднала върху теб, не долових дишането ти в началото. И тогава си помислих, че съм те загубил завинаги.

— Значи така, реши да си отмъстиш по този начин? Дай ми това, което искам, после скърби.

Новия вид имаше наглостта да се усмихне.

— Загубих контрол последния път, когато ме докосна.

— Какво те кара да мислиш, че няма да се случи отново? Толкова си самодоволен?!

— Бях прекалено съсредоточен върху това колко добре се чувствах под ръцете ти, за да си спомня, че трябва да използваме презерватив. Можех случайно да те забременя.

— Да, беше петдневно чакане, което никога няма да забравя.

— Този път ще е различно.

— Не. Приключих със случайния секс.

— Няма нищо случайно между нас.

— Напълно съм съгласна.

Той вдигна единия си крак и леко побутна нейните. Тя ги стисна, клатейки глава.

— Не.

— Отвори ги за мен.

— Даркнес, не ме прелъстявай само за да докажеш, че си задник.

— Не съм.

— Да бе, да. Ще правим секс и после какво? Ти ще ми кажеш да напусна отново? Това предложение за работа и живеенето в апартамент тук са просто глупости?

— Ти няма да живееш в женското общежитие.

— Нали каза, че Миси е там?

— Да, тя е там. Това е новият ѝ дом.

— Значи тя може да остане в Хоумленд, а аз не?

— Ти ще останеш тук с мен.

Сигурно бе чула погрешно.

— Това е нашата къща — каза той, като отново побутна краката й. — Нашата спалня. Нашето легло. — Новия вид се претърколи внезапно и я взе със себе си. — И няма да има повече тъга.

Кат се оказа просната върху него. Тя разтвори крака и възседна скута му, отблъсна се с длани от гърдите му, докато седна отгоре му.

— Що за игра играеш?

— Не играя. Ти си важна за мен. Не искам да те загубя.

Той изглеждаше искрен и това я ядоса.

— Шегуваш ли се?

Даркнес изръмжа, и той беше ядосан като нея.

— Изглеждам ли така все едно се шегувам? Взех къща за нас. Не трябва да живеем в мъжкото общежитие, където другите мъже могат да чуят всичко през стените.

— Ти не създаваш връзки. Не позволяваш на никого да се доближи твърде много до теб. Какво се промени? Че почти умрях? Това ли е, което казваш?

— Да.

— А какво ще кажеш за утре или за следващата седмица, когато преодолееш факта, че бях на косъм от смъртта? Ще се затвориш отново и ще издигнеш стени около себе си? Не, благодаря.

Той седна и я притисна върху слабините си. Ръцете му се увиха около кръста й и я притеглиха към гърдите му в здрава прегръдка.

— Опитвах се да се съпротивявам на емоциите, които пораждаш у мен. Тъгувах, когато напусна Хоумленд.

— Кой път?

— И двата.

— Но ти ме пусна да си отида и двата пъти.

— Какво искаш от мен, Кат? Взех къща за нас и обещавам повече да не те оковам по време на секс. Предлагам ти да споделя живота си с теб.

— Искаш ли списък?

— Да.

— Ти никога не си в къщи. Живях с теб преди.

— Ще работя по-малко и ще прекарвам повече време с теб.

Кат искаше да му вярва.

— Ти не обичаш да говориш. А аз — да.

— Нали говоря с теб сега?

— Само защото искаш да правим секс. Това е добра мотивация за всеки мъж да се превърне в кречетало, ако си мисли, че по този начин ще успее да свали бикините на жената.

— Искаш доказателства, че ще направя всичко възможно да бъдем един вид приятели?

Тя не можеше да повярва, че той използва тази дума.

— Приятели?

— Приятели — изръмжа той. — Това е, което искаш.

— Но не е това, което ти искаш.

— Аз искам теб.

— За секс.

— Помогни ми, Кат — каза с мек тон. — Опитвам се.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя преглътна задавено.

— Не искам да разбиеш сърцето ми.

— Няма да те нараня.

— Ти може да не искаш, но знам, че така ще стане.

Даркнес беше огорчен. Бе очаквал Кат да му позволи да я целуне и да се съгласи да се премести при него. Вместо това, тя седеше в скута му и той се почувства така, сякаш я държеше в капан. Тя можеше да се отдалечи от него, ако ѝ го позволеше. Но той нямаше намерение.

Кат искаше той да разговаря с нея. Не беше така лесно да изрази чувствата си. Да я загуби не беше решение.

— Имам чувства към теб.

Младата жена се размърда в скута му.

— И аз чувствам нещо. Възбуден си.

— Ти си в прегръдките ми.

— Нуждая се от нещо повече от секс.

— Имах кошмар, когато спеше до мен.

— Обзалагам се.

— Може ли да спреш да говориш — изръмжа ѝ.

— Разбира се.

— Ти беше върху мен, докосваше ме, и това се превърна в кошмар.

— Става все по-добре и по-добре. Съжалявам, че това те травмизира.

Новия вид се претърколи и отново я притисна под себе си. Този път Кат не успя да затвори и стисне бедрата си, и той се намести

между тях. Внимаваше да не отпусне тежестта си върху нея, тъй като знаеше, че раните ѝ не са излекувани все още напълно. Не искаше да ѝ причини болка по никакъв начин.

— Кошмарът е за онази жена, която ме предаде. Вярвах на Галина. Тя се опита да забие нож в сърцето ми, след като научих, че тя е била причината моите братя да са мъртви. В съня ми ти се превърна в нея и тя наистина ме уби. Свалих гарда по отношение на теб и в съня си умрях заради това.

Изражението на Кат показваше тъга.

— Това е жестоко.

— Именно това ме накара да те държа на разстояние. Мислех, че мога да пренебрегна емоциите, които събуждаш в мен, и те ще изчезнат, ако не си част от живота ми. Но не стана така. Ти каза, че това ще се случи и беше права. Разстоянието между нас не ме кара да те искам по-малко. Напротив, нещастен съм, когато те няма.

Ръцете ѝ го погалиха през ризата му.

— Знам как се чувстваш.

— Ти беше почти умряла и всичко, за което можех да мисля бе, колко много съжалявам, че те накарах да си отидеш. Че няма да имам шанс да те имам в живота си отново. — Той преглътна буцата, заседнала в гърлото му. — Как му викаш на това? Истински шамар на съдбата.

Устните ѝ се извиха в усмивка.

— Така е, нали?

— Да. Видях бъдеще, което не искам. Теб те нямаше в него. Няма да е лесно да се променя, но искам да опитам. Единственото, което трябва да направя, е да си представя как ще си лягам да спя без да си до мен и да зная, че ти няма да си първото нещо, което ще виждам, когато се събудя. Това е една мрачна перспектива. Искам те в живота си. Ти ще го направиш по-хубав.

Кат прекара ръце по раменете му и го прегърна.

— Целуни ме.

— Ще живееш ли тук с мен, Кат?

— Съгласна съм на всичко, ако и ти си съгласен. Може да те накарам да се разтрепериш от възбуда, но аз наистина искам тази целувка. Ти имаш най-хубавата уста. Казвала ли съм ти го някога?

— Преди доста време. Може и да не се справя с това.

— Готова съм да рискувам. — Тя се усмихна. — Готова съм да рискувам всичко, когато става въпрос за теб.

— Аз също.

Даркнес сведе лице, като фокусира цялото си внимание върху устата ѝ. Можеше да си спомни някои от основните положения. Бяха го учили как да се целува, но беше много отдавна. Беше много важно да го направи добре за Кат.

Тя затвори очи, когато диханията им се смесиха, и разтвори устни. Той нежно ги покри със своите. Устните ѝ бяха меки като самата нея. Езикът му се мушна между тях и погали от вътрешната страна пълната ѝ долна устна. Ноктите ѝ се забиха в тениската му, подтиквайки го да продължи. Езикът ѝ срещна неговия и той изръмжа, усещайки как самоконтролът го напуска. Тогава завладя устата ѝ и я зацелува дълбоко, и отново се възпламени, когато тя изстена, отговаряйки на страстта му. Претърколи се, като внимаваше да не прекъсне близостта им, и разкъса тениската ѝ, без да одраска кожата ѝ с ноктите си. Материята се сцепи и Кат се размърда, за да му помогне да я махне от тялото ѝ. Когато остана гола до кръста, те се претърколиха още веднъж и младата жена посегна и опита също да разкъса и неговата фланелка. Новия вид ѝ помогна, използвайки ноктите си. Пръстите ѝ се мушнаха в дупките и дръпнаха рязко. Дрехата стана на парчета. Ръцете ѝ трескаво се плъзнаха по кожата му, изследвайки всеки сантиметър. Даркнес не спря дотук, хвана ластика на панталоните ѝ и го дръпна надолу по бедрата ѝ, но без да иска закачи превръзката и спря от страх, че я е наранил. Кат се пресегна и сама ги избута надолу. Той се претърколи отново, заедно с нея, и почти паднаха от леглото. Даркнес изръмжа, прекъсна целувката и се изправи.

— По дяволите. Трябва да се преместим на пода.

— Само ако ти си отдолу. Килимът ще ожули кожата ми. — Тя повдигна бедра, смъкна панталоните и ги изрита.

Даркнес си позволи да се полюбува на стройното ѝ красиво тяло. Свали от себе си остатъците от тениската, събу ботушите и смъкна панталоните си. Превързаните ѝ рани послужиха като напомняне за това, колко близо бе да няма възможност никога повече да докосне Кат.

— Ти си моя — изръмжа той и се хвърли към нея.

Кат не трепна, дори не изглеждаше разтревожена. Ръцете ѝ се разтвориха широко и после се обвиха около кръста му, когато той падна отгоре ѝ, и зашари с нокти по гърба му. Разтвори бедра, за да направи място за неговите. Даркнес изгаряше от копнеж да я вземе, да бъде дълбоко в нея, да познае отново топлината ѝ. Миризмата на възбудата ѝ бе достатъчно силна, за да знае, че и тя е толкова готова да го приеме, колкото и той е готов да потъне в тялото ѝ. Искаше да я целуне пак и се наведе към устните ѝ. Но в последната секунда тя изви глава, пречейки му да осъществи интимния контакт.

— Спри!

— Защо?

Тя премести ръце върху гърдите му и го бутна. Новия вид се повдигна малко и Кат обърна глава, за да се взре в очите му.

— Презерватив. Няма да позволя да разрушиш стените на новата ни спалня или да разкърваши ръцете си. Ти може би си забравил, но аз не съм. Кажи ми, че имаш някакви.

— Да. В чекмеджето на нощното шкафче.

— Вземи ги.

Даркнес не отклони поглед, продължи да я гледа в очите.

— Не.

Намести бедра, потърка върха на члена си в нейната влажна мекота и намери точното място. Тласна бавно напред и проникна в нея. Тялото ѝ се напрегна, ноктите ѝ се забиха в гърдите му и от устните ѝ се откъсна дрезгав стон.

— Какво правиш?

— Не искам нищо да стои повече между нас.

Краката ѝ се вдигнаха и се увиха около задната част на бедрата му. Тя ги заключи и стисна неговите, за да го задържи да не продължава.

— Може да забременея.

— Готов съм да рискувам. Нали мислеше, че Салвейшън е сладък?

Кат бе смаяна и възбудена едновременно.

— Той е очарователен, но ти какво правиш?

— Доказвам, че намеренията ми към теб са сериозни и правя нашата връзка официална. — Той залюля бедра и тласна напред, въпреки опитите ѝ да го задържи. Вагиналните ѝ стени го стиснаха

толкова силно, колкото и краката ѝ, но той все пак успя да вмъкне няколко сантиметра от члена си в тялото ѝ. — Искам всичко, любима. — Побутна лицето ѝ настрани и я захапа за шията. Младата жена изстена и го погали. — Отпусни се и се наслаждавай. Това е първата стъпка от чифтосването. Обявявам правото си над теб във всяко едно отношение.

Младата жена отпусна хватката на краката си, за да ги вдигне по-високо около кръста му.

— После да не съжالياваш за това. Ще те убия. Помня какво друго държиш в чекмеджето на нощното си шкафче.

— Сигурен съм. Обичам те, Кат. Няма да имаш причина да ме застреляш.

Тя изви глава, за да го погледне в очите.

— Кажй го отново.

— Няма да ти дам основание да ме застреляш.

Устата ѝ се отвори и тя не скри гнева си. Новия вид се засмя.

— Обичам те, Кат.

Сълзи напълниха очите ѝ.

— И аз те обичам. Прави любов с мен. Изгуби контрол.

— Това ще се случва много често. Никаква сдържаност повече.

— Добре.

Дотук беше с неговото минало. Кат беше неговото бъдеще. Започна да се движи много нежно в нея. Стоновете ѝ бяха музика за ушите му. Той обичаше начина, по който ръцете ѝ се плъзгаха по кожата му и ноктите ѝ драскаха по гърба му. Зърната ѝ, настръхнали и твърди, се търкаха в гърдите му. Той мушна ръка между телата им, намери клитора ѝ и започна да го дразни с кръгови движения. Женствеността ѝ се стегна плътно около ствола на пениса му и Даркнес стисна зъби, борейки се с желанието да стигне докрай.

Искаше да я изчака. Вагиналните ѝ стени се свиха и засмукаха члена му. Новия вид започна да тласка бързо и дълбоко и изрева, когато изхвърли семето си в нея.

После се претърколи по гръб, без да я изпуска Кат от прегръдките си, и тя легна върху него. И двамата бяха задъхани и изтощени. Даркнес се усмихна, но не отвори очи, не искаше да гледа повече в тавана. Цялото му същество бе съсредоточено върху жената в ръцете му.

Животът бе хубав.

Кат го целуна по гърдите, близо до едното зърно.

— Искат ли ти се да удариш нещо?

Той се засмя.

— Не.

— Какво ще стане, ако забременея? Смяташ ли да откачаш отново?

— Вероятно, но само защото не знам какъв баща ще излезе от мен.

— Добър. Знаем това.

— Вярвам ти, Кат.

И го мислеше.

ЕПИЛОГ

Фюри отвори входната врата и се усмихна.

— Време беше!

Даркнес стисна ръката на Кат и я поведе вътре в дома. Когато влязоха в хола, се огледа. Снимки украсяваха стените и уханието на храна подразни апетита му. Беше много уютно — прекрасна семейна обстановка. Салвейшън седеше сред куп разноцветни пластмасови кубчета. Той им махна.

— Здравей! — Кат се отдели от Даркнес и се приближи до детето. Коленичи до него, сред бъркотията, и вдигна едно кубче. — Какво строиш?

Фюри затвори вратата и пристъпи до тях. С понижен до шепот глас, каза:

— Ели е в кухнята. Притеснява се, да не би печеното ѝ да стане твърде сухо. Уверих я, че е чудесно. Ще харесате гозбите ѝ.

Даркнес се взря в очите на мъжа и попита също тихо.

— Може ли да готви?

— Много по-добре от нас. — Удоволствие озари лицето му. — Тя учи жените ни. Просто е нервна, че най-сетне се съгласи да вечеряш с нас. Ели знае, че това е от огромно значение за мен. — Той погледна към Кат. — Твоята жена готви ли ти?

— Често се храним в бара.

Брат му се разсмя.

— Ясно. Настанявай се удобно.

Даркнес прекоси стаята и седна на дивана. Кат си играеше със Салвейшън — двамата строяха някаква сложна конструкция от разноцветните кубчета. Беше удоволствие да я гледа как контактува с младия Вид. Тя продължаваше да счита момчето за бебе, заради възрастта му, но щеше да разбере, че не е така, ако Салвейшън решише да покаже физическата си сила, като играеше грубо с нея. Но той нямаше да позволи това да се случи. Кат можеше да се нарани.

Фюри седна на един стол, в близост до него.

— Изглеждаш щастлив.

— Той е. — Кат обърна глава към тях, — когато не се опитва да се преструва. Знаеш го какъв е.

— Да, знам. — Фюри се облегна назад. — Свикваш ли с Хоумленд, Кат?

— Много ми харесва тук. От другата седмица започвам да преподавам.

— Не искам тя да работи в Сигурността — довери му Даркнес.

— Страхува се, че всички мъже ще се надървят като ме видят. — Тя намигна, като погледна към Салвейшън. — Извинявам се. Ще ме харесат. Надървят не е подходяща дума за тук.

— Той е чувал и по-лоши. — Ели излезе от кухнята. — Не се тревожи. Синът ми вероятно би могъл да те научи на някои, които не си чувала преди. Ние не се притесняваме от някоя неволно изпусната дума. А само когато започнат много често да ги употребяват. — Посочи към Салвейшън. — Не й давай пример, моля те.

Детето се изкиска.

— Мамка му.

Ели му намигна и отиде зад стола на Фюри. Наведе се и вдигна торбичка за подаръци.

— Имаме подарък за вас двамата.

Даркнес опита да скрие изненадата си.

— Очаква се да си разменяме подаръци ли?

— Не. — Фюри придърпа Ели в скута си. — Моята половинка иска да направи нещо, с което да покаже колко сме щастливи, че вие двамата сте заедно.

Кат се изправи и седна на дивана до Даркнес.

— Това е толкова сладко.

— Не е кой знае какво, но е един вид традиция тук. — Ели се присегна напред и подаде торбичката на Даркнес. — Внимавай. Чупливо е.

Даркнес го подаде на Кат.

— Ти го извади. — Страхуваше се, че може да повреди подаръка, щом беше чуплив. Радостта, изписала се върху лицето на половинката му, му достави удоволствие.

Кат отвори чантата и извади стъклена рамка. Даркнес се наведе, притискайки тялото си в нея. Обичаше да я докосва и търсеше

всевъзможни поводи да го прави. В рамката нямаше снимка, а копие на документа им за брак, с техните подписи. Младата жена вдигна глава. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Виж. — Държеше рамката така, сякаш бе най-ценното нещо на света. — Колко е хубаво! — Обърна се към Ели и Фюри. — Благодаря ви!

— Ние държим нашия над леглото. — Фюри многозначително погледна Даркнес. — Залепи го за стената. — Научихме от опит, че може да падне, ако таблата блъска прекалено силно.

Ели се изчерви.

— Твърде много говориш. Не е нужно да го споменаваш, те можа да са го разбрали от собствен опит.

— Аз съм му брат. Мое задължение е да му помогна да избегне грешките, които аз съм направил. — Фюри изръмжа. — Счупихме три рамки, преди да разбере как да я закрепя така, че да не пада никога повече. — Кимна на Даркнес — Използвай секундно лепило. Намажи целия гръб на рамката и директно я залепи на стената.

Ели стана от скута му.

— Мисля, че печеното трябва да е станало. Готови ли сте да ядем?

— Имаш ли нужда от помощ? — Кат остави рамката на масата и се изправи, за да последва домакинята в кухнята. — Не ме бива в готвенето, но умея да следвам инструкции.

Очите на Ели се разшириха.

— Искаш ли да се научиш? Давам уроци по готварство в общежитието на жените.

— Би било страхотно. Моите часове ще се провеждат в бара.

— Какво ще преподаваш?

Кат метна закачлив поглед към Даркнес.

— Според него, нещо, което за сетен път доказва, че всички хора са престъпници. — Засмя се. — Човешка природа. Изглежда Новите видове са много любопитни какво представляваме. Ще им давам полезни съвети за сигурността и безопасността, но искам те да бъдат в състояние да ме питат за всичко, което пожелаят.

— Не за всичко — напомни ѝ Даркнес. — Мъжете по-добре да гледат да не се навъртат много, много около теб.

Кат повдигна вежда.

— Никой няма да ме сваля. Твърде много се страхуват от теб. Аз не ти казвам как да си вършиш работата. Същото важи и за теб, скъпи. Ели я хвана за ръка.

— Ела с мен. Сега ще започне да ръмжи. Той предупреди ли те колко собственически настроени са половинките?

— Не е нужно. Схванах го много бързо.

Даркнес проследи жените, докато влязоха в кухнята. После отпрати поглед към рамката, която Кат бе оставила на масата. Това беше доказателство, че е направил всичко необходимо тя официално да стане негова жена. Правиха любов без да използват презервативи. Кат би могла да забременее. Новия вид се взря в Салвейшън. Малкото момче се забавляваше с кубчетата.

— Скоро може да имаш всичко това — каза му Фюри. — Животът е прекрасен, когато имаш половинка и дете.

Погледна към брат си.

— Все още не съм сигурен дали ще бъда добър в това.

— Важно ли е за теб да правиш Кат щастлива?

— Да — отговори, без да се замисли или поколебае.

— Обичаш ли я?

Той кимна.

— С цялото ми същество.

Фюри се наведе напред.

— Ти имаш семейство. Никога повече няма да бъдеш сам. Това е толкова хубаво, нали?

Даркнес помисли за живота си преди и след като срещна Кат. Освен това чувстваше огромно задоволство, че бе допуснал най-накрая брат си в живота.

— Да.

— Значи ще се справиш великолепно. — Фюри се изправи — Хайде да ядем! Знаеш, че това ще се превърне в редовно събитие, нали? Искаме поне веднъж седмично да споделяте храната си с нас. Освен това, Ели обича да празнува човешките празници. Примири се с това. Аз вече свикнах. Не е толкова лошо. — Той грабна сина си от пода и го подхвърли към Даркнес. — Дръж!

Даркнес беше изумен, че момчето се разсмя. Той го улови и го притисна към гърдите си.

— Защо го хвърли така?

— На него му харесва. Знаех, че няма да го изпуснеш. Кажи му, Сал.

Детето се усмихна.

— Обичам татко да ме хвърля така, чичо Даркнес. Много е забавно!

Нещо в гърдите на Даркнес се разтопи. Доверието на момчето, начинът, по който се сгуши в прегръдките му, му показа, че малкият се чувства добре. Изведнъж страхът му да има собствено дете изчезна.

— Не е толкова страшно, нали? — Фюри го изучаваше с интерес. — Виждам го в очите ти. Утре двамата със Сал ще ходим в парка. Да се срещнем там в седем сутринта. Ще ти е необходима малко практика преди да станеш баща. Аз нямах никаква. — Засмя се. — Просто се нагаждах според обстоятелствата. Но ти ще имаш предимство, когато му дойде времето. Какво ще кажеш?

— Ще дойда.

Фюри разтвори ръце.

— Искаш ли да ми го хвърлиш обратно?

Даркнес стисна момчето още по-здраво.

— Смятам да го занеса в трапезарията.

Брат му му намигна.

— Добре. Знаеш, че твоята половинка като те види с него в ръце, всички уговорки ще отпаднат, ако си успял да я убедиш да изчакате с бебетата. Ние правим очарователни деца.

Даркнес беше готов да рискува.

Издание:

Автор: Лорън Донър

Заглавие: Даркнес

Преводач: Illusion

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: Английски

Издател: Читанка

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1941>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.